

BURCU YILMAZ

Umutun Gölgesinde

*Gönülsüz vazgeçilmiş her aşk,
bir gün mutlaka
hesap sorar ayrılığa.*

ROMAN

trend
yayınevi

Umudun Gölgesinde

Geçmişin ayak izleri insanı bir gölge gibi
takip ederken, vicdanı
hesap gününü sabırla bekler.

Yüzleşme anı geldiğinde ise geçmişin külleri
arasından çıkarak, doğru bilinen yanlışların
sebebi olduğu felaketlerin hesabını ince ince
sorar, çünkü hiçbir şeyin görüldüğü gibi
olmadığı bu dünyada verilen her kararın
bir sonucu, her sonucun da bir bedeli vardır.
Sevgiliye duyulan güven, sevgiliye duyulan
sevgiden daha güçlü değilse, güneşin her batışı
kaybolan umutları süsleyen bir
gölge oyunundan ibaret olur.

BURCU YILMAZ

₺18

ISBN 978-9944-342-55-1

 trend
yayınevi

TrendYayinevi

@trendyayinevi

TrendYayinevi

9

ÖN SÖZ

En son kimin gülüşünde sakladınız kendinizi?

En son ne zaman bir bakışa teslim ettiniz kalbinizi?

Hayallerinizi ve hatta hayatınızı en son kimin acısında bıraktınız?

Bütün benliğinizle tutulduğunuz aşktan en son ne zaman düştünüz?

Bir gün bana birine koşulsuz şartsız âşık olacağımı ve hatta kalbimde yıllarca onun ismini taşıyacağımı söyleseler sanırım sadece güler geçerdim. Yaptım da! Önüme çıkan, beni çok mutlu edebileceklerine inandığım birçok sözde aşkı hiç düşünmeden elimin tersiyle geri çevirdim. Ta ki onu tanıyana dek...

O,

İnanmadıklarımın gerçek yüzü.

Olmaz dediklerimin oluru.

Kalbimi ve duygularımı altüst eden aşkın gerçek kahramanı...

Onun gelişi yeniden doğmak gibiydi. Bütün ezberleri bozmak ve yıllar süren bir susuzluğu gidermek gibi. Nasıl geçtiğini anlayamadığım sıradan hayatımı mükemmelleştiren sihirli bir dokunuş gibi... Gülünce kısılp küçülen gözlerini, bakanı kendine hayran bırakacak kadar belirgin olan gamzelerini, hangi durumda olursa olsun aklıma ve kalbime ezbere çizdiğim yüzünü hiçbir zaman

unutamadım. Yaşadığımız bütün anılar bir fotoğraf karesi gibi her daim gözlerimin önünde, kalbimin orta yerindeydi. Ona ait olan her şeyi ortadan kaldırmak kolaydı fakat içimden koparıp atmak öyle kolay değildi.

Günler haftalara, haftalar aylara ve aylar yıllara bıraktı kendini. Etrafımdaki herkes değişti, her şey şekil değiştirdi ama değişmeyen tek şey onun bütün duygularıma hükmeden ve gönlüme taht kuran görünüşüydü. Aşkıydı... Yıllar sonra bile, yaşadığım nefretin ve hasretin arasında ona hâlâ sıırıslıklam âşıktım... Yine de bütün çektiğim acılara ve hiç bitmeyen yalnızlığıma rağmen yokluğuna alışmayı başarmıştım. Hayallerimin bittiğine ve umutlarımın tükendiğine inanarak yaşamak benden çok şeyi götürmüş olsa da yapmıştım. Ben artık hayalsiz ve umutsuzdum. Ta ki beni terk etmediğini hissettiğim umudun gölgesini fark edene kadar...

Gönülsüz vazgeçilmiş her aşk, bir gün mutlaka hesap sorar ayrılığa...

1. Bölüm

Sabahın erken saatlerinde burnuma gelen hafif yanık kokulu ekmek kızartması ile araladım gözlerimi. Güneş bu sabah bir başka aydınlatıyordu odamı. Geceden kalma mutluluğumu günüme taşır gibi. Mis gibi kızarmış ekmek kokusunu içime çekerken yatağımdan kalkıp pencerenin perdesini açtım. Dışarıdaki harika manzaraya bakarken Yıldız'ın o tiz sesi geldi kulağıma. Aynıydı işte, mutfağı da, yemeğı de çok severdi. Öyle mutlu olurdu ki yemek yaparken, mutluluğunu söylediğı şarkılarla bütünleştirirdi.

Aylar sonra onun varlığını bu şekilde hissetmek daha bir mutlu etti beni. Gülümseyerek aynanın karşısına geçtim ve dağınık olan saçlarımı topladıktan sonra sabahlığımı aldım üzerime. Söylediğı şarkının ritmini kendi tarzıyla değiştirenken daha da komik oluyordu Yıldız. Fakat bu defa seçmiş olduğı şarkının sözleri dudaklarımdaki tebesüme bir anda gölge indirdi.

“Aşk eski bir yalan, Âdem ile Havva’dan kalan. Aşk eski bir yalan, hayatıma dolan.”

Nasıl da neşeli söylüyordu bu şarkıyı. Sözlerin hareketli bir ritimle bütünleşmesi içinde umursamaz bir hâl uyandırıyor, hissedebiliyordum. O farkında değildi belki ama bu sözler bende aynı etkiyi bırakmıyordu. Bir an için aynadaki görüntüme uzun uzun bakıp Yıldız'ı dinlemeye devam ettim.

İnsan bazen şarkılarda bulur kendini. Dinlerken yarana dokunan her şarkı senindir. Bazen sa-

dece ritmi, bazen ise sözleri gelir bir şekilde kanatır yaranın izini. Şu an Yıldız, mutfakta eğlenerek değil de farklı bir ortamda söylüyor olsaydı bu şarkıyı, benim etkilendiğim gibi etkilenir miydi acaba? Aynı benim gibi yaralı olan arkadaşım nasıl hissedirdi kendini? Kalbinin orta yerine oturmaz mıydı o sözler? Oturmak ne kelime! Hançer gibi saplanır, kanatırdı. İkimizin de kalbinde aşkın yara izi vardı.

Oysa neydi aşk! İntihar olduğunu bile bile atlamak değil miydi uçurumdan? Yalan olduğunu bile bile kanmak değil miydi kısacık heveslere? Evet! Boşuna yapılmamıştı işte bu beste. Kamuran Akkor, yok yere söylememişti bu şarkıyı. "Aşk eski bir yalan, hayatıma dolan." derken anlatmıştı işte o koca yalanın hayatımızı kaplayıp unutulmayacağını.

Aynanın karşısından kalkıp banyoya geçtim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra aşağıya indim. Mutfaktaki kahvaltı masası tek kelimeyle harika görünüyordu.

"Sen nasıl bir sofraya hazırlamışsın böyle?" diyerek gülümsedim. Aynı zamanda da tezgâhın üzerinde duran sürahidenden bir bardak su doldurdum kendime.

"Benim mutfakla aramdaki ilişkiyi unuttun galiba canım."

"Az daha unutuyordum."

"Kıyamam ki ben sana. Unutmadan önce geldim işte. Hadi bakalım çayları da sen doldur o zaman." diyerek sofraya oturdu. Ben çayları doldururken o, bir yandan kızarmış ekmeğin üzerine peynir

sürüyor bir yandan da bana laf yetiştiriyordu.

“Bir alışamadın gitti şu mutfağa kızım. Ben bunları hazırlarken ne dert, ne tasa hiçbir şey kalmıyor.”

“Denedim biliyorsun ama ne yapayım? Ben senin gibi sevemiyorum mutfak işlerini. Siz daha iyi anlaşıyorsunuz tatlım. Ben mutfağı hep sana bıraktım.” diyerek gülümsedim.

“Çok komik! Sen anca bırak zaten.” dedi, önüme benim için hazırladığı reçelli ekmek kızartmasını bırakarak. O an ikimiz de sustuk. Başımı kaldırıp bakamadım onun yüzüne. Çay bardağını elime alıp dalgın bir hâlde teşekkür ettim. Yıldız, yanlış bir cümle kurmuş olmanın verdiği rahatsızlıkla hemen toparlamak istedi konuyu ama aslında ne kadar haklı olduğunu o da ben de biliyorduk. Bu defa ben, daha fazla üzerinde durmadan hemen konuyu değiştirdim.

“Sen şimdi bırak bu konuşmayı da neler yaptın Amerika’da onları anlat. Bir an için gerçekten yokluğuna alışmaya başlıyordum. Geçen bir sene kâbus gibiydi.”

“Hayır, tatlım! 1 sene değil tam 16 ay. Belli oluyor yasımı nasıl tuttuğun. Bir takvim alıp ben-siz geçen her güne bir çizik atmanı beklerdim. Şafak sayar gibi mesela...” derken attığı kahkaha sessiz evimin sesi oldu âdeta.

Her şey değişiyordu. Yaşayan her canlı ve hatta her varlık ki buna evren de dâhil değişimden nasibini alıyordu. Fakat bu kanuna inat değişmeyen şeylerde vardı hayatta. Mesela Yıldız’ın gülüşü

gibi. Onca acıya ve hayal kırıklığına rağmen gülüşünü hiçbir zaman yok etmedi. Hayatın ona yaşattığı depreme inat düşmedi, ayakta kaldı. Yetmedi terk etti ülkesini ama içindeki çocuğu hiçbir zaman terk etmedi. Güçlüydü Yıldız. Keşke ben de onun kadar güçlü olabilseydim.

Yaşadığı maceralardan birkaçını kahkahalarla anlatırken birden saatine bakıp “Beni lafa tuttun bak az daha unuttuyordum.” diye yakındı. Ağzımda lokma olduğu için yine neyi unuttun dercesine baktım yüzüne. Cevap gecikmedi. “İş görüşmesine geç gitmek istemiyorum tatlım.”

Neredeyse boğuluyordum. Bunu bilmediğim için bir anda duyunca yaşadığım şaşkınlığın etkisiyle ağzımdaki lokma boğazıma takıldı âdeta. Bana gülerken uzattığı peçeteyi alıp, öksürüğüm geçsin diye önümde duran suyu içtim.

“Kızım ne ara buldun?” dedim, bunu benden saklamış olmasına kızarak.

“Buraya dönmeden 1 hafta önce internette gördüm ilanı. Rehberlik Uzmanı arıyorlarmış. Hemen aradım ve lisenin müdürü ile konuştum. Al-sancak’taki Özel Fransız Lisesini biliyorsun, orası işte. Mail adreslerine de özgeçmiş bıraktım. Bir sonraki gün aradılar ve bugün için sözleştik. İşte bu kadar tatlım.”

Ben meraklı bir hâlde onu izlerken, Yıldız hem anlatıyor hem de sofrayı toparlıyordu. Benim bu şaşkın hâlime de daha fazla dayanamayıp, “Kal-kıp hazırlansan iyi olacak Güneş, beni sen bırakacak-sın. Hadi sen hazırlanana kadar ben buraları

toparlarım.” dedi ve kolumdan tutup oturduğum yerden kaldırdı beni.

“Sana inanamıyorum Yıldız.”

“Neden?”

“Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun acaba?”

“Bugün.” dedi kıs kıs gülümserken.

“Hayır, şu an hiç komik değilsin.” diyerek hazırlanmak için söylene söylene odama çıkarken onda bir şeyin daha değişmediğini fark ettim. Eski- den olduğu gibi macera sever ve aceleciydi. Hem de çok aceleci...

Arabamı kliniğe uzak bir yere park etmenin stresini yaşasam da üzerinde pek fazla durmadım. Hiçbir şey bu sabah başlayan mutluluğumu bozamaz nasıl olsa. Aslında fena da olmuyordu hani. En azından unutmak üzere olduğum sabah yürüyüşlerimi hatırlamış oldum. Bir an önce bu alışkanlığıma geri dönsem iyi olacak.

Günlerden Çarşamba olduğu için sabah saatlerinde herhangi bir seansım yoktu. Bu yüzden Alsancak sahilinde yürürken adımlarım aceleci değildi. Denizin kokusunu içime çekerken gökyüzünde uçuşan ve cıvıldaayan kuşların sesi doluyordu kulaklarıma. Güneş bütün ihtişamıyla aydınlatırken gökyüzünü yeşil âdeta kucak açıyordu doğaya. İşte bu en sevdiğim şeydi. Yıldız'ın gelişiyi içimi kaplayan mutluluk şimdi daha da arttı işte. Yüzümde belli belirsiz tebessümle yürürken her zamanki

gibi düşüncelerimin arasında buldum kendimi. Ne çok seviyordum bu şehri. İzmir! Hayatımı tam anlamıyla yaşadığım ve hatta hayatı anladığım şehir. En fazla iki sene uzak kalabildim bu şehirden ama buna rağmen geri döndüğümde hissettiğim özlemle karışık sancının tarifi mümkün değildi. Gözlerimi kapatıp o tılsımlı havanın kokusunu içime çektiğimde yıllarca terk etmiş gibi hissetmiştim kendimi. Uzun süren hasretten sonra sevdiğine kavuşan bir sevgili gibi, bir annenin yeni doğan yavrusunu ilk defa kucağına aldığı anda yaşadığı acıyla karışık mutluluğu hissetmiştim. Evet, İzmir sevdam olduğu kadar acımdı da. Ben bundan hiçbir zaman şikâyet etmedim. Aksine her hâliyle benimdi bu şehir ve ben her hâlimle İzmir'in.

Zihnimde uyandırdığım birkaç anıyla beraber kliniğimin önüne geldiğimde gördüğüm manzara anılarımı uykuya yeniden yatırdı. Yardımcım Şahika'yı kapının önünde bir bayanla görünce, neden içeri almayıp kapının önünde bütün apartmana sesini duyururcasına konuştuğuna anlam veremedim doğrusu. Şahika işte, yapıyordu böyle şeyler. Meraklı bakışlarımla yanlarına doğru yaklaştım. Heyecanlı ve o masum bilmiş edalarıyla konuşan Şahika'nın beni fark ettiği anda düzelttiği duruşu ve ses tonu, hafiften gülümsememe neden oldu.

"Gerçekten şanslısınız! Güneş Hanım erken gelmiş bugün. Hoş geldiniz." dedi Şahika, açık bıraktığı saçlarını kulaklarının arkasına alıp gözlüğünü düzeltirken. Susmayı hiç düşünmüyor git-tikçe gürleştirdiği o telaşlı ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu. O konuşurken, dakikalardır kapının önünde bekletilmiş olmanın huzursuzluğunu

yaşayan kadına çevirdim bakışlarımı. Bu durumdan dolayı huzursuz olduğu her hâlimden belli olduğu için durumu toparlamak adına elimi ona uzatıp tanışma faslına geçtim hemen.

“Merhabalar ben Güneş Aykın.” Yüzündeki ifade her şeyi belli etmeye yetiyordu. “Beni kurtardınız” bakışıydı bu. Kaşlarını kaldırıp, başını yana yaslarken hafiften bir tebessüm ile cevap verdi.

“Yağmur Solmaz. Memnun oldum.”

Benim şaşkın yardımcımın konuşmaya başlayacağını anladığım için ona fırsat vermeden mahcup bir hâlde Yağmur Hanım’ı içeriye davet ettim. Fakat Şahika bu susar mı hiç? Ardı ardına sıraladıklarıyla akli sıra yaptığı yanlıştın üzerini örtmeye çalışıyordu.

“Yağmur Hanım hem randevu almak için, hem de sizinle tanışmak için gelmiş. Buraya gelmeden önce sizi epeyce bir araştırmış. Üstelik...”

“Şahikacığım!” dedim daha fazla dayanamayıp konuşmasını kestim birden. Durumu toparlayacağım derken batırmaya devam ediyordu.

“Geri kalanını Yağmur Hanım’dan dinlemek isterim.” diyerek, nereye düştüm dercesine bana bakan kadına odamı işaret ettim. Kendisi odama geçerken arkamda parmaklarını çıtlatan Şahika’ya döndüm. Yanlış yaptığını anladığı an istemsizce yapardı bu hareketi. Parmaklarını çıtlatması bu durumun farkında olduğunun işaretiydi. Yine de konuşmadan edemeyecektim ki bir anda muzip bir tavırla ellerini iki yana açarak sarıldı bana ve “Ben hemen kahvenizi getiriyorum.” diyerek mutfğa

geçti. Derin bir nefes alıp bütün sakinliğimle ben de odama geçtim.

“Yağmur Hanım kusurumuza bakmayın biraz tatsız bir karşılama oldu sizin için.” dedim, çalışma masama geçmeden önce oturması için koltuğu işaret ederek. Siyah kalem eteğinin üzerine tercih ettiği, yakası büyük taşlarla detaylandırılmış yeşil gömlek ile şık bir görüntüye sahipti. Odamdaki parke zemin üzerinde, giydiği siyah ince topuklu ayakkabının çıkardığı sesle yavaşça yürüyüp, hemen sağ tarafımdaki kahverengi deri koltuğa oturdu.

“Lütfen böyle düşünmeyin Şahika Hanım çok tatlı.”

“Bu çok tatlılığı başıma ne işler açıyor bir bilseniz. Bakın mesela kahve yapmak üzere mutfığa geçti ama nasıl içeceğinizi size sormadı. Nasıl alırdınız?”

Saklamakta zorlandığı gülüşünü hafifçe bırakarak “Sade.” dedi, ben aynı şaşkın yardımcımın ses tonu ile kendisine seslendim.

“Yağmur Hanım’ın kahvesi sade olacak.”

“Hemen!”

Koltuğuma otururken odamı inceleyen bu kadını, ilk izlenim adına belli etmeden süzmeye başladım. 1.75 boylarında, hafif buğday tenliydi. Omuz hizasında biten kumral saçlarının kesimi yuvarlak yüzüyle uyumluydu. Ela rengi gözlerinin güzelliğini tamamlayan uzun kirpikleri ilk bakışta dikkat çekiyordu. Oldukça zayıf ama bir o kadar da alımlı bir bayandı. Bacaklarının üzerinde duran ellerine

baktığımda, sağ yüzük parmağında tek taş bir yüzük ve bir alyans olduğunu görünce nişanlı olabileceğini tahmin ettim. Ela gözleriyle etrafı incelerken bir an için göz göze geldik. Bakışlarında bir hüznün ve gizem vardı sanki. Gözlerinin önünde buğulanmış bir cam görüyordum. Camın ardı belli olmayacak kadar koyuydu üstelik. Defterimi önüme alıp konuşmaya başlayacağım an, Şahika elinde kahvelerle girdi içeriye. Kahveleri ikram ederken bana bakmaya çekinip, kaçırıldığı bakışlarının arasında odadan çıkıp kapıyı aniden kapatıverdi.

Odayı kaplayan sessizliğin içinde aniden çıkagelmenin vermiş olduğu mahcubiyet ile oturuyordu karşımda Yağmur Hanım. Bu tür durumlarda açıklama yapma gereksinimi duyan her insan gibi o da durumu açıklamak istercesine konuşmaya başladı.

“Ben aslında randevu almak için gelmiştim. Fakat buraya gelmeden önce sizin hakkınızda ufak bir araştırma yapmayı da ihmal etmedim. Adınızdan söz ettiriyorsunuz. İnternet üzerinden gerek okullarda, gerekse önemli kurumlarda yapmış olduğunuz seminerlerinizi izledim, söyleşilerinizi ve köşe yazarı olduğunuz dergideki yazılarınızı ilgiyle okudum ve takip ettim. Sonrası ise gördüğünüz gibi soluğu yanınızda aldım.”

Gülümsedim. Kalemimi elime alıp “Öncelikle çok teşekkür ediyorum.” dedim, “Bu şekilde yanıma gelmeniz, benim hakkımdaki bilgileriniz ve yapmış olduğunuz araştırmalarınız ayrı bir mutluluk verdi. Randevu kısmını lütfen düşünmeyin. Kahvelerimizi içerken sohbet edelim sizinle. İçiniz rahat olacaksa ilk randevu gibi düşünün bunu. Sonra da

şu an yapacağımız sohbet doğrultusunda vereceğiniz olumlu bir karar olursa şayet haftaya yine aynı saatte burada sizi görmek isterim. Ben yine de kendimden bahsetmek istiyorum size Ege Üniversitesi Psikoloji Bölümü mezunuyum. Amerika'da Klinik Psikoloji üzerine Yüksek Lisansımı tamamladıktan sonra Türkiye'ye geri döndüm.”

Açık bıraktığı dalgalı saçlarını sağ omzunun üzerine getirirken istemsiz bir şekilde alt dudaklarının sol kenarını ısıırıyordu. Belirli bir yere odaklayamadığı bakışları yüzünden kirpikleri sürekli hareket ediyordu. Biraz heyecanlı olduğu her hâlden belliydi ama ben bu duruma alışkındım. Kliniğe ilk defa gelen her hasta için bu hâller normaldi bu yüzden yüzüme yerleşen hafif tebessümle onu izlemeye devam ettim.

Kahvesinin yanında duran sudan bir yudum aldıktan sonra ses tonu titrek çıkmasın diye boğazını temizledi önce. Ona gülümserken baktığımı fark ettiği esnada, yüzüne yapışmış gibi duran o soğuk ifadenin yerini tebessüme bıraktı.

“Karşınızda huzursuz gibi görüldüğümün farkındayım ama bunu heyecanıma verin lütfen. Ben biraz tedirgin oldum galiba. Ne diyeceğimi, ne konuşacağımı bilmiyorum sanki. Bu çok garip bir durum, filmlerde gördüğüm ya da anlatıldığı gibi değilmiş. Şu kısacık anda anladım.”

Heyecanının ve tedirginliğinin farkındaydım. Bu durumla sürekli karşı karşıya kaldığımı söylerken yerimden kalkıp kendini daha rahat hissetmesi için karşısındaki koltukta oturdum. Onun her an kalkıp gidecekmiş gibi görünen oturuşunun

tersine, daha rahat olmasını istediğimden koltuğuma yaslanmayı tercih ettim. Ne yaptığımı izlerken beni baştan aşağıya süzüyor ve donuk bir ifadeyle konuştuklarımı dinliyordu.

“Sizi gerçekten anlıyorum. Her ne kadar rahat olmanızı istesem de bunu şu an elinizde olmadığı için yapamayacağınızı biliyorum. Bu yüzden rahat davranmak için kendinizi zorlamayın. Burası bir hastane değil. Burası sizin düşüncelerinizi ve hissettiklerinizi her şeyden önce kendinize itiraf edeceğiniz ve aslında kendinizle paylaşabileceğiniz bir yer. Önce kendinize, daha sonra da bana gönül rahatlığıyla güvenebilirsiniz.”

Masama uzanıp defterimi ve kalemimi kucağıma koyarken göz ucuyla ona bakmayı da ihmal etmedim tabi. O da yavaşça arkasına yaslanıp derin bir nefes aldıktan sonra heyecanının bir kısmını boşluğa bırakırken, bu hâlini fırsat bilip hemen atağa geçtim.

“Bana kendinizden bahseder misiniz?”

Yüzüme bakarken ifadesiz bir hâlde karşımda oturması dalgınlığını ele veriyordu. Birkaç dakika havada yanıtsız bir hâlde asılı kalan soruma daha önce omzuna aldığı saçlarını, iki eliyle arkasına iterek ve oturuşunu daha da düzelterek cevap verdi. Şimdiye kadar hiçbir hastam kendinden bahsetmek için bu kadar uzun beklememişti ve hiçbiri gözlerini gözlerimin üzerinden ayırmadan konuşmamıştı. Evet, gözlerimin içine bakarak anlatıyordu kendini ama kelimeler ağzından öyle ağır çıkıyordu ki, onunla ilgili anlattıklarını defterime yazarken bile yavaştım.

“Yağmur Solmaz. 27 yaşımdayım ve Mersin doğumluyum. Mesleğim gereği 2 sene önce İzmir’e yerleştim. Hemşire bir annenin ve Edebiyat Öğretmeni bir babanın tek çocuğuyum. Ailem Mersin’de yaşıyor. Tek kelimeyle baba aşığı olduğum için onun mesleğini ben devraldım. Ben de burada özel bir kolejde Edebiyat Öğretmeniyim.”

“Ne kadar güzel ve kutsal bir mesleğiniz var böyle.”

“Teşekkür ediyorum.”

“Burada herhangi bir tanıdığınız var mı? Yoksa yalnız mı yaşıyorsunuz?”

“Buraya ilk taşındığımda bir tanıdığım, akrabam yoktu ama iki sene içerisinde güzel bir çevre edindim. Şu an için yalnız yaşıyorum.” diyerek parmağındaki yüzüğe devirdi bakışlarını ve eliyle de üzerini kapattı. Derin bir nefes alırken de önümde duran su bardağını işaret ederek; “Su içebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki buyurun.”

Kendinden bahsederken ben de aynı zamanda zihnimde neden burada olduğuna dair detayları gerek ses tonundan, gerekse anlık hareketlerinden yakalamaya çalışıyordum. Kimi hastalar kendini birkaç seans sonrasında belli ederken, kimileri de daha ilk seansta neden burada olduğunu belli ettiriyordu bana. Sanırım Yağmur’un da burada olmasının sebebi nişanlısıydı. Suyunu içtikten sonra yüzüğüne bakıp konuşmaya devam etti Yağmur. Yüzüğüne baktığı anda yüzünde oluşan hüznün hâliyle onu ele veriyordu karşımda.

“Şu an için dedim çünkü nişanlım Selçuk işi gereği yurtdışında bir seminere katılmak üzere gitti. Biz burada beraber yaşıyoruz.”

“Anlıyorum. Peki, ne kadar süredir nişanlısınız?”

“1 senedir nişanlıyız. Ben ondan önce buradaydım. Kendisi İstanbul’da çalışıyordu. Bir sene boyunca gösterdiğim uğraşlardan sonra nihayetinde burada çalışmasına ve hayatımızı bu şehirde kurmaya ikna ettim.”

“İstanbul’da mı tanıştınız yoksa daha önce bir tanışıklığınız var mıydı?”

Saçlarını tekrar sağ omzunun üzerine alırken giderek azalan heyecanını belli edencesine konuşmaya devam etti.

“İstanbul’da tanışmadık ama İstanbul’a giden otobüste tanıştık.”

İkimiz de aynı anda gülümsedik.

“Sanırım hayatınızdaki en güzel yolculuktu.”

Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da değişik bir hüznle yüzüğüne bakıyordu. Sol elinin parmakları sürekli yüzüklerinin üzerindeydi. Bütün bu detayları hem aklıma, hem de defterime yazmayı ihmal etmiyordum.

“Otobüs yolcularını severim. Şu yaşıma kadar elimden geldiğince otobüs ile seyahat etmeyi tercih ettim. Hele ki uzun yolculuklarda! Orada insan bambaşka bir ruh hâline bürünüyor. Aklımız, kalbimiz ve hatta en eskisinden, en tazesine kadar etkisinde kaldığımız her anımız bize başka bir ol-

gunlukla yoldaşlık ediyor. En azından ben buna inanıyorum ve bunları hissediyorum. Yine uzun bir otobüs seyahatini tercih ettiğim o gün nasıl olduğunu anlayamadan aklım da, kalbim de ona takılıp kalmıştı. Düşünsenize kendime dair tekrar edebileceğim ne bir anım ne de o gün yaşadığım olaylar var zihnimde. Sanki hepsi silinip gitmiş ve ben sadece o anı yaşıyorum. Bu çok garip ama bir o kadar da güzel bir duygu. Hayatımdaki en güzel yolculuktu. Aslında mesafe olarak baktığımızda uzundu evet ama ilk defa o yol bana kısa gelmişti.”

Nişanlısı ile tanışma anını anlatırken yüzünde beliren gülümseme ve gözlerindeki o mutluluk ışığı bana da yansdı. O anlatırken ben de gülümseyordum. Değişik ve güzel bir başlangıç olmuş. Her aşamasını dinlemeyi istiyordum. Söz konusu aşk olunca daha bir merak ediyordu insan. Fakat benim merakım sadece güzel başlayan bu aşkın detayları değildi. Daha sonrasında bir hüznün olduğu Yağmur’un her hâinden belli oluyordu ne de olsa. Onunla ilgili notları ve önemli bulduğum ayrıntıları yazarken göz ucuyla saatime bakıp, bir sonraki seansımın başlamasına 15 dakika kaldığını fark ettim. Bu ilk seansımızın bitmek üzere olduğunu belli edercesine yerimden doğrulup, ajandamı yavaşça masamın üzerine bırakırken; “Aşkın olduğu yerde zaman kısalırmış.” dedim. Bu sözümden sonra yüzüne bir perde düştüğünü gördüm. Öyle anlamsız ve öyle boş bakıyordu ki gözlerime durumu nasıl toparlayacağımı şaşırıırken; “İzmir’den mi başladı aşka yolculuğunuz?” diye sordum aklını dağıtarak. Derin bir nefes alıp önce yüzüğüne sonra da gözlerinin içine baktı. Bir cevap beklerken öncesinde bir

sessizlik bulmak oldukça yüklü anlamlar taşıyordu içinde. Daha da emindim artık. Yağmur'un sorunu âşik olduğu insanla ilgiliydi...

Kısa bir sessizlikten sonra "Hatay" dedi, kısık bir sesle. "Hatay'dan İstanbul'a giden otobüste tanıştık. Selçuk, Hataylı..."

Başımı kaldırdığım gibi baktım yüzüne. Belli belirsiz bir karartı geldi gözlerimin önüne. İçim titredi. Yağmur'un "Hatay" deyişi kulaklarımda defalarca tekrarlanırken, ağır ağır yutkundum ve dudaklarıma yerleştirdiğim o anlamsız tebessüm ile gülümsedim. Güzel ama bir o kadar da etkileyici olan bu tesadüfe gülümsemekle yetindim sadece. Yağmur, sonrasında birkaç güzel ayrıntıya daha yer verdi konuşmalarında. Daha sonra saatine bakıp ayağa kalktı.

"Vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ediyorum Güneş Hanım."

Hemen ardından ben de kalktım ayağa. Neyse ki düzeldi soluğum. Yavaşça yanına doğru adım attım ve bana uzattığı elini tuttum.

"Rica ediyorum Yağmur Hanım, teşekkür edilecek bir durum yok. Bugünü sadece ön tanışma olarak varsayalım olur mu? Tekrar gelmeye karar vererseniz ben buradayım. Aramanız yeterli olacaktır."

"Peki. Kartınızı Şahika Hanım'dan almıştım, ararım. Kendinize dikkat edin lütfen. Görüşmek üzere."

Yağmur, odadan çıktıktan sonra bir süre elim

kapının kolunda öylece kalakaldım. Nasıl da sustu bütün sesler. Kendi iç sesimi bile duyamıyordum. Ayaklarımın üzerine çöken bir ağırlıkla yavaşça masama doğru yürüdüm ve oturdum koltuğuma. Masamın üzerinde açık bir hâlde duran ajandama baktım. Başımın ağrısı giderek artıyordu. Sanırım bir ağrı kesici almak iyi gelecekti bana. Elime telsizi alıp Şahika'yı arayacağım sırada kapımı çaldı Şahika ve yine gel dememi beklemeden girdi içeriye.

"Güneş Hanım!" dedi gözlerini açarak. Onun bu tepkisinden korktum.

"Ne oldu Şahika bir sorun mu var?"

"Renginiz solmuş sanki şu suratınızın hâline bakın bembeyaz. Rahatsız mısınız yoksa?"

"Aman Şahika, ben de bir şey oldu sandım. Yok, hayır merak etme ben iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor. Senden de ağrı kesici isteyecektim."

"Tamam, hemen getiriyorum. Bu arada sıradaki hastanız Esra Hanım aradı. Çocuğu çok rahatsızmış bugün gelemeyeceğini söyledi."

"Şimdi bu durumda olmasam nasıl bir tepki verirdim biliyorsun. Umarım doğruyu söylüyordur. Gerçi, biraz iyi oldu galiba. Ben de bu durumda nasıl verimli olurdum bilmiyorum. Bir sonraki de 2 saat sonra değil mi?"

"Evet, siz de o vakte kadar biraz dinlenin. Seminerler, eğitimler çok yoruldunuz tabi, çok göze geldiniz. Şimdi size hemen ağrı kesicinizi getireyim ben."

Şahika odamdan çıktıktan sonra hiç kıpırdamadan uzun uzun baktım ajandama. Neden hâlâ bu kadar etkileniyordum ki? Neden hâlâ beni ilk günkü gibi sarsıyordu o geçmek bilmeyen duygular? O şehir yıllar sonra bile başımı döndürmeyi nasıl başarıyordu? Aklımdaki bu soru işaretleriyle ve canlanmaya hazır belli belirsiz anılarla Yağmur hakkında notlar aldığım sayfayı açtım. Yazdıklarımı tekrar gözden geçirirken elime kalemi alıp büyük harflerle yazdım o şehrin adını. Yazarken parmaklarım uyuşuyordu...

“HATAY...”

2. Bölüm

(Sana mı soruyormuş aşk, kalbine düşerken! Sus ve gelişini hisset...)

Birinci sınıfı başarı ile atlatmış olmanın verdiği rahatlık ve ikinci sınıf olmanın vermiş olduğu çömezlik bitti duygusu ile adım atıyordum İzmir'e. Bu dönem karşılaşacağım dersler konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üst sınıfların gözlerimizi korkutma amaçlı verdikleri o sözde iyi olan nasihatleri dikkate almamaya çalıştım. Her ne olursa olsun Ege Üniversitesi'nde Psikoloji Öğrencisi olmak beni mutlu ediyordu. İstedğim şehirde, istediğim bölümü okuyordum, üstelik çocukluk arkadaşım Yıldız ile birlikte.

Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik bölümünü seçmişti Yıldız. Yıllarca aynı şehirde okuyacak olmanın hayalini kurardık onunla. Bu güzel hayalin olmasından başka daha ne isteyebilirdik ki? Muğla'da doğan dostluk İzmir'de de devam ediyordu. Yıldız benden bir hafta önce döndü İzmir'e. Onun dönmek için bir sebebi vardı. Demir! Daha okulun ilk haftalarında tanıştılar Demir ile. Bir anda birbirine âşık olan bir çift olarak çıktılar karşıma. İlk görüşte aşkın örneğine tanık ettiler beni. İşletme bölümünde okuyan Demir karakter olarak Yıldız'a çok beziyordu. Hemen hemen her anımızı birlikte geçirdiğimiz için inanılmaz şekilde alışmıştım ona. Yıldız'a olan aşkını ve verdiği değeri gördükçe daha bir seviyordum.

İki bavulumla beraber uykusuz ve bir o kadar da yorgun bir hâlde yetiştim yurda. Odama girdiğimde Yıldız'ın olmadığını fark ettim. Muhtemelen

Demir ile beraberdi. İÇeri girdiğim gibi annemin tıka basa doldurduğu iki koca bavulu çalışma masamın yanına bırakıp kendimi yatağa attım. Şu da lazım olur, bunu da al diye diye neredeyse bütün evi taşıyacaktı bana annem. Korumacı ve düşünceli hâllerini seviyordum. Yorgunluğun sıcakla bütünleşmesi inanılmaz bir eziyet gibi geliyordu bana. Yatağıma uzandığım gibi kapattım gözlerimi ama o şekilde durmam fazla uzun sürmedi. Yurda dönen Yıldız anahtarımı üzerinde unuttuğum kapıyı açmaya çalışırken fena hâlde zorluyordu. Aynı zamanda yükselen ses tonundan birilerine kızdığını da anlayabiliyordum.

Evet, başka bir anahtarın kapının üzerinde olabileceğini unutacak kadar sinirliydi. Daha fazla beklemeden ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Yüzünde kocaman bir sinir küpü hâkimdi âdeta. Beni görünce telefonu kapattı ve bükülen dudakları ile sinirinin bir kısmını üzüntüye bırakarak bana baktı. “Ne hoş bir karşılama!” diyerek sinirini yatıştırmak için ona sarıldım. Aynı şekilde Yıldız da sarıldı bana. Tatil döneminde 1 hafta ayrı kalmamıza rağmen özlemişiz birbirimizi. Benim değil ama belli ki Yıldız’ın anlatacak çok şeyi vardı. Söylenerek kolumdan tuttu ve beni yatağa oturttu. “Bu defa bitirmemek için kendimi çok zor tutuyorum Güneş.” derken sesi sinirinden titriyordu. Kahverengi göz bebeklerini gözlerinden dışarıya çıkarırcasına kocaman açtı ve çatık kaşlarıyla konuşmaya devam etti.

“Hayır, yani ben anlamıyorum. Ne gerek var şimdi eve çıkmaya? Yurt senin neyine yetmiyor? Neymiş efendim yurt ortamı onu boğuyormuş. Ben

onu boğacağım az kaldı.”

Art arda sıraladığı cümlelerin hızına daha fazla yetişemeyerek araya girdim.

“Yıldız yeter! Ne oldu söyler misin? Adam akıllı anlat şunu. Sakince!”

Konuşurken kocaman açtığı gözlerini sıkıca kapattı ve dişlerini sıkıp burnundan derin bir nefes aldıktan sonra; “Peki, tamam, sakinim.” diyerek anlatmaya başladı.

“Demir eve çıkmaya karar vermiş. Yurtta kalmak istemiyormuş. Ne düşünürsün diye sordu bana ama ben öyle net bir cevap vermedim tabi. Henüz okulun başındayız bu ne acele dedim. Fakat gel gör ki bizim Demir Bey, her şeyi halletmiş kendince. Hem kararını vermiş hem de pişkin pişkin bana soruyor ne dersin diye?”

Kendimi daha fazla tutamayarak gülmeye başladım.

“Bak sen şu Demir efendiye.”

“Aynen öyle. İşin sinir olan tarafı ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Ev arkadaşı hazır, üstelik kim tahmin et bakalım.”

Sinirlenip kaşlarımı çattım. “Bulmaca mı çözüyoruz senin sorununu mu konuşuyoruz anlamadım Yıldız.” dedim. “Söyle işte tahmin yürütemiyorum.”

Oturduğu yerden ayağa kalktı ve kalkık kaş-

larının altında açılan kocaman gözleriyle bana bakarak; "Umut" dedi, ağzından çıkan bu ismi bastırıcısına.

"Umut?"

"Umut tabi. Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır bilmiyorum. Ya da bir dakika tahmin edeyim, bir mafya çocuğu mu?" diyerek ayağa kalktım ve çalışma masamın yanında duran bavulumu önüme aldım.

Dudaklarını büküp gıcık bir kahkaha ile ses çıkardı. "Çok komiksin sen. Roller değişti bakıyorum da Güneş Hanım. Umut'u görmüş olman lazım senin. Demir ile aynı sınıfta."

Eşyalarımı bavulumdan çıkartırken aynı zamanda da dolabıma yerleştiriyordum tabii bir yandan da benim şaşkın arkadaşımı anlamaya çalışıyor, laf yetiştiriyorum.

"Hayır, tanımıyorum canım. Her gün Demir'in sınıfının önünde nöbet tutmuyorum ne yazık ki. Hem ne güzel işte aynı sınıftalar, üstelik tanıyor-sun da. Neyin siniri bu anlamadım hâlâ."

"Tanıyorum canım." dedi yüzünü buruşturarak. "Üstelik kızların onun etrafında nasıl pervane olduğunu da görüyorum. Kızım bu çocuğun evi boş kalır mı sanıyorsun?"

"Yok, artık Yıldız!" diyerek gereksiz kıskançlığını yadırgadım. Bu tepkime suratını asıp bavulumdaki kırmızı tişörtümü alıp özenle katlamaya çalışırken alt dudağı düştü yine.

"Hiç öyle yok artık falan deme. İstemiyorum

ya onunla eve çıkmasını.”

Başlarda farkında değildim ama Yıldız'ın gözlerinde ciddi anlamda bir endişe vardı. Onun kıskançlık derecesi yüksekti. Bu yüzden Demir ile yaşadığı tartışmaların çoğu kıskançlık yüzünden olurdu ama bu defa olayın boyutu başkaydı. Hiç olmayandan bile kıskanır mıydı sevdiğini bir insan? İhtimaller ve sadece kurgular üzerine şekillenen kuruntulardan kaybetme korkusuna kapılabilir miydi? Yıldız, tavırlarıyla bu soruların doğru olabilme ihtimalini kanıtlıyordu. Onun kaybetme korkusu ve inanılmaz bir sahiplenme duygusu vardı. Çocukluğundan ona miras kalan bu duygulara yabancı değildim. Sadece aşkta değil her anlamda hissettiriyordu bunu. Lise yıllarımızda yaşadığımız olayların başında her zaman Yıldız'ın beni başkası ile paylaşamaması gelirdi. Onunla bu huyu hakkında defalarca konuşmama rağmen bir sonuç elde edemiyordum. Başkası için anormal olan bu durum kendisi için çok normaldi. “İnsan sevdiğini herkes-ten kıskanır.” der dururdu.

Biraz korkulu, biraz da çaresiz bir hâlde küçücük odada dört dönen Yıldız'ı, daha fazla dayanamayarak elinden tuttum ve onu çalışma masasının önündeki koltuğuna oturttum. Şaşkın gözlerini gözlerime dikti ve “İyi değilim Güneş.” dedi. İyi olmadığını görüyordum bu yüzden, “Farkındayım Yıldız. Şimdi ikimize kahve yapacağım. İyi gelir sana sakince konuşuruz.” dedikten sonra mutfığa geçtim. Kahve makinesi ile çabucak hazırladığım kahveleri alıp Yıldız'ın karşısında oturdum. Birkaç dakika öncesine göre daha bir sakin duruyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve hüzünlü bir iç çe-

kişten sonra konuştu.

“Ben ne yapacağım Güneş? Biliyorum sen de bana kıızıyorsun ama elimde değil bunu en iyi sen biliyorsun. Söz konusu sevdiklerim olunca böyle abartılı bir sahiplenme duygusu kaplıyor ruhumu. Demir’e gerçekten güveniyorum. Onun bana olan sevgisinden tek bir şüphem yok. Fakat bu kadar güvenin ve bu kendinden emin sevginin yan etkisinden korkmuyor değilim. İçimde gün yüzüne çıkmaya çalışan endişeler var.”

Sakinleşen ses tonuyla üzgünce burktuğu dudaklarının arasından dökülen bu sözler işin ciddi bir boyutunu önüme seriyordu. Yıldız’ı ilk defa böyle görüyordum. Bunun sebebi Demir’in ev arkadaşı olacak olan Umut olamazdı. Henüz tam anlamıyla tanımadığı, sadece dışarıdan izleyip kendince tanımladığı biri yüzünden bu noktaya gelecek değildi. Yıldız, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da kendine bile itiraf etmekte zorlandığı bir gerçek vardı. Kaybetmekten korkuyordu aslında ama şimdilik sadece üzerini örtüyordu bu korkunun.

“Şu an ne hissettiğini tam olarak anlayamam belki. Demir ile 2 yıldır berabersiniz. Bir insanı tanımak yapılışı yıllarca sürecektir olan bir yapıya benzer Yıldız. Ne kadar tanıyoruz ve biliyoruz desek de bir parça eksik biliyoruz aslında. İki yıl boyunca gördüğüm ve tanıdığım Demir’i kendimce oluşturduğum parçalarla tanımlayabilirim. O sana âşık ve seni gerçekten seviyor. İçindeki endişelerin seni farklı duygulara çekmesine izin verme. Sen aklın başında zeki bir kızsın.”

“Doğru söylüyorsun ama bu aşk denen şey

insanı kendinden çıkarıyor Güneş. Biliyor musun bazen kendimi tanıyamıyorum. Ne olacaksa olsun diyorum. En kötü bitecek ve ben kaldığım yerden devam edeceğim yaşamaya. Sonra, bir anda duruyorum. Boğazım düğümleniyor, kalbimin üzerine bir taş düşüyor sanki. Yok diyorum! Ayrılık olmalı...”

“Aşk konusunda senin kadar tecrübeli değilim. O yüzden bu konuda sessizliğimi koruyorum.”

“Aman ne tecrübe!” diyerek asık suratıyla omzunu silkti.

Uzanıp sıkıca sarıldım arkadaşşıma. Onun varlığı benim mutluluğumdu. İyi kötü her anımızda birlikte olmamız büyük bir gururdu. Yüzündeki üzgün ifadenin yerini tebessüme bırakırken onu rahatlatmış olmanın huzuruyla baktım yüzüne. Tam da o sırada telefonum çaldı. Arayan Demir’di.

“Demir arıyor.”

Yıldız bir anda yataktan ayağa fırladı ve elimden telefonu aldı.

“Açmayacaksın! Bırak arayıp dursun.”

“Yıldız saçmalama!” dedim uzanıp elinden telefonu almaya çalışarak. “Ne konuştuk az önce seninle?”

“Güneş lütfen beni anlamaya çalış. Biz gerçekten çok kötü tartıştık. Bırak merak etsin beni, üzölsün.”

Susan telefonumu Yıldız’ın elinden alıp yatağıma oturdum. Ona gerçekten sinir oldum ve bunu belli edercesine, “Sana inanamıyorum, neden böyle

yapıyorsun ki?” dedim. Benim kendinden emin arkadaşım yanıma oturdu ve yanında duran yastığı arkasına koyup hınzır bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı.

“Bu işler böyle canım kardeşim. Aşkta bazen acımasız olacaksın. Olacaksın ki acınacak duruma düşmeyeceksin. Ben neyi anladım biliyor musun Güneş?”

“Neyi bayan çokbilmiş?” diyerek ayağına bir çimdik attım.

“Seviyorsan eğer korkacaksın.”

“Neden korkacakmışım?”

“Kaybetmekten!”

Anlamsız bakışlarımla Yıldız’a bakıyordum. Ne yapmaya çalıştığını ve neler düşündüğünü anlamak gerçekten zordu. İkimizin de sessizliğinin arasında bu söylediğinin ne derece doğru olduğunu kestirmeye çalışıyordum. Öyle miydi gerçekten? Kaybetmekten korkarak yaşamak aşkı uzun ömür-lümü tutuyordu? Bu sözüne hiçbir karşılık veremedi ayağa kalktım ve kahve içtiğimiz bardakları alıp mutfığa geçtim. Demir’e bir saat içinde yurdun önünde olması için mesaj attım. Gelen cevap şaşırtıcı değildi. “Yurdun önündeyim...”

Yıldız’a belli etmeden sakince odaya geçtim ve masanın üzerinde duran anahtarımı aldım. Çantamdan cüzdanımı çıkarırken; “Ben kırtasiyeye iniyorum. Elif beni orada bekliyor.” dedim.

“Tamam, ama geç kalma. Ben de bir şeyler hazırlarım sen gelene kadar. İstersen Elifi de çağır.”

“Peki, ben ona söylerim gelirse de mesaj atar haber veririm sana. Hadi çıktım ben.”

Asansör meşgul olduğu için koşar adımlarla merdivenlerden indim. Demir gerçekten yurdun önünde bekliyordu. Biraz sinirli, biraz telaşlıydı. Beni görünce “Güneş!” diyerek sarıldı. Yıldız’ı sevdiğim kadar severdim Demir’i. Annem ve babamdan sonra hayatımda olan en önemli insanlardı onlar. Kısaca ikisi de ailemin parçasıydı.

“Biraz yürüyelim mi? Yıldız bizi fark etmesin?”

Başını kaldırıp bizim odanın penceresine doğru baktı Demir. Elinde olsa yurda girip odanın kapısına dayanacaktı ama çaresizce “Peki.” dedi ve yürümeye başladık. Yurdun az ilerisindeki kafede oturduk.

“Ne içersin Güneş?”

“Çay.”

İki çay söyledikten sonra konuşmaya başladık. Demir’in söyleyecek çok şeyi vardı ama neye nereden başlayacağını bilmiyordu.

“Yıldız telefonlarımı açmıyor, benimle konuşmak istemiyor.”

“Biliyorum. Beni aradığında da o aldı telefonunu ve açmama izin vermedi. Neler oluyor Demir?”

“Bir bilsem neler olduğunu ben de ona göre davranırım ama inan ki bilmiyorum. Ona eve çıkmak istediğimi söyledikten sonra inanılmaz bir tepki verdi. Şimdilik istemiyorum sonra çıkarsın ne acelesi var diyor ama sonra çıkmak istesem de yine

aynı tepkiyi verecek biliyorum. Birlikte çıkalm diyorum olmaz diyor. Ben de Umut ile kalacağımı söyleyince daha bir kötü oldu.”

“Evet, en büyük sorun da bu galiba. Kim bu Umut? Neden ben daha önce duymadım bu ismi?”

“Umut benim sınıftan. Aramız o kadar iyi degildi hatta ne yalan söyleyeyim başlarda gıcık oluyordum ona. Çok iyi anlaştığı hiç kimse yok sınıfta. Etrafında her zaman kızlar olduğu da doğru evet. E hâliyle havalı da. Belki de bu yüzden itici geliyordu bana ama son bir aydır epeyce iyiyiz. Geçenlerde konuştuk yurt ortamı bana göre değil dedim. O da ev arkadaşı aradığını eğer istersem onunla kalabileceğimi söyledi. Yalnız kalıyormuş zaten. Ben de sıcak baktım doğrusu. Bunu Yıldız’a söyleyince de kıyamet koptu tabii. Yok, şimdi onun evi boş kalmaz. Allah bilir kaç kız geliyordur falan. Ne desem anlatamadım ki ona. Önce bir tanış dedim. Göründüğü gibi değil dedim ama yok kabul etmiyor. Ne ara bu kadar önyargılı oldu anlayamıyorum Güneş.”

Bunu ben de anlayamıyordum. Yıldız’a bu denli itici gelen insanı merak etmiyor degildim. Aklımdan milyon tane şey geçiyordu. Bu konuyu bir an önce halletmeli ve mutlaka uzlaşmanın bir yolunu bulmalıydık. Demir, önüne aldığı çay bardağına bakarken onun elinden tuttum.

“Demir, üzülmenin sırası değil. Bu konu çok basit bence, bir an evvel aranızdaki bu soğukluğu gidermelisiniz.”

“Böyle olsun ister miyim? Ben her zaman

onun hayatında olacağını söylüyorum. Benim gözüm ondan başka hiç kimseyi görmüyor. Onun yerli yersiz kıskançlıklarından korkmaya başladım artık Güneş. Bizi farklı yerlere sürüklüyor sanki.”

“Hayır saçmalama. Hiçbir yere sürüklendiğiniz yok. Kızacağım ama artık. Çocuk musunuz siz? Hem bana baksana sen, şu Umut denen arkadaşın nerede?”

“Evinde.”

Çayımдан bir yudum aldım ve konuşmaya devam ettim.

“Madem sorunumuz Umut, o hâlde bununla tanışmanın zamanı geldi. Gördüğüm kadarıyla ona güveniyorsun. Bir de biz bir ölçelim ne dersin?”

“Ya Güneş, iyi güzel diyorsun ama Yıldız’ın ne kadar inatçı olduğunu sen biliyorsun. O kafasında bitirdi mi bitiriyor. Sence şansımız var mı?”

“Biliyorum ama Umut ile Yıldız’ı tanıştırmazsak daha kötü şeyler olacağını da çok daha iyi biliyorum canım arkadaşım. Şimdi kalkmak zorundayım. Kırtasiyeye kadar çıktığımı söylemiştim geç kalmayayım daha fazla. Sen de yarın akşama bir buluşma ayarla ve bana haber ver. Ben bir şekilde ikna etmeye çalışacağım anlaştık mı?”

Ayağa kalktı ve yanıma gelip bana sarılırken “Anlaştık Güneş, iyi ki varsın.” dedi. Yanından ayrılırken her şey iyi olacak diyordum. Bazen gerçekten içimi acıtıyordu Demir. Yıldız’ı çok seviyordu ama sevdiği kadar da çekiyordu da ondan. Bir seksen boylarında, beyaz tenli, oldukça da kıvrıcık saçlı bir çocuktü Demir. Sporu sevdiğinden atletik

bir vücuda sahipti. Gözlerinin yeşilliği ve yüzündeki çocuksu duruşuyla hâliyle yakışıklıydı da. O yüzden yanında dişi sinek bile uçmamalıydı. Yıldız ona her ne kadar güvense de yapısı gereği aşırı sahiplendiğini belli etmeden duramıyordu. Gerçi ona sorsan Demir'e sonsuz güvenirdi ama o etraftaki kızlara güvenmezdi. Her ne kadar böyle söylese de Demir'in yanına yaklaşan kızların vay hâline!

Odamın kapısını açıp içeri girdiğimde Yıldız'ı hazırlamış olduğu sofranın başında gördüm. Arkasından bir iş çevirdiğimi anlarcasına bana bakıyordu ama ben yine de oralı olmamaya çalıştım.

"Elife söyledim ama gelemedi. İş varmış Karşıyaka'ya gidecekmış."

"Telefonun kapalıymış Güneş. Elif öyle söyledi. Aramış ama ulaşamamış sana o yüzden de beni aradı."

Yakalandım! Ben ne zaman bu kızın arkasından bir iş çevirmeye kalksam hep yakalanıyordum. Sakince içeri geçip sofraya oturdum. Yıldız, bir açıklama beklercesine yüzüme bakıyordu. Konuşmadan önce masada duran su şişesini alıp bardağa su doldurdum ve içimden "Geçmiş olsun sana Güneş." diyerek içtim. Yıldız, bir yandan bana bakıyor bir yandan da çatalını sinirle batırdığı salatasını yine sinirle yiyordu. Dolu ağzıyla konuşmayı da ihmal etmiyordu tabii.

"Evet, Güneş Hanım sizi dinliyorum."

"Güneş Hanım mı? Tamam, yalan söyledim."

"Onun farkındayım canım. Ne yaptın onu söyle sen. Demir ile görüştün değil mi?"

“Evet, onunla görüştüm. Yurdun önündeymiş çocuk seni aradığında. Ben de ne olup bittiğini ondan da duymak için gittim işte.”

“Benim anlattıklarım yetmiyor mu peki?”

“Yıldız yapma lütfen. Bak Demir çok üzgün. Gereksiz bir mesele yüzünden tartışıyorsunuz ve birbirinizi üzüyorsunuz. Görsen nasıl da çaresizdi.”

Son sözünden sonra yüzü düştü ve alt dudaklarını ısırarak mahzunca bana bakarken “Gerçekten mi?” dedi kısık bir sesle. Kalktım ve sandalyemi yanına koyup oturdum.

“Ne dedi peki?”

“Konuyu anlatmaya çalıştı işte. Senin söylediğin gibi zaten ek olarak Umut’u anlattı biraz.”

“Öve öve bitirememiştir şimdi.”

“Saçmalama Yıldız, ne övmesi Allah aşkına bir sakın ol. Hem bak ben ne düşündüm. Yarın akşam dördümüz buluşalım. Hem ikimiz de bir ölçelim bakalım şunu. Eğer gerçekten haz etmezsek Demir’e söyleriz çıkmaz onunla aynı eve.”

“Hiç sanmıyorum. O yine kendi bildiğini okuyacak.”

“Böyle bir şeyin olmayacağını gayet iyi biliyorsun. Ya o senin gözünün içine bakıyor. Al şu telefonu ve ara artık. Aranızdaki bu saçma soğukluğu bitirin.”

Yapmak ve yapmamak arasında gidip geliyordu. Aslında deli gibi istiyordu aramayı ama benim gibi gururuna düşkün arkadaşım bir türlü arama-

ya yeltenemiyordu işte. Sonunda inadından vazgeçti ve eline telefonunu aldı. Gülümseyerek ayağa kalktım. Konuşurken yalnız kalmasını istediğim için banyoya gireceğimi söyledim.

Ah şu aşk denen varlık! Nasıl da bağlıyor inadın elini kolunu...

Duştan çıktıktan sonra Yıldız'ın yüzüne fazlasıyla yayılmış olan tebessüm açıkça belli ediyordu kendini. Demir ile arasını düzeltmiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu benim çılgın arkadaşım. En az onun kadar ben de seviniyordum bu duruma. Elimdeki havlu ile saçlarımı kurulamaya çalışırken, "Ne durumdayız?" diye sordum. Yatağında oturuşunu düzeltti ve sırtını duvara yaslarken manalı bakışları arasında "İyi..." diyerek güldü. Eliyle yatağına hafifçe vururken yanına oturmamı istedi. Dudağındaki hınzır gülümsemeyi belli ettikçe de bendeki merak duygusunu daha da arttırıyordu. Yanına oturdum ve "Hayırdır bu bakışlar ne öyle?" dedim.

"Hayır, olabilir bence..."

"Ne var senin ağzında söyle bakalım hadi."

"Aman ne olacak canım. Kabul ettim yarın görüşmeyi. Gidelim de şu Umut Bey ile daha bir yakından tanışalım. Senin dediğin mantıklı geliyor."

Verdiği kararın doğru olduğunu onaylarken her daim yanında olduğumu hissettirircesine elinden tuttum.

"Bunu kabul edeceğini biliyordum. Yarın bakarız işte neymiş, neyin nesiymiş diye."

Ayağa kalktım ve elimdeki havluyu sandalye-

nin üzerine bıraktım. Saçlarımı tararken “Oldukça yakışıklı...” dedi Yıldız elindeki telefonu şarja bırakırken. Anlamsızca baktım kendisine.

“Anlamadım.”

“Umut diyorum işte oldukça yakışıklı biri.”

“Ne demek şimdi bu? Yakışıklı olması seni neden ilgilendiriyor acaba?”

Bir hışımla yatağından kalktı ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Yüzünün heyecanlı mimikleri bir şeyler çevirdiğini ele veriyordu. Beni daha fazla bekletmeden heyecanla anlatmaya başladı kafasının içinde dolaşan tilkileri. Umut’un ne kadar yakışıklı olduğunu abarta abarta anlatırken etrafında onca kız olmasına rağmen yalnız olduğunu, hayatında kimsenin olmadığını üzerine basa basa tekrar ediyordu. Demir ile yaptığı konuşmada ikisinin de aklına hemen bizim düştüğümüzü, hazır benim de hayatımda kimse yokken aramızda bir şeyler olur mu ya da olmaz mı düşüncesi geçmesi vs. Daha fazla dinleyemiyordum bu saçma konuşmayı. Yıldız’ın söylediklerine o kadar şaşırıyordum ki kısacık zamanda böyle bir şeyi nasıl düşünmüşlerdi anlam veremiyordum. Bu gereksiz konuşmaya son vermek istediğimden, yüzümü buruşturarak ayağa kalktım ve yatağıma geçtim.

“Sana inanamıyorum Yıldız. Hani hoşuna gitmiyordu, hani etrafı çok kalabalıktı? Bunu bile bile mi söylüyorsun bana? Kurban gibi önüne atıyorsun yani.”

“Saçmalama Güneş o nasıl söz öyle? İkiniz de yalnızsınız ya bir an aklımıza geldi işte. Hem neden

olmasın ki?"

"Olamaz! Bir daha geçirmeyin aklınızdan. İzin verirsen hayatımda olacak olan kişiyi kendim seçmek istiyorum. Ayrıca ben gayet rahatım ve hayatımda birinin olmasını istemiyorum. İsrarla bu konularla geliyorsun bana."

Olumsuz tavrım karşısında yüzü düştü Yıldız'ın ve hiç vakit kaybetmeden asık suratıyla geçti yatağına. Uzanırken de benim bu çıkışıma rağmen konuşmayı ihmal etmedi tabii.

"Sürekli aynı şeyi söylüyorsun. Daha nereye kadar böyle yalnız kalacaksın acaba? Şunu istemem bu olmaz diye diye evde kalacaksın gör bak."

Söylediklerine kulak asımıyordum. Bu durum onu daha da sinir ediyordu. Yıldız konuşmaya devam ederken yatağımdan doğruldum ve ışığı kapattım. "Senin uykun gelmiş daha fazla konuşmadan uyu bence. İyi geceler..." diyerek konuşmasını kesdim. Daha fazla üzerime düşmedi Yıldız, "İyi geceler..." diyerek kendini uykuya bıraktı. Duştan sonra üzerime çöken ağırlık ne kadar yorgun olduğumu bana hatırlatır gibiydi. Daha fazla açık tutamadığım gözlerimi kapattım ve zihnimde yankılanan sözcüklerle uykuya daldım...

"Daha nereye kadar böyle yalnız kalacaksın acaba?"

"Yalnızlığım uyuyana kadar Yıldız. Yalnızlığım uyuyana kadar..."

İstatistik dersinden çıktıktan sonra soluğu

Yıldız'ın yanında aldım. Okulun kapısında bekliyordu beni. "Sosyal çevreyi algılama, şemaların rolü ve etkileri, beden dili ve önemi, sebep atfetme teorileri, reklamcılık, bilinçaltı reklamcılık etkileri vs. Sosyal Psikolojide göreceğimiz ana konularmış." derken sıkıcı geçmiş gibi görünen dersin âdeta tekrarını yapıyor gibiydi. Susmaya da niyeti yoktu. "Eğitim öğretim bir ömür boyu sürer sevgili arkadaşım. İnsan her an bir şeyler öğrenir. Tecrübele-ri ve ihtiyaçları doğrultusunda ruhsal ihtiyaç ve bedensel ihtiyaç teorisini göz önünde bulundura-biliriz." Söylediklerini gülerek dinlerken kendimi tutamayıp ben de katıldım Yıldız'a. "Maslow'un ihtiyaç piramidi teorisini kesinlikle dikkate alma-lıyız. Bununla beraber de benim en çok dikkatimi çeken Erikson ve Havighurst teorileriydi. Öğren-mek değişmektir, her değişim bir krizdir üstelik at-latılması gereken bir kriz." Bir anda durdurdu beni Yıldız. Yüzünün ifadesi şaşkın ve biraz da korku-luydu. Kocaman açtığı gözlerini kısıp ciddi olmayan bir tavırla; "Biz şimdi öğreniyoruz ve sanırım ders-ler böyle giderse kriz geçireceğiz." dedi. İkimiz de kakhaha attık bu söylediğine. Haklıydı Yıldız, her ikimizin de okuduğu bölüm öğrenmeye, değişime, daha iyi algılamaya ve bununla birlikte birçok şeye her an biraz daha gelişerek bakmamızı mecbur kılı-yordu. Gün geçtikçe zorlaştığını görmek gözümüzü korkutsa da yılmayacaktık. Bu okul elbet bitecekti.

Demir, okulun çıkışında bizi bekliyordu. Gel-diğimizi görünce yanımıza yaklaştı ve sıkıca sarıldı Yıldız'a. Aralarındaki soğukluk geçmişti ama yine de yanında olup hissettirmeden de emin olamıyor-du insan. Bana göre sarılmak olumsuz olan her şeyi

yerle bir eden çok güzel bir duyguydu.

“Evet, kızlar küçük parka doğru gidiyoruz. Umut da birkaç dakikaya kadar orada olur zaten.” dedi Demir, Yıldız’a sarılıp yürürken. Yıldız’ın gözleri hemen bana doğru yöneldi ve imalı ses tonuyla, “Neden seninle beraber gelmedi ki buraya?” dedi. Bir an için düşündüğüm Umut ile tanışma fikrinden dolayı kendime çok kızdım. Sözde nasıl biri olduğunu Yıldız’a göstermesi için Demir’e yardımcı olacaktım. Bu işin ucu bana nasıl dokundu anlamış değildim. Yıldız’ın da Demir’in de yol boyunca Umut’u ballandıra ballandıra anlatışını dikkate almıyordum. Fakülteye sadece yürüyüş mesafesinde olan Küçük Park’a yettiğimizde soluğu her zaman oturduğumuz Ehlikeyif kafede aldık. Henüz beş dakika bile geçmemişken “İşte geliyor...” dedi Demir. Başımı çevirip arkama baktığımda bize doğru gelen Umut olduğunu anladım. Hemen hemen Demir ile aynı boydaydı ve o da atletik bir vücuda sahipti. Umut, gerçekten Yıldız’ın dediği kadar vardı. İtiraf etmek gerekirse o an gözlerimi kırpmadan baktım ona. “Hoş geldin kardeşim.” diyerek ayağa kalktı Demir ve selamlaştılar Umut ile. Daha sonra bize doğru yöneldi, tanışma sırası bizdeydi. Önce Yıldız ile tanıştı Umut, geç kaldığı için de özür diledi ama aslında sadece beş dakika geç kalmıştı. Daha sonra bana doğru yöneldi ve tanışmak adına elini uzattı. O eli tuttuğumda içimde bir ürperme hissettim. Memnun oldum derken gözlerime baktı ve ben o an gözlerinin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bal rengiydi gözleri...

Yıldız’ın bir gün önce bana söylediklerinden midir nedir bilinmez ama kendimi görücüye çıkmış

gibi hissettim ve bu durum hiç hoşuma gitmedi. Rahat değildim. Yüzü gülüyordu Demir'in çünkü Yıldız, ısınmış gibi görünüyordu Umut'a. Aralarında ki sohbet gayet güzel gidiyordu hatta bazen Demir, o müthiş zekâsıyla yaptığı espriler ile gülmemize sebep oluyordu. Bir an için Umut'a doğru yöneldi gözlerim. Gülümserken kısılıyordu o güzel gözleri ve yüzünün ayrı bir güzelliği daha çıkıyordu ortaya. Gamzeleri! O kadar belirgin ve o kadar güzeldi ki dudakları değil gamzeleri gülümsüyordu sanki. Bir süre onun bu güzel görüntüsüne takılıp kaldım ve o an yakalanmış olmanın verdiği huzursuzlukla kızardı yanaklarım. Umut yüzünü bana çevirirken onu izlediğimi fark etmiş gibiydi. "Arkadaşın sıkılmış gibi duruyor Yıldız." dedi bana bakarak. Neler oluyordu bana anlayamıyordum. İlk defa bir erkeğin gözlerine bu kadar içten baktım. Neydi bunun sebebi? Yoksa Yıldız'ın etkisinde kaldığım için mi yapıyordum bunları? Toparlanmalıydım. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım ve "Yanılıyorsun, ben gayet rahatım." dedikten sonra çayımдан bir yudum aldım. Durumu fırsat bilen Yıldız hiç vakit kaybetmedi.

"Olur mu hiç öyle şey? Güneş biz varken hayatta sıkılmaz ki. Hem bu buluşma onun sayesinde oldu Umut."

Yıldız yeniden sahalarda! Yediğim kurabiye neredeyse boğazıma takılacaktı. Öksürürken içimden sövüyordum ona. Yanımızdan geçen garsondan su istedim hemen. Bu itirafın karşısında artık bir soğuk su içmekten başka yapacak bir şey yoktu benim için. Gözlerimi kısıp ona bakarken yaptığının kasti olduğunu belli edercesine bakıyordu bana.

“İyi misin?” diye sordu Umut birden.

“İyiyim. Kurabiyeden oldu, gıcık tuttu.”

“Demek senin sayende buradayız ama sen hiç öyle göstermiyorsun?”

Şimdi de sıra bendeydi.

“Açıkçası Yıldız senden pek haz etmiyordu. Gözlemlediği ve duyduğu kadarıyla seninle ilgili pekiyi şeyler düşünmüyordu. Ben de birebir tanışmanızın iyi olacağını düşündüm. Sonuç olarak erkek arkadaşının nasıl biri ile kalacağını bilmeli öyle değil mi?”

Şaşkın gözlerle dinliyordu beni Umut. Yıldız ve Demir’in kızaran yüzlerini izlerken keyifle yudumladım çayımı. İkisi de ani şokun ardından gülmeye başladı. Aynı şekilde ben de katıldım onların gülüşüne. Umut ise, onun için düşünülen bu önyargının önemsiz olduğunu dile getirirken onların üzerindeki mahcubiyet duygusunu az da olsa dindirdi.

Güzel geçen sohbetimizi sonlandırırken, “Bunu tekrar edelim.” dedi Umut. Demir, ona cevap vermekte gecikmedi. Bundan sonra dört kişi olduğumuzu ve birlikte birçok aktiviteler yapacağımızı konuşurken yurdun önüne geldiğimizi fark ettik. Yürüyüş boyunca sadece Yıldız ve Demir konuşuyordu. Ara ara bakışlarımı belli ettirmeden Umut’a çeviriyordum ama her defasında da yakalanıyordum. O da bakıyordu bana ve neredeyse gözlerini hiç ayırmıyordu sanki benden. Hissettiğim o tuhaf utangaçlık duygusu neyin nesiydi bilmiyordum. Beynimin içinde yükselen seslerin uğultusuna

daha fazla kapılmadan “Biz artık yurda geçelim.” dedim. Tam yurda gireceğimiz sırada Demir durdurdu bizi.

“Hafta sonu beraberiz kızlar.”

Bunu söylerken yüzündeki o mutlu ifade gerçekten görülmeye değeri. Ne de olsa artık onunla Yıldız arasında Umut sorunu olmayacaktı. Yıldız henüz benim fikrimi bile sormadan onay vermişti bile ama hesaba katmadıkları bir şey vardı. “Bu hafta sonu ne yazık ki sizinle olamayacağım. Bir sebepten dolayı İstanbul’da olmam gerekiyor kardeşim.” dedi Umut. Demir, planın ertelenmesine önce dudak büktü ama yine de vazgeçmedi. Bir sonraki hafta sonuna çok güzel şeyler ayarlayacağını ve kimseye söz vermemizi istemediğini söyleyerek ayrıldılar yanımızdan. Yurdun kapısından girerken istemsiz bir şekilde arkamı dönüp onlara bakmak istedim. Gördüğüm manzara içimi okşadı. Umut da bakıyordu...

Odaya girdiğimizde soluğu hemen banyoda aldım. Üzerimi değiştirdim ve elimi yüzümü yıkladım. Bu sırada Yıldız da söylenip duruyordu yine.

“Tanıştığımız iyi oldu Güneş öyle değil mi?”

“Öyle tabii. Hem çabuk kaynaştın bak ne güzel.”

“Güneş!”

O yumuşak ve çocuksu ses tonundan ne demek istediğini hemen anladım ve yatağıma uzanarak, “Sakın Yıldız!” dedim. Onu susturmuş olmanın verdiği huysuzlukla o da uzandı yatağına. Bir süre ikimiz de bir şey konuşmadık. Sessizliği bozan

ben oldum.

“Umut İstanbullu mu?”

“Hayır, Umut’un memleketi Hatay...”

Hatay... Bir an için bu şehir hakkında bir şeyler bilip bilmediğimi geçirdim aklımdan. Hiçbir şey bilmiyordum çünkü daha önce hiç merak edip de araştırmamıştım o şehri. Ayağa kalktım ve çalışma masamın üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı elime aldım. İnternette arama kısmına Hatay yazıp önce görsellerine baktım. Güzel manzaralar çıktı karşıma. Görsellere bakarken yan yatağımda uzanmış olan Yıldız’a çevirdim gözlerimi. Yorgunluğun bastırduğu uyku ile çoktan uyumuştı. Neden bunu yaptığımı anlam veremiyordum gerçekten. Neden ilgilendiriyordu ki beni Umut’un memleketi? Daha fazla saçmalamamak için dizüstü bilgisayarımı kapattım ve çalışma masama bıraktıktan sonra ben de uyudum.

“Hatay, adını ilk duyduğumda merak edip araştırdığım şehir. Kim derdi ki bir gün toprağına adım attığımda hissettiğim o sahiplik duygusundan sonra benim en büyük acım olacaksın diye. Nereden bilebilirdim ki eşsiz güzelliğınle anılarımdın en sancılı noktası olacağını? Bilemezdim! Topraklarında doğup büyüyen adama olan aşkımdı yüzünden her köşenden nefret edeceğımı sen de bilmezdin öyle değil mi? Hatay...”

Gönlümün haritasında yerle bir olup silinen bir enkazsın artık...”

3. Bölüm

Oldum olası yalnızlığı ve sessizliği severim. İnsanı en iyi kendisi dinlermiş. Sessizliğin yalnızlıkla konuşacak çok şeyi olurmuş bunu en iyi ben bilirim. Yıllardır yaşıyorum bu gerçeği. Kalabalığın ortasında olsam da yalnızlığı iliklerime kadar hissediyorum. Konuştuklarımın arasında bile anlık sessizlikler yaşıyorum. Sesime bir ses değdiği an çığlık gibi yankılanıyor içimde. Gündüz de olsa gece düşüyor gözlerime. Silik silik beliren hatıraların yalnızlığıma ortak olduğunu fark ediyorum. Görecelerim değişiyor evet, eskilerden başka hiçbir şeyi göremiyorum. Kendimle konuşup yine kendimi dinliyorum. Bana benden başka yol gösterenlere kapalıyım yıllardır.

Yağmur ile konuştuktan sonra içime bir yalnızlık daha düştü. Bana onu hatırlatan en ufak bir şeyin bile bende nasıl büyük etkiler yarattığını bir-kez daha fark ettim. Olmuyordu işte! Zaman geçse de bitmiyordu acılar. Alışmak diye bir şey yok, kendini kandırmak var sadece. Ben de bir aptal gibi kendimi kandırıyordum, hem de yıllardır. Bir ilaç gibi görünen ama aslında zehir olan zamanın acımasızlığından kurtulamıyordum. Onun yaşadığı şehrin adını duymak bile beni neden bu kadar sarıyordu? Elimde olsa bütün benliğimden silerdim şehrinin ama yapamıyordum. Yapabilsem de ne olacaktı ki sanki, gerçekten unutabilecek miydim her şeyi? Ah şu unutmak denen kelime yok mu? Hayat, nasıl da etkisiz hâle getiriyor bu kelimeyi, nasıl da bir yalancı yaratıyor kendimizden. Bir beden için-

de çelişen iki ruh kaphıyor içimizi. Biri uzak unutmaya, biri ise gizliyor kendini gerçeklerin arkasına. Unuttum diyor ısrarla. Unuttum!

Geçmiş yılların gölgesi ile yaşamak bana neyi unutturabilirdi ki? Hayatımın en önemli seçiminde o zorlu kararı alırken bunları yaşayacağımı biliyordum. Bile bile adım attım ben bu yola. Güzel olan her ne varsa birer birer yıktım her şeyi. Bu karanlık yolun her adımında acıyı döşedim geleceğime. Peşimde mazimin gölgesi, önümde acılar inatla yürüdüm.

*Ah benim gururuna düşkün inatçı benliğim!
Bak şimdi nasıl da ödüyorsun inadının bedelini.
Hayatına toz kondurmazken kara sis dumanına çevirdin her yeri. Mutlu musun? Hayır! Olacak mısın? Hiçbir zaman!*

Aklımın kalbimle yaptığı bu konuşmalara derin bir nefes alarak son verdim. Alsancak sahili benim bu sessiz konuşmalarıma yıllardır tanıklık ediyordu zaten. Sesim denizin mavi sularına doğru akarken kendimi rahatlamış hissediyordum. Kimi zaman suçluydum, kimi zaman ise haklı. Kendimle ilgili kararları yine kendim veriyordum. Yalnızdım ve yalnızlığım en büyük sırdaşımdı benim. Oturdüğüm yerden kalkıp doğruca arabamı park ettiğim yere doğru yürümeye başladım. Çok değil sadece birkaç saat önce yüzümde gülücüklerle, içimde neşeye adım attığım bu yoldan şimdi tekrar can veren acı hatıralarla yürüyordum. Oysa en başından beri böyle değil miydi? Bütün güzel anılarımı yaşadığım bu şehir durup dururken kanatmıyor muydu içimi sanki. Hem de fazlasıyla. Ben buna rağmen

kendime inat kafa tutuyordum yaşama. Bu kadar hüznün yeter! Toparlanmalıydım...

Evin kapısını açtığım anda mutfağında pişen yemek kokularını ve Yıldız'ın o tiz sesini aldım. Hafiften bir tebessüm oturdu yüzüme. Ben hiçbir zaman mutfaktan anlayan bir kız olamadım. Yıldız kadar marifetli değildim. Üniversite hayatım boyunca onun yemekleri ile doyduğum diyebilirim. Sadece yemek değil, pastalar kurabiyeler ve tatlılar. Çocukluğundan bu yana kendini mutfığa adanmış bir insan olarak PDR değil de aşçılık okumasını isterdim doğrusu. Aşçı bir babanın ve güzeller güzeli pastaneci bir annenin kızı olduğu için genlerinde taşıyordu mutfak sevgisini. Sessiz adımlarla mutfığa doğru ilerlediğimde başımı mutfağın kapısına yaslayarak onu izledim. Bu defa Sezen Aksu şarkısı vardı dilinde dolaşan. "*Sen en güzel duyguların katalisin.*" derken bastıra bastıra çıkarıyordu sesini. Öylesine kaptırmıştı ki kendini benim onu izlediğim farkında bile değildi. Kulak cırmalayan o ses tonuyla şarkının sonuna geldiğinde onu alkışladım. Bir anda irkildi Yıldız. "Allah canını almasın senin korkuttun beni." diyerek elindeki havluyu üzerime fırlattı. Onun bu irkilen hâline gülmekten cevap veremedim. Neyse ki bu saçma gülme krizim içtiğim su ile son buldu.

"Hayır, yani ne vardı bu kadar gülecek anlamadım. Sessizce gelmiş hem korkutuyor hem de gülüyor olacak iş değil."

"Sen öyle birden irkilince tutamadım kendimi ne yapayım. Üstelik gülmeye de ihtiyacım vardı. İyi

oldu anlayacağın.”

O da kendi hâline gülerken fırını açıp pişirdiği yemeği koklayarak çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Mis gibi kokan yemeğin zaferini belli edercesine; “İşte bu kadar!” dedi gülümseyerek. Biraz daha yaklaşıp neler yaptığına göz gezdirdim. Neler yapmamış ki hamarat arkadaşım. Tavuk suyuna yaptığı sebzeli pilav, özel sosuyla terbiye ettiği fırında tavuk, çoban salatası ve tabi ki benim ne kadar çok sevdiğimi unutmadığı domates çorbası. Bu yemekler gerçekten harika görünüyordu. Çok geçmeden birlikte kurduğumuz sofraya oturduk. Ben yine her zamanki gibi yapılan yemekleri masaya taşıma marifetinde bulundum sadece. En azından bunu yapabiliyordum.

Yıldız büyük bir iştahla yaptığı yemekleri yerken yerinde olan keyfiyle durmadan konuşuyordu. “Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş derler ya hani; onca mutfak becerime rağmen o mideyi bulamadım ya ona yanıyorum. Sanırım ben midesizleri seçtim. Mideleri olmadığı için kalp aramak da olmaz tabii. Düşünsene hem midesiz, hem kalpsiz...” Ona cevap vermek yerine sadece gülümüyor ve çorbamı içiyordum. O ise çoktan bitirmiş olduğu çorbasından sonra çabucak geçti ana yemeğe. “Kızım şu gördüğün tavuk var ya bunu bile öyle güzel soslayıp terbiye ediyorum ki, sorma gitsin. Ah keşke insanlar da öyle olsa da bir iki özel hamle ile terbiye olsa ama nerde?” İşte bu söylediğine de sesli güldüm. Yaptığı yemekleri insanlara benzetirken aslında kendinde görmek istediklerini görüyordu Yıldız. İnsanlar üzerinde yapamadığı her ne varsa mutfaktaki malzemeler üzerinde yapıyor ve onlarla

bağdaştırmayı seviyordu.

Hep öyle değil midir zaten? Bazen bir yemeğin yapımında, bazen çizilen bir resimde, bazen yapılan heykellerde, ya da nesnelerde vs. her zaman görmek istediğimiz şeyleri görebilmek için uğraşmaz mıyız? İnsanlarla uğraşmak zor ve bizler zor olandan uzak kolay olana yakın oluruz her zaman. İşte o yüzden var bu hobiler hayatımızda. Kumandası kendimizde olan bize ait heyecanlar. Yıldız'ın da bunun farkında olduğunu görmek zor değildi. Buna inanmak istiyordu ve böyle mutluydu çünkü kumanda onun elindeydi ve her şeyiyle sahibi yine kendiydi.

Yemeğin insan üzerindeki etkileri üzerine yaptığı konuşmadan sonra iş yerine geçiş yaparken heyecanla anlatıyordu geçen ilk iş gününü. Okuldaki öğretmen arkadaşları, ona daha ilk günden yakın olanlar ve tabi ki henüz ilk günden hiç içine sinmeyen bakışlarla bakanlar. Odasının güzelliği vs. daha birçok şey... O konuşurken, konuştuğunun büyük bir kısmını anlayamıyor yüzüne boş boş bakıyordum. Ya en sonunu yakalıyordum, ya da en başını. İçimdeki huzursuzluğu atamadım bir türlü. Elindeki çatalı sert bir şekilde vurarak "Neyin var senin?" diye sordu Yıldız, çatık kaşlarının altından bana bakarak. Sonunda dayanamadı bu hâlime. Gözlerimi kaçırdım ondan. Bir şey olmadığını söylesem de inandıramayacağımı bildiğim için yıllardır uzak kaldığım arkadaşım ile dertleşmeyi seçtim.

"Unuttun mu Yıldız?" diye sordum dalgın bakışlarının arasında.

Ses tonumdan ve gözlerimden neyi kastettiği-

mi hemen anladı Yıldız. Bir an için öylece kalakaldı bu sorunun karşısında. Gözlerini kırpmadan baktı yüzüme. Dik duran bakışlarının arasında ağır ağır yutkunup, önündeki su bardağından bir yudum aldı önce. Daha sonra “Unutmak, ölümsüzlüğü keşfeden birinin, ölmesini beklemek gibi...” dedi.

“Hiç aklında bile yokken düşer mi aklına? Hani o kapandığını sandığın boşluk var ya o bir anda sarsar mı seni?”

“Düşmek ne kelime, düştüğü gibi yerle bir eder seni. Sanki her şey en başına dönmüş gibi, acılar yeniden doğuyormuş gibi hissedersin. Boşluk diye tabir ediyorsun ya hani. O hiçbir zaman sadece bir boşluktan ibaret olmadı. O uçurumun ta kendisiydi. Seni sarsan boşluk değil, uçurumun kıyısındaki rüzgâr. Soğuk, hissiz ve acımasız...”

Konuşurken sesinin titrediğini fark ettim. Durmak istemedi ve devam etti sözlerine.

“Gülmek hayata meydan okumakmış. Bunun aslında koca bir yalan olduğunu yaşayan anlar sadece. Acının ardından gülmek kendini kandırmaktan başka hiçbir şey değil. Hani çok gülüyorum ya ben. Her şeye rağmen bu pozitif enerjimi etrafıma yaymaktan çekinmiyorum ya. Aslında ben yanıyorum Güneş, gülüşümün en güzel yerinde bir acı, kıymık gibi batıyor. Tarifi yok. Kesilmiyor gülüşüm ama eksiliyor. Bunu bir tek ben fark ediyorum. İnsanlar mutlu olduğumu zannediyor ama ben mutsuzluğun başköşesinde oturuyorum. Acılarım hüznlerime ortak olmuş, anılar desen eksilmek bilmeyen bir yük gibi. Her geçen gün daha da artıyor ağırlığı. Kalbim, kambur oluyor hissediyorum. En kötüsü

de ne biliyor musun? Dünyanın öbür ucuna da git-
son acı oranın merkezi oluyor.”

Yıldız, konuşurken içimde dökmek istediğim
kolimeleri dilimin ucuna getirdi. Tutmak isteme-
dım kendimi. Derin bir iç çekip cevap verdim.

“Aşk söz konusu olunca beyin unutmaya işlevini
kayıbediyor. Sanki ilk defa başlıyor içimde yangın-
lar. Kül olduğunu zannettiğim hatıralar uçuşuyor
gözlerimin önünde. Sadece birlikte yaşadığımız
yerlerde değil, bazen bir şarkıda, bazen bir tabloda,
bazen hiç tanımadığım bir insanın sesinde anımsı-
yorum. Ben hiçbir zaman unutacağıma ihtimal ver-
medim. Sadece kendimi kandırdım Yıldız.”

Oturduğu sandalyede arkasına doğru yasla-
nırken hüzünlü bir tebessümle baktı yüzüme. Söy-
lediklerimin devamını bekler gibiydi. Yıllar sonra
yine aynı acıyla karşısında oturmak hayatın bana
vermiş olduğu en büyük cezaydı galiba. Anlatsam
neyi ifade etmeye çalışacaktım ki ona. Bir çözüm
bulabilecek miydi yalnızlığıma? Ben bile kendimi
kaybederken o bulabilecek miydi benliğimi geçmi-
şin kör karanlığında? Konuşmazsam kaçamayaca-
ğımı da biliyordum o yüzden ben de arkama yasla-
nıp anlattım olup bitenleri.

“Bugün randevu almak için gelen bir hastam
vardı. Çarşamba günlerini öğle saatine kadar elim-
den geldiğince boş bırakmaya çalışıyorum. Onun
geldiğini görünce geri çevirmediğim ve içeri aldım.
Adı Yağmur. Tam olarak olmasa da sorunun ne
olduğunu hemen hemen çözmüş gibiyim ama yine
de emin olmak için erken. Tanışma konuşmasıydı
yani.”

Çatık kaşlarının altında kısılan gözleriyle anlamsızca dinliyordu söylediklerimi. Bir psikoloğun hastasından etkilendiği nerede görülmüş der gibiydi bakışları.

“Dur hemen öyle bakma. Ondan etkilendiğim falan yok ama o bugün hiç aklımda bile yok iken beni geçmişe götürdü Yıldız.”

“Nasıl yani?”

“Nişanlıymış.”

“Nişanlı olması seni geçmişe götürmüş olamaz herhâlde Güneş.”

“Bir sözümü kesmesen de dinlesen diyorum. Tabii ki nişanlı olmasıyla alakası yok ama sadece nişanlısı ile tanıştıkları yere takıldım ben.”

Yıldız yüz mimikleri ile daha da belli ettiği merakının vermiş olduğu huzursuzlukla âdeta yerine sığamıyordu. Kendimi toparlayarak “Hatay” dedim, iki dudağımın arasından çıkan en kısık sesimle. Gözlerimi sofradaki salatanın üzerinde gezdirirken bakamadım ona. Yıldız, yerinden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu. Elini elimde hissettiğim anda içimin nasıl da acıyor olduğunu bir kez daha anladım. Zaman nasıl da sessizleştirmiş feriyatlarımı. Aklıma her gelişinde düğümleniyor boğazım. Bir yumru oturuyor göğüs kafesime, nasıl nefes alıp verdiğimi bile bilmiyorum. Böyle anları Yıldız’ın yanında yaşamayalı çok oldu ama hissettiklerim, bir evrim değiştirircesine şekilden şekle giren acı duygularım, hiç değişmedi.

Aslında bu denli etkilenip duygusal hissetmemin sebebi sadece, yaşadığı şehrin adını duymuş

olmam değildi tabii. Birikmişlik, içimdeki güçlü durma dirayetine inat güçsüzlüktü böyle olamama sebep. Bir anlık duygusal çöküntüden sonra müsaade isteyip kalktım masadan. Kendime gelebilmek için banyoya geçip elimi yüzümü yıkamak istiyordum. Musluktan akan soğuk suyu yüzüme sert bir şekilde çarptıkça lanet ettim kendime. Sönmüyordu kalbimden vücuduma yansıyan ateş. Sönmeyecekti de biliyordum. Bir buzul kıtasının ortasında kalsam da geçmeyecek. Yüzümü kaldırıp aynadaki suretime öfke ile baktım. “Bu beden benim mi gerçekten? Bu yüz bana mı ait? Neden başka bir ben görüyorum ki kendimde? Mutsuz, beklentisiz, umutsuz... Biliyorum hiç gelmeyecek eski benliğim çünkü ben hâlâ umudumu bıraktığım yerdeyim...”

Biraz toparlandıktan sonra tekrar salona geçtim. Yıldız koltukta oturmuş beni bekliyordu. Eski günlere yolculuk yaptığı her hâlden belliydi. Düşünceli ve sessizdi... Yanına oturup başımı onun dizlerinin üzerine koyarak uzandım. Benim huzurum, sırdaşım, her şeyimdi. Bu koca dünyada annem ve babamdan sonra varlığına şükrettiğim tek insandı. Bakışlarımdan, gülüşümden, tedirgin ya da neşeli hâllerimden neler söylemek istediğimi hemen anlardı. Sessizliğimin yoldaşı, ruhumun sırdaşı canım dostum. Dizlerinde uzanırken aylar sonra gelişine şükrettim. Gözlerimi kapatıp ikimizin de bu kötü kaderini düşünürken Yıldız'ın sesi ile irkildim.

“Herkesin derdini dinlerken ve yine herkesin derdine çözüm bulmaya çalışırken kendi ruhuna merhem olamamak ne zor değil mi?” Gülümsedim bu söylediğine. Terzi kendi söküğünü dikemezmiş deyimi geldi aklıma. Mesleğimi ve yaşadıklarımı

göz önünde bulundurunca bu deyim ne kadar doğru olduğunu şimdi daha iyi anladım. Hissettiklerimden midir nedir bilinmez ama bir anda bütün vücudumu ele geçiren bir yorgunluk kapladı bedeni. Gözlerim uykuya teslim olmak için hazırda beklerken cevap verdim Yıldız'a.

"Sınıyoruz Yıldız. Hayat bizi seçimlerimizle sınıyor."

Sabah dayanılmaz bir baş ağrısı ile uyandım. Nasıl uyuduğumu yatağıma nasıl geldiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Gözlerimi odanın tavanına dikmiş öylece bakarken kapımı çaldı Yıldız ve her zamanki gibi cevabımı beklemeden girdi odama. "Sen kliniğine ben de işime geç kalacağım küçük hanım artık kalksan diyorum." dedi, beni yatağımda çekiştirerek.

"O kadar erken uyumama rağmen hâlâ uykunun olması inanılır gibi değil. Kendimde bu problemi çözssem yeter bana."

"Bak işte o mümkün değil sevgili arkadaşım çünkü bu uyku denen kavram dengesiz olduğu için bunun hakkında net bir bilgiye ulaşmak imkânsız. En azından bu benim düşüncem. Yoksa daha derin kurcalamaya kalksak uykumuz mu dengesiz yoksa bizler mi onu dengesiz yapıyoruz diye tartışmaya açık bir konunun içinde buluruz kendimizi."

"Yıldız, tamam, pes ediyorum. Düştü yine çenen kalkıyorum ben."

Beni yatağımdan kaldırmanın zaferini yaşarken yanağımdan öptü ve gülümseyerek dışarı-

ya çıktı. Varlığı ilaç gibi olan arkadaşım nasıl da iyileştirdi ağrıyan başımı. Çok geçmeden hazırlanıp aşağıya indim. Yıldız hazırladığı kahvaltı masasında beni beklerken bana laf atmayı da ihmal etmiyordu tabii. Onun benim için yaptığı eleştirileri duymazdan gelerek kendimi âdeta kahvaltıya endeksledim. Yumurtalı ekmeğin üzerine bal sürüp afiyetle yerken “Bak biraz daha oyalanırsan geç kalacağım. Hem nerde görülmüş patronun şoförü beklediği acaba?” dedi ve kolumdan tutup ayağa kaldırdı beni. Masayı hızlıca toparlamaya başladı. O kadar hızlıydı ki kaşla göz arasında masada hiçbir şey bırakmadı. Bana sadece toparladıklarını dolaba dizmek kaldı. Kahvaltımızı edip mutfağımızı da bir güzel toparladıktan sonra çıktık evden. Onu bırakmak için okulun önüne geldiğimde gördüğüm manzara karşısında çok şaşırdım. Yıldız arabadan indiği anda ben de inip yanımıza doğru gelen Yağmur’a baktım. Onun da yüzüne yerleşen o şaşkın ifade tebessümüyle karışırken geldi yanımıza ve “Güneş Hanım!” dedi sesindeki merakı belli ederek.

“Merhabalar Yağmur Hanım.”

Bir an için ne olup bittiğine anlam veremeyen Yıldız, Yağmur’un gece bahsettiğim kişi olduğunu anlayınca gözlerini açıp yüzüme baktı. Dirseğimle hafiften dürttüm onu ve gülümsememi bozmadan konuşmaya çalıştım.

“Siz bu okulda mı görev yapıyorsunuz?”

“Evet”

Yıldız aniden toparlanarak araya girmekte gecikmedi.

“Öyle mi? Ben de yeni başladım Rehber öğretmen Yıldız Ersöz.”

“Memnun oldum Yıldız Hanım. Ben de Yağmur Solmaz Edebiyat Öğretmeniyim.”

Böyle bir tesadüfün olması hayatın hâlâ küçük sürprizlerle dolu olduğunun kanıtıydı. Ayaküstü hatır sorma ve Yıldız ile Yağmur’un tanışmasından sonra kliniğe gitmek üzere ayrıldım yanlarından ama aklım hâlâ onlardaydı. Yıldız’ın ne yapacağını kestiremiyordum. Nişanlısının Hataylı olduğundan başka hiçbir şey bilmiyordu ama adım gibi emindim ki Yağmur, Yıldız’ın süzgeci altında olacak...

4. Bölüm

İlk dersten sonraki arada soluğu hemen kantinde aldım. Yurttan çıkarken kahvaltı etmeye fırsatım olmamıştı. Bu yüzden kurt gibi açtım. Tostumu ve çayımı alıp oturacak yer ararken arka masaların birinde oturan Barış'ın bana el salladığını fark ettim. Barış ile aynı bölümün öğrencisiydik. Yanında oturmam için çağırıyordu beni. Bu davetini kabul ederek masasına oturdum.

“Bugün kalabalıklmış burası.” dedim etrafa bakıp tostumdan bir lokma alırken. Gülümseyerek beni süzen Barış'ın kendimi başka bir dünyadan gelmişim gibi hissettirmesi de oldukça tuhaf geliyordu bana.

“Kantini nadiren kullandığın için fark etmiyorsun prenses. Burası hep böyleydi.”

Barış bana her zaman prenses diye hitap ederdi. Sınıfta çok iyi anlaştığım nadir insanlardan biriydi. Onun bana prenses diye hitap etmesi hoşuma gitmiyor değildi aslında ama bana olan hislerini bildiğim için böyle söylemesini pek uygun bulmuyordum. Okulun ilk zamanlarında tanıştığımızda onun bana olan yakınlığından etkilenmedim dersem yalan söylemiş olurum. O, duygularından ve bana hissettiklerinden emin olabilirdi ama ben kendimden emin olamıyordum. Yıldız'ın o bitmek bilmeyen ısrarları yüzünden onun bana yaklaştığı gibi yaklaşmaya çalışıyor fakat her defasında geri adım atıyordum. Barış her ne kadar benden hoşlanıyor olsa da ben ona, onun bana baktığı gibi ba-

kamıyordum. Yanında rahat davranmamın sebebi ise bana olan hislerini itiraf etmemiş olmasıydı. Benden hoşlandığını ve benden emin olamadığı için açılmaktan korktuğunu ortak arkadaşlarımız aracılığıyla öğrenmiştim. Barış, gerçekten harika bir insandı. Bir dost ve bir arkadaş olarak...

Tostumu yerken birlikte gülerek sohbet ediyorduk. Onun esprileri ve yüz mimikleri beni çok güldürüyordu. Bu güzel sohbetten sonra kalkıp derse gireceğimiz sırada arka masada duran çay bardağı bir anda önüme düştü ve sonuç! Ayakkabım ve pantolonumun aşağısı battı. Sinirle başımı kaldırıp bağıracağım esnada dökülen çayın sahibinin Umut olduğunu görünce bütün sinirimi yuttum ve şaşkın bir hâlde ona baktım. O ise bir yandan özür diliyor bir yandan da kendisine çıkışan Barış'a sinirle bakıyordu. Yüzündeki öfke hiç iyi değildi bu yüzden hemen kendimi toparladım ve "Önemli değil..." diyerek çantamı elime aldım. Benim kahraman olmak isteyen arkadaşımın susmaya hiç niyeti yoktu. Umut'un ani bir hareketle Barış'ı itmesi ortalığı kızıştırmaya yetti. Buna daha fazla dayanamadım ve Barış'ın önüne geçerek Umut'a çıkıştım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen. Eline koluna hâkim ol. Hem suçlusun hem de güçlü olmaya çalışıyorsun."

"Ben sadece..."

"Tamam, yeter! Özür diledin önemli değil dedim bu kadar." dedim ve yanımda duran Barış'ı konuşmasına izin vermeden kolundan tuttuğum gibi oradan uzaklaştım.

Sadece bir çay bardağının dökülmesiyle ani bir sinir harbiyle tepki veren Barış'ın o hâli beni düşündürdü. Evet, böyle bir durumla karşı karşıya kalmak biraz moral bozucuydu ama böyle bir tepkiye de hiç gerek yoktu bence. Yine de rahat durmadım ve Barış'a sordum.

“Neden bu kadar sert bir tepki verdin ki?”

Böyle bir soruyu beklemiyor olmanın verdiği şaşkınlıkla kalakaldı önce, daha sonra da aslında gerçekten söylemek istediğinin başka bir şey olduğunu anladığım o ses tonuyla;

“Neden olacak Güneş! Üzerine çayı döktü farkında mısın?”

“Evet, farkındayım ama yanlışlıkla olmuş bir şey. Tamam, ilk anda ben de sinir oldum ama biraz mantıklı düşünmek lazım. Bir insan bile bile bunu yapar mı?”

“Neden olmasın?”

“Ne demek bu şimdi?”

“Bir şey demek değil Güneş, benim o çocuğu hiç gözüm tutmadı. Bir senedir tanıyorum. Hakkında iyi şeyler duyduğum söylenemez. Hâliyle istemedenden de olsaki, bunun istemeden yapıldığına pek inanmıyorum bardağı düşürenin o olduğunu görünce sinirlendim.”

“Onu tanıdığını bilmiyordum.”

“Tanıyorum dediysem öyle birebir bir tanışıklık değil. Sadece duyduklarım ve gördüklerim yetiyor bana. Ayrıca daha fazla üzerinde durmayalım olur mu? Hadi derse girelim.”

Ders boyunca aklımda sadece kantinde yaşadığım olay vardı. Ne yaptıysam dikkatimi toplamayı başaramıyordum. Onun bizim fakültenin kantininde olması, Barış'a gıcık olmuş gibi bakması, çayı bilerek dökmüş olacağı ihtimalini getiriyordu aklıma. Sonra bir an için bu saçma düşünceden sıyrılıyordum. Belki arkadaşı vardı orada, ya da sevgilisi. Gerçekten istemeden dökmüştür çayı. Ben neden kendime bağlıyordum ki? Barış'ın onun hakkındaki bu olumsuz düşüncelerini de göz ardı edemedim açıkçası. Önce Yıldız, şimdi de Barış. İkisi de tanımıyor, sadece gördükleri ve duyduklarından yola çıkarak değerlendirmeler yapıyorlardı. Bu biraz da önyargıydı çünkü Yıldız onu tanımaya devam ettikçe bu olumsuzluklardan sıyrılıyordu. Belki Barış da onu tanısa böyle düşünmekten vazgeçecekti. Böyle gereksiz düşüncelerimin arasında farkında bile olmadan bitirdim dersi. Kitaplarımı ve çantamı elim alıp yurda gitmek üzere çıktım okuldan. Çıkış kapısına kadar Barış eşlik etti bana. Sonra arkadaşları ile görüşeceği için yanımdan ayrıldı. Dalgın düşüncelerle yürürken birinin bana seslendiğini fark ettim. Seslenen Umut'tu.

"Biraz konuşabilir miyiz Güneş?"

"Yine özür mü dileyeceksin?"

"Evet, ama bu defa erkek arkadaşına böyle çıkıştığım için."

Barış'ın erkek arkadaşım olduğunu düşünmüştü. Bu da demek oluyor ki o çay kendiliğinden dökülmedi. Nedendir bilmem ama bir anlık savunma duygusu ile onun erkek arkadaşım olmadığını söyledim ve istemsiz bir şekilde gülümsedim. Aldığı

bu cevaba hoşnut kalan Umut'un ise asık olan yüzü canlandı ve görmek istediğim gamzelerini gülümseyerek ortaya çıkardı. Bu yanlış anlaşılmadan sonra Umut yurda kadar yürüdü benimle. Yurtla kampus arası pek fazla mesafe olmadığı için (ya da bana öyle geliyordu) yol hemen bitti. Yurdun bahçesinde durduğumuzda hemen yanımızdaki boş masayı işaret ederek "Eğer işin yok ise biraz oturalım mı?" dedi gözlerinin en etkileyici hâliyle yüzüme bakarak. Kalbimin ritimleri duyulacak diye kokuyordum. Teklifini reddetmedim ve sohbet etmek için onunla oturdum. Güzel şeylerden bahsederken Yıldız ve Demir'i de konuşmayı ihmal etmedik. Fakat ben, nasıl olduğunu kestiremediğim anda konuşmanın Barış'a nasıl geldiğini anlamış değildim.

"O çocuğun erkek arkadaşın olmaması isabet olmuş."

"Neden böyle söyledin ki?"

"Çok çenebaz da ondan yakıştıramadım yanına."

Konuşurken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştıkça yakalanıyordum. Ses tonu bile içimi kıpır kıpır ediyordu. Gözlerinde saklı bir cennet vardı sanki. Karşı koymadığım bir çekim gücü ile yaklaşıyordum ona. Gerçekten kendi hislerim miydi bunlar? Yoksa Yıldız'ın üzerimde bıraktığı Umut etkileri miydi anlayamıyordum. Bu bakışlar normal bir arkadaşın bakabilecek bakışlar değildi buna emindim. En azından benim açımdan öyleydi. Barış için yaptığı benzetme hoşuma gitmese de doğruluk payı olduğu için gülümsedim. İşte ne olduysa o an oldu.

“Gülüşün ne kadar güzel böyle.” dedi sesinin en etkileyici tonuyla. “Tatlı bir huzur veriyor. Kim bilir kaç insan ortak olmak istemiştir bu gülüşe.”

Ani bir şaşkınlık ya da hazırlıksız yakalanmanın vermiş olduğu aptal bir yüz ifadesine büründüğümün farkındaydım. Ellerimin bir anda buz kesmesinin ve ona gözlerimi kırpmadan bakıyor olmamın başka bir açıklaması yoktu galiba. Susmaya da niyeti yoktu Umut’un. Oturuşunu düzeltti ve iki elini masanın üzerine yaslayarak dikkatle yüzüme bakıp; “Bunun için bir şansım var mı?” dedi, midemi kelebek istilasına uğratan o sesiyle. Ağır ağır yutkundum ve sadece “Anlamadım.” diyebildim kendimi bile duyamaz bir hâlde. Durmadı ve devam etti konuşmaya.

“Gülüşüne ortak olmak istiyorum Güneş, buna izin verir misin?”

Deli gibi çarpan kalbimin sesi mi kesildi yoksa kalbim mi durdu ya da sadece bu soruya mı takılıp kaldım da sağır ettim kulaklarımı? Şaşkındım ama aynı zamanda heyecanlı... Sanki bütün şekilsiz ve aptal ifadeleri yüzüme toplamış gibi oldum. Gözlerimi bir an olsun kıpırdatmadan ona bakıyor olmamın başka bir açıklaması olabilir miydi? Olamazdı! Bu saçma duygudan sıyrılıp gözlerimi gözlerinden çektiğim sırada elinin, masada hareketsiz bir şekilde duran ellerime doğru süzüldüğünü fark ettim ve aniden kalktım. Tam da konuşacağım sırada Yıldız’ın “Kimleri görüyoruz efendim, yoksa yalnız takılmalar mı başladı artık?” sorusuyla irkildim. İşte bu hiç iyi olmadı. Umut ağzını açıp tek kelime ederse ne yapacağım diye düşünürken onun yanıma

sokulup "Sakin ol ve gülümse." demesi yüzüme o şaşkın ifadeyi geri getirdi. Neyse ki cesaret duygusunu son dozuna kadar alıp itiraf moduna geçen beyefendimiz frene basmayı da bildi. Gülümsemeye çalışıyordum ama olmuyordu. Bunun farkında olan Umut, durumu açıklama ve konuşma görevini üstüne alarak "Bütün gün gözlerimiz sizi aradı." dedi, yüzünde muzip bir gülümseme ile. Yıldız ve Demir bu cevaba pek tatmin olmamakla birlikte manalı bakışlarını üzerimizden ayırmıyorlardı. Onlar oturunca ben de mecburen oturdum ama bu defa Umut'un yanına. Yanımda Yıldız varken aksi olabilir miydi ki? *Ah Yıldız ah! Resmen duygularına yardım ve yataklık ediyorsun. Ben yine de soracağım bunun hesabını.* Umut, konuyu dağıtmak isterken Demir'in araya girmesiyle üzerimdeki huzursuzluk daha çok arttı.

"Hani zaman geçtikçe yenilenen ve inanılmaz şekilde akıllı olan telefonlarımız var ya bizim sevgili dostum. Demem o ki arayabilirdiniz."

"Akıl edemedik kardeşim burada beklemek istedik sizi. Hem ne olacak ki?"

Hiç gecikmedi Yıldız sahneye çıkmaya,

"Tabii canım ne olacak ki?" dedi yanında duran Demir'i hafiften dürtükleyerek ve devam etti: "Bence muhteşem bir dörtlü olduk." Bunu söylerken Umut'a göz attığını fark ettim. Birkaç dakika önce duyduğum itirafın utangaçlığını üzerimden atamamışken bunu yapması bende inanılmaz bir baskı yaratıyordu. Yıldız'ın daha fazla açık vermesi için içimden dua ederken Eda'nın gelişi beni korkularımdan uzaklaştırdı. Eda, Yıldız'ın sınıf

arkadaşıydı. Kısacık boyu ve incecik bir vücudu vardı. Çirkin olan yüzünü yaptığı aşırı ve abartılı makyaj ile güzelleştirmeye çalışırken taktığı hız-malar ve piercingler ile dikkat çekmeye çalışırdı her zaman. Araları ne çok iyi denecek derece iyiy-di ne de kötü. Orta düzeyde ilerleyen bu dostluğu tasvip etmesem de kararı yine Yıldız'a bırakıyordum. Her hareketiyle kibirli, soğuk ve itici olduğunu belli eden bu kızın özünde iyi biri olduğunu söyleyip dururdu benim iyi niyetli arkadaşım. Bütün olumsuz duyguları beraberinde getirmiş gibiydi Eda. Yanımıza oturduğu andan itibaren dikkatini sadece Umut'a vermesi sebebini anlayamadığım bir şekilde beni rahatsız ediyordu. Fakat Umut bu durumdan oldukça memnundu. En fazla 10 dakika dayanabildim onlara ve ayağa kalkıp defterlerimi elime aldıktan sonra ayrıldım yanlarından. Yıldız ısrarla kalmamı istese de kabul etmedim ki zaten o da anlamıştı Eda'dan rahatsız olduğumu. Umut ise sadece "Kendine dikkat et, fazla yorulma." demekle yetindi. Bu çocuk tam anlamıyla sinir bozucuydu.

Odama geçtiğimde çantamı ve defterlerimi çalışma masama sinirle bıraktım ve yatağıma uzanıp sakinleşmek için gözlerimi kapattım. Gözlerimin önünde canlanan Umut karesi her defasında başa sarıyordu kendini. Nefes alıp verişimi değiştiren bakışları, beni bir uzay boşluğundan alıp huzura bırakan o ses tonu, ayaklarımı yerden kesti. O anı düşündükçe çarpan kalbimin bana ne yapmaya çalıştığını bir bilseydim keşke. Odamdaki sessizlik bana bir şey söylemeye çalışıyordu sanki. Aklımın Umut'un bakışlarına takılmış olması ve kalbimin bu denli çarpması, bir sesin kulaklarıma aşk diye

fısıldamasına neden oluyordu. Evet, bu ses duygularımın sesiydi. Duygularım kalbimi aşk diye konuşturuyordu. Kabul edemedim. Gözlerimi açtım ve uzanmış olduğum yatağımda doğrulup oturdum. Derin bir nefes almaya ve kulaklarımdaki o sesi yok etmeye çalıştım ama yapamadım. Bir güç beni ısrarla o ana götürüyor ve Umut'un söylediği sözlerle bağlıyordu. Bu kadar kolay olmadığına inanmak istiyordum. Aşk bu kadar hızlı mı geliyordu insana? Bu kadar kolay mı hükmediyordu duygulara? Sadece aklım ve kalbim değil neredeyse bütün organlarım nasibini almıştı bu durumdan. Kanım hızlı akıyordu sanki, avuçlarım terliyordu. Kalbim hızla ilerleyen bir ritme takılmış âdeta soluğumu engelliyordu. Midemde uçuşan şeyler olduğunu hissediyordum ve bu her ne ise yüzümü güldürüyor. Aşk! Sen ne büyük bir büyüsün böyle. Seni yaşamak için hazır değilim. Ne olur bağlama kalbimin elini kolunu.

Kendi benliğimle yaptığım sessiz konuşma Yıldız'ın odaya gelişiyle son buldu. Yüzünde olağanüstü bir gülümseme ile gelip yanıma oturdu.

“Ne yapıyordunuz ikiniz, ne konuşuyordunuz anlat bakalım?”

Yıldız saatlerdir bastırduğu merakını belli ederken peşi sıra sıralıyordu sorularını. Bugün yaşadıklarına ve hissettiklerime ben bile inanamıyorken ona şimdiden söylemenin doğru olmayacağını bildiğim için kaçamak cevaplarla kaçmaya çalıştım.

“Sakin ol Yıldız. Bir şey olduğu yok. Karşılaştık yurda kadar beraber yürüdük ve biraz sohbet için yurdun bahçesinde oturduk ki çok geçmeden de

siz geldiniz zaten.”

Sol kaşını kaldırıp söylediklerime inanmadığını belli edencesine dudaklarını büzüştürdü. Daha fazla konuşmamak için kalkıp banyoya geçtim ama Yıldız'ın susmaya niyeti yoktu.

“Nereye Güneş Hanım, bitmedi soracaklarım. Hem hiç inandırıcı değilsin.”

“Üzerimi değiştireceğim üstelik sorulacak ne var ki Yıldız? Sana neyi söylemem inandırıcı gelir?”

“Umut ile aranızda bir şeyler olduğunu söyleyen olabilir galiba.”

“Üzgünüm ama şu an için bu beklentini karşılayamayacağım.”

Şu an için derken neyi kastettim ben. Saklanacağım derken yakalanıyordum az kalsın. Bu cevabımı hemen yakalayan ve fırsat bilen Yıldız'ı susturmak hiç kolay olmadı.

“İtiraf ettin işte. Şu an için demen bile yeterli benim için. Bu da demek oluyor ki birkaç güne kadar sizi el ele görürüz artık.”

Konuşurken yerinde duramıyor bir o yana bir bu yana dolanıp duruyordu. Umut ile ne konuştuğumuzu anlatsam durumu ne olurdu acaba? Ne olacak sanırım sevinçten çılgık atardı. Ona cevap vermek yerine susmayı ve hatta yatağıma uzanıp uyumayı tercih ettim ama Yıldız'ın pes etmeye niyeti yoktu. Aklına koymuştu bir kere Umut'u ve beni, ne yapıp edip yapacaktı aramızı. Ben yatağımda uzanırken yanıma oturdu ve gülümsedi. Işıldayan gözleri ile bana bakıp; “Aşk bir insanın başına gelen en güzel

duygudur Güneş.” dedi, devam etti:

“Kalbinin nasıl attığını hissettirir sana aşk. Yaşarken sadece bir günlük ömrü olan kelebeklerin aslında ölümsüz olduğunu ona her baktığında içini okşayan o tarifsiz duygunun arasında anlarsın. İçinde hep bir heyecan, hep bir neşe olur. Aşk, insanın içindeki o çocuksu duygudur. Büyümez, ama hiçbir zaman da eksilmez. Umut veya bir başkası kiminle olursa olsun bu duyguyu tatmanı istiyorum. Tabii sana aşkı en güzel hâliyle yaşatacak bir insan olmasını dileyerek.”

Bir cevap veremedim söylediklerine. Teşekkür dolu bakışlarımla sarıldım arkadaşşıma. Onu dinlerken Umut’un gözlerimin önünde canlanması ve içimde hissettiğim duygu değişimi beni kendime karşı ele veriyordu. Hiç bilmediğim bir başka benliğime yakalanmış gibiydim. Aşkın bendeki hâline, hiç tanımadığım bir başka Güneş’e. Bu durumlara uzak olan ben nasıl bir tepki vereceğimi hiç bilmiyordum. O kadar tuhaf ve tarifsiz bir hâldeydim ki; hiçbir şey yapmak ya da konuşmak istemiyordum. O yüzden kendimi daha fazla duygu karmaşasının içinde bırakmadan gözlerimi kapatıp uyumak istedim.

Okulun vize ve final haftasında hemen hemen her gün uykuya direnir inatla ayakta durmaya çalışmak için elimden geleni yapardım. Uykumun düzeni sadece o haftalarda bozulurdu ama şimdiki durum çok başkaydı. Uyku girmiyordu gözüme. Sanki uzaklara çok uzaklara gitmişti. Direnmek diye bir şey yoktu, resmen uykusuz bir gecenin koynundaydım. Bir süre gözlerim kapalı öylece kaldıktan son-

ra yatağımda doğruldum ve bakışlarımı karanlık odamın içinde gezdirdim. Yıldız çoktan uykuya dalmıştı bile. Ona bakarken ufak bir suçluluk duygusu hissettim. Umut ile aramızda geçen konuşmadan kendisine bahsetmediğim için huzursuzdum ama doğru yaptığıma inanıyordum. Bazı şeyleri kendimde netleştirmeden konuşmak huyum değildi benim. Başımı tekrar yastığıma koydum ve gözlerimi kapattım. Kulaklarımda Umut'un söyledikleri, gözlerimin önünde onu gördüğüm anlar. Hiç bozmadım üstelik hafif bir tebessüm ile karşılık verdim kendi kendime. Bir anda kendimi umutlu duyguların uykusuna bırakıp uyudum.

Israrla çalan telefonumun sesi ile uyandım. Odamdaki aydınlığa kısık ve uykulu gözlerle tepki verirken bölünmüş olan uykumun siniri ile aldım telefonumu elime. Tanımadığım bir numaraydı bu üstelik tam üç defa aramıştı. Saate baktığımda henüz 07.00 olduğunu görünce göz kapaklarımın uyku diye direndiğini bilmeme rağmen gözlerimi istemsizce açtım ve sabahın bu saatinde beni ısrarla arayan bu numaranın kime ait olduğunu öğrenebilmem için aramak istedim. Fakat tam da arayacağım sırada bir mesaj geldi. Mesajı atan yine aynı numaraydı.

“Gün güneşe muhtaçtır ısınmak için, ben de yüzüne muhtacım işte aydınlanabilmem için. Pencereye çıkıp bana yüzünü gösterebilir misin?”

Mesajı okurken içimden bir sesin Umut dediğini duydum ve ani bir hareketle pencerenin önüne geçip tül perdenin arkasından aşağıya baktım. Bu

gerçekten Umut'tu. Ona görünmemek için gizlice bakıyordum. Kendimdeki bu değişime anlam vermek imkânsızdı. Nasıl da çarpıyordu kalbim. Hücrelerim titriyordu âdeta. Yine bir tebessüm yerini aldı dudaklarımda. Sersem bir hâlde dururken bir mesaj daha geldi.

"Beni izlediğini tahmin edebiliyorum. İzin ver bana ben de bakayım güzel yüzüne."

Sesli bir hâlde yok artık dedim ve hemen elimle ağzımı kapattım. Az daha Yıldız'ı uyandırıyordum. Üzerimi hemen değiştirip odadan çıktım. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum. Asansörün boy aynasında kendime baktım ve dağınık olan saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Yurdun kapısından çıktığımda Umut, yanına gideceğimi tahmin edencesine kapının önünde durmuş beni bekliyordu. Ona bakınca başımın döndüğünü hissettim. Beni gözlerine hapseden bir bakışı vardı. Teslim olmaktan korkuyordum.

"Sabahın bu saatinde burada ne işin var?"

"Saatin farkında değilim hatta sana âşık olduğumu anladığım günden bu yana saat kavramını unuttum."

Ses tonundaki o ciddi tavır etkileyici bakışlarıyla tamamlanınca ruhumun bedenimden çıkıp gökyüzüne süzüldüğünü hissediyordum. Başımı önüme eğdim ve önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına aldım. Bu hâllerimi gülümseyerek izleyen Umut, elimden tuttu ve "Biraz yürüyelim mi?" dedi. Bu çocuğun her yanından cesaret akıyordu. Elimi tuttuğuna inanamıyordum. Yüzümde ra-

hatsız olduğumu hissettiren bir ifade ile elimi çektim ve onun önüne geçip bahçeye doğru yürüdüm. Sabahın erken saatinde, hafif serin olan havada sadece ben ve Umut vardık. Serin olan havanın ve duygularımın etkisi ile irkildim ve ellerimi kavuşturup kollarımı sıvazladım.

“Bu saatte neden burada olduğunu söylemeyi ne zaman düşünüyorsun acaba?”

Gülümsedi.

“Saatin bir anlamı olmadığını söyledim sana. Üstelik neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun.”

Yanıma biraz daha yaklaştı ve karşımda durup gözlerime baktı. Dayanabilmek için âdeta dua ediyordum. Bu nasıl bir şeydi böyle? Nefes alıp almadığımı bile bilmiyordum. Kesin olarak emin oldum evet, kilitlenmişim.

“Senden bir cevap bekliyorum Güneş. Eşsiz bir ritme sahip olan ve içimdeki aşk duygusunu harekete geçiren gülüşüne ortak olmak istediğimi söylemişim sana. Şimdi bir isteği daha eklemek istiyorum. Seni gördükten sonra kalbimin bir yanının karanlık olduğunu fark ettim. Adını öğrendikten sonra ise neden yıllar sonra fark ettiğimi anladım. Senin adın bile bir aydınlıktı ve ben bu aydınlığın karşısında karanlık yanımin sana muhtaç olduğuna emin oldum. Kısacası; beni hayatına alır mısın Güneş?”

Elimi kalbime götürüp atıp atmadığını hissetmeyi çok istiyordum çünkü gerçekten kalbimin durduğunu düşünüyordum. Bir rüyada gibiydim Allah'ım. Ona nasıl tepki vereceğimi, ne söyleyece-

ğimi bilemez bir hâlde, ifadesizce duruyordum karşısında. Midemde hissettiğim o kramplar Yıldız'ın söylediklerini hatırlattı bana. Bir süre tek kelime etmeden gözlerine baktım. Bu onun gözlerine en uzun baktığım andı. İşte o anda ona çoktan teslim olduğumu anladım. Yine de ele vermedim kendimi. Zor da olsa yutkundum ve geriye doğru adım atarken; "Bunu gerçekten anlayamıyorum." dedim.

"Neyi anlayamıyorsun Güneş? Daha başka nasıl ifade edebilirim kendimi bilmiyorum?"

"Bu kadar kısa bir sürede bunları hissettiğine inanmak ne derece doğru sence?"

Ah benim patavatsız hâlim! Yıldız'dan mı kaçıyordum bunları da böyle konuşuyordum. Benim bu soruyu sormam ne derece doğruydı acaba? Bir düşünsene; izlediğin onca aşk filminden, okuduğun aşk kitaplarından ve hatta annenin ve babanın o muhteşem aşk hikâyesinden hiç mi anlamadın aşkın aniden çıkageldiğini. Birine âşık olduğumuzu hissetmemiz için uzun süre vakit mi geçirmemiz gerekiyordu? Ah Güneş ah! Hiç hoş olmadı bu soru. Bu saçma sorunun karşısında kendi içimle konuşarak âdeta yedim bitirdim kendimi. Umut ise gayet ciddi bir hâlde karşımda duruyor ve hissettiklerinin arkasında olduğunu belli edercesine kendinden emin bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Aşka zaman gerektiğine inanmıyorum. Aşkın olduğu yerde zaman hükmünü kaybediyor. Kısacık bir an bile bir ömür gibi gelirken, yıllarca o anı bekliyormuş gibi hissettirirken ben, aşka zaman lazım diyenlere inanmam asla."

Aldığım cevap bir tokat gibi çarptı kalbime. O kadar çok utandım ki; başımı kaldırıp yüzüne bakamadım hiç. Yüzümü öne eğişimden ve değişen surat ifademden anlamıştı utandığımı hatta yanlış bir soru sormuş olmamın pişmanlığını da.

“Sana olan hislerimin tarifi olsa emin ol hiç durmam anlatırdım. Bu duygunun karşısında anlam bulan tek şeyin aşk olduğunu biliyorum. Kısa sürede nasıl böyle hissettiğimi soruyorsun ya hani, ben bunu sorgulamadım hiç, sorgulamam da. Senin bu şekilde düşünüyor olmana saygı duyuyorum elbette. Eğer seni rahatlatacaksa şunu da bilmeni isterim; ben birkaç haftadır değil tam 10 aydır aşığım sana.”

Bir hışımla yüzümü yüzüne çevirdim. Bu heyecanla bugün ölmezsem hiç ölmezdim galiba.

“Bu da ne demek şimdi? Biz daha yeni tanıştık Umut.”

“Sen beni yeni tanıdın ama ben seni tanıyordum Güneş.”

“Umut lütfen biraz daha açık konuşur musun?”

“Bundan tam 10 ay önce gördüm seni. Bir arkadaşım ile sizin fakültenin oraya gitmiştik. Onun ev arkadaşı da psikoloji okuyordu ve anahtarını unuttuğu için onun yanına gitmek zorunda kalmıştık. Ben fakültenin kapısında bekliyordum. Sonra sizi gördüm. Sen, Yıldız ve Demir sohbet ederek yürüyordunuz. Size bakarken senin çok içten bir kahkaha attığına tanık oldum. O kadar güzel gülüyordun ki, bir anda çekim alanına aldın beni. Orada

saatlerce hatta günlerce kalıp gülüşünü izleyebilirdim. Aniden kapıldığım o duygunun arasında yanında olan kişinin Demir olduğunu görünce mutlu oldum. Demir ile aynı sınıfta olduğumuz için sana bir adım yakın olabileceğimi anladım. Bunca aydır neredeydin o zaman diyebilirsin bana. Ben geçen o süre zarfında seni uzaktan izleyerek tanımak istedim. Bir anda karşına çıkıp ben sana âşık oldum dediğimde bana vereceğin tepkiden korktum. İçimden bir ses sana bu şekilde yaklaşmam için bana yön verdi. Sonra zaten her şey kendiliğinden gelişti. Demir'i yurttan ben soğuttum. Onun yurt ortamından kurtulup bir eve çıkması için aklına ben girdim. Bunu kabul ettirince de bana bir ev arkadaşı lazım dedim ve şimdi gerçekten ev arkadaşım oldu. Her şey o kadar yerinde gidiyordu ki, sana gelirken hiç tökezlemedim ben Güneş. Düşündüğüm her ne varsa birer birer oldu. Aşk beni sana getirirken içimde daha da büyüdü. Duygularımı varlığıyla besleyip, aşkla büyütme emsalsiz bir sevginin temelini atıyordu hayatıma."

Şaşkınlığımı gizleyemediğim bir ifade ile dinliyordum onu. Beni uzun süredir tanıyor olması ve tanışmamız için kimselere belli ettirmeden zemin hazırlaması inanılır gibi değildi. Demir'in ev arkadaşı olmasını istemesindeki asıl sebebin ben olduğunu öğrenmek daha başka bir şoktu zaten. Onca itirafın arasında dilim tutulmuştu sanki konuşamıyordum. Ne cevap vermeliydim ki ona, ne söyleyebilirdim ki? Sessizliğimi fırsat bilip yanıma daha çok yaklaştı. O bal rengi gözleriyle gözlerimin içine bakarken ruhumun bakışlarına teslim olduğunu hissediyordum. Önce derin bir nefes aldı son-

ra da elini uzatıp; “Kalbine talibim Güneşim. Bana aşkını bahşeder misin?” dedi.

Üşüyor muydum, yoksa sözlerinden içime dokunan sıcaklıkla terliyor muydum bilmiyorum. Bu ikilemin karşısında ona bütün hayranlığımı bakarken bana uzanan eli usulca tuttum. Evet ya da hayır cevabını bekleyen korkulu yüz ifadesinin yerini mutluluk aldı. Gülümserken kısılan gözlerinden gamzelerine bal damlıyordu. Sanki cennetin bir köşesi duruyordu karşımda. Onun gülüşüne karşılık vererek; “Tüm korkularımı bir kenara bırakıp tarifini edemediğim bir huzurla tutuyorum elinden. Bu huzura ad versem aşk derim. Sanırım haklısın Umut. Aşk zaman gözetmiyor.” dedim.

İkimiz de gülümsedik. Bundan birkaç saat öncesine kadar hissettiğim stresten eser kalmamıştı. Bütün acabalar ve kafamdaki bütün soru işaretleri yerini aşka bırakmış huzurun ilk tadını çoktan almıştım.

“Biraz önce her şeyi itiraf edip konuşan ben değilim sanki. Şimdi söyleyecek bir şey bulamıyorum. Tuhaf ama konuşmayı bilmiyor gibiyim.”

“Senden farksız değilim. Değişik bir duygu bu, yeni doğan bir bebeğin gözlerini hayata açtığı ilk an gibi. Masum ve güzel...”

Elleri ellerimde gözlerimin içine bakarken telefonumun sesi ile irkildim. Arayan Yıldız’dı.

“Yıldız uyanmadan dönerim diye düşünüyordum ama olmadı. Şimdi soru yağmuruna tutulacağım.”

“Açmayacak mısın?”

“Hazır değilim. Sanırım yüz yüze olmak daha iyi.”

Umut bu hâlime gülümserken “Gidelim mi?” dedim. Tekrar elimi tuttu ve “Seni gözlerimin önünden bir saniye olsun ayırmak istemiyorum.” dedi ama gitmek zorunda olduğumuzu bildiği için de istemeden dönmeyi kabul etti. Yurdun kapısına doğru yürürken hayatın ne kadar tuhaf olduğuna bir kez daha tanık oldum. Bir saat öncesine kadar bu yoldan onunla geçtiğimde düşündüklerim ve hissettiklerim farklıydı. İki arkadaş mıydık yoksa iki yabancı mıydık bilmiyordum. Şimdi ise iki âşık olduğumuzu biliyordum. Yurdun önüne yettiğimizde Umut yüzüme bakıp, “Bu bir rüya olamaz değil mi?” dedi. Gülümsedim ve uzanıp diğer elini de tuttum.

“Gerçeğe dönüşen güzel bir rüya diyebilirsin.”

“Bak bu doğru işte Güneş'im. Rüyamdın, gerçeğim oldun.”

Ben yurda doğru adım atmadan önce yavaşça yaklaştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben yurda geçtikten sonra da gitti. Öpücüğün etkisi ile sersem gibi olmuştum. Resmen havalarda uçuyordum. Düşündükçe ürperti geliyordu. Asansörün kapısı açıldığında Yıldız'ın beni beklediğini görünce içine düştüğüm mutluluk âleminden bir anda sıyrılıverdim. Kolumdan tuttuğu gibi odaya sürükledi beni.

“Yıldız yavaş kolum ağrıdı.”

Soğuk bir ifade ile karşımda duran Yıldız bana

bakıyor tek kelime etmiyordu.

“Yıldız iyi misin?”

“Güneş koluma çimdik atar mısın?”

“Ne?”

“Ya da saçımı çek. Yok ya o da olmaz sen en iyisi başımdan aşağıya bir kova buzlu su dök.”

“Yıldız sen iyi misin?”

“İyi değilim Güneş. Umut ile el ele olup seni öptüğünü gördüğümünden beri şoktayım kızım. Rüya mı bu acaba? Hâlâ rüyada mıyım dersin?”

Ona itiraf etmeden yakalanmış olmanın utançlığını ve mahcubiyetini hissettim. Yatağıma oturdum ve kısık bir sesle yüzüne bakamadan, “Sen gördün mü?” dememle onun çılgık atarak cevap vermesi bir oldu.

“Aman Allah’ım rüya değilmiş bildiğin gerçekten görmüşüm. Ne oldu, nasıl oldu, hangi ara oldu Güneş aklımı kaçıracağım kızım bir şey anlatsana bana ya neden susuyorsun? Hani Umut’a karşı bir şey hissetmiyordun, hani olmazdı? Ya anlamıyorum hangi ara oldu? Peki ya Umut? O nasıl söyledi sana?”

“Yıldız yeter!”

Yüzüme çarpan bu soruların ardı arkası ke-silmeyeceğinden ben kestim Yıldız’ın sesini. Odayı büyük bir sessizlik kapladı. Gözlerini kocaman açıp bana bakarken onu kolundan tutup yanıma oturttum ve her şeyi en başından anlattım. Ben ona anlatırken bir yandan mutlu olduğunu gösteriyor bir

yandan da dudak büküp hissettiklerimi ona daha önce söylemediğim için küsmeye çalışıyordu. Niha-yetinde Yıldız'ı kendine getirmeyi başarmış olma-mın vermiş olduğu rahatlıkla sarıldım ona. Beni tanıdığı için küsüp gücenmek yerine mutluluğuma ortak olmuştu. Gerçek arkadaşlığın vermiş olduğu en güzel duyguydu bu.

“Kalbinin sesini dinleyeceğini biliyordum Gü-neş. Çok mutlu oldum. Umarım sen de çok ama çok mutlu olursun canım arkadaşım.”

Aşk kalbin sesini açarken diğer bütün seslerin sesini kısıyordu. Baskın gelen bu sese karşı koymak mümkün değildi. Eşsiz bir melodi gibi bütün bede-ninde yankılanıyor, ruhuna hiç bilmediğin bir dansı öğretiyordu sanki. Ben de kalbimin sesini dinlerken acaba diye yankılanan bütün olumsuz seslere kula-ğımı tıkadım ve kendimi Umut'un aşkına bıraktım. Bu yol karşıma neyi çıkaracaktı bilmiyordum ama hiç yaşamadığım duyguların en güzelini yaşayaca-ğımı inanıyordum. Aksini düşünemezdi bile insan. Düşünmedim! Hoş geldin dedim içimi kaplayan o bambaşka Güneş'in ruhuna. Hoş geldin...

5. Bölüm

“Bazen ucu bucağı görünmeyen bir uçurumun kenarında oluyorum. O uçurum beni kendine çekiyor sanki. Bitmek bilmeyen boşlukların içinde savruluyorum. Kimsem yok etrafımda benim. Bir zamanlar kurtulmam için uğraşanlar ve beni dipsiz kuyulardan kurtarmak için ellerini uzatanlar şimdi yoklar. Ben sebep oldum buna, ben sebep oldum bu lanet olası yalnızlığa. Kalkmayı değil düşmeyi, daha da düşmeyi seçtim. Şimdi bunun pişmanlığını yaşıyorum. Ben artık o kadar yalnız ve değersiz hissediyorum ki kendimi, mutluluğun ne demek olduğunu bile unuttum. Sahi doktor hanım; neydi mutluluk?” dedi, Emin Bey elindeki stres toplarını birbirine vurarak. Onları hareket ettirisi bile acizliğinin, ne kadar tükenmiş olduğunun göstergesiydi.

Emin Bey için kâbus bundan tam üç sene önce başlamıştı. Özel bir şirketin satış ve pazarlama bölümünde müdür olarak çalışırken kariyerini en iyi şekilde temsil ediyordu. Çalışma hayatında düzenli ve istikrarlı bir şekilde ilerlerken aile hayatını da mutlu yaşıyor eşi ve iki çocuğunu hiçbir zaman ihmal etmiyordu. İş yerinde başarılı bir müdür, evinde ise sadık bir koca ve çocuklarına ise örnek denilebilecek nitelikte bir baba olmuş her zaman. Her şey bu kadar güzel giderken şirketlerinin bilinmeyen bir nedenle el değiştirmesi onun için başlayan kötü günlerin habercisi olmuştu. Yeni patronlar iş yerinde hummalı bir değişime başlarken bu değişimden Emin Bey de nasibini almış ve işten çıkarılmıştı. Çalışma aşkı ile yaşayan bu adam için

işten çıkarılmak kâbustan başka hiçbir şey değildi. Bu yüzden yaşadıklarından oldukça etkilenmiş ve bir süre kendini dinlemek adına inzivaya çekilmişti. Bu süre zarfında ailesi dâhil hiç kimse ile görüşmek istemeyen Emin Bey depresyonun ilk evresine çoktan yakalanmıştı. Ailesinin ısrarları, yakın çevresinin çabaları işe yaramamıştı hatta bu süre zarfında problemler yaşanırken eşinin psikolojik tedavi alma önerisini bile kesin bir şekilde reddetmiş. Günler, haftalar ve aylar derken tam iki yıl geçmiş ve ne yazık ki eşi Begüm Hanım iki çocuğunu da alarak evden ayrılmıştı. Hayat arkadaşının yokluğundan iyice etkilenmiş, yaşadığı o büyük depresyonun arasında kendini duygusal yalnızlığın içinde bulmuştu. Kaybetmenin ağırlığı onu kendi pişmanlığında ezerken yaşamdan iyice soğumuş ve neredeyse kendini o soğuk intihar düşünceleri ile ölümün kıyısına götürmüştü âdeta. Bu süreçte her anına tanık olan ablasının ısrarlarına daha fazla dayanamayarak kendi kendine de vermiş olduğu kararla tedavi olmak için benim yanıma gelmişti. Bu yalnızlık psikolojisinden bir an önce kurtulmak, eşi ve çocuklarına kavuşmak istiyordu. İşin en önemli tarafı onların yokluğunda daha kötü olduğunun bilincinde olduğunu hem bana hem de kendine itiraf ediyordu. Konuşmasını sürdürürken cebinden çıkardığı fotoğrafı uzanıp masama bıraktı.

“Bakın bu beş sene önceki hâlimiz. Ben oradaki Emin olmak istiyorum. Eşimi, çocuklarımı geri almak, mutlu olmak istiyorum. Bir tarih olsun yalnızlık ve kalsın yaşanmışlığımın gerisinde. Dönüp arkama bakarsam namerdim.” dedi titreyen sesiyle...

Yalnızlık, kendi acılarımızı içimizde bulduğumuz bir ruh hâlidir. Ölümler, boşanmalar, iş değişikliği ve ayrılıklar gibi buna benzeyen daha birçok örnek ile hayatımızı olumsuz etkileyebiliyor ve ruhumuzu yalnızlığa çok kolay bir şekilde kaptırabiliyoruz.

Emin Bey, sosyal yalnızlığın ilk evrelerini kendini inzivaya çekerek yaşarken farkında olmadan duygusal yalnızlığın da içine düştü. Onun iş ve kariyer sevdası büyük bir yıkıma uğrarken diğer yıkımlarda peşi sıra beraberinde geldi. Başlarda bunun farkında olamaması yaşadığı boşluğu yalnızlık duygusunun da vermiş olduğu olumsuz ve kötü hislerle doldurmasına sebep oldu. Artık farkındaydı ve bir an önce iyi olmak istiyordu.

Çoğu zaman hastalarımı dinlerken aslında kendimi de gözden geçiriyor olduğumu fark ediyordum. Öylesine tuhaf ve gerçek bir durum ki; evet bazen onlarda buluyordum kendimi. Kiminin yalnızlığında, kiminin sessizliğinde kiminin de korkularında az da olsa mutlaka buluyordum. Mesela Emin Bey. Onun duygusal yalnızlığı tetiklemişti beni. Çok sevdiği eşinden ve çocuklarından ayrılmış olmanın mutsuzluğu ve içinde büyüyen bu yalnızlık onu hiç dolmayacağına inandığı boşluklara acımasızca itiyordu. Tıpkı bir zamanlar benim yaşadığım ve zaman zaman varlığını hâlâ hissettiğim ama her defasında da üstesinden geldiğim o boşluk gibi. Ruhumu baştan aşağıya kaplayan hiçlik duygusu, kalabalıkların arasında bile yalnız hissettiğim kimsesizlik duygusu yıllarca bırakmadı peşimi. Umut'tan ayrıldıktan sonra onsuz bir hayata alışmaya çalışmak tam an-

lamıyla bir azaptı benim için. Her geçen günün acısı beni yalnızlığa teslim etmeye çalışsa da durdurdum kendimi. Bu acının bendeki çizgisini korumaya çalıştım. Ruhumda değildi yalnızlık, duygularımdaydı sadece. Bütün kalbimle Umut'u severken ve ruhum hâlâ onun iken yalnızlığın ona dokunmasına izin vermedim.

Kolay olmadı böyle yaşamak. Bu savaşın içinde ne yaşadığımı ben bilirim sadece. Aylar ve hatta yıllar geçerken mantığım ile kalbimin arasında sıkışıp kaldım. Öyle bir muallâktı ki bu bazen savruldum, kendi benliğime bile yabancı oldum. Hayatımın en lanet gününü yaşadığım o günden sonra mantığım beni sakinleştirmeye çalışırken duygularım âdeta benden intikam almaya çalıştı, bile isteye yalnızlığın koynuna bıraktı beni. Kaç gece uyudum bu korkuyla ve yine kaç geceyi uykusuz devirdim sayamadım. Tek bildiğim yalnızlık bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Beynimde başlıyor ruhumda son buluyordu.

Her ne kadar "Umut"suz olsam da başa çıkabildim yalnızlıkla. İşte buna inat dik durmaya çalıştım hayatta. Gerçeğin böyle olmadığını bile bile kendimi mantığım ile kandırıp durdum. Kaçmadım yalnızlıktan, üzerine üzerine yürüdüm. Tuzu biberi olan anılara bazen gülümseyerek bazen ise ağlayarak kafa tuttum. Kaybetmiş de olsam aşkın yarım kalmış güçleri vardı içimde. Biraz da o güçlerle üstesinden gelmeye çalıştım yalnızlığın.

Şimdi içinde bulunduğu durumun farkında olan ve mantığı ile duygularını ayırt etmeye başlayan Emin Bey için zafer kazanma vaktiydi. Çok

değil sadece birkaç seans sonra iyi olacak ve içinde kök salan yalnızlık aşkın gücüyle kuruyacaktı. İşte o zaman şu an konuştuğu doktorundan bile daha çabuk kavuşacak mutluluğa. İlk işi deli gibi sevdiği eşine ve çocuklarına dönmek ve onları geri almak olacaktı. Emin Bey tıpkı adı gibi emindi eşinin onu hâlâ sevdiğine. Buna inanıyorken iyi olmaması söz konusu olabilir miydi ki? Olamazdı...

Çok az kaldı Emin Bey, kısa süre sonra eskisi gibi mutlu olacaksın. Ben mi? Benim mutluluğum için Umut / um yok...

Son hasta seansım da bittikten sonra Şahika'ya klinikte bir iki saat daha kalacağımı kendisinin de beni beklememesini söyledim. Gözlerimden akan yorgunluğu fark eden benim canım yardımcım çıkmadan önce iyi geleceğini düşünerek kahve yapmış bana. Kahve ile birlikte çok sevdiğim çikolatalı ıslak keki odama getirirken; "Kahve ile ıslak kek bütün yorgunluğun gidecek." dedi, kendi kendine yapmış olduğu benzetmeye gülümseyerek. Ben de gülümsedim ve elinde ilaç gibi duran bu ikiliyi almak için uzanırken teşekkür ettim Şahika'ya. Çıkmadan önce yarını da hatırlatmayı ihmal etmedi tabii.

"Yarın Çarşamba, dediğiniz gibi sabah saat 10.00'a aldım Yağmur Hanım'ı çıkmadan önce hatırlatayım dedim."

"Aklımdaydı zaten. Ben yarın erken burada olurum."

Şahika ile konuşmamız kapımızın çalınan

zili ile bölündü. Kahvemi yudumlarken birini mi bekliyorduk dercesine baktım. O da anlamsız bir şekilde bana bakarken meraklı bir hâlde kapıya doğru koştu. Gelen kişi Yıldız'dı... Sesini alır almaz ben de yerimden kalkıp karşıladım arkadaşımı. Şahika'yı daha fazla bekletmeden de gönderdikten sonra Yıldız ile odama geçtik.

"Seni almaya geldim Güneş Hanım. Hemen toparlan da çıkalım çok açım ben. Ümitköy Balıkçısı'nda yer ayırttım. Balık yemeyi özledim."

Her ne kadar yazmam gereken bir köşe yazısı olsa da kıramadım Yıldız'ı. Zaten karşı çıkmaya kalksam da yenilecektim o yüzden baştan teslim oldum bu davete. Çantamı aldıktan sonra kliniği kapatıp çıktık.

Ümitköy Balıkçısı harika bir yerdi. Balığı çok seven ben, balığı sadece bir yemek olarak değil bir kültür olarak tanımlıyordum. Benim bu görüşüme kendi sloganları ile ortak olan bu harika restoranda damak tadımıza göre balık yemenin mutluluğu tarif edilemezdi. Önce mezeler geldi masamıza sonra balık siparişlerimiz. Bu tadı özleyen Yıldız'ı yemek yerken izlemek tam bir komediydi. Lokmaları yavaşça çiğnerken yaşadığı mutluluk gülümsememe neden oluyordu.

"Balık dediğin böyle olur arkadaşım."

"Lokmaları ağzının içinde dans ettiriyorsun sanki Yıldız."

"Tabii ki kızım dans resitalinin en başını ben çekiyormuşum gibi hissediyorum."

Bunu söylerken ağzına aldığı lokmadan sonra

gözlerini kapatıp bir sağa, bir sola salınmaya başladı. Onun bu hâlleri sadece beni değil yan tarafımızda oturan çifti de güldürdü.

Neşesine acıların dokunmasına izin vermeyen güçlü arkadaşım senin gibi olmayı o kadar çok isterdim ki...

Yemeğimiz Yıldız'ın görev yaptığı okula alışma çabaları üzerine yaptığımız sohbetlerle geçiyordu.

"Senin şu hastan var ya Yağmur. Sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi davranıyor. Ders aralarında kahve içiyoruz hatta bugün öğle yemeğini beraber yedik. İyi bir kıza benziyor ne yalan söyleyeyim ısındım ona."

"Bir şey belli etmedin değil mi Yıldız?"

"Yok, canım belli etmiyorum rahat ol. Zaten gayet normal görünüyor. Senden de hiç konu getiriyor. Hem bugün nişanlısını gördüm."

Su bardağını elime alıp içeceğim sırada durup Yıldız'a baktım. Merakımı anladı ve devam etti konuşmaya.

"Yüzünü göremedim arabadaydı. Neden bilmiyorum ama benim de içimde tuhaf bir his oldu. Hataylı olduğunu söyledin ya belki ondandır."

"Yarın sabah seansımız var. Zaten onu söylediği anda hissettiklerim hiç hoş bir durum yaratmadı."

"Nasıl yani?"

Gözlerimi kaçırdım Yıldız'dan. O şehrin adını

duyduğumda kalbimde yeniden yanan ateşi açıklayamadım. Duygularım hazırlıksız yakalanmıştı. Hayat işte, hiç aklında yokken hatırına düşüyordu anılar. Kaçış noktasını bulmaya çalıştığımı belli edercesine dağıttım konuyu. Değişen sohbetin zorunlu olduğunun farkındaydı Yıldız, fakat yine de bozuntuya vermedi. Yemeğimizi sonlandırdıktan sonra eve dönmeden önce sahilde yürümek istedik ikimiz de.

Sahilde denizi karşısına alan bankta otururken gökyüzüne kaldırdım başımı. İkimizin de üzerinde bir sessizlik hâkimdi. Şehrin gürültüsünü duymayacak kadar sağır oldu kulaklarımız. Duyduğumuz tek ses vicdanımızın sesiydi ve hiç şüphesiz bizi sağır eden de oydu. Derin bir iç çekişten sonra sessizliği bozan ben oldum.

“Aynı gökyüzünün altındayız. Gün aynı, güneş aynı, karanlık, yıldızlar, dolunay aynı ve bütün bunlar benim canımı yakmazken onun yaşadığı şehrin adını duymak beni neden kahrediyor Yıldız? O şehir neden hâlâ yakıyor benim canımı? Kaç yıl geçti düşünsene bir Hataylı çıkmadı karşıma. Şimdi ise bir hastam ile hatırlattı kendini bana. Peki ya burası? İzmir! Bana aşkı veren şehir. Onun adı bu şehrin diğer ismi. Bütün cesaretimle yürüyorum geçtiğimiz yollardan. Gözlerim kapalı oturuyorum o sahilde. Yanımda hissetmek, ona hasretle dokunmak için ama olmuyor yapamıyorum. Bir hayalden öteye gidemiyorum. Öylesine lanetlenmişim ki hayaline bile dokunamıyorum. Bu bana verilen en büyük ceza değil de ne?”

Gökyüzüne bakarken kırık bir tebessümle gü-

lümsedi Yıldız. Kollarını birleştirip cevap verdi.

“Korkularının üstüne yürümek bir yerde hayata değil de kendine meydan okumak gibi bir şey oluyor. Mesela ikimiz. Baksana hâlimize yaşadıklarımıza inat bu şehirde kalarak hayattan çok kendimize meydan okumuyor muyuz Güneş? Aslında sadece o şehrin adı değil, onu sana hatırlatan her şey yakıyor canını ama sen konduramıyorsun kendine. İllâki ucu ona gerçekten dokunacak bir şey ile karşı karşıya kaldığında teslim olmak istiyorsun ama öyle olmadığını adın gibi biliyorsun. İkimiz de yaşadık aşkı. İkimiz de hem mutluluğu hem de acıyı yaşadık ama gel gör ki bir yerde farklıyız seninle. Bu da şu demek oluyor. Aşkın mutluluğu da acısı da aynı ama yaşattıkları çok farklı... Sen hayaline dokunmak istiyorsun, ben ise hiçbir anıyı hatırlamak bile istemiyorum. Ne geçmişim ne de hayat buna izin vermiyor Güneş. İyisini de kötüsünü de çıkaramıyorum hafızamdan. Anılar gitmemeye and içmiş âdeta. Kurtulamıyorum.”

“Hiç şaşmıyor değil mi?” dedim oturuşumu düzelterek. “Hiçbir günü atlamıyor. Kurulu saat gibi her gece ve her sabah alıyor kalbinin kapısını anılar.”

Hafifçe gülümserken başını omzuma yasladı.

“Ben ömür boyu almaya mahkûm olduğum bir ilaç gibi görüyorum. Sabah akşam hiç aksatmadan alıyorum anılarımı. Hep yan etkisini gösteriyor bana. Öldürmeyen ama kendi kendimi yiyip bitiren acıları hissettiriyor.”

Bu söylediğine ben de gülümsedim. İkimiz de

susarken denizin kayalara vuran o yorgun dalgaların sesine bıraktık kendimizi. Geçmişini düşündüğümüz ve yine geçmişin o kötü anılarına odaklandığımız aşikârdı. Başını kaldırıp bana baktı Yıldız ve elimi tutarak "Sana bir soru soracağım ama cevap vermek zorunda değilsin." dedi hüzünlü bakışlarıyla. "Seni zorlamak istemem biliyorsun. Eğer susmak istersen anlarım yani."

"Seni dinliyorum canım."

"Pişman mısın Güneş?"

Böyle bir soruyu ondan beklemediğim için şaşırdım doğrusu. Bakışlarım donuk bir hâl alırken birkaç defa yankılandı sesi kulaklarımda. Bir cevap vermek istemedim ve gözlerimi gözlerinden kaçırarak yanımda duran çantamı elime alıp ayağa kalktım. "Gidelim mi artık?" diye sordum. "Geç oldu."

Ayağa kalkıp sarıldı bana.

"Özür dilerim."

"Saçmalama Yıldız'ım ne özrü. Sen bir cevap beklemediğini söylemedin mi zaten? Ben susma hakkımı kullanmak istedim."

Kapıldığımız bu hüzünlü havayı dağıtmak istediğim için koluna girdim ve gülümseyerek yanığına kocaman bir öpücük kondurdum. Hüzne kapılan yüzümüz çoktan tebessüme bıraktı kendini. Yol boyunca güzel şeyler konuştuk. Eve geçtiğimizde saat geç olduğundan Yıldız da ben de odamıza geçmeyi tercih ettik. Yorgunluğumu atmak için bedenimi suya bırakıp duşumu aldım. Daha sonra duştan çıkıp kendimi yatağıma bıraktım. Gözlerimi kapatıp uyuyacağım sırada Yıldız'ın sorduğu o soru

yankılandı kulaklarımda. *Pişman olmuş muydum? Bunun cevabını nasıl verebilirim ki? Kendime bile itiraf etmekte zorlanırken dilimden nasıl dökebilirdim? Oysa zaten belliydi cevabı. Hayatımı alt üst eden o karardan sonra yaşadığım her gün, pişman oldum ben. Her gece lanetlendim ve yeni doğan her günde biraz daha kaybettim aydınlığımı. Gün geçtikçe daha da kötüye giden duygularımın arasında boğulup kaldım. Vicdanımın sesi acılarım ile birleşince kahroldum. Geceyi kâbuslarla, gündüzü ise sahte maskelerle devirdim durdum. Evet, Yıldız, her gün ama her gün pişman oldum. Fakat pişman olmak bana hiçbir artı vermedi. Silmedi geçmişi, geri getirmedi bana güzellikleri. Acımın üzerine acı koyarak beni kendime düşman etti. Oysa ben ister miydim böyle olmasını? Ben ister miydim geleceğim olarak gördüğüm insanı geçmişimde bırakmayı? Bilmezdim işte. Hayatın bize sakladıklarını göremezdim. Kendimi aşkın o sıcacık kollarına bırakırken, günü geldiğinde buz kesilip üşüyeceğimi hiç düşünemezdim.*

Evet, pişmansın işte Güneş! İliklerine kadar pişmansın ve ömrünün sonuna kadar bu pişmanlığın ağırlığı ile yaşayacaksın...

Çarşamba günleri öğle saatine kadar ayırdığım vaktin bir kısmı Yağmur'un seansı için bölündüğünden sabah erken kalktım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra hazırlanıp kahvaltıyı hazırlayarak Yıldız'a sürpriz yapmak için atağa geçmek istedim. Odamdan mutfığa geçerken ortalığa bir göz attım önce. Hâlâ uyanmamıştı Yıldız. Bu duruma sevinip

mutfak önlüğünü takacağım esnada mutfak masasına bırakılmış nota takıldı bakışlarım.

“Sana söylemeyi unuttum tatlım. Bugün okul yönetimi ile toplantım var bu yüzden erken çıkıyorum. Öpüyorum çok...”

Elimdeki önlüğü olduğu gibi tekrar astım yerine. Yarım kalan hevesime dudak büküp kendime kahvaltı hazırlamak yerine sadece kahve yaptım. Kendi çıkardığım tıkırtılar dışında hiçbir ses yoktu evde. Tek nefes benim. Ne tuhaftır ki insanoğlu hangi durumda olursa olsun yalnızlığı çabucak hisseden bir varlıktır. Bu eve benden başka bir ses, benden başka bir nefes geleli 2 hafta olmuştu ama bu dört duvar arasında tek kaldığım anda sessizlik aralıyordu hemen yalnızlığımı. Mutfağın balkonundan elimde kahvem ile dışarıyı izlerken içime düşen yalnızlığı kusmak için içeriye geçtim hemen. Salondaki kitaplığımın çekmesinden defterimi çıkararak geçen haftanın ve bugünün Çarşambasına istinaden evden çıkmadan önce yazmak istedim. Çoğu Çarşamba günleri yaptığım gibi...

Yalnızlık korkmuyor kalabalıktan. Gün kendini geceye teslim ederken ya da gece güne kavuşurken usulca yaklaşıyor ve bir boşluğu yakaladığı anda ben buradayım diyor umarsızca. Buradayım...

Benim yalnızlığım burada sevgilim, yanı başımda. Çok merak ediyorum uğruyor mu sana da? Senin de sessizliğini bölüyor mu uğultusuyla? Bu yalnızlık ağır geliyor bana ama yine de gocunmuyorum. Senden bana kalan en acı hatıra çünkü isyan etmiyorum asla.

Aşk seninle geldi başıma, sevda seninle ve yine yalnızlık seninle düştü payıma. Başa gelenin güzelliğiyle payıma düşene bile şükrettim ben sevgilim. İçimde yıllardır süren ve bitmeyen bir savaş var, ben o savaşın arasında gün geçtikçe UMUT kaybediyorum. Geride bıraktığım hayallerim her gün biraz daha kararıyor. Anılarım kanıyor üzerine sen basamıyorum. Yokluğun izin vermiyor buna hatıralarına dokunamıyorum.

Zaman unutmanın aleyhine işlerken zararlı çıkan ben oluyorum. Bir zamanlar kalbimde sadece senin aşkın vardı şimdi ise o aşktan geriye koca bir enkaz kaldı. Evet, kabul ediyorum. Bu yıkıma ben sebep oldum. Her şeyi yerle bir eden bendim. Bu yüzden çıkmıyor sesim sevgilim. Hakkım yok isyan etmeye, senden gelen bütün acılar başımın üstüne...

Kliniğe yetiştiğim sırada Şahika, kapıda karşıladı beni.

“Hoş geldiniz Güneş Hanım. Yağmur Hanım 1 saattir sizi bekliyor.”

Yanlış mı duydum acaba diye gözlerimi kısararak Şahika’ya baktım. Yoksa bir saat öncesinde miydi randevu diye aklımdan geçirirken yüzümdeki ciddi ifadeyi fark ettiği için yanıma sokulup “Bile bile erken gelmiş, ben söyledim ama o sorun değil beklerim deyince bekleme salonuna aldım ama dolanıp durdu burada yani.” dedi dudak bükerek.

Şahika konuşmasının devamını getireceği

sırada Yağmur, bekleme salonunun kapısında göründü.

“Hoş geldiniz Yağmur Hanım.”

“Hoş buldum. Ben erken geldim buraya. Sabah kliniğe yakın bir yerde biraz işim vardı onu hallettikten sonra burada beklemek istedim.”

“İyi ettiniz. Buyurun odama geçelim.”

Meraklı gözlerle Yağmur’u süzen Şahika’ya daha fazla dayanamayarak; “Bakışlarını onun üzerinden bir çeksen diyorum artık.” dedim. Benim özgüveni yüksek yardımcım bana arkasını döndüğü gibi geçti yerine. Tavırlı hâliyle bana bakarken “Birazdan kahvelerinizi getiririm Güneş Hanım.” dedi. Kendimi tutamadım ve gülümseyerek geçtim odama.

Yağmur Hanım geçen haftaya göre biraz daha rahat görünüyordu. Koltuğa otururken yüzündeki o hafif tebessümden belli oluyordu rahatlığı. Yeri me geçip ajandamı aldım elime. Bir yandan geçen hafta aldığım notlarıma bakıyor bir yandan da hâlini hatırlı soruyordum.

“Yağmur Hanım, geçen haftaki konuşmamızda kendinizden bahsettikten sonra probleminizi ve neden burada olduğunuzu dile getirdiniz. Nişanlınız Selçuk Bey’in geçmişinde yaşadığı aşkın onun hâlâ hatırında olduğunu, bu durumun sizi gün geçtikçe daha çok etkilediğini ve ruhsal anlamda sizi farklı boyutlara taşıdığını söylediniz. Sizi bu denli etkilemiş olduğunu nasıl fark ettiniz?”

Konuşmadan önce derin bir nefes alırken arkasına yaslandı ve ellerini kavuşturduktan sonra

keskin bakışlarının arasında cevap verdi bana.

“Ona benzemek istiyorum.”

“Nasıl?”

“Selçuk’un kaybettiği eski kız arkadaşına benzemek istiyorum. Saçlarımın rengi, kilom, göz rengim... Fiziksel olarak o kızla aynı görünmek... Kim bilir belki bana daha çok yakın olur. Belki onu ben de bularak beni daha çok sever. Bunları hissettikçe ve buna inandıkça korkmaya başladım kendimden. Böyle olursa aşkımız için daha iyi olacağına inanıyorum.”

“Böyle düşünmenizin sebebi nedir? Selçuk Bey, yıllar sonra sizinle karşılaşmış ve hayatına sizinle farklı bir boyut vermek istemiş. Buna rağmen sizi sevmediğini düşünmenize iten sebepler var mı?”

Zoraki bir tebessüm yayıldı dudaklarına. Yutkunarak baktı yüzüme. Yüzüğüne dokunurken yorgun bir ses tonu ile döküldü ağzından kelimeler...

“Aşk, hayata iki kişilik bakmaktır. Bir bütün olmaktır her şeyde. Sevdiğin insanın bütün hücrelerinde hissetmektir kendini. Baktıkça titremek, dokundukça yanmaktır. Bir bedende bütün olabilmek, acıyı da tatlıyı da aynı anda hissetmektir... Ben, sevdiğim adamın gözlerinde kendimi göremiyorum Güneş Hanım. Onun gözlerinde üzeri geçmiş ile kapatılmış bir aşk var. Buğulandıkça aralanıyor geçmişi ve bazen gizlice dökülüyor kaybettiği aşkın izleri. Şimdi siz söyleyin bana âşık olduğum adamın kalbi hâlâ başkası için atarken benim bundan başka bir çarem var mı? Ben çok düşündüm

ama bulamadım. İki yol vardı önümde. Birincisi, ona olan sevdami ruhumun eceli bilip kalbimi sonsuz yalnızlığa teslim edecektim. İkincisi aklımdan ve kalbinden silemediği o aşkın her hâliyle kopyası olacak ona bu şekilde savaş açacaktım. Birinci yolu seçmeyi, her şeyi bırakıp öylece çekip gitmeyi çok istedim ama yapamadım. Bu yüzden bana diğer yoldan gitmek kaldı fakat bu defa bu kararın bana getireceklerinden ve beni sürükleyeceği şeylerden korkmaya başladım. Anlayacağınız aklım ve kalbim ruhumu oldukça yoruyor. Biri melek, biri şeytan sanki. Gözlerim kapalı meleğin söylediklerine uymak varken şeytanın fikirlerini de göz ardı edemiyorum...”

Sözleri düşünceleri kadar yorgun ve kırılgan. Susmadan konuşmak ve konuşarak da kendiyi yüzleşmek istiyordu. Nişanlısına açmak istediği savaşta en büyük yarayı kendisinin alacağını tahmin edebiliyordu. Bana açıkça söyleyemese de korkusunun sebebi buydu belli ki. Yerimden kalkıp karşındaki koltuğa oturdum. Yağmur’un nefes alıp verişini değiştirdiği için her ihtimali düşünerek bir adım daha yakınında olmak daha iyi olacaktı. Önündeki sehpa da duran sudan bir yudum aldıktan sonra solukunu düzeltmek istercesine derin bir nefes aldı. Sakinleştiğini görünce devam ettim.

“Selçuk Bey’in geçmişini tam olarak ne kadar biliyorsunuz? Yani size bahsederken ne derece açıktı?”

Bakışlarını gözlerime devirdi önce, daha sonra gayet ciddi bir tavırla öne eğilerek ellerini dizlerine yasladı. Gözlerimin içine baka baka kısık bir sesle

cevap verdi bana.

“Onunla yaşadığı her anı ezbere aklımda tutabilecek kadar çok iyi biliyorum.”

Kısa bir süre öylece kalakaldım karşısında. Öylesine değişik bakıyordu ki anlam veremiyordum bu duruma. Daha önce hiçbir hastam ile bu denli göz temasında bulunmamıştım. Sanırım sebebi buydu. Verdiği cevaptan sonra oturuşunu düzelterek arkasına yaslanırken sözlerine devam etti.

“Nasıl tanıştıklarını, nasıl birlikte olduklarını, aşklarını nasıl yaşadıkları her şeyi ama her şeyi çok iyi biliyorum. Selçuk bütün bunları bana defalarca anlattı. İlk tanıştığımız ve arkadaş olduğumuz günden beri bana karşı çok gerçekçiydi. Biz onunla hemen birlikte olmadık. Kısa süren bir arkadaşlıktan sonra adım attık bu yola ki buna en çok ben sebep oldum çünkü ona ilk gördüğüm andan beri âşık olmuştum ve her şeye rağmen beni sevebileceğine inanmıştım. Her ne olursa olsun Selçuk hayatta olan ve hâlâ bir yerlerde nefes alan birinin değil, ölmüş birinin yasını tutuyordu. Ben de er ya da geç bu durumun düzeleceğine hatta ve hatta birlikte aşacağımıza inanıyordum. Ona olan aşkını anlatırken içim kan ağlaya ağlaya kaç geceyi sabah ettim bir bilseniz. Tek bir gün bile isyan etmedim, etmem de çünkü onun yarası benim yaram kadar acıyordu canımı. Anlayabiliyordum. İlk günlerde çok zorlandım. İçten içe kıskanmaya başladım o kızı. Düşünsenize hayatta olmayan bir insanı kıskanıyorsunuz. Varlığından şüphe ettiğiniz, daha önce hiç görmediğiniz bir insanı değil, ölmüş birini kıskanmak öyle değişik bir duygu ki, ölenle ölmek

gibi...”

Son sözleri gerçekten içler acısıydı. Daha fazla konuşmak istediği belliydi ama boğazında düğümlenen kelimeler buna engel oluyordu sanki. Gözlerinin dolduğunu görünce yerimden kalkıp ona peçete vermek için masama uzandım ama Yağmur Hanım benden önce davranmış peçete arıyordu çantasında.

“Buyurun Yağmur Hanım.”

“Çok teşekkür ediyorum. Çantam karma karışık bulamadım ben de.”

Çantasını dizlerinin üzerinden alıp koltuğun üzerine bırakırken boşluğa gelen çanta bir anda yere düşüverdi ve içindekilerin bir kısmı yere serildi. Telaşla eğilip toplamaya başladı Yağmur. Ben de ona yardım etmek için eğilirken bir yandan özür diliyor bir yandan da ne kadar sakar olduğunu dile getiriyordu.

“Yağmur Hanım, lütfen sakın olun. Olur, böyle şeyler insanlık hâli.”

“Yok, hayır, ben her zaman böyleyim inanın.”

“İyi misiniz?”

Oturduktan sonra bana şöyle bir bakarak gülmeye başladı.

“İyiym sakarlığıma gülüyorum kusura bakmayın.” dedi, elini alnına koyarak. Onun gülüşüne ben de eşlik ettim ama insanlık hâli olduğunu her bayanın başına gelebilecek bir durum olduğunu söylerken sakarlık ile alakası olmadığını da dile getirdim. Kolundaki saate bakarken ayağa kalktı

Yağmur ve “Sanırım sürem dolmak üzere.” dedi.

“10 dakikanız daha var. İsterseniz devam edebiliriz.”

“Biliyorum fakat toplantımız var okulda buradan birkaç dakika erken çıkarım diye düşündüm.”

“Nasıl isterseniz.”

Ayağa kalkıp ona kapıya kadar eşlik etmek istedim. Çıkacağı sırada yüzünü pencereye doğru çevirip gülümsedi. Yavaşça yaklaştı pencereye “Bakın ne kadar güzel!” dedi gözleriyle dışarıyı işaret ederek. Ben de yanına yaklaşıp dışarıya baktım. Bakışlarım denizin üzerindeydi.

“Denize değil, gökyüzüne bakın Güneş Hanım.”

Turuncu bir uçurtma süzülüyordu gökyüzünde. Onu görünce bütün hücrelerime yayılan bir sıcaklık hissettim. Her uçurtma gördüğümde aynı duyguyu yaşıyordum. Acı bir tebessümle hafifçe gülümsedim ben de.

“İpi sevdiğimin ellerinde bir uçurtma olmak isterim gökyüzünde.”

Bu sözler Yağmur’un ağzından dökülürken kelimeler kalbime vurdu âdeta. Soğuk ve boş bir ifade ile baktım ona. Nasıl olur da bana bu kadar tanıdık olan bu cümleyi söyleyebilirdi ki? Nasıl bir tesadüftü bu Allah’ım? Canlanmaya hazır anılar bozuk bir ampul misali yanıp yanıp sönüyordu beynimde. Vücudumda hissedilen soğuk ifadeyi aniden toparlamaya çalıştım ve anlamsızca gülümseyerek kapıya doğru yöneldim.

“Haftaya görüşmek üzere Güneş Hanım ben gideyim artık. Duygusallığa başlayınca duramıyorum.”

“Olduğunuz gibi davranmanız en iyisi. Görüşmek üzere.”

Odadan çıkıp koridora geçtiğimiz esnada Şahika, yanımıza geldi hemen. Kendisi Yağmur Hanım ile ilgilenirken ben de yüzümdeki zoraki tebessümle baktım arkasından. O gittikten sonra ise hemen odama geçip soluğu koltuğumda aldım. Bütün kemiklerim sızlıyordu. Sığamıyordum odaya, çıkıp atmak istiyordum kendimi dışarıya. Yerimden kalkarak dolanmaya başladım odamın içinde Yaptığım doğru değildi biliyordum. Masama doğru yönelip suyumunu alırken sakinleşmek için içtim. Sonra derin bir nefes alarak pencerenin önüne doğru yürüdüm. Az önceki uçurtma yoktu gökyüzünde. Yağmur’un ağzından dökülen o kelimeler o kadar tanıdıktı ki, ruhumu bütünüyle alıp geçmişime götürdü sanki. Yıllar boyu tesadüflerden uzak kalan ve artık inanmayan ben bu tesadüfün karşısında elim kolum bağlı öylece kalakaldım olduğum yerde. Her şey azalıyor diye düşünürken bir gram bile eksilmediğini görmek nasıl bir acıydı Allah’ım... Pencereye doğru yaslarırken başımı, bakışlarımı uzaklara, çok uzaklara yatırdım...

6. Bölüm

(Aşk; bir bedeninin içinde farklı bir dünya keşfetmekmiş.)

“Gökyüzünün güneşi yetmiyordu sabahıma. Yeryüzünün güneşine de sahip olabilmek için kaç dilek diledim bir bilsen? İşte artık gerçekten günaydın bana... Günaydın Güneşime...”

Gözlerimi bu mesajla açmış olmamın vermiş olduğu o tatlı sersemlik duygusu ile gülümserken Yıldız'ın üzerime fırlattığı yastık ile aşk havası bir anda dağıldı üzerimden.

“Ne yapıyorsun Yıldız?”

“Tam 10 dakikadır telefonun ekranına bakıp sersem sersem gülümsemekten başka hiçbir şey yapmayan seni gerçek dünyaya getirmeye çalışıyorum canım arkadaşım. Hadi kalk hemen hazırlan kahvaltıya gidiyoruz bizi bekliyorlar.”

Gözlerimi kocaman açıp kalktım yataktan.

“Ben neden bilmiyorum acaba?”

“Az önce Demir ile konuşuyorduk okula geçmeden önce sen Güneş'i al gel dördümüz birlikte kahvaltı edelim dedi. Okula yakın bir kafede oturacaklar nerede olduklarını mesajla bildirecek bana. Hadi biraz hızlı olmalısın aşk kuşu ben aşağıda bekliyorum seni.”

Yıldız'ın bu hızlı ve hareketli hâlleri aklımı başımdan alıyordu gerçekten. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra giyinmek için gardırobumu açtım. İki

haftadır bu gardırobun önünde kararsız bir şekilde kaç dakika kaldığımı saymak bile istemiyorum. Umud'un karşısında daha güzel görünmek için kıyafetlerimin arasında bu mu yoksa şu mu demek-ten Yıldız'ı deliye çeviriyordum. Sanırım böyle bir şeymiş aşk. Her gün yeniden yenilenmekmiş. Etrafa dağıttığım kıyafetlerimin arasından sonunda ne giyeceğime karar verdikten sonra saçlarımı tarayıp soluğu yurdun bahçesinde beni bekleyen Yıldız'ın yanında aldım.

"Hazırım hadi gidelim."

Birkaç adım attıktan sonra Yıldız'ın olduğu yerde kaldığını ve ellerini beline koymuş bir hâlde kalkık olan tek kaşıyla bana baktığını fark ettim.

"Ne oldu gitmiyor muyuz?"

"Bu ne hâl? Ben sana giyinmeyi öğretemeyecek miyim Güneş?"

"Ne varmış hâlimde? Bence gayet güzel oldu."

"Tabii canım hem de çok. Bir dakika hiç olmazsa şunu yapalım."

İçinde sadece kendisinin eksik olduğu kocaman çantasından dudak parlatıcısını çıkararak bahçenin ortasında dudaklarına sürmeye çalıştı. Ben her ne kadar olmaz diye ısrar etsem de karşı gelemedim Yıldız'a. ,

"Şimdi biraz daha iyi oldu canım hadi gidelim."

"Sana sinir olduğumun farkındasın değil mi Yıldız?"

“Çok konuşma da bana teşekkür et. Dudaklar ilgi çekici ve tatlı görünmeli. Kısa sürede ne demek istediğimi anlarsın zaten.”

“Yıldız!”

“Tamam, sustum.”

Demir'in Yıldız'a attığı mesajdan sonra hangi kafede bizi bekliyor olduklarını öğrenip yönümüzü oraya çevirdik ve yürümeye başladık. Gideceğimiz yer ile yurt arasında fazla mesafe yoktu. Yürürken çantamdan telefonumu çıkarıp bakınca mesaj geldiğini gördüm. Umut'tu mesajı atan ve ben onun günaydın mesajına cevap vermediğimi o an fark ettim. Biraz Yıldız'ın, biraz da görüşecek olmamızın vermiş olduğu heyecanla unuttuğumu kabul ediyordum.

“Geleceğin saati beklerken daha bir özlüyorum seni. Adımlarınızı hızlı atın küçük hanım.”

Heyecandan nasıl adım attığımı bile bilmiyordum ki. Yoksa adım atmıyordum da ayaklarım havada mı yürüyordum? Bulutların üzerinde gibiydim. Bir an önce görebilmek için sabırsızlanıyordum. İçim içime sığmıyordu sanki ve tabi ki ellerim, yavaştan soğumaya başlamıştı bile. Aşkın tanımına bir madde daha ekledim o an.

Aşk, onu birkaç dakika sonra görebileceğini bildiğin hâlde sabırsızlanmaktır.

Son adımımızı attıktan sonra Umut'u ve Demir'i gördük. Kafenin bahçesindeki masaların birinde oturuyorlardı. Yanlarına doğru yaklaştığımızda ikisi de gülümseyerek ayağa kalktı. Yıldız ve Demir birbirlerine sarılarak selamlaşırken Umut

beni belimden sardı ve sağ yanağıma bir öpücük kondurarak “Hoş geldin.” dedi. Tepki bile veremedim bu yaptığına çünkü başım dönüyordu. Birkaç dakika önce bulutların üzerindeymişim gibi hissedim ben sanırım sınırı aşmış uzaya ulaşmıştım. İstemsiz bir şekilde yanağıma dokunup ondan gözlerimi kaçırarak gülümsedim ve oturmam için çektiği sandalyeye oturdum.

“Kızlar hemen hepimize kahvaltı tabağı söylüyorum ekstra bir şeyler isteyen var mı?”

“Yok, canım yeterli.”

Demir, siparişlerimizi verdikten sonra bize baktı ve “İşte görmek istediğim tablo!” diyerek içten bir kakhaha attı. “Yıllardır hayalini kurduğum dörtlü, fakat hayal kurarken kişiler belli değildi. Önce Demir, sonra da Umut işte şimdi tamamız” dedi Yıldız. Bu konuşulanlar Umut’u mutlu ediyordu. Karşısında oturan bu iki insanın benim hayatımdaki en değerli insanlar olduğunu biliyordu. Onların sevgisini kazanmış olması aramızdaki bağların ne derece kuvvetli ve güvenilir olacağını da habercisiydi. Benim de daha çok mutlu olmama sebepti. Yüzünü bana çevirip gülümseyerek masanın üzerinde duran elimi tuttu. Her baktığımda ilk kez görüyormuşum gibi hayran kaldığım gamzelerine yine aynı bakışlarla baktım. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Nefes almak mı? Sanırım unuttum. Elimi tutup yüzüme bakarken “Güzel günler bizi bekliyor.” dedi. Daha sonra bakışlarını Yıldız ve Demir’e çevirdikten sonra konuşmaya devam etti.

“Yıllar boyu sürececek güzel bir dostluk hissed-

yorum.”

Siparişlerimiz geldiğinde benim ve Yıldız'ın tabağına konmuş birer tane kırmızı gül vardı. İkimizin ani şaşkınlığından sonra Yıldız, yapılan bu güzel jestin karşısında çocuklar gibi sevinip boynuna sarıldı sevdiğinin. Ben ise gözlerim Umut'un gözlerinde öylece kalakaldım. O an elimi tekrar tuttu ve yine gözlerime bakarak elime bir öpücük kondurup “Afiyet olsun.” dedi.

“Sen nasıl bir şeysin böyle aşk! Nasıl da değiştirdin bütün hücrelerimi. Aklımı aldın bir boşluğa bıraktın sanki. Senin bu tarifi olmayan duygularına esir aldın beni. Hissettiğim bu duygulara yabancıyım ve sanırım artık kendimi tanıyamıyorum ama için en güzel yanı bu hâlimi daha bir seviyorum.”

Kahvaltımızı ederken zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildik. Yıldız, saatine baktı ve “Biraz daha oturursak diğer dersimi de kaçırmış olacağım.” dedi. O an anladım ki ben de ilk ders saatimi kaçırmıştım. Umut ve Demir umursamıyorlardı bile. Onlara kalsa gün boyu yan yana kalacak değil dersleri, okulu bile unutacaktık. Kafeden çıkıp okula doğru yürürken Demir'in o bitmek bilmeyen ısrarlarından sonra akşamı onlarda geçirmeye karar verdik. Hem bu akşam için hem de yarın için bir sürprizi olduğunu da söylemeden geçmedi. Yıldız, söylemesi için ne kadar ısrar etse de ser verip sır vermedi Demir. Güzel bir hafta sonu olacağını söyledi sadece.

Dersliğimin önüne kadar bıraktı Umut. El ele girdik okula. Umut'u tanıyan herkes bakıyordu bize. Biraz utangaçlık biraz da aşkın vermiş oldu-

ğu cesaretle yürüyordum yanında. Bize bakanlar umurumda değildi ama bazı kızların bakışlarından da rahatsız olmuyor değildim doğrusu. Şimdilik bunları düşünüp dillendirmenin bir gereği yoktu. Umut, benim yanımdaydı ve benim elimi tutuyordu. Sınıfa girmeden önce yanağımdan öpüp sarıldı bana. Bir kuş gibiydim kollarının arasında. Sanırım huzurdu kolları.

“Ben derse girmeyeceğim eve gitmem gerekiyor. Siz okuldan çıkınca doğruca bize gelirsiniz.”

“Evi toparlamanız mı gerekiyor yoksa?”

Hafif tebessümü bile gamzelerini görmeme yetiyordu. Gülümserken eliyle yüzüme dokunup; “Hayır küçük hanım sizin için güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım.” dedi.

“Nasıl yani, sen mi yapacaksın yemekleri? Ayrıca Demir’in bahsettiği sürpriz bu muydu yoksa?”

“Hayır, Demir’in sürprizi yarın için... Ayrıca dersin başlayacak, akşama görüşürüz Güneşim.”

Sınıfa girerken adımları Güneş koyan annem ve babama bir kez daha içimden teşekkür ettim. Adımı ondan duyunca daha bir anlamlaşıyordum. Defterimi açıp kalemimi elime alırken yan sırada oturan Barış’a takıldı gözlerim. Tek başına oturuyordu ve sessizdi. Israrla ona baktığım hâlde o başını sıradan kaldırıp bana bakmıyordu bile. Bir sorunu olduğu kesindi ve ben bunu düşünmekten dersi dinleyemiyordum. Yavaşça kalktım ve hızlıca Barış’ın yanına oturdum. Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Kulağına doğru eğilip sessizce “İyi misin?” diye sordum. Önce yüzüme baktı sonra kale-

mi alıp defterine “Umut ile birlikte misiniz?” diye yazdı. Bunu bekliyordum ama karşıma ne şekilde çıkacağını tahmin edemiyordum doğrusu. Barış’ın bana olan hisleri aşikârdı fakat bunu hiçbir zaman dillendirmemiş sadece zamanı gelinceye kadar susmayı tercih etmişti. Susmasının sebebi yine bendim çünkü ben hiçbir zaman Barış’a onun bana yaklaştığı gibi yaklaşmadım. Biz gerçekten çok iyi vakit geçiren iki arkadaşlık ve ben bunun bozulmasını hiç istemiyordum. Defteri önüme doğru çektim ve “Evet” yazarak cevap verdim. Yazdığım cevaba uzun uzun baktı. Ben yine yazmaya devam ettim. “Bir anda gelişti her şey nasıl olduğunu anlayamadım. Sana söylemediğim için kızdıysan bana, haklısın.” Nasıl bir tepki ile karşılaşacağımı gerçekten merak ediyordum. Yüzünün düştüğünü görebiliyordum. Sol elini yumruk yapıp sinirden dişlerini sıkıyordu. Başını kaldırdı ve bana öfkeyle baktıktan sonra kalemi sinirle eline alıp; “Ben sana değil, aşka kızgınım.” yazarak yerinden kalktı. Dersi anlatan hocadan özür dileyerek dışarıya çıktı. Üzülerek baktım verdiği cevaba. Sadece bu beş kelime vardı gözlerimin önünde. Öylesine burkuldu ki içim kalbime bir ağırlık çöktü kaldı. Ne kadar tuhaftı hayat. Birimiz aşkı fark edip onu sevmeye başlarken, diğeri yaşıyamadan kızıp nefret edebiliyordu. Oysa aşka kızgın olabilir miydi insan? Bu kadar güzelken kırabilir miydi hiçbir kalbi? Aşkı susmak değil haykırmak gerekir. Belki de Barış aşka değil kendi sessizliğine kızmıştır. Onun dostluğunu yeniden kazanabilir miydim bilmiyordum ama bir an önce kendine gelmesini ve aşka olan kızgınlığının geçmesini diliyordum. Bunu er ya da geç anlaya-

caktı. Anlamalıydı!

Barış'ı düşünmekten derse veremiyordum kendimi. Onun o kızgın ve öfkeli hâli gözümün önünden gitmiyordu. Nasıl bittiğini anlayamadığım dersin sonunda toparlanıp bahçeye çıktım. Daha fazla ders dinleyecek durumda değildim bu yüzden Yıldız'a yurda geçeceğimi haber vereceğim sırada Yıldız'ın yanıma doğru geldiğini fark ettim.

"Bitti mi dersin? Ben nasıl bittiğini anlayamadım. Demir'in sürprizini düşünüp durdum. Ne yapacak acaba?"

"Bilmiyorum."

"İkimiz için yıldırım nikâhı düşünüyordu o olabilir mi dersin?"

"Olabilir."

"Güneş sen iyi misin? Şurada sana olmayacak saçma bir şey söylüyorum ama sen olabilir diyorsun. Var sende bir şeyler anlat hadi."

Kolumdan tutup beni hemen arkamızda duran banka oturttu ve konuşmam için yüzüme baktı.

"Barış bana Umut ile birlikte misiniz diye sordu"

Gözlerini kocaman açıp "Yok artık!" dedi, "Boşuna dememişler kısmeti açılan kızın isteyen çok olurmuş diye."

"Yıldız, lütfen böyle konuşma. Ciddi bir konudan bahsediyorum."

"Tamam, haklısın. Umut ile birlikte olduğunuzu neredeyse bütün okul biliyor zaten."

Defterimi açıp ona konuşmalarımızı gösterdim. İçinden okumak yerine sesli okumayı tercih etti, birkaç saat önceki olayı bana yeniden yaşatır gibi... Barış'ın yazdığı o son cümleyi okuduktan sonra da "Senin şu cümle yüzünden bu hâlde olduğuna eminim." dedi. Sabah yaşadığımız güzel saatlerden sonra yüzümün asık olduğuna dayanamayan Yıldız, konuşmasına devam etti.

"Aşk böyledir işte bir tarafı mutlu ederken, bir tarafı da muhakkak yakar. Güzel olduğu kadar çirkin yanı da vardır aşkın. Bir düşünsene Umut yerine Barış olsaydı hayatında bu defa acı çeken Umut olacaktı ki zaten bu örneği bununla sınırlandırmak da yetmez. Daha açık söylemek gerekirse de karşılıksız olan her aşk can yakmaya mahkûmdur. Kim bilir belki de haberdar olmadığın seni uzaktan seven biri daha vardır. Bu yüzden sen canını sıkma. Barış'ı üzecek ya da kıracak bir şey yapmadın. Sen ona asla ümit vermedin. Biraz zor olacak belki ama o da atlatacak çünkü senin kalbinde Umut var. Bunu er ya da geç kabullenecek. Her ne kadar güzel olsa da aşkın bile adaleti yok Güneş. Dua edelim de bize her zaman böyle iyi davransın."

Son kullandığı cümleye hayretle baktım. Sözleri bir yandan içimi rahatlatırken, diğer yandan da bende soru işaretleri bırakıyordu. Aşk, iki kalbi bir bütün yaparken kötü hâlini gösterebilir miydi? Bu konuda Yıldız'a katılmıyordum. Karşılıksız aşkların bazı insanlarda zarar verebilecek düzeyde olduğunu biliyordum ama karşılıklı aşkın zarar verebileceğine inanmıyordum (en azından o an için). Yıldız, ona cevap vermeme beklemeden kolumdan tutup kaldırdı beni.

“Düzelt artık şu yüz ifadeni Güneş. Çok güzel bir akşam geçireceğiz buna odaklan. Bakalım bizimkiler ne yapacak? Hadi şimdi derse gidelim, erken çıkarsan beni ara.”

Kalan derslerin hiçbirine adapte olamadım. Ne tuhaf bir duygu dönüp dolaşıp hep aynı cümleyi okuyordum. “Ben sana değil aşka kızgıyım.” Sonra Yıldız’ın o tuhaf sözü “Her ne kadar güzel olsa da aşkın bile adaleti yok.” Zehir gibi geldi bana bu dersler bir an önce çıkmak ve Umut’un yanına gitmek istiyordum. Nihayetinde son dersin bitimiyle toparlanıp hemen dışarıya çıktım. Yıldız’ı arayacağım sırada mesajım olduğunu gördüm. Telefonum sessizde olduğu için fark etmemiştim. Mesajı atanın Umut olduğunu görünce üzerimdeki bütün kara bulutlar bir anda dağılıverdi.

“İşin içinde aşk olunca dört dörtlük oluyor hayat. Bende her şey tamam, bir sen eksiksin. Hadi gel de kalbim gibi evimde aydınlansın.”

“İşin içinde aşk olunca zamanla savaşıyor insan. Son bir saat daha...”

İlaç gibi gelmişti bana bu mesaj. O an aşkın tanımını için bir madde daha ekledim kendi kendime.

“Aşk, kötü düşünceleri iyileştiren bir ilaç gibidir. Zaman sınırı yoktur o gelir seni bulur.”

Yıldız’ı tam yarım saattir bekliyordum. Sinir den burnundan soluyordu. Uzayan dersten sonra aldığı araştırma ödevinde hiç haz etmediği sınıf arkadaşıyla eş olduğunu öğrenince daha bir artmıştı siniri.

“Bir an önce gidelim Güneş. İyi olmak istiyorum.”

“Demek tanımım doğruymuş” dedim ve gülümsedim yürürken. Durup bana ne demek istediğimi sorarcasına baktı Yıldız. “Hadi ama ilaçlarımız bizi bekliyor.” dedim. Bunu söylemem bile gülümsetti Yıldız’ı. Güzeldi aşk... Çok güzel...

Küçük parkın girişine çok yakın olan bir apartmanda oturuyorlardı. Oraya yetiştikimizde bizi karşılayan Demir oldu. Eve çıktığımızda da Umut açtı kapıyı ve sanki uzun süre görmemiş gibi sarıldı bana. Dışarıdaki soğuktan biraz da heyecandan içim ürpermişti ama onun sarılmasıyla hemen ısındım. Eve ağır ama mis gibi kokular sinmişti. Oturma odasına geçtiğimizde özenle hazırlanmış bir sofraya karşıladı bizi. Yıldız’ın odak noktası oldu çünkü mutfak konusunda gerçekten çok iyiydi. Şimdi ise bir jüri üyesi edasında sofraya göz gezdirdiyordu.

“Demek bugün Umut’un elinden yiyeceğiz yemeklerimizi?” diyerek göz attı bana Yıldız.

“Aynen öyle hayatım.” dedi Demir, “Hatay’a özgü bir yemek yaptı nasıl olduğunu ben de merak ediyorum.”

“Meşhur Hatay sofrasını bir Hataylıdan yiyecek olmak beni daha bir acıktırdı. Ne zaman gelir yemeğimiz acaba?”

Gülümsedi Umut, “Hemen geliyor siz oturun Güneş belki bana yardımcı olur.” dedi.

“Aşk olsun olurum tabi ki.”

“Aşk olmuş olacağı kadar sevgilim.”

Mutfağa geçerken evin ne kadar büyük olduğunu daha bir fark ettim. Bu kadar büyük ve düzenli bir eve öğrenci evi demek haksızlık olurdu. Fırından çıkardığı tepsiyi ocağın üzerine koyarken burnuma gelen koku enfesti.

“Ne kadar güzel kokuyor böyle. Çok acıktığımı fark ettim.”

“Bizim yemekler böyledir küçük hanım. Tok olanı acıktırır. Hadi bekletmeyelim sen de pilavı getir.”

Tepside et, tavuk suyuna pirinç pilavı, Akdeniz salatası, közlenmiş patlıcan, biber ve domates ile yapılan ekşili soğuk meze ve cacık. Yemekler tek kelimeyle harikaydı. Yıldız bile mest oldu. Bu güzel yemeklerin üzerine güzel sohbetler olunca da ne kadar çok mutlu olduğumu fark ettim.

“Güneş’in durumu kurtardığını düşünüyorum Umur. Bizim kızımız mutfaktan hiç anlamaz ama senin maşallahın var aç kalmazsınız.”

“Çok kötüsün Yıldız.”

“O bana ömür boyu gönül sofrasını sersin yeter. Ben aşkıyla doyarım.”

Bu sözlerin karşısında gözlerimle sarıldım ona. Beni kelimeleriyle sarmalarken utanıyordum. Hep birlikte sofrayı topladıktan sonra Demir, çayı demledi ve Yıldız ile birlikte bize tatlı getirmek için dışarı çıktı. Umur ile yalnız kaldık. Çay bardaklarını hazırlayıp salona geçtiğimde ilk geldiğim andan beri gözüme ilişen kitaplığa baktım. Bir sürü kitap vardı ama benim en çok dikkatimi çeken Özdemir Asaf kitaplarıydı. Çiçek Senfonisi kitabını

elime aldığım sırada Umut'un elini belimde, nefesini boynumda hissettim. Kalbimin durmuş olabilme ihtimalini düşünüyordum çünkü onun bu hareketiyle gerçekten nefesim kesilmişti. Bir süre böyle kaldıktan sonra beni kendine doğru çevirdi. Gözleriyle dokunuyordu hislerime. Öyle derin bakıyordu ki tek kelime bile edemiyor sadece gözlerine bakıyordum. İki eliyle belimi sararken sağ elini kaldırıp yüzüme dokundu. Ev sessiz olmasına rağmen kısık bir sesle; "Şu an ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anladım. Sen, gecemin aydınlığısın." dedi.

"Sesin, beni huzura taşıırken kelimelerin ruhuma dokunuyor."

"Kelimelerimin utanmış hâlidir bu söylediklerim. Hiç okunmamış bir şiir gibisin, hiç yazılmamış bir defter... Gönül kalemimde saklı kelimeler var sevgilim. Hepsi yıllardır seni bekler."

"Şiir gibi konuşuyorsun."

"Çünkü sen şiir gibi bakıyorsun ve ben sende okuduğumu söylüyorum."

Gözlerime bakarken biraz daha sıkı sardı beni nefesim nefesine karışıyordu. Gözlerimi kapatıp kokusunu hissetmek istedim. Beni öpmek için yaklaştığı sırada kapı açıldı ve ben aniden onu üzerimden ittim. Elime aldığımı unuttuğum kitap da bir anda yere düştü. Nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Umut, bu hâlimi toparlamak için kitabı alıp yerine koyarken "Anlayacağın ben şiirlere aşığım." dedi. O sırada bizi kitapların önünde gören Yıldız hemen cevap verdi Umut'a.

"Ortak noktanız mı çıktı sizin çifte kumrular?"

Güneş de şiiri çok sever. Özdemir Asaf hayranıdır bizimki.”

“Biliyorum az önce söyledi. Biz de kitaplığım-daki kitaplar hakkında konuşuyorduk. Şiiri sevme-yen insanların ruhları çiçeksiz bir bahçe gibidir. Kuru ve soğuk...”

“O hâlde sen bir çiçek bahçesine sahiptin.”

Yanıma yaklaşp rahatlamamı istercesine baktı ve öyle cevap verdi Yıldız’a.

“Güneş, benim her yaprağında seviyor kelime-sini taşıyan gizli papatyam.”

Beni her hareketiyle kendine çekmeyi nasıl da başarıyordu. Bütün ruhumu ele geçiren bir güç vardı ortada. Bu güç her ne ise Umut’a yardım ediyordu ve ben karşı gelemiyordum hislerime. Yıldız, Demir’e yardım etmek için mutfağa geçtiği esnada durumu-fırsat bilip yanıma yaklaştı Umut.

“İyi misin? Az önceki durum için özür dilerim. Senin karşında durduramıyorum duygularımı.”

Üzerimde hissettiğim utangaçlık duygusu ile bakışlarımı kaçırdım ondan. “Özür dileme lütfen.” dedim, “Daha fazla utandırma beni. Hem iyiyim ben. Senin yanında iyiyim.” Bal rengi o güzel gözleriyle gülümsedi. İkimiz tekrar dönüp kitaplara bakarken Demir seslendi bize.

“Gençler hadi ama çaylar hazır hem size bir şey söylemem gerekiyor.”

Yıldız, çayları ikram edip otururken “Şu sürp-riz her ne ise söyle artık hayatım.” dedi, “İhtimal jimnastiği yapamıyor beynim.”

“Tamam, söylüyorum. Yarın pikniğe gidiyoruz. Hem hava durumuna da baktım iyiymiş yarın havalar.”

Kendimi tutamayıp sesli bir şekilde güldüm. Demir ve Umut neden güldüğüme anlam veremiyordu ama Yıldız çok iyi biliyordu neye güldüğümü. Yanındaki yastığı alıp Demir’in koluna vurdu.

“Bu mu yani? Ben de daha farklı, daha romantik bir şey bekliyordum Demir.”

O an durumu anlayan Umut da benimle birlikte gülmeye başladı.

“İyi de hayatım hep aklımda vardı bunu yapmak ben de sürpriz olsun istedim. Hem ne güzel pikniğe gideceğiz işte.”

“Demir haklı Yıldız bence çok iyi düşünmüş güzel bir gün geçireceğiz.”

“Sen merak etme hayatım ben sana özel olarak ne sürpriz yapacağım aklın şaşacak.”

“Benim zaten aklım şaşmış sevgilim. Sana evet dediğim günden beri.”

Hepimiz gülmeye başladık. Gece o kadar güzel geçiyordu ki kalkıp yurda gitmeyi hiç istemiyordum ama mecburduk. Saat daha fazla geç olmadan kalktık. Demir, pikniğe rahat bir şekilde gidebilmek için kiraladığı araba ile bıraktı bizi. Yurda yetişip odamıza geçtiğimizde ikimiz de üzerimizdeki kileri değiştirip yataklarımıza attık kendimizi. Güzel geçen gecenin sarhoşu gibiydim. Umut’un gözlerine her baktığımda bir yudum aşk içiyordum. Gözlerimi kapattığımda sabahtan bu yana yaşadıklarımı

düşünürken bir kez daha teşekkür ettim Allah'a ve bana verdiği aşkın yaşattıklarına. Uykuya dalacağım esnada telefonumun mesaj sesi ile açtım gözlerimi.

"Önce gözlerime, sonra ruhuma, şimdi de evime sindin. Ne iyi ettin de geldin hayatıma. Her yanım sen kokuyor."

"Yolumu yolunla birleştiren Allah'a teşekkür ediyordum. Seninle aşkı yaşamak bir mucize gibi... Kalbimin gözüyle geldim sana. Bana aşktan başka hiçbir şey gösterme."

"Sen geldin ya şimdi yaşamak bir başka güzel. Kalbim bütünüyle sana ait iken aşktan başka sadece kendini görebilirsin. Bende sen ve senin aşkın var sadece."

"O hâlde sevmek zamanı şimdi. İyi geceler mutluluk."

"Aşkla sevmek... İyi geceler güneşim."

Sabahın erken saatlerinde Yıldız'ın ısrarla çalan telefonu ile açtık gözlerimizi. Arayan Demir'di ve bizim 1 saate kadar hazır olmamızı istiyordu.

"Uyku girmemiş herhâlde gözlerine saat 9'da ne pikniği Güneş?"

Yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkamak için banyoya geçerken; "Demir haklı Yıldız, piknik dediğin erken olur." dedim. Bu cevabım uyku sersemi olan Yıldız'ı pek memnun etmedi ama yine de hayıflanmayı bıraktı ve hazırlanmaya başladı. Ben de çabucak hazırlandıktan sonra telefonumu alıp

annemi aradım. Birkaç gün önceki konuşmamızda ses tonumdan ne kadar mutlu olduğumu hissetmiş ve bana birinin olup olmadığını sormuştu. Anne-me açıkça söylemeye utanmıştım ama geçiştirmeye çalışarak olduğuna dair belirtiler bırakmıştım. Bugün yine konuşurken sorulara boğdu beni ama ben yine de bir şey söyleyemedim. Şimdilik böyle kalsın istiyordum ama anne yüreği işte hissediyordu. Annemin ve babamın sesini duymak bana çok iyi geldi. Telefonu kapattıktan sonra Demir arayıp aşağıda olduklarını söyleyince indik hemen. Arabaya binerken Umut yanıma oturdu. Ne kadar güzel bir duyguydu her an sevdiğinin yanında olmak.

“Hazır mıyız gençler? İncir altına gidiyoruz.”

“İşte bu güzel oldu canım hem baksana hava da güzel.”

“Demir, biz hiçbir şey almadık yanımızda şimdi söylemek saçma gelecek ama bir eksik var mıydı?”

“Yok, Güneşçğim her şeyi hallettik biz. Dört dörtlük olacak.”

Yol boyunca arabada şarkılara bıraktık kendimizi. Bazen avazımız çıktığı kadar eşlik ettik bazen ise susup sadece şarkının sözlerinde dinledik kendimizi. Elim Umut’un ellerinde başım omzundaydı. Artık emin olmuşum Umut huzurun ta kendisiydi. İncir altına yetiştüğümüzde denize yakın bir yer bulup kilimimizi yere serdik. Umut ve Demir getirdikleri küçük mangalla sucukları ve sosisleri pişirirken biz de Yıldız ile diğer kahvaltılıkları çıkarıyor hazırlayıp diziyorduk. Her şey o kadar güzeldi ki.

Deniz çarşaf gibiydi, gökyüzü masmavi. Bu güzel piknik alanında her şey düzenliydi. Yemyeşil bir doğada karşımızda masmavi bir deniz ile oturuyorduk. Bunun mutluluğu anlatılamazdı.

“İşte sucuklar ve sosisler hadi bakalım herkes ekmeğini uzatsın.”

En son 5 sene önce bizimkiler ve Yıldız'ın ailesi ile birlikte piknik yapmıştık. Yıllar sonra bu kadar güzel bir yerde sevdiklerimizle gülerек bir-birimize anılarımızı anlatarak piknik yapmak çok iyi geldi bize. Yediklerimizi kaldırıp piknik sepetimize yerleştirirken Umut'un telefonu çaldı ve yanımdan biraz uzaklaştıktan sonra cevapladı. Bir an için neden yanımda açmadı diye sorgularken buldum kendimi. Telefonda konuştuğu her kimse canını sıkıyordu belli ki. Konuşmasını bitirip yanıma gelirken yüzü düşmüş gibiydi. O tamamen yaklaşmadan ayağa kalktım ve kendisine “Deniz kenarında yürüyelim mi biraz?” dedim. Bir çiçek gibi açtı yanaklarında gamzeler. Elimi tutup “Sen iste yeter ki!” dedi. El ele yürüyorduk. Denizin kokusu onun kokusuyla bütünleşince daha da mutlu oluyordum. Az önceki yüz ifadesinden hiçbir eser kalmamıştı ama ben yine de merak ediyordum ve nihayet dayanamayıp sordum.

“Telefonla konuştuktan sonra yüzün düştü sanki. Önemli bir şey mi var?”

“Önemli bir şey yok. Annem ile konuşuyordum. 3 hafta oldu gitmiyorum nerede kaldın diyor.”

“Sen öyle her zaman gidiyor musun Hatay’a?”

“Ayda iki defa giderim hafta sonları orada olu-

rum yani. Hem annemler için hem de iş yeri için. Babam artık tek başına yönetmekte zorlanıyor. Eski toprak kabullenir mi hiç? Ben işin maliyet ve rapor kısmına bakıyorum.”

“Sen de mi tek çocuksun yoksa?”

“Hayır, bir ablam var. Bir de ağabeyim olsaydı daha iyi olurdu benim için. En azından işlerle o ilgilenirdi. Ben sana neden küçük hanım diyorum biliyor musun?”

“Neden?”

Durup önüme geçti ve rüzgârdan uçuşup yüzüme çarpan saçlarını eliyle geriye aldı.

“Annem evin büyük hanımı, tek oğlan ben olduğum için evleneceğim kız evin diğer hanımı olacak. O yüzden sen benim küçük hanımımsın.” dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Evlenip evin hanımı olmak mı? Ben ve ev hanımı olmak bu ikisi yan yana hiç iyi durmuyordu gözlerimin önünde. Ne derece ciddi olduğunu kestiremedim ama ben kendi kendime bu düşüncenin öylesine söylenmiş masum bir şey olduğuna karar verdim. Benimle evlenmek istediğini belli etmesi içimi okşamıştı bu yüzden bundan başka bir şeye odaklanmak istemedim. Ona sarılıp başımı göğsüne yaslariken denize doğru döndük. Bir eliyle belimi sarıyor diğer eliyle de saçlarını okşuyordu. “Demek annenin ve babanın tek prensesisin?” Gülümsedim. Prenses tabirine babamdan alışkınım çünkü babam bana her zaman prensesim diye seslenirdi.

“Evet, aynen öyleyim. Sınıf öğretmenini olan bir annenin ve avukat olan bir babanın tek kızıyım.”

“O hâlde bu prensesi kraliçe yapmak için zorlanacağım desene?”

“Kesinlikle öyle komik prens, zorlanacaksın.”

“Sürgün edilsem de zindanlara atılsam da seni almadan peşini bırakmayacağım prenses.”

İçten bir kakhaha attım ve sarıldım ona. Biz yürümeye devam ederken Demir ve Yıldız geldi yanımıza. Demir’in elinde iki tane uçurtma vardı.

“Demir sana inanamıyorum. Uçurtma mı uçuracağız?”

“Piknik uçurtmasız olur mu Güneş? Hadi bakalım siz de alın.”

Bir uçurtmayı bize verdi ve “Gün çok eğlenceli geçecek demiştim.” dedi Demir. Umut, uçurtmayı tutmamı isteyip ipini uçuracak şekilde ayarlarken “Ben en son uçurtma uçurduğumda 8 yaşındaydım.” dedim. “Nasıl uçuracağımı bilmiyorum deme sakın.” dedi ve bir anda koşup aramızdaki mesafeyi açtıktan sonra “Uçurtmayı bırak.” dedi. Bıraktığım anda rüzgâra doğru kapılarak yükselip süzülmeye başladı gökyüzünde. Yanına yaklaştım. O kadar güzeldi ki gözlerimi uçurtmadan alamıyordum. Bir yandan gülümsüyor bir yandan da nasıl uçurduğuna bakıyordum. Yıldız, benden daha tecrübeliydi. Uçurtmanın ipi ondaydı. Onlar da çok mutluydu.

“İpi eline almak ister misin?”

“Bilmiyorum ki? Yapabilir miyim dersin?”

“Elbette yapabilirsin yaklaş yanına bakalım.”

Yanına yaklaşıp ipi elime aldım. Ne kadar gü-

zel süzülüyordu gökyüzünde. Elime aldıktan sonra yükseklik ve rüzgâr yönüne göre bir sarıp bir bırakarak ayarlıyordum. İpi daha çok uzatıp daha da yükselmesini izlemek çok güzeldi. Gülümseyerek beni izleyen Umud arkama geçip beni belimden sardı. Boynuma bir öpücük kondurduktan sonra öylece kalakaldık. Öylesine hızlı çarpıyordu ki kalbim. Onun kalp atışlarımı hissettiğine emindim.

“Ne kadar güzel süzülüyor değil mi sevgilim? Özgür bir kuş gibi ama değil çünkü uçurtmanın asıl kanatları elinde tuttuğun ipidir. Sen bu ipi onu yanına almadan bırakırsan bir yere kadar süzülür ve rüzgâr durduğu anda düşer.”

Umud’u dinlerken ruhumu dinler gibi hissediyordum kendimi. Bildikleri ve verdiği örnekler ile ucunu bize getirip kalbime dokunmayı çok iyi biliyordu. Belimi daha sıkı bir şekilde sardı ve konuşmasına devam etti.

“Özgürlüğü de maviyi de çok severim. İkisi de aynı anda gökyüzünde var. Çocukken her üzöldüğümde gökyüzüne bakardım ve hep özgürce uçan kuşlara özenirdim. Hep bir kuş olmak isterdim kendi beslediğim kuşum uçup gidene kadar. Küçüktüm ve onun gökyüzünde nasıl uçacağını merak ediyordum. Kafesini açtım ve onu bıraktım. O kadar güzel uçuyordu ki bir süre öylece onu izledim. Sonra uzaklaştı, biraz daha, biraz daha derken tamamen kayboldu gözlerimin önünden. Günlerce ağladım ama geri gelmedi. Kuş olmak yok olmaktır dedim kendi kendime. Daha sonra uçurtma ile tanıştım. İlk uçurduğumda elimden kayıp gidecek diye çok korktum cesaret edemedim ama sonra alıştım. Asıl

kanatları elimdeydi ve onu çok seven bana istediğim an geri dönebiliyordu. Asıl özgürlüğün kendini korkusuzca teslim edebileceğin birini bulmak olduğunu anladım. Büyüdüm ve büyüdükçe tek bir şey istedim: İpi sevdiğimin ellerinde olan bir uçurtma... Özgürce süzölmek hem gökyüzünde hem de yüreğinde. Ben uçurtmayım Güneşim. İpim senin ellerinde. Benim özgürlüğüm sensin. Beni sakın bırakma olur mu?"

O sustuğunda bir damla gözyaşı süzöldü gözlerimden mutluluktan olduğunu ikimiz de biliyorduk. Başımı yüzüne yaklaştıırıp ona yaslandım. Kulağımın üzerinde duran saçlarımı arkaya aldı ve sessizce fısıldadı kulağıma. İşte tam da o anda dursun istedim zaman, dursun ve hiç akmasın...

"Seni Seviyorum Prenses..."

7. Bölüm

Klinikte geçirdiğim o lanet saatlerin ardından Yıldız'ın beni apar topar kafeye çağırmasının altından milyon tane sebep çıkardım yol boyunca. İnsanız ne de olsa, her türlü felaketi kısa bir süre sonra yaşayacakmış gibi aklımıza getirip huzursuz olmaya meyilliyiz. Arabamı park ettiğim yerle kafe arasındaki yürüyüş mesafesinde adımlarımı çok hızlı bir şekilde atıyordum. Alelacele yürürken bir anda sol omzuma aldığım darbenin etkisi ile geriye doğru savruldu. Biri ile çarpışmış olmanın vermiş olduğu şokla aniden yere eğilip düşen çantamı aldım elime. Çarpıştığım insanın da Yağmur olduğunu görmek ise daha bir arttırdı şaşkınlığımı.

“Güneş Hanım!”

“Yağmur Hanım! Ben çok dalgındım kusura bakmayın.”

En az benim kadar şaşkın olan Yağmur “Önemli değil asıl siz kusura bakmayın. Ben de pek önüme bakıyor sayılmazdım. Telefonum ile ilgileniyordum yürürken.” dedi, “Canınız acımamıştır umarım?”

“Yok, iyiyim merak etmeyin.”

“Aceleniz var sanırım?”

“Ashında evet, biraz acelem var.”

“O hâlde ben sizi daha fazla tutmayayım. Tekrar kusura bakmayın.”

“Estağfurullah. Görüşmek üzere Yağmur Hanım.”

Yağmur'un benimle konuşurken gözlerini sürekli yolda olması ve biraz da panik hâlinde olması şu dikkatimi çekti ama acelem olduğu için üzerine pek durmadım. Onun yanından ayrılıp kafeye doğru yürürken tekrar arkama dönüp baktığımda kızı sarı adımlarla uzaklaştığını gördüm. Belli ki onun da acelesi vardı. En azından bunu düşünmek olumsuz düşünmekten daha iyiydi.

Kordon kafeye yetiştiğimde Yıldız'ın nereden olduğunu gözlerimle ararken, oturduğu masadan kolunu uzatıp bana seslendiğini fark edince doğrudan yanına yürüdüm.

"Hoş geldin Güneş."

"Hoş buldum. Maşallah!" dedim, sitemli bir sesle.

"Nasıl yani?"

"Kızım bir saat öncesine kadar telefonla konuştuğum Yıldız'dan eser yok sanki. Hemen yanıma gelmelisin derken senden işittiğim o ses tonundan bir şey mi oldu diye düşünmekten yol boyunca delirdim Yıldız. Yalnız ben biliyordum, tahmin ettim senin bana oyun oynayacağını."

"Güneş tamam! Bir susmuyorsun ki sana neden burada olduğumuzu söyleyeyim."

"Gerçekten bir nedeni var demek öyle mi?"

Yıldız, benim bu hâllerime gülerek tepki verirken, ben ne yapmaya çalıştığımı anlayamadığım bir hâlde baktım ona. Yavaşça ayağa kalkıp "çünkü" kelimesini ağzında uzun uzadıya sündürerek yan masada arkası dönük bir hâlde oturan kadını kaldı-

Ben; "Çünkü bu yüzden!" dedi, yüzünde kocaman tebessümle.

Yıldız'ın kaldırıp yüzünü bana doğru çevirmesi kadın annemden başkası değildi. Oturduğum andalyeden nasıl bir anda kalkıp kahkahayla ona sarıldığımı hatırlamıyordum bile. Şaşkınlıktan ne yaptığımı bilmiyor sadece gülümsüyordum. Annem de benden farksız sayılmazdı. Aylar sonra ona sarılmanın mutluluğunu yaşamak bir harikaydı.

"Nasıl sürpriz ama Güneş?"

"Harikasınız siz. Çok mutlu oldum anne. İyi ki geldin."

"Canım kızım benim. O kadar özledim ki seni, baktım yanıma geleceğin yok senin, dayanamadım ben geldim işte."

"Sevilay Teyze üç gün önce seni aramış ama ulaşamamış. Daha sonra beni aradı, konuştuk. Buraya geleceğini söyleyince seni arayıp haber vermesini söyledim. Biliyorsun, sürprizlere bayılırım."

"Bilmez miyim? Çok sevindim canım benim. Hiçbir şey belli ettirmemeyi nasıl başarıyorsun çözemedim gitti."

"Çözemezsin de zaten tatlım. Meslek sırrı."

Yıldız, küçük sürprizlerle insanları mutlu etmeyi ve onları şaşırtmayı çok severdi. Sevdiklerini mutlu ettikçe mutlu olurdu. Hiç aklımda bile yok iken daha doğrusu annemin geleceğine ihtimal bile vermezken onu yanımda görmek, benim zehir gibi geçen bu günlerimin arasında rahatlamam için yazılmış bir reçete oldu âdeta. Son zamanlarda üze-

rime tekrar çökmeye çalışan karanlığın annemin bana sarılmasıyla aydınlandığını söyleyebilirim.

Hiç şüphesiz kalbinin huzur ışığı sönmeyen, mevsim farkı gözetmeksizin kolları sıcacık olan ve kısaca söylemek gerekirse; cennetin güzelliklerini üzerinde taşıyan tek varlık annedir. Annemin, Allah katında kutsal bir anlamı olan bu ismi layıkıyla taşıdığına eminim. Çocukluğumdan bu yana aldığım her kararı kendi kararıymış gibi önemser, iyi veya kötü sonuç ne olursa olsun her zaman yanımda destekçim olurdu. Mutluluğumu da acımı da en iyi o anlardı. Olurunu imkânsız olarak gördüğümüz bazı durumlarda, “Dünya yıkılsa da olmaz.” cümlesini kullanırsınız ya hani; işte bu cümleyi annem için her zaman kullanırdım. *“Dünya yıkılsa da bırakmaz annem beni. Onun tek kişilik varlığı benim en güzel kalabalığım...”*

Üç ay boyunca biriktirdiğim hasretin acısını çıkarırcasına durup durup sarıldım ve hamur gibi yanaklarını öpücüklerle doldurdum.

“Bu kız senin yanında küçük bir çocuk oluveriyor Sevilay Teyze.”

“Aşk olsun Yıldız’ım. Ne yapayım yani? Hasret kalmışım anneme sarılmadan nasıl durabilirim?”

“Yıldızcığım o zaten hiç büyümedi ki. Benim için hâlâ küçük bir kız çocuğu.”

“Yalnız bu durumu Serdar Amca’ya anlatsam eminim ki yarın atlayıp gelir.”

“Ne yarını kızım? Hemen çıkar gelir.”

“Rica ediyorum babam hakkında böyle konuş-

mayalım. Senin hâlâ küçük kızın olabilirim anne ama babamın da prensesiyim. Doğrusu bu biraz daha cazip gelir bana.”

Kahvelerimizi bu güzel sohbetlerle yudumlar-ken, kahkahalarımızla tatlandırıyorduk. Babam annem gibi değildi. Bana olan aşırı düşkünlüğü tüm aile tarafından abartılı olarak görünse de o hiç kimseyi umursamaz, içinden geldiği gibi davranırdı bana. Fazlasıyla korumacı yaklaşımı arkadaşlarım arasında farklı algılanırdı. Çocukken okuldan beni almaya geldiği zamanlarda sınıftaki erkek arkadaşlarım kaçarak uzaklaşırlardı yanımdan. Mahalledeki hiçbir çocuğun beni ağlatmasına izin vermezdi. Ona göre benim tek arkadaşım Yıldız’dı ve babam bu konuda gerçekten haklıydı. Hayatımın gerisinde kalan yıllarımı gözden geçirdiğimde her anımda yanımda olan Yıldız’ın bugünde de yanı başımda olduğunu görünce şükrettim.

Kafeden çıkıp birlikte sahil boyu yürüdükten sonra yol yorgunu olan annemi daha fazla yormadan evin yolunu tuttuk. Aslında annemin yorgunum demesi bana bir bahane gibi geliyordu çünkü bavulda bozulmaması için buzdolabına konulması gereken yemekler olduğuna emindim. Yol boyunca Yıldız’ın ve annemin beni çekiştirmesine tanık oldum. Üstelik yanı başımda! Bunlarda çekinme namına bir şey yoktu ne yazık ki. İkisi de ev işleri ve mutfak konusunda beceriksiz olan beni yerden yere vurup durdu. Eskiden böyle konuşmalar olduğu zaman hemen karşı atağa geçip savunmamı yapardım ama artık sadece susmayı tercih ettim çünkü ben de bu konuda ne kadar beceriksiz olduğumun farkına varıp kabullenmeyi çoktan seçmiştim zaten.

Annemin kendi için küçük bir bavul ama yemekler için de kocaman bir çanta getirdiğini görünce dayanamayıp kahkaha attım.

“Gülme kızım en azından bir süre yemek yapmayacağım.”

“Ben de bunun için güldüm zaten Yıldızcığım.”

“Çok konuşma da sen önden yürü kapıyı aç hadi.”

Asansör bakımında olduğu için elimizdeki çantalarla merdivenleri güç bela çıktık. Kapımın önüne gediğimde gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü âdeta. Midemde hissettiğim krampın etkisiyle elimdeki çantayı ve poşeti yere bıraktım. Başım dönüyordu, yer ayağımın altından çekiliyordu sanki. Damarlarımdaki kanın donduğuna emindim. Bir kuş kafesi duruyordu kapımın önünde. İçinde de biri mavi, diğeri sarı iki küçük muhabbet kuşu... Ağır adımlarla kafese doğru ilerleyip yavaşça yere oturdum. Başımı kaldırıp anneme daha sonra Yıldız’a baktım. Annem neler olduğunu anlamaya çalışan gözlerle baktı bana ama Yıldız benden farksız değildi. Benim düşündüğümü düşündüğüne emindim. Yüzünün hâlinde, değişen renk tonundan anlıyordum bunu. Yıldız da benim yanıma çöküp kafese sonra da etrafına bakındı. Annem neler olduğunu sorarken cevap veremiyorduk ona. Benim dilim tutuldu zaten. Toparlanamayacağımı anlayan Yıldız ayağa kalktı ve anahtarını çıkarıp kapıyı açarken; “Bir şey yok Sevilay Teyze merak etme.” dedi bana bakarken. “Belli ki bir arkadaş bize sürpriz yapmış. Hadi Güneş içeri girelim.” Beni kaldır-

mak için eğilip kolumdan tutacakken onu kendime doğru çektim. Dizlerinin üzerine çöküp sinirle baktı bana.

“Güneş, kendine gel anneni korkutuyorsun.”

Yıldız’ın neler söylediğini duymuyordum bile. Onun kolunu tutarken “Kafesin altında bir not var.” dedim kısık bir sesle.

“Nasıl?”

Kafesin altında bir not olduğunu biliyordum çünkü ben bu anı daha önce de yaşadım. Bunu daha önce yaşadığımı biliyor olan Yıldız, böyle bir şeyin olmayacağını belli edercesine başını sallarken ya-vaşça kafesi kaldırıp altına baktı. Korkumdan gözlerimi kapatırken bütün bunların bir rüya olabileceğine inanmak istedim ama gözlerimi açtığımda anladım rüya olmadığını. Yanılmadım! Küçük beyaz bir not kartı vardı kafesin altında. O kartın bir hançerden farkı yoktu. Bir anda saplandı kalbime. Titreyen elimle kartı elime alırken annemin “Biri bana neler olduğunu açıklasın artık!” diyen sesi git gide yok oluyordu kulaklarımda.

“Yalnız kaldığın zamanlarda bize sığın. Biz aşkın her hâliyiz ama sadece sana özeliz.”

Ayağa kalkıp hızlıca merdivenlerden aşağıya indim. Gözlerim ne Yıldız’ı ne de annemi görüyordu. Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden soluğu apartmanın girişindeki dairede oturan kapıcımızın yanında aldım hemen. Kapıyı nasıl çaldığımı farkında değildim. Fatih Amca korku içinde açtı kapıyı. Hemen arkasından bir elinde patates diğer elinde bıçak tutan eşi Hayriye Teyze de

telaşlı bir hâlde geldi kapıya. İkisi de korkulu gözlerle bakıyordu bana.

“Fatih Amca” dedim, nefes nefese kalmış bir şekilde. “Kapımın önüne bırakılmış bir kuş kafesi var. Onu kimin bıraktığını gördünüz mü?”

“Bir kuş kafesi mi? Yok kızım kimseyi görmedim ben. Bir saat önce Hakan Bey’in dairesine çıktım ama sizin dairenin önünde hiçbir şey yoktu.”

“Bu nasıl olur Fatih Amca? Hiç mi görmediniz?”

Yıldız, beni durdurmaya çalışırken telaşlı halimin üzerini kapatmak istercesine sahte bir gülümseme ile teşekkür etti onlara.

“Yıldız, lütfen dur.” diyerek geriye doğru itekledim onu. Daha sonra bakışlarımı Hayriye Teyze’ye çevirip “Hayriye Teyze, buraya giren çıkan kaçmaz senin gözünden. Ne olur sen gördüğünü söyle bana Allah aşkına!” dedim ama o da bana olumsuz bir yanıt verdi.

“Görmedim Güneş kızım. Derya Hanımlarda temizlikteydim. Yarım saat önce indim. Sonra da yemek yapmaya geçtim.”

“Güneş yeter artık hadi çıkalım bak insanlar nasıl bakıyor sana. Lütfen kusura bakmayın biz o kafesi görünce çok merak ettik ondan bu kadar ısrar ediyor size ama görmemişseniz de yapacak bir şey yok öyle değil mi? Rahatsızlık verdik kusura bakmayın.”

“Ne kusuru kızım estagfurullah.”

Onların yanından ayrılırken koca bir ağırlı-

ğın üzerime çökmüş olan yıkıntı hâliyle çıkıyordum merdivenleri. Arkamdan gelen annemin titreyerek kolumdan tuttuğunu fark ettim. Arkamı döndüğümde dolan gözlerini görünce sıkıca sarıldım ona.

“Kızım neler oluyor sana? Korkutuyorsun beni.”

Ellerimin arasına aldım yüzünü. Gözlerine uzun uzun bakıp; “Bir şey yok anneciğim. Korkma. Biraz toparlanayım anlatırım. Seni korkuttuğum için özür dilerim.” dedim. Annemin bir basamak gerisinde duran Yıldız’ın gözlerine baktığımda onlarca soruyu aklından geçirdiğini anlayabiliyordum. Yanıma çıkarak “Hadi artık çıkalım evimize gerçekten yoruldum.” dedi Yıldız.

Merdivenlerden çıkarken kafesin orada olması için dualar ediyordum içimden. Fakat ruhum doğru olan bir silah gibi duruyordu karşımda. İçeri geçerken Yıldız kafesi alıp salondaki masanın üzerine bıraktı. Olumsuz havayı dağıtmak istercesine; “Sevilay Teyze hemen mutfağa geçip yiyecekleri yerleştirmeliyiz. Sonra da güzel bir sofraya kurarız. Yemeklerini özledik ne de olsa.” dedi, yüzünde zoraki bir gülümseme ile. Onlar mutfağa doğru geçerken ben, müsaade isteyip banyoya gectim. Annemin çaresiz gözlerle bana bakması içime dokunuyordu. Kendini iyi hissetmesi için gülümseyerek ayrıldım yanlarından. Hemencecik banyoya geçip kendimi ılık suyun altına bıraktım. Zihnimde canlanan anıların beni bir alev gibi yakıyordu. Üzerime akan su ile arındırmak istiyordum bedenimi. Ruhumu soğutmak istiyordum ama nafile hiçbir işe yaramıyordu. Neydi bu yaşadığım Allah’ım? Ka-

pımın önüne bu kafesi bırakan kimdi? Kim olduğunu sorgulamak ne büyük aptallık öyle değil mi? Ondan başkası olamazdı. Peki, neden yapıyordu bunu? Neyin bedelini ödetmeye çalışıyordu bana? Son günlerde onu böylesine çok anarken bununla karşılaşmak kaderimin cezası mıydı? Çıldırılmamak elde değil ama toparlanmalıydım. Bugün kapıma kuşları bıraktığına göre elbet bir gün karşıma çıkacaktı...

Üzerime havluyu alıp çıkacakken aynanın karşında durdum. Buğulanmış camı elimle temizleyip baktım aynada yansıyan yüzüme. Göz bebeklerimin etrafı kızarmıştı. Bakışlarım çökmüş, hüznün yerleşmişti dudaklarıma. Bir süre öylece kalakaldım. Yıllar önce gördüğüm suretim düştü aklıma. Hayatımı hiçbir zaman iyileşmeyeceğini bildiğim acılara bırakırkenki hâlim nasılsa şimdi de öyleydim. Çaresiz, güçsüz, bitkin...

Alelacele geçtim odama ve üzerimi giyindikten sonra saçlarımı kuruttum. Hazır olduktan sonra kendime aynada son bir defa bakıp aşağıya indim. Bu sırada merdivende Yıldız ile karşı karşıya geldik merdivende. Beni kolumdan tuttuğu gibi tekrar odama geçirdi ve kapıyı kapattı.

“Güneş, iyi misin diye sormak saçmalık olacak biliyorum çünkü ben bile iyi değilim. Aklımda saçma sapan sorular ve düşünceler uçuşuyor. Sevilay Teyze bir şeyler anlamış ben de ona durumu az da olsa açıkladım. Sana sorup da üzerine düşmeyecek. Senin üzülmene dayanamıyor.”

“İyi ettin canım. Hadi inelim artık meraklanmasın.”

Odadan çıkacakken önüme geçti ve çıkmam için kapıya yaslandı.

“Yıldız ne yapıyorsun?”

“Asıl sen ne yapıyorsun Güneş? Ne düşünüyorsun? Ne hissediyorsun?”

Gözleri âdeta haykırır gibiydi. Elinde olsa içine düştüğüm bu çıkmazların içinden alıp çıkaracaktı beni. O, bana bu şekilde bakarken ben, kendimi geriye çekip “Yapma lütfen!” dedim.

“Yapacağım Güneş!” diyerek kızdı bana. “Konuşmalıyız, anlamıyorsun az önce yaşadığımız durum normal mi sence? Bunu kim yapmış olabilir?”

“Kim olacak Yıldız!” diye çıkışırken sesimi yükselttim ona. Bir anda gözlerimi kapıya çevirip annemin beni duyup duymadığını geçirdim aklımdan. Sinirle yanına yaklaşıp sesimi daha çok azaltarak “Daha önce bana bu olayı yaşatan o insan yapmış olabilir mi acaba?” diye sordum.

“Onun bir adı var. Üstelik Umut’un böyle bir şey yapacağına ihtimal bile vermiyorum. Aklım almıyor.”

İfadesiz bir gülüş yerleşti dudaklarıma. “Yapma Allah aşkına!” dedim. “Bunu bizden başka kim biliyor? Hadi diyelim ki gizli bir hayranım bana sürpriz yapmak istemiş peki ya o not? O yazılan nota ne demeliyiz Yıldız. Görmüyor musun bu ondan başkası değil.”

“İyi ama neden? Neden bunu yapsın ki?”

“Belli ki benden nefret ediyor artık. Bana aldığım kararın pişmanlığını yaşatmak istiyor. Bedel

ödememi istiyor Yıldız. Hem de canımı acıta acıta... Zaten böyle bir şeyin başıma geleceğini biliyordum. Elbet bir gün hesap soracaktı benden. İşte zamanı gelmiş.”

“Güneş, benim gerçekten aklım almıyor. Umut tekrar çıkıp gelmiş olsa neden bu şekilde davran-sın. Onu tanımıyormuş gibi yapma. Böyle oyunlar-la canını acıtacak biri değil o.”

“Ben onu bıraktım Yıldız. Arkama bile bakma-dan çekip gittim. Şimdi söyle hadi; canımı acıtma-yacağına, benden hesap sormayacağına gerçekten inanıyor musun?”

“Sen ne dersen de benim inanasım gelmiyor.”

“Yeter artık! Umut geri döndü işte. Benden hesap sormaya geldi. Bugün hangi gün biliyor mu-sun? Bugün 5 sene önce Umut’un kapıma, içinde biri mavi, diğeri sarı iki küçük muhabbet kuşu-nun olduğu kafesi bıraktığı gün. Bile bile yapıyor bunu biliyorum. Gör bak Yıldız, daha karşıma ne-leri çıkartacak. Üstelik hepsinin tarihi aynı olacak. Mutlu günlerin acı veren yıldönümlerini yaşatacak bana. Tıpkı bugün olduğu gibi...”

Konuşurken öfkeyle oturdum yatağıma. Ken-dimce sinirimi yatıştırmaya çalıştım. Bu sırada Yıl-dız, yanıma oturdu ve sarıldı bana. Onun da en az benim kadar üzgün bir o kadar da düşünceli oldu-ğunu biliyordum. Annemi daha fazla bekletmeden yanına inmemiz gerektiğini söyledikten sonra aşı-ğaya indik.

Çok güzel bir sofraya hazırlamış annem. Yıldız, aşırı iştahlı olduğunu belli edercesine oturdu

sofraya. Ardından ben ve annem... Yemeklerimizi yerken birkaç saat önce kötü bir an yaşayan bizler değilmişiz gibi davranmaya çalıştık. Üçümüz de aslında ne kadar üzgün ve düşünceli olduğumuzu saklıyor zoraki açtığımız konular ile evin içinde farklı bir hava yaratmaya çalışıyorduk kendimizce. Her ne kadar iştahım olmasa da annemin daha fazla üzülmelerini istemediğim için yedim yemeğimi. Güçlkle yutkunuyor, yediğim her lokmadan sonra bulanana midemin acısı ile kıvrandığım hâlde belli etmemeye çalışıyordum. Nihayet bitti yemek faslı. Üçümüz birlikte sofrayı topladık. Daha sonra Yıldız, bizi salona gönderip annemin demlediği çayı hazırlayıp getireceğini söyledi. Salona geçerken kafese ilişti gözlerim. Hissettiğim boşluğu tarif etmem mümkün değildi. Ağır ağır yutkunup yürürken kanepeye bıraktım kendimi. Annem de yanıma oturup yüzüme gülümserken elini elimin üzerine koyarak baktı bana.

“Güneş’im, güzel kızım benim. Canının acıdığını tahmin edebiliyorum. Keşke elimde olsa da söküp alabilsem o acıyı. Sende zerresi kalmasa, gözlerinin içi eskisi gibi gülse, gerçekten mutlu olsan... Hatırlıyor musun? Sen küçükken bir yerin ağrıdığında biz üzülmeyelim diye söylemezdin. Kıvranırdururdun da belli etmemeye çalışırdın ama her defasında acının çöktüğü gözlerinden anlardık bir şeyin olduğunu. Öperseniz iyileşirim derdin. Şimdi söyle bana kızım; yıllardır kurtulamadığın bu acıdan ne yaparım da kurtarırım seni?”

Annem konuşurken onun korktuğunu anlamış oldum. Haklı olarak endişeleniyordu benim için. Umut’tan ayrıldıktan sonra geçirdiği o günler-

de annem en büyük destekçimdi benim. Neler yaşadığımı, neler hissettiğimi ve nasıl toparlanmaya çalıştığımı biliyordu. O günleri tekrar yaşamamdan korkan bir hâli olduğunu anladığım için ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım usulca.

“Ben bu acıyla yaşamaya alıştım annem. Kendi başıma, bile isteye verdiğim o karardan sonra bunları yaşayacağımı biliyordum. Onun acısını hissetmek bile güzel. Kurtulmak istemiyorum bu durumdan. Sizi üzdüğümün farkındayım ama ne olur üzülme. Kimse üzülmesin. Ben iyiyim. Kalbimdeki acıya rağmen iyiyim.”

Yıldız, elinde çaylarla gelirken bizim bu hâlimize laf etmeyi de ihmal etmedi tabii.

“Yalnız rica ediyorum bu hüznü havadan kurtulalım. Ya da devam edeceksek Sevilay Teyze-cğim beni de al kollarının arasına.”

“Almaz olur muyum kızım. Gel bakalım yanıma.”

Çay tepsisini sehpanın üzerine bıraktıktan sonra annemin sağ tarafına oturdu. Bir yanında ben, bir yanında Yıldız hiç konuşmadan sadece sessizliğimizi dinledik. Ben başımı kaldırıp anneme gülümseyerek bakarken iyi ki geldi annem diye geçirdim içimden. İyi ki yanımdaydı.

Bir bardak çayı zor bela içtikten sonra müsaade isteyip odama çıktım. Çıkarken de kuşları aldım yanıma. Odamdaki masaya koyarken elimdeki nota uzun uzun baktım. Ne zaman geldi de bıraktı bu kafesi? Beni izliyor muydu acaba? Kim bilir belki de izliyor ve yaşadığım bu şok mutlu ediyordu

onu. Kafesi açıp kuşlardan mavi olanını aldım elim. Avuçlarımın arasında o kadar masum duruyordu ki. “Ne olur söyle bana!” dedim. “Seni bana getirenin kim olduğunu söyle!” Konuşmadı!

Onu yüzüme doğru yaklaştırıp öpücük kon-
durduktan sonra kafesine geri bıraktım ve kalktım
sandalyeden. Gardırobumu yavaşça açıp içinden
küçük sandığımı çıkararak yatağıma oturdum. Ara
sıra açıp içindekilere bakardım. Hayatımın en gü-
zel anlarını yaşadığım fotoğraflara ve ondan bana
kalan hatıralara dokunurdum. Bugün ilk defa içim
ürpererek açtım sandığı. Bu defa niyetim başkay-
dı. Bu defa, içinden yıllar önce aynı sözün yazıldı-
ğı notu bulup çıkardım. Düşündüğüm gibiydi evet,
Yıldız’a da söylediğim gibi gün ve ay aynıydı. Deği-
şen sadece seneydi. Ne yapmaya çalıştığını bilmi-
yordum. Bana acının bulmacasını mı çözdürmek
istiyordu? Bir oyunun içine düştüğümü hisse-
derken yıllar sonra ilk defa korktum. Beni daha ne ile
karşı karşıya bırakacağını düşünürken ikimizin
olduğu fotoğrafa baktım uzun uzun. O kadar çok
özlemiştim ki onu, dönüp beni tekrar bulmuş ola-
bileceğini düşünmek bile heyecanlanmama yetiyor-
du. Bir gün çıkacaktı karşıma. Öyle uzun süre sak-
lanamazdı benden, kaçamazdı biliyordum. “*Peki, ne
yapardın o zaman Güneş? Karşında durup senden
hesap sormaya kalkarsa ne derdin ona? Senin için
senden gittim diyebilir misin? Ne söylemesi! Yüzüne
bile bakacak cesareti bulamazsın. Fotoğraflarıyla
yetinmeye, sadece hatıralarına dokunmaya devam
edeceksin.*”

Çoğu geceler kendimle konuşur iyi kötü
ne varsa yüzüme vururdum. Yaptıklarımın

farkındaydım. Unutmamak için, hatırladıkça daha çok yanmak için yapıyordum konuşmalarımı. Bugün biraz daha çok konuşuyordum ama bu defa farklıydı düşündüklerim. Bu defa benden saklanan Umut'u düşünerek konuştum ve yine bunu düşünerek uzandım yatağıma. Uykuya dalmadan önce usulca kapattım gözlerimi. Gördüklerim kalbimi sızlattı. Elimi kalbime koyup gözlerimin önünde canlanan kuşlara ve anılara takıldım. Evet, gözlerimin önünde kuşlar ve anılar vardı...

8. Bölüm

(Ben vazgeçtim özgürlüğümden, sen şeh-rine hapsed beni.)

Umut'un her gün bana yurda kadar eşlik etmesine o kadar çok alışmışım ki üç gündür yalnız başıma gelmek zor geliyordu. Onsuz yürüdüğüm her adım bana yabancıydı. Her şeyi onunla yeniden öğreniyordum sanki. Yürümeyi, konuşmayı, hissetmeyi ve daha birçok şeyi... İçimde yeni bir ben doğmuştu biliyordum ve ben yeni yeni tanımaya başladığım Umutlu benliğimi çok seviyordum.

Yurda yetiştiğimde aklımda tek bir şey vardı o da uyumak. Dersler beni fazlasıyla yormuştu çünkü. Odaya geçtiğimde gördüğüm manzara yorgunluğumu âdeta bir kenara bıraktı. Çantamı çalışma masamın üzerine bırakırken yatağının üzerindeki küçük bavula bir kaç parça kıyafet koymaya çalışan Yıldız'a; "Hayırdır? Nereye böyle?" dedim. Üzerindeki telaşla alelacele hareket ederken bana sarıldı ve "Teyze oluyorum tatlım." dedi sesinde heyecan verici bir mutlulukla. Bunu duyunca ben de ortak oldum heyecanına.

"Ciddi misin? Doğuma mı alıyorlar yoksa?"

"Evet..." dedi tiz bir sesle çığlık atarak. "Sancıları başlamış doktor da yatış vermiş her an doğuma alabilirlermiş."

"Çok sevindim canım. Hayırlısı ile doğar inşallah."

"Âmin canım benim. Ben şimdi gidiyorum. Do-

ğum anında orada olmak istiyorum. Demir'e haber verdim. O da gelecek benimle yalnız bırakmak istemedi."

İşte bunu duyduğuma çok sevindim. Yalnız gitmeyecek olması daha güzeldi. "Öyle mi?" dedim, ona imalı bir bakış atıp göz kırparak "Bak bu iyi oldu işte. En azından aklım sende kalmayacak."

Ne demek istediğimi anladığı için sadece gülmekle yetindi ve hemen kapattı üzerini.

"Güneş, ben bile bu kadar heyecanlıyken ablamı düşünemiyorum."

"Tahmin edebiliyorum canım. O ilk defa anne olacak sen de anne yarısı olacaksın. Tabi ben de bir diğer anne yarısı olacağım. Işıl ablayı öp yerime. Heyecanını paylaştığımı söyle."

"Baş üstüne güzellik ben şimdi aşağıya ineyim Demir de aşağıdadır zaten."

"Tamam, dikkat edin varınca haber ver bana."

Yıldız'ı gönderdikten sonra kapıyı kapatıp pencereye doğru yöneldim. Demir aşağıda bekliyordu onu. Pencereyi açtım "Yıldız sana emanet dikkat edin olur mu?" diye seslendim. Bir asker edasında havaya girip hazır olda durdu ve yine asker selamı vererek "Emredersiniz komutanım." dedi. O sırada yanına gelen Yıldız'ı görünce "Tamam, asker rahat." diye seslendim ve hep birlikte gülmeye başladık. İkisine de uzun uzun el salladım. Gözden kaybolana kadar baktım arkalarından. Gittiler ve ben odamda yalnız kaldım. Üzerime rahat bir şeyler giyindikten sonra bir sütlü kahve yapıp marketten aldığım çikolatalı ıslak kekimle beraber yatağıma

otururdum. Sütli kahvenin olmazsa olmazıydı ıslak kek. Bu ikili her anımda bana çok iyi geliyordu. Kahvemi içerken Umut'u düşünüyordum. Ne yaptığını, nasıl olduğunu bilmiyordum. Yoğun olduğunu bildiğim için aramak istemiyordum ama aklım hep ondaydı. Yine de çekingenliğimi bir kenara bırakıp elime telefonumu aldım ve onu aradım. Birkaç çalıştan sonra açtı telefonu.

"Güneşim."

Onun bana huzur veren sesini duyunca ne kadar çok özlediğimi anlıyordum. "Umut, aradım seni ama rahatsız etmiyorum değil mi?"

"O nasıl söz öyle sevgilim? Sen rahatsızlık değil, huzur verirsin. Nasılsın prensesim?"

"İyiym." dedim, gözlerimi kapatıp yatağıma uzanarak. "Seni merak ettim. Yurda geçeli bir saat oldu. Sabahtan beri aramayınca da dayanamadım. Müsait olup olmadığını bilmeden aradım."

"Canım benim çok iyi ettin. Sen ararsın da ben müsait olmaz mıyım? Bütün gün aklımdaydın diyeceğim ama kalbime de haksızlık etmiş olacağım. Yani hem aklımdaydın hem de bütün özleminle kalbimin orta yerindeydin Güneş'im."

"Dört gündür bütün hücrelerimde hissediyorum özlemini. Yokluğun bana özlemlerin en güzeli ni ama en çıldırtıcısını yaşıyor."

"Az kaldı hayatım elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışıyorum işlerimi. Sen hiçbir şey düşünme. Birkaç gün sonra geleceğime odaklan yeter."

“Seni düşünmek çok güzel sevgilim... Özlemin tadı, beklemenin heyecanı bir başka ama merakı da bir o kadar düşündürücü. Sesini duymadığım, kelimelerini okuyamadığım anlar benim için hüzünden başka hiçbir şey değil. Yokluğunda hüzün düşüyor üzerime.”

“Gönlümün güneşine hüzün düşerse ben nasıl aydınlanırım? Bunu kabul etmiyorum. Kötü şeyler yok, güzel günler var.”

Güzel günlerin var olduğuna bütün kalbimle inanıyordum. Bu kadar güzel sevilirken, bir o kadar da güzel severken, kötü şeylerin olması mümkün değildi. Biz insanlar hayatı ve yaşamı yanımızda olan, bize iyi gelen insanlar sayesinde daha bir seviyoruz. Ailem benim bu hayattaki en kıymetli, en değerli varlığım. Zenginliğim, özgürlüğüm, mutluluğum. Onların yanımda olup aldığım her kararda bana destek oluşları, hayata karşı adımlarımı her daim sağlamlaştırdı. Kalbimin onların sevgisi ile dolu olduğunu düşünürken Umud çıktı karşıma ve kalbimin sessiz kalan yanının sesini duyurdu bana. Eksikti bir yanı, duygularımın bana karşı yabancılaşan, hiç tanımadığım bir yanı vardı. Gözlerim, bilmediğim bakışlarımı saklamış ardına. Bunları Umud’un gelişiyi fark ettim. Tanımaya başladığım benliğimle, hissettiklerimle aslında yıllarca onu hiç bilmeden nasıl beklediğimi anladım. Yaşadığım her şeyin bir parça eksik olduğunu onun sayesinde fark ettim ve tamamlandığım için gözlerine baktığım her an varlığına şükrettim.

Telefonda konuşurken Yıldız’ın Muğla’ya gitmek zorunda olduğunu, Demir’in de onunla gittiği-

ni söyledim. Bunu söylemem onu üzdü. Üzüldüğünü sesinden anlayabiliyordum.

“Sen neden gitmedin onlarla? Hem aileni de görmüş olurdun canım.”

“Yurda geldiğimde onlar çıkmak üzereydi zaten. Ayrıca çok acele karar vermiş Yıldız. Haberini alır almaz ben geliyorum demiş. Demir de onu yalnız bırakmak istemediği için o da peşine düştü. Hem zaten benim gitmem mümkün değil. Biliyorsun dersleri, araştırmalar da var.”

“Biliyorum canım ama senin şu an orada yalnız olman beni üzdü.”

“Üzülme canım. Birkaç gün sonra geleceksiniz zaten. Benim için zor geçecek ama olsun.”

“Mecburen aramıza giren bu mesafelerin ardında sana kavuşmak diye bir gerçek var sevgilim. Bu gerçek benim şu an yaşadığım yokluğuna karşı en büyük zaferim. Şimdi daha hızlı olmam gerekiyor. Hemen yanına gelmeliyim.”

“Hemen yanıma gelmelisin umudum.”

Biraz daha konuştuktan sonra saat geç olduğu için Umut kapatmak istedi telefonu. Sabah erken kalkacağımı bildiği için daha fazla ayakta tutmak istemiyordu beni. Kendisi de biraz daha çalışıp uyuyacağını söyledikten sonra kapattı telefonları. Yatağına uzandım ve Yıldız'ın yatağına baktım. Apar topar gidişinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama ben onu çok özlemiştim. Koca şehirde yalnız kalmış gibi hissediyordum kendimi. Umut'un kaç gündür Hatay'da olmasından sonra bu gidiş bana hiç iyi gelmedi. Hayatımda büyük öl-

üde yer edinen bu üç önemli insanın yanımdan bir anda uzaklaşması beni değişik bir boşluk hissinin içine sürüklüyordu. Bu türlü düşüncelerle gözlerimi kapatırken uyumak ve geceyi hemen devirmek için dua ediyordum.

Yıldız'ı yanımda göremediğim sabaha çok zor açtım gözlerimi. Alarmin sesi ile irkilip kalkınca boş olan yatağa baktım, üzgün bir hâlde başımı tekrar yastığıma bırakıp öylece kalakaldım. Tuhaf olan şu ki; geceleri uykunun zor bela uğradığı gözlerim uykuya teslim olduktan sonra öyle kolay kolay uyanmak istemiyordu. Hele ki yalnız bir sabaha... Fakat zor da olsa açtım gözlerimi. Okula geç kalmamak için hazırlanıp dışarı çıktım. Uyanmadığını bildiğim için Umut'u aramak istemedim çünkü geç uyuduğunu biliyordum. Uyanmış olsaydı elbette arardı. Bu yüzden sadece mesaj atmak istedim. Ona mesajı yazarken beni arıyor olduğunu görünce yüzüme kocaman bir tebessüm yerleşti.

“Ben de sana mesaj yazıyordum.”

“Kalp kalbe karşı derlermiş ama ben herkesin dediğini söylemek istemiyorum. Kalp kalbi hisse dermiş Güneş'im. Nasılsın bu sabah?”

“İyiym canım. Çıktım yurttan okula gidiyorum.”

“Seni alarmdan önce ben uyandıracaktım ama geç kaldım.”

“Ben zaten seninle uyandım sevgilim. Seni hissetmediğim bir an bile yok ki.”

“Güneş'im. Gecenin sessizleşen saatlerinde ve sabahın bu anlarında daha bir özlüyorum. Sen bana özlemenin nasıl bir duygu olduğunu öğrettin. Yıllarca yaşadığım bu şehirde emanet gibiyim sanki. Benim asıl şehrim senin yanın.”

“Senin olmadığın şehirde her yer soğuk ve karanlık. Dön artık yurduna.”

“Canım benim.”

“Hadi biraz daha uyu. Hem ben okula yetişmek üzereyim. Görüşürüz sonra Umudum.”

“Seni seviyorum Güneş'im.”

Kendimi iyi hissetmiş olmanın verdiği rahatlıkla geçtim derse. Zor olacağını düşünüyordum ama oldukça rahattım. Fizyolojik Psikoloji dersinde psikolojik olayların, zihinsel süreçlerin ve davranışların fizyolojik açıklaması konusunu işlerken her geçen gün artan bölüm derslerinden aldığım mutlulukla bu bölümde okuduğum için çok şanslı olduğumu anlayabiliyordum. Her hâliyle bana uyan bu bölümün zorluğu olsa da seviyordum. Dersi dinlerken titremeşimde olan telefonumun titremesi ile elime aldım. Yıldız mesaj atmıştı bana. “Şu an derste olduğunu bildiğim için mesaj atıyorum tatlım. Çıkınca beni ara olur mu? Öpüyorum çok.”

Sanki birazdan sınıfın kapısının önünde duracakmış gibi geliyordu bana. Yanı başımda gibiydi. Mesaja gülümserken yüzümü sol tarafa çevirdim ve sınıfın pencere tarafında oturan Barış'ı gördüm. Önünde açık olan not defteri, elinde kalemiyle dışarıya bakıyordu. Ders ile alakası yok gibi duruyordu. Onun bu hâllerine gerçekten üzüliyordum. Bütün

dikkatimi onun üzerine vermişçesine bakarken yüzünü bana doğru çevirdi. Yüz yüze geldik. Önce bir süre baktı yüzüme daha sonra eline telefonu aldı. Benim telefonum titreyince bana mesaj attığını anladım.

“Bana böyle acıyormuş gibi bakma Güneş.”

Böyle bir mesaj almanın şaşkınlığı ile baktım ekrana. Cevap vermekte hiç gecikmedim. “Acımak değil bu Barış. Ben sadece üzülüyorum.”

“Neden üzülüyorsun?”

“Sana gerçekten değer veriyorum. Bu hâlde olmana ben sebep olmuşum sanki.”

“Sen değil beni aşk bu hâlde getirdi. Senin payına en güzeli, bana en kötüsü düştü. Şimdi lütfen çek bakışlarını benden. Daha fazla bitirme beni.”

Gözlerim doldu birden. Yıldız ile yaptığım o konuşma düştü aklıma. Çok haklıydı. Aşkın çok yüzü vardı. Bir yüzü mutlu ederken diğer yüzü acı veriyordu. İçimi kaplayan suçluluk duygusu ile dersin bitmesini bekledim. Ders bittikten sonra notlarımı ve çantamı toparlayıp dışarıya çıktım. Barış’la konuşmak istiyordum. Neden bilmiyorum ama bir şey beni onunla konuşmam için zorluyordu. Okulun kantinine doğru ilerlediğini görünce arkasından koştum ve ona seslendim. İfade­siz ve donuk bakışlarla bakıyordu bana. Onun bu bakışlarından korkuyordum çünkü daha önce hiç böyle baktığını görmedim. Her zaman sıcak ve dost canlısıydı bakışları. Yani ben öyle hissediyordum.

“Barış biraz konuşabilir miyiz?”

Yüzünü çevirdi ve kantine doğru ilerlerken “İşim var Güneş, üzgünüm” dedi. Kantine gireceği sırada kolundan tuttu. “Fazla zamanını almaya-
cağım. Lütfen!” dedim.

Önce kolundan tuttuğum elime daha sonra da yüzüme baktı. Bu defa bakışları yumuşamış gibiydi bana karşı. Yine de çekmedim elimi. Yavaşça yutkunup burnundan nefes aldı ve “Peki...” dedi. Okulun bahçesine çıktık birlikte. Bahçeye çıkana kadar koridor boyunca ne ben ne de o hiç konuşmadık. Onun sessizliği beni yaralıyordu. Karşımda dururken ellerini cebine koydu ve “Evet, Güneş seni dinliyorum.” dedi.

“Barış bana neden böyle davranıyorsun? Biz seninle çok iyi yakın arkadaş değil miydik? Hangi ara böyle olduk?”

Çatık kaşlarının altından suratını buruşturup bana bakarken, “Senin için yanıp tutuşan birini değil, bir başkasını gördüğün günden bu yana böyle olduk biz Güneş.” dedi. “Sana olan hislerimi anlamayacak kadar düşüncesiz ve göremeyecek kadar da kör değildin. İkimiz de çocuk değiliz. Anlayabiliyoruz artık her şeyi. Tıpkı benim senden hoşlandığımı arkadaştan da öte olmak istediğimi anladığın gibi. Ben sana açılmaya bile korkuyordum Güneş. Ya söyler de kaybedersem diye sustum hep. Fakat ben hiçbir zaman sadece arkadaşın olarak yaklaşmadım sana. Her defasında duygularımı belli ettim sana karşı ama sen hep bir adım geride durdun. Ben de senin gibi anladığım hâlde anlamazlıktan geldim. Kaybetmeyeyim diye, sen gitme diye ama olmadı ne yaparsam yapayım seni yanımda tuta-

madım. Kendini bilmez, egoist bir insana gitmeni engelleyemedim.”

“Yeter artık Barış!” diyerek bağırdım ona. “Evet, bana karşı olan hislerini hep görmezlikten gelmeye çalıştım çünkü ben seni arkadaşım olarak görüyordum. Bu arkadaşlığın bozulmaması için böyle davrandım sana ama bu şekilde davranırken de sana ufacık bir umut bile vermedim. Senin de bunun farkında olman lazım. Ayrıca Umut hakkında da bu şekilde konuşmanı istemiyorum. Onu tanımıyorsun bile. Hangi ara insanları sadece görüşleriyle yargılamaya başladın.”

Bu sözünden sonra kısılan gözleriyle baktı yüzüme. Sonra bir açık yakalamış olmasının kötü zaferi ile gülümseyerek devam etti konuşmasına.

“Sevgili erkek arkadaşın, daha önceden tanışıyor olduğumuzu sana söylemedi mi yoksa?”

“Nasıl yani?”

“Daha fazla konuşmak istemiyorum Güneş, gitmem lazım.” diyerek arkasını döndü ve yanımdan uzaklaşmak istedi. Kolundan tutup onun önüne geçerek “Hayır Barış, gitmeyeceksin. Ayrıca benimle açık konuşur musun lütfen.” dedim. Sert bakan bakışlarıyla tuttuğum kolunu geri çekip “Daha ne kadar açık olabilirim söylesene?” dedi. “Umut ile tanışıyorduk diyorum sana. O benim sana nasıl âşık olduğumu biliyordu. Nasıl da anlattım seni, nasıl da dertleştirdim sabaha kadar. Meğer onun her şeyi planlıymış. Her şey sana gelmek içinmiş. Sana âşık olduğumu bildiği hâlde çıktı karşına anlıyor musun? Bile bile Güneş.”

Bunu duyduktan sonra içime bir kor düştü. Anlamsız bir bakışla Barış'ın yüzüne bakarken başımı iki yana sallayıp "Hayır!" dedim, kısık bir sesle. "Doğru değil bu söylediğin."

"Öyle mi? Peki neden ben senin yanına geldiğim zaman böyle bakıyor sence? Neden benden haz etmiyor söylesene? Erkek içgüdüğü ile sahiplenme duygusunu hissedip kışkırdığı için mi? Hayır, çünkü sana âşık olduğumu seni nasıl sevdiğimi biliyor."

Onu daha fazla dinleyemiyordum. Kulaklarımı kapattım ve "Yeter artık!" dedim bağırarak. Yanıma yaklaşıp bana dokunmak istedi ama izin vermedim. Bu hâlimi görünce yüzü düştü birden suçluluk duygusu hissedercesine kısık bir sesle söyledi adımı.

"Güneş."

"Lütfen beni yalnız bırak Barış."

"Seni üzmem istemezdim. Bunları söylemem için sen zorladın. Gerçekten üzgünüm."

Barış giderken uzun uzun baktım arkasından. Olduğum yerde öylece kaldım. Söylediklerinin ne derece doğru olabileceğini düşünürken onun bana hiçbir zaman yalan söylemediğini getiriyordum aklıma. Karmakarışık oldum. Umut bunu bildiği hâlde neden bana söylememişti ki? Neden saklamıştı benden Barış'la daha önceden arkadaş olduğunu. Aklımın türlü düşüncelerle yaptığı savaşın arasında telefonumun titreyen sesine kulak verdim. Arayan Yıldız'dı.

"Neredesin sen Güneş?" dedi sitemkâr bir hâlde. "İyi ki dersten sonra ara dedim."

“Arayacaktım ama sen benden önce davran-
dın. Nasılsın?”

“Zaten hep böyle olur tatlım. İyiyim ben hatta
çok iyiyim Güneş. Bir görsen bebeği minicik bir şey
inanamazsın. Mucize gibi. Demir de tanıştı bizim-
kilerle çok sevdiler onu da. Anlatacak çok şeyim var
yani.”

“Ne kadar güzel...”

“Hazır bizimkiler de onu sevmişken evlenelim
dedik hemen. Okulu da bırakmaya karar verdik.”

“Öyle mi? Ne kadar çabuk olmuş her şey.”

“Güneş sen iyi misin canım ya? Neyin var se-
nin?”

Sanırım dalgınlığım yüzünden saçmalıyor-
dum. Yıldız benim bir sıkıntım olduğu zamanlar-
da bunu hep yapardı zaten. Ben de böyle saçma bir
tepki verdiğimde yakalanırdım ona. Gözlerimi sı-
kıcı kapatıp “Yıldız!” dedim. “Gel ne olur sana çok
ihtiyacım var.”

“Sen ağlıyorsun Güneş. Ya lütfen söyle bana
ne oldu? Umut ile mi ilgili yoksa? Bak yarın sabah
erkenden geleceğiz biz. Bir gün daha kalacaktım
ama senin bu ses tonun mahvetti beni.”

“Yok, ağlamıyorum ama ne olur hemen gel. Ne
düşüneceğimi hiç bilmiyorum.”

“Hangi konuda?”

“Barış ile konuştuk az önce.”

“Yine ne söyledi o sana? Konuşma artık şu ço-
cukla Güneş.”

“Yıldız lütfen. O benim arkadaşımı biliyorsa nasıl değer verdiğimi. Ben zorladım konuşmak için. Umut ile daha önceden arkadaşlarım. Barış’ın beni sevdiğini biliyormuş.”

“Ciddi olamazsın. Umut sana bundan bahsetmiş miydi?”

“Hayır. Anlatmadı hiç bana. Şimdi daha iyi anlıyorum Barış’ı neden sevmediğini.”

“Belki de bir açıklaması vardır Güneş. Lütfen toparlan şimdi daha sonra açık açık konuş Umut’la.”

“İstediği kadar açıklaması olsun. Bunu ben-den saklamamalıydı. Ondan duymalıyım.”

“Haklısın tabi ki ama bir de onun açısından düşünsene. Hem belki de sen üzülme diye söylememiştir. Ayrıca sen Barış’ın sana açıldığını söyledin mi Umut’a.”

Yıldız ile konuşurken kendimi biraz toparlayıp yurdun yolunu tuttum. Ders dinleyecek durumda değildim. Yurda geçip odamda olmak ve sadece uyumak istiyordum. Yıldız, konuşma süresince Umut ile açıkça konuşmamı ve fevri davranmam gerektiğini dile getirip durdu. Ne kadar sakın olabilirdim bilmiyorum ama yine de kendimi kontrol edip konuşacaktım Umut’la ama biraz dinlendikten sonra. Odama geçtiğimde üzerime rahat bir şeyler giyinip yüzümü yıkadıktan sonra uzandım yatağıma. Kulaklarımda Barış’ın sesi yankılanıyordu. Gözlerimi kapattığımda ise Umut’un bana açıldığı o gün geldi gözlerimin önüne. Hatırladım. Bana sınıftan bir arkadaşının benimle aynı sınıfta olan bir ev arkadaşı olduğunu söylemişti. Bu Barış

olabilir miydi? Peki, öyleyse gerçekten neden o anda bana söylemedi ki? Bu düşüncelerle kendimi yiyip bitirdiğim sırada telefonum çaldı. Arayan Umut'tu. Ekranda ismini görünce kalbime bir yumruk indi sanki. Dügümlendi boğazım açamadım telefonu. Birkaç dakika geçmeden tekrar aradı. Bu defa reddettim. Hemen ardından "Seni merak ediyorum." diye bir mesaj geldi. Cevap yazmak gelmedi içimden telefonu masamın üzerine bıraktım ve tekrar uzandım. İlk defa hissettim kalbimin ağrıdığını. İçimde kırılan ve duygularımı acıtan bir şeyler olduğunu ilk defa hissettim. Bütün bunların üzerine yalnız olmam beni daha bir etkiliyordu. Yanımda olsa nasıl bir tepki verirdim diye düşünüyordum. Bağırıp çağırarak hesap sormaya kalkacak kadar kırılmışım. Yapabilir miydim bilmiyorum ama kendimi gerçekten tanıyamıyordum. Bu nasıl bir ağrıysa bedenimi değil ruhumu etkiliyordu. Gün yüzüne çıkmaya çalışan gözyaşlarım doldu gözlerime. Akmalarına izin vermediğim hâlde sessizce süzölmeye başladılar yanaklarıma. Sakinleşmeden konuşmak istemiyordum ama Umut ısrarla aramaya devam ediyordu beni. Kalktım ve telefonu elime alıp açtım.

"Güneş'im. İyi misin?"

"İyiyim Umut. İşim vardı açamadım."

"Hiç cevap vermeden, mesaj atmadan böyle yapınca bir şey oldu sandım."

"Bir şey olmadı merak etme. Barış ile beraberdik."

Bunu bilerek söyledim. Onunla beraber oldu-

ğumu duyunca vereceği tepkiyi merak ediyordum.

“Anlamadım? Barış mı? Ne işin olabilir senin onunla?” derken sesindeki küçük isyanı fark edebiliyordum.

“Neden bu kadar şaşırıydın Umut? O benim sınıf arkadaşım ne de olsa.”

“Biliyorum sınıf arkadaşın olduğunu Güneş. Onunla ne işin vardı diye soruyorum sadece. Erkek arkadaşın olarak buna hakkım yok mu?”

“Bir ders hakkında konuşuyorduk.”

Sustu! Bir süre bekledikten sonra “Bu yüzden mi açmadın telefonumu?” diye sordu.

Bunu fırsat bilip “Neden rahatsız olduğunu sorabilir miyim sana?” dedim.

“Sen neden böyle fevri davranıyorsun? Daha önce de söyledim Güneş. O çocuğun etrafında olmasın beni çok geriyor. İstemiyorum. Koca sınıf ya neden sadece o?”

“Onu hiç tanımadığın hâlde böyle konuşman bir anlam veremiyorum artık.”

“Tanımak istemiyorum. Senin de uzak durmanı istiyorum. Ayrıca anlamıyorum Güneş, o insan yüzünden tartışacak mıyız şimdi biz?”

“Sen bana emir mi veriyorsun Umut? Bu nasıl bir konuşma böyle? Hem belki de tanıyorsun onu. Bu yüzden uzak durmamı istiyorsun?”

Aramızdaki gergin konuşma gittikçe büyüyordu.

“Bu ne demek şimdi?”

“Ne demek istediğimin farkındasın. Yeter artık oyun oynama lütfen. Neden Umut? Neden bana Barış’ı tanıdığını söylemedin?”

Bunu duymayı benden beklemediği için sesi kesildi birden. Nefes alıp verişini dinleyebiliyordum. “Güneş ben...”

“Sen ne Umut ne?” diyerek sözünü kestim. “Senden bunu hiç beklemezdim. Lütfen bana bir açıklama yap. İyi değilim ben.”

“Sevgilim ne olur böyle yapma. Sen ne desen haklısın ama inan bana benim de sebeplerim vardı. Bunu sana nasıl söyledim bilmiyorum ama ben sana ilk açıldığım gün söylemiştim hatırla. O gün sadece adını vermedim o kadar. Ben yanlış bir şey yapmadım Güneş’im. Bunu bu şekilde sana nasıl anlatırım bilmiyorum ama bana inanıp güvenmek senin elinde ve inan bana ben seni bile isteye üzecek veyahut kıracak hiçbir şey yapmadım. Yapmam da. Sakladığım için özür dilerim.”

“Her ne olursa olsun söylemeliydin. Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Böyle konuşma ne olur. Ben sana bu kadar âşıkken bir başkası için bu da sana âşık olmuş diyemezdim ki anla beni. Sana benden başka kimse âşık olamaz anlıyor musun? Bunu dile getirmek bile çıldırtır beni. Bak bunlar böyle konuşulacak şeyler değil. Tamam, hatalıyım ama senden biraz sakın davranıp düşünmeni istiyorum. Şu an sana söylemediğim için gergin ve kızgınsın ama benim açımdan düşündüğünde az da olsa bana hak vereceksin. Bu konunun üzerini kapatmıyorum bak sakın yanlış anlama. Ben dönünce yine konuşacağız.”

“Konusmak istemiyorum Umut. Rica etsem kapatır mısın? Yalnız kalmak istiyorum.”

“İstesen de yalnız kalamazsın sevgilim. Kalbinde ben varım. Sana kapatmayalım desem ısrar edeceksin biliyorum. Bu yüzden sen nasıl istersen öyle olsun Güneş'im. Seni çok seviyorum. Bunu unutma...”

Telefonu kapattıktan sonra yüzümü yastığıma bastırdım. Sanki içimdeki her şeyi kusmak istercesine sesli bir şekilde ağlıyordum. Uzunca bir süre ağladıktan sonra kalktım ve kendimi banyoya ılık suyun altına attım. Duş almak biraz rahatlattı beni ama ıslak olan göz bebeklerim sanki az önce ağlayan onlar değilmiş gibi ağlamak istiyorlardı. Aslında neden bu kadar çok etkilendiğimi de anlayamıyordum. İlk defa hissetmiştim kalbimin kırıldığını. Burada yalnız olmam da üzerine eklenince böyle oldum galiba. Derin derin nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Keşke Yıldız yanımda olsaydı en azından bu kadar kötü olmazdım diye düşündüm. Odamın içinde yalnız başıma boğulacakmışım gibi oldum. Dışarıya çıkıp bu dört duvar arasından kurtulmak istiyordum. Sahilde yürüyüş yapmak bana iyi gelebilirdi. Saçlarımı kuruttuktan sonra çantamı aldım ve kapıyı açtım. Kapının önünde gördüğüm manzaranın karşısında aniden geriye doğru çekildim. Bir kuş kafesi vardı kapının önünde. İçinde de biri sarı, diğeri ise mavi iki küçük muhabbet kuşu. O kadar şirinlerdi ki eğildim ve kafesc dokundum. İstemsiz bir hâlde gülümsedim bulunduğum duruma. Midemi okşayan kelebekler almıştı yerini. Düğümlenen boğazım çözölmüşçesine yutkundum ve hızlı nefes alıp verişlerimin arasında başımı kal-

dırıp merdivenlere doğru baktım. Kapımın önüne bunu bırakanın kim olduğunu düşünmeyecek kadar emindim Umut olduğundan. Yine de tekrar etrafıma baktım ama kimseyi göremedim. Kafesi kaldırıp içeriye geçecekken altında da bir not olduğunu gördüm. Kalbimin atışları daha da hızlandı ve bununla sınırlı kalmadı başım döndü.

“Yalnız kaldığın zamanlarda bize sığın. Biz aşkın her hâliyiz ama sadece sana özeliz.”

Notu okurken “Umut” dedim sesimin en kısık hâliyle. Onun olduğuna emindim. Yanımda olsa hiçbir şey konuşmadan sadece sarılırdım ona. O kadar çok özlemiştim ki; her şeye rağmen onu gerçekten seviyordum. Kafesi alıp çalışma masasının üzerine bıraktım. Sandalyemde oturup kuşları izlemeye başladım. Çok geçmeden bir mesaj geldi telefonuma.

“Sevdiğimin gözyaşlarına değil, mutluluğuna sebep olmalıydım. Gözlerinden akan her bir damla gözyaşı için özür dilerim. Benim bu hayattaki en değerlimsin. Seni çok sevdiğimi unutma ve ben yarın sabah yanına gelene kadar kuşlara yani bize iyi bak. Seni seviyorum...”

Birkaç defa arka arkaya okuyup gülümsedim mesaja. Bütün olumsuzluğumu ve hüznümü alıp götürmüştü sanki. O kadar çok mutlu oldum ki; sanki birkaç saat öncesine kadar tartışan ve üzülen ben değildim. O benim için; yalnız kaldığımı hissettirmemek için bunları yaparken ben neler düşünüyordum hakkında. Kafesin içinde cıvıldaayan kuşlar bile bana bir şey söylemek ister gibiydi. Uzun bir süre onları izledikten sonra bugün yaşadığım bu

kötü anı silmeye ve onun da dediği gibi bu konuyu geldiğinde yüz yüze konuşmaya karar verdikten sonra elime telefonu alıp ona cevap verdim.

“Sen benim inancım, sen benim doğrum-sun. Güvenim, sadakatimsin. Dilerim her daim öyle kalırsın. Seni seviyorum...”

9. Bölüm

Kuşların kulağıma huzur veren cıvıltıları ile uyandım. Bu onların sesi ile uyandığım dördüncü sabahtı. Yatağımda onlara doğru dönerek izlemeye başladım. Birbirlerine bir şeyler söyler gibi ötme-leri, karşılıklı duruşları aynı bir film gibiydi. Kim bilir neler konuşuyorlardı? Yoksa sabahın bu saatlerinde günü birlikte karşılamış olmalarının mutluluğunu mu yaşıyorlardı? Mavi olan nasıl da hareketliydi böyle, sarı kuşun etrafında dört dönüyordu. Pek bir nazlı sarımız, mavinin sevgi gösterisini usulca izlemeyi tercih ediyordu sadece. Yatağımdan kalkıp onlara doğru ilerledim. Kafese dokunup gözlerimle sarıldım onlara. Bu kafes onların tutsak yerleri değil, yuvasıydı. Yan yana olduktan sonra kanat çırpıp özgür olmanın ne gereği var. Onların özgürlüğü aşklarıydı. Aynı ben ve... İçimde saçma sapan konuşan o sesin susması için çektim elimi kafesin üzerinden. Aklıma yine Umut'un gelmiş olabilme ihtimali düştü. Ne ihtimali resmen döndü işte. Üzerinden dört gün geçmiş olmasına rağmen bunu ne anneme ne de Yıldız'a inandıramadım. Annem ile çok konuşmadık bu konuyu. Üzerine fazlasıyla düşüp üzülmemi istemediğinden dolayı tek kelime bile söylemekten kaçınıyor konusunu dahi getirmek istemiyordu. Üstelik kuşları uçurup kafesi atmamı bile önerdi bana. Onlara her baktığımda canımın acımasını istemiyordu ama ben kabul etmedim. Annem susuyordu susmasına da Yıldız onun gibi konuyu kapatma yanlısı değildi. O da bir şeylerin döndüğünü tahmin ediyor fakat bunu yapanın Umut olduğuna ihtimal dahi vermiyordu. Bu

yüzden ona bu konuyu kapatmasını ve bir daha hiç açmamasını söyledim. Kendi inancım bana yeter de artardı bile. Biliyordum Umut, geriye dönmüştü ve her ne şekilde olursa olsun bir gün çıkacak karşıma.

Odamda bu düşüncelerle birkaç defa dolandıktan sonra çıkıp elimi yüzümü yıkayıp, üzerimi değiştirerek aşağıya indim. Merdivenlerden inerken Yıldız ile karşılaşmam korkmama neden oldu. Öylesine dalgınım ki, inerken fark etmedim bile bu yüzden karşımda öyle görünce aniden verdim o korku tepkisini.

“Hayır, yani sen korkuyorsun anladım da beni niye korkutuyorsun Güneş?”

“Ama sen de öyle birden karşıma çıkınca korktum.”

“Benim kırmızı bir hırkam vardı ya hani? Sanırım onu odanda çıkarmışım ben bir ona bakayım.”

“Olur, canım bak tabi. Annem uyandı mı?”

“Uyanmaz olur mu?” dedi gözlerini kapatıp soluğunu burnundan alırken. Annemin işinin başında olduğunu belli ediyordu bana.

“Şu kokuya bak harikalar yaratıyor kahvaltı da.”

Gülümsedim. “Ben aşağıdayım o zaman.”

“Tamam, ben de hemen geliyorum.”

Annemin yaptığı su böreği ile tamamladığı kahvaltı masası çok güzel görünüyordu. Yıldız’ın ustası vardı sanki karşımda. Bunu düşünürken gü-

lüksedim ve çayın demine bakan anneme “Günaydın sultanım.” diyerek sarıldım.

“Günaydın güzel prensesim. Nasılsın bu sabah?”

“Şu sofrayı gördüm çok iyi oldum annem. Tabi biraz da buruk içim. Biraz daha kalsan olmaz mı?”

“Canım kızım benim.” diyerek kollarımdan tuttu beni. “Çok isterdim ama okulu biliyorsun? Bu kadar tatil fazla bana. Hem babanı da merak ediyorum.”

“Onsuz bu kadar uzun kalamıyorsun değil mi? Doğruyu söyle bak yoksa okul falan hep bahane.”

“Bak sen şu konuşmalara.”

“Hiç kusura bakma Sevilay Teyze Güneş haklı bence. Hadi kabul et özledim de.” diyerek araya girdi. Yıldız, bana göz kırparak.

“Kızlar kızacağım ama bakın ikinize de. Hadi sofraya.”

İkimiz de gülümseyerek sarıldık anneme. Dört günlük tatilinin sonunda olması beni üzüyordu ama yine de mutluydum. Aylar sonra birkaç günlüğüne bile olsa onu görmem, sarılmam bana çok iyi geldi. Kahvaltıya oturduğumuzda yaptığımız sohbet boyunca ikisinin de gözü benim üzerimdeydi. Dört gün önce yaşadığım o olaydan sonra bugün bu şekilde davranmam ikisinin de aklını karıştırıyordu. Aslında bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama içimden bir ses böyle yapmam gerektiğini söylüyordu bana. Onların karşılıklarına yıpranmış, üzgün ve çaresiz eski Güneş’i tekrar

çıkarmamalıydım. Uzun zaman sonra alışmıştım hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya. Hüznüm de isyanım da içimdeydi ve hep öyle kalacaktı.

Kahvaltıdan sonra üçümüz aynı anda çıktık evden. Önce Yıldız'ı bıraktım okula. İlk veda-
laşma fashmızı orada gerçekleştirdik. Daha sonra
okuldan çıkıp otogara gittik. Otobüsün kalkmasına
yarım saat vardı. Annemin küçük valizini bagaja
koyması için muavine verdik ve kalkacağı saati
beklemeye başladık. İkimiz de sessizdik. Konuşmak
istediği hâlde kendini zorla susturan bir hâli vardı
annemin. Yine de daha fazla durduramadı kendini.
Bana doğru yönelip elimi avuçlarının arasına ala-
rak "Gerçekten iyi misin kızım?" diye sordu annem.

"İyiyim desem yalan söylemiş olurum sana
ama kötü de değilim aslında. Nasıl olduğumu hiç
bilmiyorum anne. Aklım karmakarışık. O yaşadığım
normal bir şey değildi bunu sen de biliyorsun.
Ben Umut'un döndüğünü ve benden intikam almak
istediğini düşünüyorum. Başka bir şeyi aklım almı-
yor anne ama sen yine de üzülme sakın. İyi olma-
ya çalışacağım söz veriyorum sana. Kalmasın aklın
bende. Neleri atlatmadım ben baksana bana."

"Doğruyu söylemek gerekirse ben de senin gibi
düşünüyorum kızım. Yıldız bunun mümkün olma-
yacağını söylese de benim de aklıma Umut'tan baş-
kası gelmiyor ama neden karşına çıkmak yerine bu
şekilde davrandığını düşünmeden de edemiyorum."

"Kim bilir belki de nasıl hissettiğimi görmek
istiyor hatta belki şu anda bizi izliyordur ne der-
sin?" diyerek etrafıma bakındım.

“Kızım lütfen dikkat et kendine. Sen nasıl davranman gerektiğini iyi biliyorsun. Şimdi gidiyorum ama aklım da kalbim de seninle kalacak.”

“Annem merakta kalma lütfen. Ayrıca bu olaylardan babama bahsetme olur mu? Durduk yere o da üzülmesin.”

“Tamam, yavrum sen merak etme. Bir şey olursa eğer bana muhakkak haber ver olur mu?”

Annemin otobüse binip yanımdan uzaklaşmasını buruk bir hâlde izledim ve o gittikten sonra ben de çok zaman kaybetmeden geçtim kliniğime. Şahika, temizlik yaparken söylediği şarkılarla yine inletiyordu bütün apartmanı. Bunu her zaman yapardı gür sesli yardımcım. Birçok uyarıya rağmen uslanmayacağını anlayınca kendi hâline bırakmayı tercih ettim. Kapının zilini çaldığımda güler yüzü ile açtı kapıyı. O da farkındaydı bende ki ufak değişimin ama ne olduğunu bilmiyordu tabii. Bu yüzden yüzünden gülümsemesini ve dilinden esprileri eksik etmiyordu. Tek istediği yüzümü güldürebilmekti, benim şefkatli yardımcımın.

Odama geçtiğimde birkaç dakika sonra yanıma gelecek olan hastamın notlarımı elime alıp incelemeye başladım. Çok geçmeden elinde kahve ile Şahika geldi odama ve kahvemi bırakırken elindeki anahtarlığı uzattı bana.

“Bu anahtarlık sizin mi Güneş Hanım?” diye sordu. Uzanıp elime alırken başımı iki yana sallayarak “Hayır benim değil Şahika.” dedim. “Burada buldum, odanızda şu koltuğun altında.” dedi, hemen sağ tarafındaki koltuğu işaret ederek.

“Benim olmadığına göre muhtemelen hastalardan birinindir. Bu yüzden sende dursun. Her kiminse bu anahtarlık, muhakkak soracaktır.”

“Peki, o hâlde ben saklıyorum. Bir şey isterse-
niz seslenin olur mu? Kolay gelsin.”

Şahika odadan çıktıktan sonra not defterimi elime alıp gelecek olan hastam için ön hazırlık adına geçen hafta gerçekleştirdiğimiz seansta neler yaşadığımıza bakmak istedim. Aldığım notların üzerinden kaç defa geçtiğimi hatırlamıyordum bile. O kadar dalgındım ki ne okuduğumu anlayamıyordum. Değil odamın içine, kendime bile sığamıyordum sanki. Aklımı dağıtacak bir yol arıyordum kendime. Gözlerimi kapatarak beynimin bir köşesinde hiç durmadan hareket eden kuruntularımdan gayet sakin bir tavırla kurtulmaya çalıştım. Hangi durumda olursam olayım sakin olmayı asla unutmamalıyım...

Usulca açtım gözlerimi. Şahika'nın getirdiği bol köpüklü kahve bütün sıcaklığıyla duruyordu masamda. Bardağı elime alıp önümdeki bilgisayarı açarken köşe yazarı olduğum dergi için bir yazı yazmak geldi içimden. Yazacağım konu belliydi. Bu yüzden fazla düşünmeden kahvemden bir yudum alarak yazmaya başladım. Yazdığım her cümlede kabul ediyordum pişmanlığa olan teslimiyetimi...

Çoğumuz hayatımızdaki en büyük pişmanlığı, yapmak istediğimiz şeyleri yapamadığımız zamanlarda hissederiz. Buna sebep olan keşkeler ve acabalarımızdır. Keşke yapsaydım ya da acaba nasıl olurdu diye süre gelen her soru da pişmanlığa daha çok odaklanır, içimizi kemiren

bu duyguyla başa çıkmaya çalışırız. Korkularımızı yeni cesaretlerimizle yenmeye çalıştıkça da geçmiş kararlarımızın üzerini örtüp farklı yönler doğru çeviririz yelkenimizi. Bu bir nevi ruhumuzu iyileştirme çabasıdır ve çoğumuz bunun üstesinden gelmekte hiç zorlanmıyoruz.

Pişmanlık kavramının bir diğer ortaya çıkma sebebi ise; yapmaya karar verdiğimiz şeylerin sonucunda yaşadığımız olumsuzlukların bize hissettirdikleridir. İnanıklarımızın ve doğru bildiklerimizin aslında bir hiç olduğunu bilmek daha çok yıpratır. Bu tür durumlarda kapıldığımız pişmanlık olgusunun bir önceki tanıma göre daha etkili ve uzun süreli olduğuna inanıyorum çünkü bu tür durumlarda insanoğlu kendini pişmanlığın bir adım ötesindeki vicdan duygusunun içinde bulur. Bu iki kavram karıştığında ortaya çıkan çaresizlik, oldukça derin bir suçluluk bileşenine sahiptir. Suçluluk duygusunu iyileştirmekse oldukça uzun ve meşakkatlidir.

Şimdi gözlerinizi kapatın ve sadece düşünün. En son ne zaman hissettiniz bu duyguyu? Kalbiniz ve aklınız bütünüyle kapıldı mı pişmanlığın suçluluk duygusuna? Eğer öyleyseniz; önce kendinize daha sonra sizi bu karara yönelten nedenlere hesap sorun çünkü hayat pişmanlığın yasını kalbimizde tutacak kadar uzun değil...

Son hastamı da gönderdikten sonra çantamı aldığım gibi çıktım klinikten. Nerede olursam olayım duramıyordum yerimde. Üzerimde inanılmaz bir baskı hissediyordum. Huzursuzluk ve merak

kapladı bir kere içimi nasıl rahat durabilirdim ki?

Hava mı kararmak üzereydi ya da benim gözlerim mi kararıyordu bilmiyordum. Aynı eski günlerdeki gibi, günümü de gecemden farksız görmeye mi başlıyordum yoksa? Ne hâlde olduğumun farkında olamayacak kadar dalgın olmaya başladım. Aklımda bin bir türlü soru ile yürürken attığım her adımda çaresizliğimi seriyordum önüme. Denizi karşıma alan bir bankın üzerinde oturup, bakışlarımı batarken maviyi kızıla boyayan güneşin eşsiz güzelliğine çevirdim. Nasıl da soğuk ve nasıl da büküktü boynu güneşin. Öylece izlerken bakışlarımı sol tarafımda oturan çifte doğru çevirdim. Kız, sevdiğinin omzuna yaslamıştı başını. Batan güneşi yüzlerinde tebessümle sarmaş dolaş izliyorlardı. Belli ki her çift gibi onların da hoşuna gidiyordu bu görüntü. Denizin üzerine yansıyan kızılın eşsiz renk uyumu kimin gözünü almazdı ki? Herkes bunu düşünür, bunu bilirdi ama hiç kimse bu güzelliğin altında yatan asıl gerçeğin ne olduğunu bilemezdi. Sadece yalnız olanlar anlardı bunu. Güneş, çaresizce teslim olurken geceye bütün sıcaklığını kaybediyordu hâliyle. Yalnızların, kimsesizlerin üzerine karanlığı bırakırken yitiriyordu hükmünü. Sevenlerin içinde karanlık olmadığı için bir önemi oluyordu belki de günün gecenin.

Bütün bunlar geçerken aklımdan bizi düşündüm yine. Beni ve Umut'u... Biz öyle değildik onlarla. Güneşin batışını kimselerin göremediği gözle görmeyi Umut öğretmişti bana. Oldum olası sevmem bu görüntüyü derdi. Renklerin büyüsunü aldığını düşünürdü o da. "Seninle batan güneşi değil, doğan güneşi izlemek isterim." derdi. Bütün saflığı

ve bütün çıplaklığıyla... Asıl huzurun ve asıl mucizenin güneşin doğduğu saatler olduğuna inanırdı. Bunun anlamının kendi adım olduğunu söylerdi her zaman. O beni huzur gibi aydınlık gibi severken ben onu karanlığa ittim. Hiç sevmediği anı yaşattım ona, en acı hâliyle batırdım güneşini. Umut beni, ben ise adımın anlamını kaybettim. Hayatımda bir defa doğmuştum aşka ve batarken karanlığa yemin etmişim bir daha asla doğmamaya.

Gözlerimin önünde canlanan anıların görüntüsü telefonumun çalması ile bölündü. Arayan Yıldız'dı.

“Çıkmışsın klinikten canım. Yanına geldim ama yoktun.”

“Geleceğini söylemedin bana. Sahilde otuyordum, gel istersen.”

“İsterdim canım ama akşama birkaç öğretmen yemeğe çıkacağız. Gitmeden önce seni görmek istedim.”

“Anladım canım. Peki, o zaman sana iyi eğlenceler. Çok kalmam, bir saate kadar eve geçmiş olurum.”

“Bir şey olursa beni ara olur mu? Aklım sende...”

“İyiym merak etme.”

Telefonumu kapattıktan sonra kalkıp yürürken nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde arkadan gelen birinin bana çarpmasıyla tökezledim. Siyah deri ceketi, başındaki beresi ile ellerini cebine koymuş bir adam yürüyordu karşımda. Bana

çarpmış olması umurunda bile değildi. Bütün sinirimle ona bakarken eğilip, elimden düşen telefonu mu yerden almak istedim ama yere düşmüş olan bilekliği görünce olduğum yerde öylece kalakaldım. Bilekliği elime alıp başımı kaldırdığımda önümde küçük adımlarla yürüyen, bana çarpan adama baktım. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. İki dudağımın arasından kısık bir sesle “Umut” dedim önce. Daha sonra ayağa kalkıp tekrar ettim adını. Ona doğru yürürken adını kaç defa söylediğimi hatırlamıyordum. Her adımda arttırıyordum ses tonumu. Sonunda en yüksek sesim ile bağırarak Umut diye seslendim önümdeki gizemli adama. Fakat beni bile bile duymuyordu sanki. Ben adımlarımı hızlandırdıkça o da hızlanıyordu. Arkasına bakıp bakmamakta kararsız bir hâlde hızlıca ilerlerken başladı koşmaya. O koşarken ben de arkasından koşuyor ve ısrarla Umut diye sesleniyordum. O kadar hızlı koşuyordu ki yetişemiyordum ona. Başım dönüyordu. Bir fırtınanın arasında kalmış, oldukça sert esen rüzgârlarla savaşıyordum sanki. Ben ona yetişmeye çalıştıkça savuruyordu onu rüzgâr. Beni de atıyordu onun gerisine...

Ona koşarken yaşadığım şokun etkisi ile kendimi bir anda yerde buldum. Birbirine dolanan ayaklarım yüzünden aniden yere kapaklanıverdim. Yerde çaresizce oturup gözümün önünden kayboluşunu izledim. Bu hâlimi gören insanlar sardı etrafımı hemen. Her ağızdan bir ses çıkıyordu. Bana “İyi misin?” diye soranlara cevap veremiyordum. Önce bir adam girdi koluma daha sonra bir amca elimden tutup onun beni kaldırmasına yardımcı oldu. Hemen yanımızdaki banka oturturdular beni ve

bir bayan çantasından çıkardığı su şişesini uzattı bana. Tepki veremedim hiçbir şeye. Aralarından bir tanesi eline telefonunu alarak ambulansı aramak istedi ama buna izin vermedim. Kendimi toparlamak isterken benim telefonum çaldı. Titreyen ellerimle açıp cevap verdim Yıldız'a. Ses tonumdan anladı kötü olduğumu. Telaşlı bir hâlde ne olduğunu, nerede olduğumu sorarken güç bela cevap verdim ona. Yanımda oturan ve bana suyunu veren bayan elimden telefonu alarak Yıldız'a tarif etti yerimi. Etrafımdaki insanların benden uzaklaşmasını istercesine onlara baktım. Derin bir nefes aldım, sonra da hepsine teşekkür edip iyi olduğumu söyledim. Çoğu gitti ama yanımda oturan bayan gitmek istemedi.

"Beklemenize gerek yok bayan. Arkadaşım gelir şimdi. Çok teşekkür ediyorum."

"Rica ederim ama gerçekten kötü görünüyorsunuz. Sizi bu şekilde bırakmak istemiyorum. Arkadaşınız gelsin giderim."

Yıldız, koşarak geldi yanıma. Güçlkle ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldım.

"Sana söylemiştim Yıldız. O işte. Umut dönmüş." dedim, ona sarılırken. Kocaman açtığı gözlerinin arasında önce bana daha sonra da yanımda duran bayana baktı. Bu bakışların arasında elindeki su şişesini Yıldız'a uzatarak; "Geçmiş olsun, sizinle konuşan bendim. Siz gelene kadar bırakmak istemedim." dedi yanımda olan kızıl saçlı bayan. İkimiz de ona tekrar teşekkür ettikten sonra ayrıldık yanımızdan ve Yıldız ile birlikte oturduk bankta.

“Neler oluyor Güneş? Umut’u gördüm de ne demek?”

“Gördüm işte gerçekten. Bana inanmıyor musun? Tamam, belki inandırıcı değil ama gerçekten gördüm Yıldız. Seninle konuştuktan sonra kalkıp eve gitmek istedim. Ben yürürken bir adam çarptı bana. Simsiyah giyinmişti. Başında yine siyah bir bere vardı. Bana çarptı ama arkasını dönüp bakmadı bile.”

Söylediklerimi can kulağıyla dinleyen Yıldız’ın bana acıyan ve korku dolu gözlerle bakmasına dayanamıyordum. O da ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu.

“Nereden anladın onun olduğunu?” diye sordu. Buna karşılık avucumun içinde sıkıca tuttuğum bilekliği gösterdim ona.

“Bu da nereden çıktı?”

“Umut bilerek önümde düşürdü bunu. Yıldız, inan bana o Umut’tu.”

Tek kelime bile etmeden baktı elimdeki bilekliğe. Nefes alıp verışı, aynı benim gibi değişti. Ayağa kalkarken elimden tuttu ve kaldırdı beni.

“Hadi eve gidiyoruz. Senin sakinleşmeye ihtiyacın var.”

“Yıldız, ben delirmedim farkında mısın?” diye rek bağırdım ona. “Neden beni anlamak istemiyorsun? Neden inanmak istemiyorsun bana?”

“Güneş lütfen eve gidelim. Orada konuşuruz tamam mı?”

Eve giderken Yıldız kullandı arabayı. İkimiz de yol boyunca konuşmadık. Kendimi Yıldız'a inandıramamanın burukluğu da üzerime eklenince hepten yorgun düştüm. Belki de o da inanıyor-du ama benim daha fazla etkilenmemem için böyle davranıyordu bana bilmiyorum. Tek bildiğim kendi inandığımdı. Onu kendi gözlerimle gördüm. Kim ne derse desin o buradaydı.

Apartmanın kapısından içeriye girerken adımlarım yavaştı. Gözlerim bir sağa bir sola bakıp duruyordu. Bir arayış içinde olduğum belliydi. Bu yüzden fazla üzerime düşmedi Yıldız. Asansör yerine merdiveni tercih ettiğim için koluma girdi hemen. Ağır ağır çıktığımız merdivenlerin sonunda dairemin önüne geldiğimde tekrar bakındım etrafıma. Hiçbir şey yoktu. Tek bir macera yeter gibi düşündüm bir an. Eve girdiğimde doğruca odama gitmek istedim ama Yıldız buna izin vermedi.

“Konuşalım Güneş.”

“Neyi konuşalım?” dedim, başımı iki yana sallayarak. “Bana inanmıyorsun ki. Bu yüzden daha fazla uzatmayalım.”

“Saçmalıyorsun şu an. Sence bu mümkün mü? Sen bu hâldeyken hiçbir şey yokmuş gibi davranmam mümkün mü?”

“Bana delirmiş gözüyle bakmandan daha iyi Yıldız.”

“Güneş, seni anlamaya çalışıyorum. Son zamanlarda yaşananlar normal değil evet ama bunun altında çok başka şeyler olduğunu seziyorum ben.”

“Görmüyor musun Yıldız?” diyerek koltuğa

otururdum. “Ben bir oyunun içindeyim ve bana bu oyunu yapan Umut’tan başkası değil. Kim bilebilir onunla aramızda yaşananları? Kim bana bunu yapmak ister ondan başka. Hadi bütün bunları geçtim. Peki ya bana çarpan ve önüme bu bilekliği düşüren adam? Buna ne diyeceksin söyle bana?”

Kolumdan tuttuğu gibi beni salonun köşesinde duran boy aynasının karşısına götürdü. Aynadaki görüntüm içler acısıydı.

“Baksana kendine, şu hâline bak. Eğer o adam Umut olmuş olsaydı seni bu hâlde yalnız bırakırmıydı? Sen orada çırpınırken o sessizce seni izler miydi Güneş?”

Yüzümün rengi solmuş saçlarım darmadağın olmuştu. Elimiyüzüme doğru götürüp kendimi izledim. Bu defa aklıma sadece ben değil Umut da düştü. Peki ya o? O da böyle mi olmuştu benden sonra? Benim gibi o da merak ediyordu bence ve merakını bu şekilde gidermeyi tercih ediyordu. Olamaz mı? Daha fazla bakamadım kendime. Aynanın önünden çekilip ısrarla Umut olmadığını söyleyen Yıldız’a bağırarak “İşte bu yüzden!” dedim, parmağımla yüzümü göstererek.

“Ne hâlde olduğumu bilmek istiyor Yıldız. Ben ona acıların en büyüğünü yaşattım. Şimdi de aynısını o yaşatmak istiyor bana. Bak işte elimdeki bilekliğe bak. Sen de şahit olmamış mıydın bu bilekliğin alındığı güne. Tamam, sonuçta ikimize özel bir şey değil bu. Herkeste olabilir ama neden bugün bu bileklik benim önüme düştü? Bunu düşüren adam her kimse neden ben peşinden koşarken hızlıca uzaklaştı benden? Anla artık beni bu oyunun

sahibi Umut. Er ya da geç çıkacak karşıma. Ya da ben onu bulacağım ve bu oyun her neyin nesiye bozacağım. O zaman anlayacaksın beni.”

“Tamam Güneş. Pes ediyorum artık. Sen haklısın inanıyorum. Bütün bu anlattıklarından sonra ben de kabul ediyorum Umut olduğunu. Peki, ne olacak şimdi? Hep böyle mi devam edecek? Her gün acaba bugün ne olacak diye mi yaşayacağız? Bu gerçekten saçmalık ve acımasızlıktan başka hiçbir şey değil. Adam gibi çıksın karşına, gelsin hesap sorsun senden. Sen keyfinden mi bıraktın onu Güneş. Bunu bilse sana böyle davranır mı?”

İfadesizce gülümsedim bu söylediğine.

“Bunu bilseydi eğer ben onu bıraksam da o beni bırakmak istemezdi. Bu oyun daha ne kadar sürecektir hiç bilmiyorum ama ben artık çok yorul-
dum Yıldız. Ben bunları kaldıramam. Canım ya-
nıyor benim. Kalbimin ortasında bir kaya parçası
var ve ben nefes alamıyorum bu yüzden. Bir yanı-
m korkuyor, bir yanı-
m da mutlu oluyor sanki. Beni
hâlâ unutmamış olduğunu düşünmek güzel ama
benden intikam almak istediği için bunları yaptı-
ğını düşünmek de kahrediyor beni. Evet, ben kabul
ediyorum acılarımı, yalnızlığımı kabul ediyorum
ama fazlasını aldım zaten. Ben fazlasıyla çektim
o acıları. Daha fazlasını hak ettiğimi düşünmüyo-
rum. Beni neler bekliyor acaba Yıldız?

Son söylediklerimden sonra konuşmadı. Bir süre böyle kaldıktan sonra iki eliyle yüzümü avuç-
larının arasına alıp; “Ben her zaman senin yanın-
dayım.” dedi Yıldız, gözlerini kısıp bana bakarken.
“Umut bu saçma oyuna bir son verdiğinde gerçek-

leri öğrendikten sonra bu yaptıklarına çok pişman olacak. Toparla kendini lütfen bırakalım ne yapıyorsa yapsın. O gün aldığın karar gibi güçlü durmalısın. Hadi şimdi odana geç biraz dinlen. Ben de bir şeyler hazırlarım sonra sana seslenirim.”

“Tamam, ama ben aç değilim. Sadece uyumak istiyorum. Özür dilerim canım. Sözde bugün arkadaşlarınla yemeğe çıkacaktın.”

“Benim arkadaşım da, kardeşim de sensin. Sen iyi ol ben başka hiçbir şey istemiyorum.”

Ona sıkıca sarıldıktan sonra odama geçtim. Üzerimi değiştirip masamın üzerinde duran kuşların yanına oturdum. Anlamsızca baktım ikisine de. Nasıl da geçmiş yıllar onsuz sayamıyordum artık zamanı. Zaman bile onsuzluğu kabul etmemişken ben nasıl kabul ettirebilirdim ki kendime? Bugün yüzünü göremedim belki ama yüzüne bakmış kadar oldum. Heyecanım, kalbimin atışları, nefes alıp verişim sanki karşımdaymış gibi hissettirdi bana. Sağ omuzum sızladı şimdi ama kalbim kadar yakmadı canımı. Çarptığı yerde onun izini hissettim, tıpkı kalbim gibi atıyordu üstelik. Yıllar sonra dokundu mu gerçekten bana? Daha yaşayacak çok şey vardı biliyordum. Kararlıydım artık. Kendimden emindim. Her ne olursa olsun yaşayacağım her şeye razıydım.

Ayağa kalkıp yatağımın üzerinde duran bilekliği elime aldım ve kafesin üzerine bağladım. Masamdaki küçük not kâğıdından birini alıp üzerine şöyle yazdım;

“Sen bana düşman, ben sana sevdalı sürmez

bu oyun böyle. Buluşacağız bir gün seninle. Buluşacağız!"

Onun bana yazdığı kâğıdı da elime alırken ikisini de kafese yapıştırdım. Bakalım nereye kadar gidecek bu oyun diye geçirdim içimden. Daha fazla ayakta duracak gücüm olmadığı için yatağıma uzanıp yorganımı üzerime çekerken kapattım gözlerimi. Susmuyordu iç sesim. Kalbimin huzursuzluğu geçmiyordu. Doğrulup gece lambasını açtıktan sonra çekmecemden defterimi çıkarıp yazmak istedim. İçimdekileri kusmanın tek yolu bu biliyordum. Başka türlü rahatlamam mümkün değildi çünkü.

"Anıları canlandırmak acıya bir çivi çakmakmış. Kabuk bağladığını düşündüğün yaranın aslında hâlâ kanıyor olduğunu hissedebilmekmiş. Sen biliyor muydun yoksa böyle olduğunu? Amacın kalbimdeki yaranın nasıl olduğunu görmek miydi? Öyle olmasaydı eğer yapar mıydın ki? Bilseydin hâlâ için için yandığımı yapar mıydın Umut? Benim çaresizliğimi uzaktan izler miydin? Oysa gelsen, çıksan karşıma tek kelime bile etmeden susup baksan öylece göremez miydin sensizlikle eriyen kalbimi? Hiç bitmeyen bir yangın, hiç dinmeyen bir fırtınasın içimde. Her estiğinde daha da yanıyorum. Küllerim savruluyor anılarımızın arasında toparlanamıyorum. Yıllar geçtikçe daha çok dağılıyorum. Kim olduğumun ne olduğumun bir önemi yok artık. Ruhumu öldürdüm ben; bedenimi yaşıyorum. Biliyorum; bile bile kandırdım kendimi; boşluğa savrulmayı ben seçtim. Sensizliği aldım koydum kalbimin ortasına.

Senden uzaklaşıp kaçtığım her gün acı üstüne acı ekledim. Yalnızlığın duvarlarını ördüm dört bir yanıma. Kapım yok, pencerem yok! Kalbim gibi karanlığım artık. Işığım sendin ve ben o ışığı kendi ellerimle kestim. İşte ben böyle sensiz her geçen gün yok oluyorken kendimde söyle bana; yapacakların canımı yakacak mı zannediyorsun? Elbette yakacak ama gerek yok ki senin benim kadar kötü olmana. Seni karşımda görüp de dokunamamak en büyük zulüm bana...

Kuşlar benim alarm sesim oldu âdeta. Her sabah onların sesi ile uyanmak güzel bir duyguydu. Yataktan kalkıp bir duş aldım önce, daha sonra hazırlanıp aşağıya ineceğim sırada aklıma bugünün Çarşamba olduğu geldi. Her zaman yaptığım gibi bugünü de atlamamalıyım diye geçirdim içimden. Uzun uzun itiraflar yazamadığım zamanlarda tarihi atmam bile yeterli oluyordu benim için. Bu yüzden çekmecemi açıp defterimi almak istedim ama yerinde olmadığını fark ettim. En son dün akşam elimdeydi. Yazıyı yazdıktan sonra yerine bıraktığımı çok iyi hatırlıyordum ama şimdi yoktu. Yatağın üstünü altını, çekmecemin içini etrafını masamı ve hatta nerdeyse bütün odamı didik didik aramama rağmen bulamadım. Odamın içindeydi biliyordum ama çok istediğim için bulamıyordum galiba. Daha fazla aramak istemedim ve düşünceli bir hâlde çıktım odamdan. Uyku sersemi bir hâlde salona getirmiş olabilir miyim diye de geçiriyordum aklımdan ama bu mümkün değildi.

Salondaki orta sehpanın üzerine göz gezdirirken “Bunu mu arıyorsun Güneş?” diye seslendi Yıldız, elinde tuttuğu defterimi bana göstererek.

“Aklımı aldın Yıldız. Öyle sessiz sessiz gelinir mi? Hâlâ uyuduğunu sanıyordum.”

“Erken uyandım kahvaltıyı da hazırladım.”

“Evet, onu arıyordum ben de.”

“Dün gece odana geldim sana bakmaya. Uyuyordun, gece lambasını kapatayım derken bu defteri gördüm açık bir şekilde yere düşmüştü. Açık olan sayfayı okudum. Günlerden Çarşamba diye başlıyordu.”

“Yıldız, sen ne yapıyorsun?” diyerek kızdım ona.

“Hepsini okumadım Güneş. Bu senin özelin biliyorum. Açık olan sayfasını okudum sadece. Şimdi daha iyi anlıyorum yıllardır bugünü neden sevmediğini. Açıkçası hiç aklıma gelmemişti.”

Defteri elinden alıp salondaki kitaplığın çekmecesine koydum. Bu konunun üzerinde fazla durmak istemiyordum.

“Öğrendin işte. Hadi oturalım kahvaltıya çok açım ben.”

“Ben hemen çayları dolduruyorum.”

Kaçtığım zamanları çok iyi bilirdi Yıldız, ben de ısrarla beni yakalamak istediği anları.

“Onun için bir şeyler yazmak seni rahatlatıyor mu gerçekten?” diye sordu, elindeki çay bardağını önüme bırakarak.

“Öyle bakma bana merak ediyorum sadece.”

Çayımдан bir yudum alıp “Rahathıyor muyum bilmiyorum ama sanırım yüzleşiyorum.” dedim omuz silkerek. “Ona yazıyorum ama kendim okuyorum. Söylemek istediklerim kalemimden deftere dökülürken o anı sadece ben yaşıyorum. Bu da bir nevi kendime ceza gibi bir şey oluyor.”

“Ben de sadece dergi için bir şeyler karaladığımı düşünüyorum ama bıraksak yazar olacak durumdasın yani.”

“Yok, canım daha neler? Ben böyle iyiyim. Hem dergiye de gönüllü yazıyorum zaten biliyorsun.”

“Şaka yapıyorum canım. Sana iyi geliyorsa eğer yaz tabi. Mesela ben olsam bunu yapmam.”

“Neden?”

Çayından bir yudum aldı ve ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra “Onun için kâğıtları kirletmenin bir anlamı yok da ondan...” dedi. Ona cevap vermeden çayımı aldım elime. Yanlış bir soru sormuş olduğumun mahcubiyetini anlamış gibi “Hadi geç kalıyoruz bak. Ayrıca şu Yağmur’u da tebrik etmek lazım baksana istemedi iyilik yapmış sana. Bir adım atmışsın bu da güzel.” dedi. Gülümsedim bu söylediğine. Kalkıp onunla birlikte masayı ve mutfakı topladıktan sonra çıktık evden.

Kliniğe geldiğimde Şahika, bu defa suratı asık bir hâlde karşıladı beni. Oldukça soğuk ve dalgındı. Pek konuşmadan odama geçtim kendisi de hemen arkamdan elinde bir not kâğıdı ile geldi yanıma.

“Bir saat önce aradılar randevu için. Sizin istediğiniz gibi birkaç not aldım.”

“Tamam, teşekkür ediyorum Şahikacığım.”

“Ben kahvenizi yapayım hemen.”

Vardı bu kızda bir şeyler. Çenesi düşük olduğu hâlde konuşmak istemiyordu. Normal şartlar altında yeni hasta bilgisini bana verirken üstün yorumları ve benzetmeleri ile konuşmayı ihmal etmezdi ama bu defa yapmak istemedi. Kapıdan çıkacağı sırada seslendim ona. “Kendine de bir kahve yap karşılıklı içelim. Hem uzun zamandır bakmıyorsun falıma.” dedim göz kırparak. Bu teklifime mutlu olduğunu belli ederek gülümsedi ve çok geçmeden de elinde mis gibi kokan kahvelerle geldi yanıma. Yanında yine ıslak kek vardı tabii.

“Senin şu kekin yok mu Şahika, ben daha bu tadı başka yerde bulamadım.”

“Bulamazsınız tabi klasik olacak ama ben bunun içine sevgimi katıyorum.”

Gülümsedim. “O yüzden bu kadar güzel oluyor.”

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra sordum neyi olduğunu. Kaçak göçek cevaplar verse de bırakmadım peşini. Uzun zamandır yanımdaydı benim. Onu çok iyi tanıyordum ve iyi olmadığına da emindim.

“Şahika, hadi anlat ama bana. Hem sen değil miydin kardeşim oldun diyen? İnsan kardeşine anlatmaz mı?”

Yüzündeki hüznü ifade hemen gösterdi ken-

dini. “Nasıl anlatsam ki size bilmiyorum?” dedi, bakışlarını yere devirerek. “Ablamın kızı Nazlı dün gece yanıma geldi. Evden kaçmış.”

Şaşırdım! İstemsizce gözlerimi kocaman açıp “Evden mi kaçmış?” dedim. “Neden peki?”

“Nazlı’yı amcasının oğlu ile evlendirmek istemişler. Bizim kız istememiş tabi ama eniştem çok zorlamış. Nazlı’nın yabancı birine varmasından pek korkuyorlar.”

“Nasıl yani?”

Önce derin bir iç çekti Şahika, sonra da dalgın düşünceleri arasında başladı konuşmaya.

“Bizim orada gelinlik çağına gelmiş olan kızları hemen evlendirmek isterler. Köyden dışarıya da vermezler kızı. Nazlı da büyüdü hâliyle, onların deyimi ile de evlenme çağına geldi. Amcasının oğlu da onunla aynı yaşta, hâl böyle olunca aile meclisi toplanmış ve bu kararı vermiş. Ağlamış isyanlar çıkarmış ama olmamış. Sevdalandığı biri varmış çünkü. Baş edemeyeceğini anlayınca da kaçmışlar birlikte. İkisini de alıp komşumun evinde sakladım. Birkaç güne kalmaz burada alırlar soluğu. Yanımda olduklarını bilmemeleri lazım, yoksa hepimizin canına okurlar.”

Bütün bu olanları anlatırken sesi titredi Şahika’nın. Yerimden kalkıp yanına oturarak sakinleşmesi için elinden tuttum.

“Canım benim, ne diyeceğimi bilmiyorum ama sen korkma hiçbir şey yapamazlar ki. Hangi devirde yaşıyoruz. Genç kız sonuçta istediği kararı verebilir. Zorla evlendirecek değiller ya. Bunu yapması-

na aile zorlamış işte.”

“Bilmiyorsunuz ki siz. Bizim oralarda devrin hiçbir zaman değişmediğini bilmiyorsunuz. O kadar korkuyorum ki onlara zarar vermelerinden. Elim kolum bağlı... Ablam orada çaresiz ne yapacağını hiç bilmiyorum.”

“Elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım. Bana gel konuş de kızın ailesi ile gider konuşurum. Her şeyi hallederiz sen üzülme hatta şimdi kalk git yegeninin yanına. Yalnız bırakma onları.”

“Ama siz...”

“Burayı düşünme sen. Bugün birkaç hasta var sadece. İdare ederim ben.”

Ayağa kalkıp yaşlı gözlerle sarıldı bana.

“Allah sizden razı olsun Güneş Hanım. İyi kötü her anımda yanımda oldunuz.”

“Olmaya da devam edeceğim. Hadi daha fazla zaman kaybetme. Herhangi bir durum olursa da ara beni hemen gelirim.”

Çantasını toparlayıp çıkacağı sırada kapı çaldı. Onun yerine ben açtım kapıyı. Gelen Yağmur'du. Yağmur'u odama alıp Şahika'yı gönderdikten sonra ben de geçtim odama.

“Yağmur Hanım tekrar hoş geldiniz kusura bakmayın yardımcımın acil bir işi çıktı tam da onu gönderiyordum” diyorum elini sıkarken.

“Rica ederim Güneş Hanım hoş buldum.” diyerek oturdu kahverengi deri koltuğuma. Yerime geçtiğimde not defterimi açıp geçen hafta aldığım

notlara hızlıca göz gezdirdim. Aynı zamanda ona bakmayı da ihmal etmedim tabii. Kaçamak bakışlarla ona bakarken geçen haftaya göre durgun olduğunu gördüm. Nasıl olduğunu soracağım esnada benden önce o konuştu.

“Güneş Hanım, başlamadan önce size bir şey sormak istiyorum. Size tuhaf gelecek ama ben anahtarlığımı kaybettim. Bakmadığım hiçbir yer kalmadı. Geçen hafta da burada çantam düşmüştü çok sonradan hatırladım. Belki de buradadır diye düşündüm.”

Aklıma Şahika'nın bana dün gösterdiği anahtarlık geldi. Ayağa kalkıp “Yardımcım bana dün bir anahtarlık göstermişti sanırım sizin olmalı...” diyerek odadan çıktım ve Şahika'nın masasına bakındım. Kalemliğin içine koymuştu anahtarlığı. Alıp Yağmur Hanım'a gösterdim. Gözlerinin içi parladı görünce. Elimden aldığı gibi çantasına koydu anahtarlığı.

“Benim için çok değerli bu anahtarlık Güneş Hanım. Selçuk aldı bana evlendikten sonra evimizin ilk anahtarlığı olacak.”

Başımda yine şimşekler çakı. Bana tanıdık gelen bir söz daha duydum Yağmur'dan. Öylece kaldım karşısında. Gülen yüzüm asıldı birden. Sanki her şey beni delirtmek için sözleşmiş gibiydi. Her fırsatta beni geçmişe götürecek bir şeyler çıkıyordu muhakkak karşıma. Gözlerimi ondan kaçırıp “Ne kadar güzel ve anlamlı bir hediye!” dedim. Sonra da konumuza dönerek konuşmaya başladım.

“Evet, Yağmur Hanım, nasıl hissediyorsunuz

kendinizi?”

“Geçen haftaya göre biraz daha iyiyim aslında. Söylediğiniz birkaç şeyi yapmaya çalıştım. Uzun uzun düşündüm uygulamak istediğim kararımı. Onu acısıyla vurmak istemiyorum.”

“Yani, Selçuk Bey’in kaybettiği eski sevgilisine benzemekten vazgeçtiniz öyle mi?”

“Aynen öyle. Aslında birkaç şeyi denedim ona hissettirmeden. Ne kadar çok etkilendiğini fark ettim. Eski sevgilisinin yaptığı bir yemek vardı. Çok öncesinden anlatmıştı bana aklımda kalmış. O yemeği yaptım. Güzel bir sofraya hazırladım. Yemeği görünce bakışları da aklı da çok uzaklara daldı. Bununla da kalmadım. Bir fotoğrafta giydiği elbiseyi hatırlıyordum. O elbisenin biraz daha farklı bir modelini ama aynı rengini aldım ve o akşam giyindim. Hem o elbiseyi hem de hazırladığım yemeği görünce yüzü değişti tabi. Huzursuz olduğunu hemen anladım. Bütün bunlara rağmen ne yaptı biliyor musunuz?”

“Ne yaptı?”

“Bana belli ettirmemeye, o anı bozmamaya çalıştı. Zor olsa da katlandı o duruma. Sonra düşündüm kendi kendime. Ben ona bile isteye acı veremezdim. Üstelik her şeye rağmen beni kırmaması, mutluluğumu bozmamak için kendini bırakmaması da beni bir hayli etkiledi. Yapmamaya karar verdim.”

“Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Selçuk Bey’in bu şekilde davranması aklınızdaki bazı sorulara gerçekten bir cevap oldu mu?”

Saçlarını omuzlarının ardına alırken ayak ayak üzerine atıp “Aslında kuruntularım tam anlamıyla geçti diyemem.” dedi. “Hâlâ cevabını bilmediğim soruların arasında boğulurken buluyorum kendimi. Korkuyorum. Hiç tanımadığım bir insanın hatıralarına yenik düşmekten korkuyorum. Onu bu kadar çok severken kaybetmekten korkuyorum. İkimiz için çabaladığına eminim ama onun gölgesini üzerimizden kaldırmadığını da biliyorum. Elimden bir şey gelmemesi beni daha da çok mahvediyor. Bütün bunları yüzüne karşı söyleyip onun gölgesini artık aramızdan kaldır demek geliyor içimden ama yapamıyorum. Geçmişinde yaşadıklarına saygı göstermediğimi düşünecek olması durduruyor beni.”

“Onu kırmadan konuşmayı deneyebildiniz mi hiç?”

“Denemez olur muyum? Birkaç defa yeltendim buna ama o her defasında konuşmamızı beni kırmadan sonlandırıp, ustaca kaçmayı başardı. Daha sonra da hiç denemedim zaten.”

“Bakın Yağmur Hanım, belli ki Selçuk Bey’in de kendi iç dünyasında savaştığı ve kabul etmekte zorlandığı gerçekler var. Ona bir psikologa gitmeyi önerdiniz mi?”

Başını olumsuz anlamda sallayarak “Hayır!” dedi. “Buna hiç cesaret edemedim.”

“Peki, buraya geldiğinizi söylediniz mi ona?”

“Buraya geldiğimi bilmiyor.”

“Olaya biraz da Selçuk Bey’in tarafından bakmamız gerekiyor. O bazı şeyleri aşınca sizin açınızdan bir problem kalmayacağını düşünüyorum.

Dilerseniz bir de bu açıdan bakalım. Selçuk Bey'i buraya getirebilmek için bir şekilde ikna edin. Bakın Yağmur Hanım, bu tür durumlarda bu tarz duygusal şeyler yaşayan insanları anlamak oldukça zordur. Her ne kadar anlayışlı olup anladığımızı göstermeye çalışsak da aslında anlamamanın hep bir adım gerisinde duruyoruz. Siz ona inanarak ve aşkınıza sahip çıkmaya çalışarak en doğrusunu yapıyorsunuz. Fakat söylediğim gibi bu sorunu tam anlamıyla çözecek olan kişi Selçuk Bey'dir."

"Aslında bunu ben de çok istiyorum ama kabul edip etmeyeceğini tam anlamıyla kestiremiyorum."

"Denemenizde fayda var diyorum. Baktınız bunu kabul etmiyor o hâlde biz de farklı yöntemler deneriz."

"Dün akşam Hatay'a gitti. Zaten gidişi de daha bir üzüyor beni. Her zaman çok mutsuz dönüyor. Gelince ilk işim onunla konuşmak olacak."

Gözlerimi Yağmur'un gözlerine odaklanmış öylece bakarken aklımdan saçma sapan sorular geçmeye başladı. Onun bana bakışları ilk günden bu yana çok farklıydı. Değişen ve ciddileşen yüz ifadesiyle karşımda dururken dili başka, gözleri başka konuşuyordu. Bakışlarımı üzerinden çekip defterime bakarken yavaşça yutkundum. Neden bilmiyorum ama yaşadığım bu tuhaf olayların, içinde bulunduğum oyunun bu kızla bir alakası olabilir miydi acaba diye düşünmeden alamadım kendimi. Sanırım gerçekten deliriyordum. Bu saçma düşüncelere içimden bir dur deyip sorulardan kurtardım kendimi. Huzursuzluğumu daha çok ifşa etmeden devam ettim konuşmaya.

“Mutsuz dönme sebebini biliyor musunuz?”

Yüzünü öne eğip yüzüğüne dokunurken hüznü bir iç çekti önce. “Biliyorum.” dedi ve bakışlarını bana çevirip yüzüme bakarken “Ailesi sebep oluyor mutsuzluğuna!” dedikten sonra önünde duran su bardağını alıp boğazında düğümlenen acıyı yutkunmak istercesine içti suyunu. Onun boğazından düğümlenen acı benim kalbime oturdu. Kanım çekildi sanki. “Aile” sözcüğünü duyunca kulağım işitme işlevini kaybetti bir anda. Yerimden kalkıp kim olduğunu sormak istedim ona. Kimdi bu kız, neden her defasında söyledikleriyle geçmişe götürüyordu beni? Hayatımın bazı parçaları nasıl da benziyordu ona. Kendimi tamamen kaybetmekten korkuyordum artık. Elimde sıkıca tuttuğum kalemin ucu avucuma batıyordu. Acısını hissedince anladım. Gözlerimi kapatıp yutkunurken kendime gelmeye çalıştım. Bu sırada Yağmur, ayağa kalktı ve çantasını koluna takarken, “Ne çabuk geçiyor dakikalar...” dedi ağlamaklı sesi ile. Ayağa kalkıp yanında durdum ve elimi yavaşça omzuna koyup “İyi misiniz?” diye sordum.

“Bazen bu soruyu ben de soruyorum kendime. Nasıl olduğumu bilmeyecek kadar hissiz ve çaresizim. Fakat her şeye rağmen iyiyim diyebilme gücünü de buluyorum kendimde. İyiyim Güneş Hanım.”

“Söylediklerimi düşünün. Umarım Selçuk Bey kabul eder buraya gelmeyi.”

“Şimdiye kadar yaptıklarım için hiç suçluluk duymadım. Onca şeyi yapmama rağmen Selçuk’un yaşadığı gelgitlerden sonra hiçbir zaman yeter demedim. Demeyeceğim de. Elimden gelenin daha

fazlasını yapacağım. Beni sevdiğini, değer verdiğini biliyorum ya işte bu yüzden hiç pes etmeyeceğim.” dedi. İşte o anda utandım kendimden. Utandım onun söylediklerinden. Gücümden, sevgimden, cesaretimden utandım...

Yağmur’u gönderdikten sonra tekrar geçtim odama. Aldığım notlara bakıp düşünmeye başladım. Neydi beni bu kıza benzeten şey? Sadece bir şehirden ibaret değildi, çok daha fazlasını taşıyordu. Bu tesadüflerin masum olduğuna inanmalı mıydım gerçekten? Daha fazla düşününce Yağmur’un Umut ile bir bağlantısı olabilir mi diye sordum kendi kendime. Bunu düşünmek bile içimi titretmeye ve nefesimi kesmeye yetti. Böyle bir oyunu oynayacak kadar acımasız değildi Umut. Peki ya öyleyse? Yağmur’un nişanlım dediği insan Umut çıkarsa ne yapardım ben? Bir hışımla ayağa kalkarak pencerenin önünde durdum. Nefes almaya ihtiyacım vardı çünkü gerçekten boğulduğumu hissediyordum. Bu düşünce berbat ve saçmaydı. Aklımda türlü türlü şeyler uydururken resmen kendimi kaybedecek seviyeye geliyordum. Dışarıdaki havayı penceremin önünden içime çekerken yavaş yavaş sakinleşmeye başladım. Gözlerimin önünde beliriyordu Hatay’da ki günlerimiz. Oraya ilk gidişim, oranın havasını ilk soluduğum gün. Sanki dün gibiydi her şey. Geçen güzel anları düşünürken kulağıma yabancı gelen bir müziğin sesi ile irkildim. Masama doğru yaklaştığımda orta sehpanın üzerindeki telefonun çaldığını fark ettim. Yağmur, giderken unutmuştu telefonunu. Arayanın görüntüsü de vardı telefonun ekranında. Uzaktan seçemedim. Eğilip elime aldım telefonu. Ekranı baktığımda derin bir nefes aldım.

Rahatlamış gibiydim. Nişanlısı arıyordu onu. Aşk diye kaydetmişti telefonuna. Cevap vermediğim için arama sonlandı ama ekranda ikisinin sarmaş dolaş hâlini gördüğümde düşündüklerimin yersiz olduğunu kabul ettim. Ayakta çekilmiş bir fotoğraf olduğundan onun boylarında olduğunu görebildim. Beyaz tenli ve kıvrıkcık saçlı, Umut ile uzaktan yakından bir alakası yok ama yine de Yağmur'un yanına yakışacak kadar yakışıklı biriydi. Elimde telefon ile öylece beklerken kapının zili çaldı. İrkilerek kalktım ayağa ve hızlı adımlarla yürüdüm koridor- da. Kapıyı açtığımda Yağmur'u gördüm karşımda. Onun olduğunu tahmin ettim zaten. Gülümseyip mahcup bir hâlde iki eliyle yüzünü kapattı karşımda Yağmur. Utanmış olduğunu hissettiren o nazik ses tonuyla "Şey ben..." dedi. Ben de onun bu hâline gülümserken "Sanırım telefonunuzu almaya geldiniz." dedim, elimde tuttuğum telefonu ona uzatarak.

"Çok dalgınım gerçekten. Kusura bakmayın."

"Ne kusuru Yağmur Hanım oluyor bazen böyle şeyler. Bu arada nişanlınız aradı sizi. Cevapsız aramalarda görürdünüz ama ben yine söyleyeyim dedim."

"Peki, çok teşekkür ediyorum. Kolay gelsin size, haftaya görüşmek üzere."

Yağmur, yüzünün güzelliği ve gülüşünün sevimliliği ile acısının üzerini örtmeyi çok çabuk başaran biriydi. Güçlü bir kız olduğuna her görüşmeden sonra daha da emin oluyordum. Bir an için kendimi onun yerine koyup düşünmeye başladım. Onun yerinde ben olsaydım gösterdiği bu güçlü ve sabırlı

tavırları aynı dirayetle sergileyebilir miydim? Aşk-ıma sahip çıkıp kurtarmaya çalışır mıydım ilişkimizi? Yapamayacağımı adım gibi biliyordum. Kim bilir hayatın karşıma çıkardığı acı gerçeğin aynısı Yağmur'un da karşısına çıksa belki de o da benim davrandığım gibi davranırdı.

Ayaklarıma çöken ağırlığın etkisiyle yorgun adımlarla odama geçip koltuğuma oturdum. Bütün İzmir'i koşarak dolaşmış gibi yorgun ve hâlsizdim. Anılarımın üzerine düşen gözlerimi ellerimle ovalarken âdeta onlardan uzaklaşmak için çabalıyordum. Bir sonraki hastamın gelmesine bir buçuk saat vardı. Onun hazırlığı için odaklanmaya çalışırken içimde bastırdığım, her defasında susturdum o eski anıları özleyen benliğime sonunda yenik düştüm. "Hatay" dedim kısık bir sesle... Sonra bakışlarımı pencereye doğru çevirip gökyüzünün mavisine uzanarak yolculuk yaptım geçmişime...

10. Bölüm

Okulumuz bayram nedeniyle dokuz günlük tatile girince Yıldız ile birlikte ailemizin yanına Muğla'ya gitmeye karar verdik. Sabah erken yola çıkmayı planladığımız için erkenden kalkıp eşyalarımı hazırlamak istedim. Günün ilk ışıklarında alarmin sesi ile uyandığımda Yıldız'ın yatağının toplanmış olduğunu görünce uykulu olan gözlerimi açarak etrafıma bakındım ama yoktu. Yataktan kalkarken banyoda olabileceğini düşünüp seslendim ama cevap gelmeyince olmadığını anladım. Bu saatte nereye gitmiş olabilir diye düşünürken belki Demir ile beraberdir diye geçirdim aklımdan. Elimi yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdikten sonra, küçük bavulumu alıp birkaç kıyafetimi ve özel eşyalarımı içine yerleştirdim. Bavulumu hazırladıktan sonra yatağımı toparlarken Umut geldi aklıma. Ne yapıyordu acaba Hatay'da? Onu görmeyeli tam üç gün oldu. Bugün Muğla'ya gidecek olmam onu dokuz gün boyunca göremeyecek olmam anlamına geliyordu. Yatağımı topladıktan sonra çalışma masamın üzerinde duran kuşlarımın yanına doğru yaklaşıp sandalyeye oturdum. Ona alıştıkça daha zor geliyordu bana aramızdaki bu mesafeler. Ona olan hasretimi bile seviyordum. Saati baktıktan sonra elime telefonu alıp Umut'u aramak istedim. Tam da bu sırada kapı açıldı ve Yıldız girdi içeriye. Aceleci ve telaşlı bir hâli vardı.

“Erken kalkmış olmana sevindim tatlım.” dedi valizini çıkarıp yatağın üzerime koyarken. “Rotamızı değiştirdik hemen hazırlanmam lazım.”

“Nasıl yani?”

“Yani tatlım, Hatay’a gidiyoruz.”

Uykulu muydum, yoksa rüya mı görüyordum bilmiyorum. Yıldız’ın bu sözü karşısında şok oldum âdeta. “Hatay mı?” diye sordum şaşkın bir ifadeyle. “Ne işimiz var bizim Hatay’da?”

“Sana inanamıyorum Güneş, ne demek ne işimiz var Hatay’da?. Senin erkek arkadaşın orada olduğu için gidiyor olabilir miyiz acaba?”

“Yıldız saçmalama!” diyerek ayağa kalktım. “Benim neden şimdi haberim oluyor? Baştan anlatır mısın bunu?”

Alelacele eline alıp valizine koyduğu kıyafetlerini göz ucuyla kontrol ederken valizi kapattı ve bana dönüp “Bak şimdi tatlım.” dedi bir işin peşinde olan kurnaz bir çocuk gibi yüzüme bakarak. “Dün akşam buraya geldiğimde Demir’in biraz rahatsız olduğunu söyledim ya sana. Hani soğuk almış dedim.”

“Evet.”

“İşte ben bu sabah erkenden kalktım yanına gittim. İçime sinmedi zaten onu öyle bırakmak. Her neyse sabah yanına gittiğimde daha iyi olduğunu görünce Muğla’ya birlikte gidelim dedim ama o bana Umut’un yanına Hatay’a gideceğini söyledi. Önce çok şaşırdım sonra da neden biz de gitmiyoruz diye düşündüm ve gitmemize karar verdim ama Umut bilmeyecek bizim gideceğimizi sadece Demir’in gittiğini düşünecek. Yani sürpriz olacak tatlım.”

Karşımda nefes bile almadan hızlı bir şekilde konuşurken gözlerimi kocaman açmış onu din-

liyordum. Bana hiçbir şey sormadan kendi kendine karar verip uygulama aşamasına çoktan geçmiş bile. “Yıldız, sen ne yapmaya çalışıyorsun.” diyerek kızdım ona. “Bana sormadan nasıl böyle bir karar verirsin?”

“Demir de bana sormadan karar vermiş.” dedi, az önce gülen yüzünü asarak. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. İçimde heyecanla karışık tuhaf bir duygu vardı. Hatay’a gidecek olmamın düşüncesi bile içimi ürkütüyordu. Sevdiğim adamın şehrine gitmek, yaşadığı yerleri görecektim ama her şeyden önce onu bu kadar özlemişken görecektim olma ihtimalim bu ürkek hâlimin arasına bir heyecan yerleştirtince kabul ettim gitmeyi. Bu duruma çok sevindi Yıldız. Sabah erkenden Demir’in yanına gittiği için bugün öğleden sonra 16.00 uçağına üç kişilik bilet almışlardı bile. Ah şu Yıldız yok muydu? Her yanı heyecan, her şeyi acele... Çok hızlıydı bu kız çok.

Önceden hazırladığım valizimi açıp kıyafet değişiklikleri yaptım. Yıldız güldü bu hâlime. İki ayağı bir pabuca girmişçesine telaşlı bir hâlde dolanırken Umut aradı beni. Konuşurken ona belli etmemeye çalışıyordum. Demir’in yanına gideceğini söyleyince şaşırılmış numarası yaptım ve ben de Muğla’ya gideceğimi söyledim. Konuşmamız bittikten sonra elimizde küçük bavullarımızla birlikte çıktık yurttan.

“Bir şey unutmadık değil mi Yıldız?” diye sordum düşünceli bir hâlde.

“Unutmadık şaşkın.” dedi gülümseyerek. “Sen oraya yetişene kadar heyecandan ölürsün bak şimdi.”

Koluna bir çimdik atıp “Dalga geçme benimle” dedim. “Zaten alelacele verdik bu kararı. Hem Demir nerede acaba?”

“Siz bir yerde oturup beni bekleyin dedi. Biraz işi varmış.”

Bize yakın olan bir kafede oturup iki çay söyledik. Oturduğum yerde ayaklarımı titretirken buldum kendimi. Gerçekten de Yıldız’ın dediği gibi oldukça heyecanlıydım hatta bu heyecan yüzünden annemleri arayıp haber vermeyi bile unuttum. Ben bunu Yıldız’a söyleyince ikimiz de ailemizi arayıp haber verdik. Bu sırada Demir geldi olduğumuz yere. Yanında dijital fotoğraf makinesi de vardı. Hatay’a gitme kararının nasıl geliştiğini ve Yıldız’ın da bizi buna nasıl dâhil ettiğini anlatırken üçümüzde gülüyorduk. Birkaç saat kafede oturduktan sonra kalkıp havaalanına doğru yola çıktık. Güvenlik kontrolleri, check-in işlemleri derken uçağın kalkış saatini beklemeye başladık. Bu süre zarfında birkaç defa konuştuk Umut ile. Yanına gidiyor olmamı anlamaması için söylediğim beyaz yalanlardan rahatsız olsam da sustum. Sonunda güzel şeylerin ve güzel duyguların yaşanacağını biliyordum. Nihayetinde geldi uçağın kalkış saati. Yavaş yavaş uçağa doğru ilerlerken ayaklarım titriyordu. Koltuğa oturduğumda ise kalbim hızla çarpmaya başladı ve birkaç dakika içinde kalbimin çarpıntısı ile hareket edip havalandık.

Doğduğun şehre geliyorum sevgilim. Yıllarca havasını soluduğun, topraklarında büyüdüğün şehrine geliyorum...

Bir saat kırk dakika sonunda gerçekleşti inisi-

miz. Artık Hatay havaalanındayız. Bu yolculuk bizim âşıklara kısa gelmiş olabilirdi ama benim için saatler sürmüş gibiydi. Demir, daha fazla beklemeden aradı Umut'u. Kendisini bekliyor olduğunu söyleyince ağzım kulaklarıma vardı. Uçağın kapısı açılıp inmeye başladığımızda sanki yıllardır görmek istediğim şehri göreceğim olmamın heyecanı sardı içimi. Uçağın merdivenlerinden inerken saçlarımızı dağıtan güçlü bir rüzgâra maruz kaldık. Mayıs ayı olmasına rağmen bizi karşılayan bu rüzgârı tuhaf bulduk. Son merdivenden sonra attığım adımda üşüdüm. Belli belirsiz bir heyecan oturdu içime. Sanki bendim bu şehirde doğup büyüyen. Yürürken başım dik, adımlarım anlamlıydı. Sevgiye doğru yürüyordum çünkü Umut neredeyse benim şehrimde orasıydı.

Çıkışa doğru ilerlediğimizde otomatik olan kapının açılması ile karşımızda gördük Umut'u. Bizi görünce gözbebekleri yuvalarından fırlayacakmışçasına açıldı gözleri. Olduğu yerde öylece durup bize bakarken onun bu hâline gülmeğe başladık ve ben ondan önce davranıp koşarak sarıldım boynuna.

"Güneş," dedi sarılırken, "buradasın, inanamıyorum."

"Biz de buradayız şaşkın," dedi Yıldız yanına doğru yaklaşıp selamlaşırken. Demir de takıldı Umut'a. "Beni yalnız göndermediler." dedi hayıflanarak. Gülümsedik o an hepimiz, yüzümüzdeki mutluluk birbirimize yansıyor âdeti. Kol kola çıkarken havaalanından, bir kez daha hissettim rüzgârı. Yüzüme doğru çarparken dağılan saçlarımı

durup kulaklarımın arkasına almaya çalışan Umut “Bizim buranın havası yazın bile çarpar prenses, sana burada iyi bakmam lazım.” dedi. Gülümseyerek yüzüne baktım sadece. Bu sırada “Havaş ile mi gidiyoruz?” diye sordu Demir, önümüzde duran havaalanı servisini göstererek.

“Hayır, tabii ki, şoförünüz de rehberiniz de benim.”

Elimizdeki valizleri arabasının bağacına koyduktan sonra arabaya binip ayrıldık havaalanından. “İlk durağımız İskenderun!” dedi Umut. O an aklıma coğrafya dersinden kalma bir bilgi geldi hemen. İskenderun limanı... O hâlde biz denizinin olduğu ilçesine gidiyorduk şimdi. Yola çıktığımızda havadayken gördüğümüz o harika yeşil manzarayı şimdi daha da yakından görüyorduk. Umut, bu düz ovanın Amik Ovası olduğunu söyleyince az önce aklımda kurcaladığım coğrafya bilgilerimi şimdi hep birlikte konuşmaya başladık. Hatay’ın tarım alanında çok elverişli bir şehir olduğunu biliyorum. Tahıl ve baklagillerin yanı sıra turunçgiller de en çok bu bölgede yetiştiriliyordu. Yeşilin yoğun olduğu bu bölgede olmaması mümkün müydü zaten? Ekonomi alanında gelişmiş olan bu şehrin sanayi üzerinde de oldukça ilerlediği aşikârdı ve hatırladığım kadarıyla demir-çelik fabrikalarının bir diğeri de buradaydı. Tarımı, hayvancılığı, ormancılığı, sanayisi ve tarihi güzellikleriyle oldukça zengin ve bereketli topraklarda büyümüştü Umut. Bakalım daha nelerle büyüleyecekti bizi. Yarım saatlik yolculuğumuzda gördüğümüz sıralı dağlar ve düz ovalardan sonra İskenderun Körfez istikametine geldiğimizde tam karşımıza çıkan deniz bizi büyü-

ledi. Mavinin en güzel tonunu görünce bir an karşı-
mızdaki manzaranın Alsancak sahiline ait olduğunu
hissettim. Çok geçmeden vardık İskenderun'a.
Şehir merkezinin içinden geçirdi bizi Umut. Soluğu
hemen sahilde aldık. Şehir merkezine çok yakındı
sahili. Trafik o kadar yoğun değildi ama sahil üze-
rindeki yol boyunca ardı ardına dizilmişti araba-
lar, neredeyse park edeceğimiz bir yer yoktu. Biraz
daha ilerledikten sonra nihayet uygun bir yer bu-
lup park ettik arabamızı.

Denizin olduğu her yer harikaydı benim için.
Ben, arabadan inip karşımda duran mavi manza-
raya bakarken Umut geldi yanıma. El ele tutuşup
sahile doğru yürümeye başladık. Yıldız, hiç vakit
kaybetmeden yanına aldığı dijital fotoğraf makine-
sini çıkarıp etraftaki manzaraların fotoğraflarını
çekmeye başladı. Arabayı park ettiğimiz yerin en
fazla yirmi metre ilerisinde bulunan şirin bir kafe-
ye takıldı gözüm. Ahşap masaları, sandalyeleri ve
şık dekorasyonu ile göz alıcı bir görüntüsü vardı.
Deniz manzarasına sahip olması da ayrı bir güzeldi
tabi. Neredeyse tamamı dolu olan masalarının biri
bizim oraya adım atmamızla birlikte boşaldı.

"Çok da kalabalıkmış." dedi Yıldız otururken.

"Evet, buralara ne zaman gelsem hep böyle
kalabalık buluyorum."

"İzmir'in küçük bir bölümü..." dedim gülümse-
yerek. "Burasını beğendim gerçekten."

Siparişlerimizi almak üzere gelen garsondan
hepimiz dondurma istedik. Demir, Hatay'ın meş-
hur künefesini tatmak istedi ama Umut, yemekten

önce yedirmek istemedi bize. Akşam yemeğimizden sonra tekrar geleceğimizi söyleyince kabul ettik. Siparişlerimizi alan garson gideceği sırada Demir, lavabonun yerini sorduktan sonra müsaade isteyip kalktı. Yıldız, çektiği birkaç fotoğrafa bakarken Umut usulca yaklaştı yanıma.

“Bu gerçek mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Sence?”

“Sanırım emin olmamın bir yolu var.” dedi ve yaklaşıp öpmek istedi beni. Hemen geri çektim kendimi. Gözlerimi kocaman açıp başımı Yıldız’ı işaret edercesine eğince güldü bana Umut. Kollarının arasına alıp sıkıca sarılırken “Tamam, tamam inandım.” dedi. Biz sarmaş dolaş bir hâlde otururken Yıldız, durumu fırsat bilip hemen fotoğrafımızı çekti. Üstelik birkaç defa art arda. “Bütün bu fotoğrafları alacağım senden İzmir’e dönene kadar, onlara iyi bak.” dedi Umut. Bu sırada da dondurmalarımız geldi ama Demir, hâlâ ortalarda yoktu. Yıldız başını kaldırıp etrafa bakınırken Demir’in geldiğini görünce yüzü düştü birden. Ayağa kalkıp “Hayatım, sen iyi misin?” diye sordu. Yüzünün rengi değişmiş gibiydi gerçekten. Göz bebeklerinin etrafında kızarıklık vardı.

“Bir şey yok canım, merak etme.” dedi otururken. “Hâlsizliğim devam ediyor sadece, elimi yüzümü yıkadım şimdi biraz daha iyiyim.”

“Ama solgun görünüyorsun hayatım, korkuyorum bak.”

“Korkma sevgilim, iyiyim ben.”

Demir, her ne kadar iyiyim dese de iyi görün-

müyordu gerçekten. Umut, yorgun olabileceğini düşündüğü için eve gitmeyi önerdi ama kabul etmedi. Yüzü düşen Yıldız'ı kollarının arasına alarak bana baktı önce. Gözleriyle makineyi işaret edince anladım onları fotoğraf çekmemi istediğini. Hiç vakit kaybetmedim tabii. Onların güler yüzünü fotoğraf karesine alırken birbirlerine nasıl yakıştıklarını bir kez daha anladım. Dondurmalarımızı yedikten sonra kalkıp devam ettik sahil yürüyüşümüze. Demir, birkaç dakika öncesine göre daha iyi görünüyordu. Biraz daha ilerlediğimizde sahilin hemen karşısında olan yeşil park alanları aldı gözlerimi. Yeşilliğin arasında denizin tam karşısında oturmak için yapılan çardaklar harikaydı. O çardakların birinde gitar çalıp şarkı söyleyen gençleri görünce dayanamadı Yıldız. Koşar adımlarla yanlarına doğru gidip eşlik etti onlara. Fotoğraf çekmeyi de ihmal etmedi tabii. Müzik resitalimizden sonra gençlere teşekkür edip ayrıldık yanlarından. Gökyüzü yavaştan kararmak üzere olduğunu belli ettiğinden midir nedir bilinmez ama hafif bir ayaz oldu havada. İçten içe üşürken daha sıkı sarıldı bana Umut. O güzel gamzeleri ile gülümserken "Acıktınız mı?" diye sordu bize. Sadece kahvaltı ile ayakta duruyorduk ve acıkmıştık gerçekten. Bizden "Evet" cevabını alınca, "O hâlde yemeğe gidiyoruz." dedi. Tam da geriye dönüp gideceğimiz sırada "Bir dakika!" diyerek durdurdu bizi Yıldız. İşaret parmağıyla birkaç adım ötemizdeki kafeyi göstererek "Orası neresi?" diye sordu.

"Teysir..." dedi Umut. "Burası da deniz ile iç içe işte."

"Hemen yanındaki de takıcı mı?"

Şimdi anlaşıldı işte Yıldız'ın tepkisinin neden olduğu.

“Çoğunlukla hediyelik eşya var diyelim.”

“Gidip bakalım ne olur.” diye çekiştirdi Demir'i ve oraya doğru yürüdük.

Deniz kabuklarıyla yapılan anahtarlıkların dışında, çerçeveler, takı kutuları, bileklikler, İskenderun'u temsil eden magnetler, farklı boyutlarda olan gemiler ve tekneler vardı burada. Büyük bir bölümü deniz kabukları ile yapılmış bir sürü hediyelik eşya. Daha içeriye girdiğimiz anda Yıldız, dışarıdaki bilekliklerden çok içerideki şeylere takılıdır. Ağzı kulaklarında bakınırken onu gülümseyerek izliyorduk. Benim dikkatimi ilk çeken dışarıdaki tezgâhta serilen deniz kabuğundan yapılmış anahtarlıkların üzerine yazılmış olan yazılar oldu. Umut, üzerinde yazı olmayan iki anahtarı alıp “Usta bunlara isim yazdırabiliyor muyuz?” diye sordu içerideki satıcıya.

“Ne yazdıracaksın?” diye sordum adamın yanına giderken. Kocaman bir makine vardı içeride. Adam o makineden lazer yöntemi ile yazıyordu yazıları. Cevap vermek yerine gülümsedi sadece Umut. Ben de o sırada eline içi deniz kabuğu dolu bir sepet ve orta boyutlarda bir tekne alan Yıldız'a baktım.

“Bunları alıyorum.” dedi hemen. Demir ise konu mankeni gibi yanında duruyordu sadece.

Adam anahtarlıkları makineden çıkardığında birinin üzerinde benim adım, diğerinin üzerinde ise Umut'un adı yazıyordu. Üzerine parlak görünmesi

için cila sürüp son bir rötuş attıktan sonra daha bir harika göründü gözlerime. Umut, kendi adının yazıldığı anahtarlığı bana uzatırken “İleride evimizin anahtarları olacak bunlar.” dedi. İçimi okşadı bu sözüyle. Daha sonra hemen sağ tarafımızda duran kenarları deniz kabukları ile süslenmiş mavi beyaz çerçeveyi alıp “Bunu da alıyoruz.” dedi. “Yıldız’ın çektiği fotoğrafların biri için lazım olur.” Umut ve Yıldız aldıklarının parasını öderken “Ben oldukça açım!” diye seslendi Demir.

“Hadi o zaman vakit kaybetmeden gidelim yemeğe” diyerek çıktık oradan ve doğruca arabanın yolunu tuttuk.

İskenderun’un da İzmir’in bazı yerleri gibi her yanı denize çıkıyordu. Yemeğe gittiğimiz yer olan Şirinyer Restoran, deniz manzaralı harika ve lüks bir restorandı. Oturduğumuz masa gün batımı manzarasını karşımıza alıyordu âdeta. “Bu ne kadar güzel bir görüntü!” dedi Demir otururken. Deniz güneşin kıvılcık tonunu bin bir güzelliğiyle üzerinde taşıırken çarşaf gibi duruyordu. Sakin ve huzur verici...

Yanımıza gelen güler yüzlü garsonlara siparişlerimiz verildikten sonra çok geçmeden Umut’un söylediği mezeler geldi önce masamıza. Közlenmiş biber ve süzme yoğurt ile yapılan Haydari. Yine közlenmiş patlıcan, biber ve domatesten yapılan tadında da çoğunlukla nar ekşisinin yoğun olduğu Babagannuş, kiremitte yapılmış tereyağlı humus ve onlarla birlikte gelen ince pide ekmeği. Fakat bu ekmek başka bir ekmektir. Daha önce böylesini görmediğime emindim. Normal pide ekmeği ile alakası

yoktu. Bu daha uzun ve oval şeklindeydi üstelik incecik ve bol susamlıydı. Zaten buralarda en bilinen özelliği de bol susamlı olmasıymış. Öyle dedi Umut. Uzun süredir aç kalmış gibi meze dolu soframıza bakarken "Bunu sen bize yapmıştın." dedi Yıldız, Babagannuştan bir lokma alarak. Evet, bunu Umut evinde yemek yediğimiz zaman yapmıştı bize. Ben ve Demir daha çok susamlı ekmeğe yoğunlaşmayı tercih ettik. Yoğun susam tadında çıtır çıtırdı bu ekmek. Mezelerden sonra ana yemeklerimiz olan kebablarımız geldi hemen. Bu tadı daha önce hiçbir yerde almamıştım. Tek kelimeyle harikaydı. Mezeleri, yemekleri, güler yüzlü çalışanları ve gözlerimi alamadığım deniz manzarası ile gerçekten harika bir yerdi burası. Güzel sohbetler eşliğinde yemeklerimizi yedikten sonra kalktık oradan. Yıldız, dayanamadı ve orada çalışan bir adama "Burada aldığım tadı her yerde anlatacağım. Harikaydı ellerinize sağlık." dedi. Adam gülümseyerek teşekkür etti bize.

Oradan çıktıktan sonra tekrar sahile döndük. Bu defa zorlanmadan park edebildik arabamızı. Sahilde yürürken tekrar Teysir kafenin önünden geçtiğimizde kalın iplerle örgü şeklinde yapılmış bilekliklerden aldı Umut. İskenderun hatırası diyerek taktık birbirimize. Saatlerce dolaşıp durduk. Onun kollarında olmak en büyük mutluluktan benim için.

"Eve geçmeden önce künefe yiyelim." dedi Umut. Ben onca yemeğin üzerine yiyebilir miyim diye düşünürken Yıldız, tam tersine bir an önce yemek için can atıyordu. Biz Yıldız'ın oburluğu ile ilgili atışırken Demir girdi aramıza. "Fazla geç kalmayız değil mi?" diye sordu. Solgun görünüyordu

Demir, üstelik başının ağrısından neredeyse gözlerini açamayacak bir hâldeydi. Yıldız da biz de onun için endişeleniyorduk gerçekten ama o ısrarla iyi olduğunu söylüyordu bize. Umut, Demir'i öyle görünce künefeyi daha sonraya bırakıp eve geçip kahve içmemizi önerince kabul ettik. Kalacağımız yer Umut'un bir arkadaşının eviydi.

Yolda giderken aklıma onun ailesi düştü birden. Onun evi Antakya'daydı öyle söylemişti bana. Acaba yolumuz oraya da düşecek miydi? Ne kadar bir mesafe vardı ki burasıyla? Ne düşünüyordum böyle ben, sanki hazır mıydım onun ailesinin karşısına çıkmaya? Tabii ki hayır! Eve vardığımızda bu düşüncelerden kurtardım kendimi. Gözlerim Demir'in üzerine odaklandı yine. Alnını ovalayıp duruyordu zavallım. Saat biraz geç olduğu için müsaade isteyip uyumak istedi Demir. Umut, onun yerini hazırlarken kendisi de yanında getirdiği ağrı kesici bir ilaç aldı.

"Demir'in nesi var?" diye sordu Umut.

"Bilmiyorum canım. Soğuk almıştı sadece. Bir iki gün önce de böyleydi."

"Yol da etkilemiş olabilir. Bir de hava değişimi de oldu dikkat etmek lazım."

"Haklısın canım. İnşallah yarına daha iyi olur."

"Kahve yapmamı ister misin Güneş'im?"

"İyi olur aslında."

Umut, kahvelerimizi yaparken bir yandan da bu evde oturan arkadaşından bahsediyordu bana.

Çocukluk arkadaşımı onun. Burada konservatuar okuyormuş. Ondan bahsederken içeride bir telefonun çaldığını fark ettim. Tam da bakacağım sırada Yıldız'ı gördüm karşımda. Demir'in çalan telefonunu elinde tutarken şaşkın gözleriyle baktı yüzüme. Ne olduğunu sorarcasına başımı sallarken "Eda" dedi. "Eda arıyor." Daha fazla beklemeden açtı telefonu Yıldız. Anlam veremedim doğrusu, gecenin bu saatinde neden arıyordu ki Demir'i? Umut, kahveleri alıp salona geldiğinde Yıldız da hemen arkasında geldi.

"Ne istiyormuş?" diye sordum bardağımı alırken.

"Beni aramış ama ulaşamamış daha sonra da Demir'i aramış işte. Ne yaptığımız merak etmiş."

Kahvemden bir yudum alırken anlamsız gözlerle baktım Yıldız'a ama anlamadı beni. Gereksiz ve zararlı bir kızdı bu Eda ve neden bilmiyorum ama bir türlü de ısınamıyordum. Yıldız, yorgun olup uyumak istediğini söyleyince bizim için hazırlanan odaya gitti. Biz Umut ile yalnız kaldık. Elimdeki kahve bardağını alıp sehpanın üzerine bıraktıktan sonra gözlerimin içine bakarak "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum." dedi. "Hayatımda yaşadığım en güzel sürpriz..."

Gamzelerinin büyüğü güzelliğini gülümseyerek sererken önüme dayanamadım, elimi uzatıp dokundum yüzüne. Bakışlarımla çiziyordum yüzünün her bir karesini kalbime. Aşkın en güzel tablosu benim yüreğimdeydi. Yüzünde gezdirdiğim elimi tutarken dudaklarının hizasına getirdi önce. Nefes alıp verişini avucumda hissettim. Usulca yaklaşıp

avuç içimden öptüğünde ise midemde kelebekler uçuştı. Tatlı bir ürperti kapladı içimi. Başımı göğsüne yaslayıp sarıldım.

Kahvaltıya gideceğimiz için sabahın erken saatinde kalkıp hazırlandık. Yıldız, beraberinde getirdiği saç maşası ile saçlarımı düzeltirken bir mesaj geldi telefonuma. Mesajı atan Umut'tu ve hazır olup olmadığımızı soruyordu. İkimiz de güldük ve daha fazla bekletmemek için çıktık odadan.

"Günaydın Güneş'im!" diyerek sarıldı bana Umut. "Eşyalarınızı da alsanız iyi olacak, çünkü bugün Antakya'ya gidiyoruz."

Gözleri kocaman açıldı Yıldız'ın. Ben ise öylece kalakaldım. Umut, bizim bu şaşkın hâlimize bakarken "O zaman biz çantalarımızı da alalım Güneş." diyerek kolumdan tutup tekrar odaya geçirdi beni Yıldız.

"Kızım, ne diyor bu?"

"Antakya'ya gideceğiz diyor."

"Hadi canım! Anladım o kadarını Güneş, acaba ailesine mi götürecekt?"

"Daha neler! O kadar da olmaz galiba."

"Bilemeyeceğim tatlım. Bakalım bugün neler olacak, hadi al şu eşyaları da çıkalım."

Eşyalarımızı alıp çıktığımızda göz göze geldik Umut ile. Acaba dedim içimden, acaba beni ailesi ile tanıştıracak mıydı? Ya böyle bir şey yaparsa, o zaman nasıl çıkarım ben karşılarına. Hadi sa-

dece arkadaşlarım desin mesela olsun, yine rahat olamazdım ki ben. Bir yanım, onun yaşadığı yeri, yakınında olan insanları merak ederken, diğer yanım inanılmaz bir şekilde korkuyordu. Bugün bizi nelerin beklediğini bilmiyordum ama her ne olursa olsun iyi şeyler olmasını istiyordum bütün kalbimle. Ben Umut ile kapının önünde beklerken Yıldız, “Demir nerede?” diye seslendi.

“O dışarıda bizi bekliyor.” dedi Umut.

Ne oldu bu çocuğa hiç bilmiyorum. Buraya gelmeyi kendi istedi ama sanki hiç tadı yok gibiydi? Yıldız da benim kadar şaşırdı bunu duyduğuna ama üzerinde pek durmadı. Tartışmış olduklarını düşünsem bu kadar sakin tartışmazdı ki bunlar. Neyse, varsa bir sorun çıkardı zaten. Ayrıca kötü de düşünmeye gerek yoktu çünkü Demir, rahatsızdı.

Evden çıktıktan sonra İskenderun’da Ziraat Bahçesi’ne götürdü bizi Umut. Yeşilliklerle dolu park alanları, değişik oturma yerleri hatta kocaman salıncaklardan yapılan masalar bile vardı burada. Oldukça kalabalık olan bu yerde boş bir çardak bulup oturduk. Yerde oturmanın tadı da bir başka oluyordu. Umut, siparişlerimizi verirken aç olan karnımız bir an önce onları yemek için sabırsızlanıyordu âdeta. Çayı da demlikte istedik. Aile ortamları için inanılmaz bir yerdi burası. Yeşilliklerin arasında küçük bir cennet gibi... Park alanları, çocukların rahatlıkla oynayacağı alanlar ve az ilerimizde çocukların ve büyüklerin de ilgi gösterdiği minik hayvanat bahçesiydi. Hemen arkamızda kocaman bir bahçe portakal ve limon ağaçları da vardı. Çiçek bahçesi de aldı gözümü. Gözlerimi

hangi yere odaklayacağımı bilemedim gerçekten. Buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu konuşurken, peynirli ve patatesli gözlemelerimiz fırından çıktığı gibi sıcak sıcak geldi önümüze. İncecik açılmış olan bu gözlemelerin tadına bayıldık. Bunların dışında da gelen kahvaltılıklara hiçbirimiz dokunmadık desem yeridir. Gözlemeler yetti de arttı bize. Bu tat dururken başka bir şey yiyemezdim doğrusu. Kahvaltı faslımız bittikten sonra vakit kaybetmeden Antakya'ya gitmemizi istedi Umut. Orada gezmemiz için bizi bekleyen birçok yerin olduğunu söyleyince kalkıp Antakya'nın yolunu tuttuk.

“Ve işte Antakya” dedi Umut, arabadan inerken. “Eski adı ile Antiocheia, gezmek için hazır mıyız?”

Buranın trafiği İskenderun'a göre daha kalabalıktı.

“Burası daha bir hareketli geldi bana gençler.” dedi Demir.

Yıldız başıyla onayladı Demir'i ve hafif esen rüzgârdan saçlarını tutarak “Havası bile farklı galiba.” dedi. Yıldız, haklıydı bu konuda İskenderun sıcaklığı daha çok hissettiren ve nem oranı yüksek olan bir yerdi ama burası çok daha farklıydı. Umut, gülümsedi ikisine de ve elimi tutup “Önce uzun çarşıdan girelim bakalım.” dedi ve bize çarşıdan bahsetti biraz. Uzun çarşı tarihi bir çarşıymış üstelik Antakya'nın tarihi kadar eskiymiş. M.Ö 300'lere dayandığını söyledi Umut. Üstelik birçok girişi varmış buranın. Bizim girdiğimiz yön Kurtuluş Caddesi yönündeki girişiydi. Çok sayıda kıyafet dükkânları ardı ardına sarılanmış, hepsi neredeyse

dip dibeydi. Yürürken birbirimizin kolundan ayrılmamaya özen gösterdik. Bu kalabalıkta dört kişinin yan yana yürümesi neredeyse imkânsızdı. Ayrıca o kadar çok ses vardı ki yüksek sesle konuşup durduk. Uzun çarşayı gezerken bir şey fark ettik burada esnaflar guruplaşmıştı. Yani kunduracılar, bakırcılar, kuyumcular, tuhafiyeciler yöresel tatlar satan yerler, baharatçılar hepsi üretimlerine göre aynı yerde bulunuyorlardı bunun sebebini sorduğumuzda ise, eskilerden gelen bir gelenek olduğunu söyledi Umut. Osmanlı zamanına dayanıyormuş hatta. Onca sıkışıklığın arasında fotoğraf çekmeyi ihmal etmeyen Yıldız, bir anda durup “Tatlı!” dedi, “Künefeyi ne zaman yiyoruz acaba Umut Bey?”

“Şimdi oraya doğru gidiyorduk zaten. Yusuf Ustadan yiyeceğiz künefemizi.”

Demir’in ve Yıldız’ın gözleri sevinçten kocaman açıldı ve labirent hâlindeki uzun çarşının ayakkabıcılar çarşısına yakın bir yerde oldukça geniş bir meydanda bulduk Yusuf Usta’nın yerini. Bu çarşı gerçekten çok tuhaftı başlı başına kafe alanlarının yoğunlukta olduğu bu yer uzun çarşıdan bağımsız gibi duruyordu sanki. Kocaman bir ağaç vardı meydanın ortasında. Belediyenin etrafına yaptırdığı banklarda insanlar, o ağacın atında soluklanabiliyordu. Çınar Altı Künefe diye küçük mütevazı bir yerdi burası. Şerbetli tatlıları pek sevmem ben ama burada yediğim künefenin yeri gerçekten başkaydı. En sıcak hâli ile önümüze servis edilen bu tatlıyı yerken “Ben daha önce yediğim bütün künefeleri siliyorum aklımdan kardeşim.” dedi Demir. “Asıl künefe budur işte.”

“Aynen öyle...” diyerek katıldı Demir’e Yıldız. “Yok, böyle bir tat, şerbeti hiç baymadı beni.”

“Demek ki her şeyi yerinde yemek lazım.” dedim ben de.

“Kızım burada hayatta formunu koruyamaz ki insan. Ben mesela bir ay burada kalsam rahat bir on kilo alırım galiba.”

Yıldız’ın bu söylediğine güldük hepimiz. Güzel sohbetler eşliğinde bu harika tatlıyı yerken baş ağrısı çeken Demir, bir ilaç daha aldı. Yıldız, onun bu hâline içerleniyordu ama bizimki inat tabii ısrarla gitmek istemiyordu hastaneye. Uzun çarşıdan çıktığımızda Kurtuluş Caddesi’nin en önemli tarihi eseri olarak adlandırılan Habib-İ Neccar Cami’ye doğru yürüdük. Yürürken gördüğümüz eski Antakya evlerini kadrajına alan Yıldız, evlerin neden bu kadar bakımsız ve harap bir hâlde olduklarını da sormadan edemedi. Bunu ben de merak ediyordum çünkü tam anlamıyla tarihi andıran bu eski evler aynı caddeleri gibi bakımsızlığa terk edilmiş gibiydi. Tarihin yeni yeni değer görmeye başladığı bu şehirde cadde üzerinde yeniden restore edilen ve bakıma alınan binalar da çarpıtı gözümüze. Birkaçı o kadar güzel görünüyordu ki...

Cami’ye ilk girişte oldukça büyük kemerli bir taç kapı ve hemen ortasında kitabesi bulunan yuvarlak kemerli bir kapı vardı. İçeride birçok ziyaretçisi bulunan bu Cami’nin içini dolaştıktan sonra hemen çıkmadan önce avlusunda oturduk.

“Burası en eski cami’dir.” dedi Umut. “Anadolü’da kurulan ilk camii yani. Hz. İsa’nın Hıristi-

yanlığı yaymak için gönderdiği havarilerden Yunus (Yuhanna) ve Yahya (Pavlus) ile birlikte onlara inanan ve bu uğurda canını verip caminin adını alan Antakyalı tüccar Habib-İ Neccar'ın türbeleri var."

Yıldız caminin fotoğraflarını çekerken "O hâlde burası Hristiyanlar için de büyük önem taşıyor öyle değil mi?" diye sordu.

"Aynen öyle" dedi Umut. "Biliyorsunuz ki Hristiyanlığın ilk kabul edildiği yer Antakya'dır. Hadi şimdi az ilerideki Katolik Kilisesine gidelim."

Bunu duyunca çok şaşırdık. Camiden çıkıp kısacık yürüyüş mesafesinde olan kiliseye gidecek olmak tuhaf geldi bize. Eski bir Antakya evinin restore edilerek kilise hâline getirildiği bu yer, büyük tahta kapısının içinden girdiğimiz anda yeşilliklerle karşıladı bizi. Küçük ama bir o kadar da şirin olan bahçesinde portakal ağaçları da vardı. Kilisenin içinde ayin yapıldığı için giremedik ama Umut, Yıldız'ın fotoğraf makinesine bakıp "Çekmen gereken bir yer var." diyerek çan kulesinin olduğu yere götürdü bizi. Ne demek istediğini de işte o an anladık. Çan kulesinin önünde durduğumuzda aynı cadde yani Kurtuluş Caddesi üzerindeki Sarımiye Camii'nin minaresi gördük. Umut, buradan görünmese de yine aynı cadde üzerinde ve buraya yakın bir yerde, bir havra olduğunu da söyledi bize. Bunu söyledikten sonra "Üç ayrı dinin ibadet yerlerinin birbirine bu kadar yakın olduğunu başka hiçbir yerde görmemiştim doğrusu." dedim şaşkınlığımı belli ederek. Yıldız, o güzel görüntüyü kadrajına alırken Umut, beni belimden sarıp "Antakya aynı zamanda bu dinlerin farklı mezheplerini ve onların

ibadet yerlerini de barındırıyor sevgilim.” dedi. “Kısaca söylemek gerekirse burası medeniyetler şehridir. Üstelik hoşgörü ve anlayışın ağırlıklı olduğu şehrimde herkes birbirinin ibadetine saygı duyar.”

Kiliseden çıktıktan sonra bugün için gideceğimiz son yer olan Saint Pierre Kilisesine doğru yola koyulduk. Arabamızla gittik oraya. Antakya merkeze uzak olmayan bir yerde tepede bulunan bu kilise büyük bir mağaradan oluşuyordu. Taşlı yollarında ilerlerken kilisenin tarihinden de bahsetmeyi ihmal etmedi Umut. Hristiyanlığın ilk kabul edildiği ve bu dine inanlara “Hristiyan” adının verilmesi ilk olarak bu şehirde gerçekleşmiş. Burada gizli toplantılar yapılan ve baskınlar sırasında kaçıp saklanan bu mağara tarihin en eski kilisesi olarak biliniyormuş. Mağaranın içine girdiğimizde tam karşımızda dini ayinlerin yapıldığı bir sunak karşıladı bizi. Hemen üzerinde beyaz mermerden yapılan Aziz Petrus’un heykeli vardı. Girişin hemen sağ tarafında kutsal sayılan ve özel izinle yapılan ayinlerde vaftiz suyu olarak da kullanılan su, sol tarafında ise toplantı sırasında yapılan baskınlarda kaçabilmek için kullanılan bir tünel de vardı. Kilise bakımında olduğu için hepsini gezemedik ama gördüklerimiz ve Umut’un anlattıkları bize yetti. Kiliseden çıkıp avlusunun önünde durduğumuzda Antakya’nın hemen hemen tümünü gözlerimizin önüne seren o güzel manzaraya daldı gözlerimiz. Hemen gitmek istemedi Yıldız, duvarın üzerine otururken Demir de oturdu yanına. Sonra da ben ve Umut oturduk. Otururken taşı toprağı tarih olan bu şehrin gökyüzüne baktım. Kararmak üzereydi gökyüzü ve havada serin bir tat vardı. İnsanın ru-

hunu okşayan bu hava biraz da titrememe sebep oldu. Öyle bir ağırlığı vardı ki bu şehrin bütün yaşanmışlığını en ihtiyar hâliyle gözler önüne sererken akşamın ilk saatlerinde yorgun ve bitkin hâlini hissettirmeyi de unutmuyordu. Bunu sadece ben mi hissettim bilmiyorum ama tuhaf, oldukça tuhaf bir duygu vardı içimde...

Kiliseden çıktıktan sonra yemeğe geçtik. O kadar açtık ki neredeyse önümüze gelen her şeyi yedik. Yemeklerden sonra da çay ikramında çaylarımızı içerken telefonu çaldı Yıldız'ın ve Demir ile birlikte masadan kalkıp dışarıda konuşmak istedi.

"Bizimkilerle tanışmak ister misin?" diye sordu Umut, ellerini masanın üzerine koyarak. Aniden yakalandığım bu sorunun karşısında su içmek için aldığım bardağımlı tekrar yerine bıraktım. Şaşkın olduğum için bir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki ona? Buna hazır olmadığımı söylesem kırılıp gücenir miydi? Ne düşünür acaba diye kurcalayıp dururken aklımlı, tekrar konuştu.

"Sanırım zor bir soru sordum canım. Eğer istemiyorsan bunu anlayabilirim. Ben sadece sen buraya gelmişken kalbimi kaptırdığım bu güzeli görmelerini istiyorum."

O kadar içten, o kadar kalpten konuştu ki dayanamadım karşısında. Onun o uysal bakışları eritti kalbimi. En başından beri biliyordum kendimi. Karşı konulmaz bir çekim gücü vardı aramızda. Beni ona doğru itmekte hiç gecikmiyordu. Ne olacak ki diye düşündüm kendi içimde. En fazla ailesi ile tanışacaktım onlarla birkaç saat geçirecektim hepsi bu. Tamam, belki çok zor olacaktı benim için

ama benim bütün korkum utangaçlığımı galiba. Masum bir tanışmanın kimseye zararı olmaz diye düşünüp dizginlemeye çalışırken içimdeki duyguları derin bir nefes alıp benden cevap bekleyen Umut'a baktım. Tam da cevap vereceğim sırada Yıldız yüzünden düşen bin parça ile geldi masaya ve çantasını alıp "Gidelim mi artık lütfen?" dedi. Sesi ağlamaklıydı. Arkasından bakınırken Demir'i aradı gözlerim ama yoktu.

"Sakin ol Yıldız? Ne oldu?" diye sordu Umut.

Yıldız'ı arayanın annesi olduğunu bildiğim için kötü bir şey mi oldu acaba diye geçirdim içimden.

"Sizinkilere bir şey mi oldu yoksa?"

Gözleri doldu Yıldız'ın ve bir iki damla gözyaşı içinde oturdu masaya.

"Babam elini kesmiş Güneş."

"Ne! Bu nasıl olmuş peki? Durumu nasıl şimdi?"

"Derin bir kesikmiş ben de tam olarak anlamadım. Annem iyi olduğunu söylüyor ama benim içim hiç rahat değil. Umut, lütfen bana bilet bakabilir misin? Gitmek istiyorum."

"Beraber gideceğiz Yıldız, seni bu hâlde bırakmam ayrıca Demir nerede?"

"Cehennemde!" dedi yüksek sesle.

Ben ve Umut etrafımıza bakarken verdiği bu tepkiye anlam veremedik.

"Dışarıda, arabanın yanında galiba, bizi bek-

lıyor.”

“Ben bir bakayım o hâlde. Siz de toparlanıp gelirsiniz.” diyerek Demir’in yanına gitti Umut.

“Anlat hadi, neden kızdın Demir’e?” diye sordum.

“Ben onun iyi olmasını istiyorum Güneş, ama o benim bu ilgimden hep sıkılıyor. Kaç gündür geçmiyor bu soğuk algınlığı. Bir iğne yaptırsak ne olur dedim kıyameti kopardı dışarıda. Ben de ne hâlin varsa gör dedim.”

Ne diyeceğimi bilemedim Yıldız’a. Bu çocuk neden böyle davranıyordu bilmiyordum ama altından kötü şeylerde çıkarmak istemiyordum doğrusu. Rahatsız olduğu için gergin olabilir diye düşündüm. Yıldız’ı sakinleştirip çantalarımızı da aldıktan sonra dışarıya çıktık. Umut ve Demir arabanın önünde bizi bekliyorlardı. Yıldız’ın ağlamaklı olduğunu görünce dayanamadı Demir ve hemen gelip sarıldı sevdiğine. Biz arabaya bindiğimizde ikisi birkaç dakika konuşup öyle geçtiler. Neyse ki biraz düzeldi araları. Bunu görünce rahatladım biraz.

Kurtuluş caddesi üzerinde arabamızı park ettikten sonra elimizde eşyalarımızla kalacağımız yere yürümeye başladık. Cıvıl cıvıl caddeden sonra öyle bir sokağa girdik ki şaşırdık kaldık. “Buralar eski Antakya sokakları...” dedi Umut. “Gördüğünüz gibi oldukça dar, üstelik sessiz.” Gerçekten de oldukça dardı üstelik bütün evler birbirine fazlasıyla yakın denilebilecek kadar karşı karşıya duruyordu. Sadece motosikletlerin girdiği bu sokaklardan bir arabanın geçmesi imkânsız ötesiydi. Bir sokağı

büyük taş kaplamalarından, bir sokağı da düz betondan oluşan yolların ortasında su kanalları vardı ve bu kanallardaki suyun tahliyesi de Asi Nehri'ne doğru sağlanıyormuş. Duvarları oldukça eski görünen bu evlerin birinin önünde durdu Umut. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açarken "Bugün dayımın evinde kalacağız." dedi. Bunu duyunca yüz ifadem değişti. Soru soran gözlerle ona bakarken anladı huzursuzluğumu.

"Kendisi evde değil, onunla konuştum bugün bizde kalacak. Burada rahatça kalmamız için."

Bunu duyunca az da olsa rahatladım doğrusu. Kapıdan içeriye adım attığımızda ise hayatımızın en büyük şokunu yaşadık diyebilirim.

"Yok, artık!" diye bir tepki verdi Yıldız.

Gerçekten de yok artık demekten alamadık kendimizi. O köhne ve bakımsız dar sokaktaki bu evin kapısını açtığımızda, biz evin içine girmeyi beklerken kocaman bir avlu karşıladı bizi. İki katlı ve oldukça bakımlı duvarları taştan, merdivenleri ahşaptan olan bu evin avlusunun tam ortasında yine taştan yuvarlak bir havuz vardı ve içi su doluydu. Evin bahçesinde bulunan limon ağaçları ve neredeyse bütün duvarını sarıp sarmalayan sarmasıkların yanı sıra asma ağacı da çekti dikkatimizi.

"Bu harika bir şey!" dedi Demir gülümseyerek. "Ben burada yaşayabilirim, beni burada unutabilirsiniz."

"Demir haklı!" dedim ben de. "Dışarısı başka, içerisi başka bir dünya..."

"Buradaki bütün evler böyle mi?" diye sordu

Yıldız.

“Hemen hemen bir kısmı diyelim hatta bazı evler restore edilmiş. Sanat atölyesi olarak kullananlar da var.”

“Dayın burada yalnız mı yaşıyor?”

“Evet, Demir’in geleceğini biliyordu sadece. Rahat kalmamız için anahtarını bıraktı ve bize gitti.”

“Bak sen şu işe!” dedi Yıldız, dudak bükerek. “Demek burada yalnız kalacaktınız.”

“Siz olunca daha çok anlamlı oldu Yıldız’cığım. Bu arada kahve içiyor muyuz?”

“Çok iyi olur kardeşim.” dedi Demir, “Ben de sana yardım edeyim.”

Umut ve Demir kahve yapmaya gidince ben de hemen Yıldız’ın yanında oturdum. Yıldız, benim bu telaşlı hâlimi görünce anladı bir şey olduğunu. Ben de vakit kaybetmeden anlattım. Benim verdiğim tepkiyi vermedi tabii hatta sevindi Umut’un böyle bir teklifte bulunmasına. Ona göre bunun anlamı Umut’un beni ailesinin karşısına çıkaracak kadar çok seviyor olmasıydı. İçimde hissettiğim tuhaf kuruntulardan ve utangaçlığımdan ne kadar bahsedersen edeyim yine anlatamayacaktım derdimi ona, bu yüzden “Sanırım kabul edeceğim.” dedim.

“Tabii ki kabul edeceksin Güneş, bir tanışma sadece ne olacak ki? Ayrıca senin için bir gün daha kalabiliriz. Yarın değil de bir sonraki gün sabah ilk uçakla gideriz.”

“Canımsın sen benim.” diyerek sarıldım bir

tanecik arkadaşşıma. "Beni yalnız bırakmayacağını biliyorum."

Kahvelerimiz geldikten sonra evin avlusunda oturup serin havanın verdiği o tatlı esinti ile kahvelerimizi içip Antakya'nın güzelliklerinden konuştuk saatlerce. Umut anlattı biz dinledik. Buradan bahsederken gözlerinin içi parlıyordu. Tarih yönünden oldukça zengin olan bu şehirde yaşıyor olmanın gururu vardı üzerinde görebiliyordum. Tek bir şeyi göremiyordum sadece tek bir şey kurcalıyordu aklımı. Belki de bütün bu çekingenliğim ve utangaçlık olarak üzerini örtmek istediğim kuruntularımın sebebi de buydu. Onun, iki yıllık birlikteliğimiz boyunca bana ailesinden bahsetmemiş olması... Evet, Hatay'a çok gidip geliyordu Umut, ama ailesini sadece üstü kapalı bir şekilde anlatıp geçiştirmekle yetiniyordu sadece. Benden ailesine bahsettiğini biliyordum ama nasıl karşıladıklarını hiç bilmiyordum mesela. Fakat ben, annemle paylaştıktan sonra duygularımı, onun düşündüklerini, söylediklerini hep anlattım Umut'a. Hatta birkaç defa telefonda konuştukları bile oldu. Aklımdan geçen bütün soru işaretlerinin çözümü onların karşısına çıkınca son bulacaksa eğer (ki bu büyük ihtimalle böyle olacak) hazırdım gitmeye. Umut'un gizli bakışlarının altındaki o sessizlik her ne ise bulacaktım onu. Bütün bu düşüncelerimin arasında Yıldız'ın karşımda aralıksız bir şekilde esnemesinden sonra ben de ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. İçeri geçip yerlerimizi hazırladığımızda salondaki ahşap gömme dolaplardan ve boydan boya kitaplarla dolu kitaplardan alamadım gözlerimi. Demir, yine kendini rahatsız hissettiği için uyumaya geçti

ve tabii Yıldız da bırakmadı onu. Umut, benim yerimi hazırlarken ben soluğu kitaplığın önünde aldım. Neler yoktu ki burada. Dünya klasiklerinden kitaplar başta olmak üzere günümüz romanları, dünyaca ünlü şairlerin şiir kitapları, tarih, felsefe, psikoloji vs. Başlı başına bir kütüphane gibiydi burası. Huzur veren bu evden dışarıya adımımı bile atmadan gün boyu oturup kitap okuyabilirdim gerçekten hem de hiç sıkılmadan. Kitaplara göz gezdirdikten sonra Umut'un yatağını hazırladığı odaya giderken telefonla konuştuğunu duydum. Birine sessiz bir şekilde bağırır bir hâli vardı sanki. Ya-vaşça yaklaşıp ne olduğunu anlamak istedim ama yerdeki aslan heykeline takıldı ayağım ve devrilmesi ile birlikte ses çıktı. Hemen eğilip bir şey oldu mu diye baktım ama neyse ki kırılmadı heykel. Bu sırada Umut da geldi yanıma. Hemen ayağa kalkıp toparlardım kendimi.

“İyi misin canım?” diye sordu.

Boğazımı temizleyip “İyiyim.” dedim yüzümde aptal bir gülümseme ile. “Benim çok uykum geldi uyumak için geliyordum ama ayağım bu heykele çarptı.”

Gülümsedi önce daha sonra yüzümü ellerinin arasına alıp “Senden önemli değil sevgilim.” dedi. Yüzü biraz gergin ve sıkıntılıydı. Dayanamadım ve iyi olup olmadığını sordum ona. Elimden tuttu ve odaya geçirdi beni. Kalbim değişik bir şekilde çarptı o an. Benim için hazırladığı yatağa otururken “Sen yanımdayken iyi olmamam mümkün mü?” dedi. “Sadece biraz üzgünüm. Yarın gidecek olmanız canımı sıktı.”

Verdiği bu cevapla canım sıkıldı. Nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Neden böyle yapıyordu ki? Neden söylemek istemiyordu bana gerçekleri? Telefonda konuşup sessizce bağırıldığı kimdi? *Ne yapıyorsun, benden ne saklıyorsun bilmiyordum ama umarım kötü bir şey değildir Umut. Umarım, bizi yaralayacak bir şey değildir.* Onun bu cevabıyla gitmeyeceğimi ve yarın da kalıp bir sonraki gün sabah ilk uçakla döneceğimizi söyledim. Çok sevindi bunu duyduğuna, yüzündeki hüznün perdesi kalktı hemen. Bana sarılırken “Yarın sizinkilere gidelim.” dedim. Kollarının arasında öylece dururken sessizdi Umut. Bir süre böyle kaldı daha sonra kendini geriye çekip “Sen ciddi misin?” diye sordu. Elimde olmadan gülümsedim onun bu hâline.

“Tamam, kabul ediyorum çok utanıyorum hatta onların karşısında da çok utanacağım.”

Sıkıca sarıldı bana. O kadar çok sıkı sardı ki kollarının arasına kenetledi beni. Oturduğumuz yatağa uzanırken beni kendine doğru çekip başımı göğsüne yaslamamı istedi. O an dünyanın sadece bu küçük odadan ibaret olduğunu düşündüm. Gözlerimi kapatıp onun kalbinin sesini dinlerken iliklerime kadar titrediğimi hissettim. Aklımı kurcalayan onca şeye rağmen onun tek bir bakışı, tek bir dokunuşuyla olumsuz olan her şeyi silebiliyordum. Ellerini saçlarımda hissederken araladım gözlerimi.

“Sen benim, dünyamsın Güneş'im. Sen benim, mutluluğum, huzurum, ailemsin. Değil kendi ailem, bütün herkes, hatta bütün dünya bilsin istiyorum sana olan sevdamı.”

Umut öyle konuşunca kendimi dünyanın en şanslı kızı olarak görüyordum. Sözde aşkların gizli kalan en gerçek yanıydı Umut ve bütün gerçekliğiyle benimdi. Aşkı onunla tattığım için o kadar mutluyum ki... Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken “İyi ki varsın!” dedim fısıldayarak.

“İyi ki varsın umudum...”

Bu muhteşem ötesi evden çıktığımızda evin kapısına dokunup “Dar sokaklarda gizlenmiş arında huzur taşıyan bu kapıyı ve bu evi hiç unutmayacağım.” dedi Demir. “Sizin de eviniz böyle olursa ayrılmam yanınızdan haberiniz olsun.”

Demir, bunu söyledikten sonra yüzüme bakıp gülümsedi Umut. Bir an için ikimizi burada Hatay’da düşündüm. Nasıl olurdu diye geçirdim içimden. Bu şehirde yapabilir miydim ki? Muğlalı olma rağmen içimde büyüyen bir İzmir aşkı vardı benim. Bu yüzden başka bir şehirde olmayı aklımın ucundan bile geçirmedi. Evet, Hatay çok güzel bir şehirdi. İskenderun’un bir kısmını görebildim sadece ama denizinin olması bana yetti. Antakya başlı başına bir tarihti. Burada yaşamının ağırlığı çok başkaydı ama sanırım yapamazdım. Hayallerim, amaçlarım ve geleceğim buna izin veremezdi ne yazık ki. En azından bir yere kadar...

Bu defa Antakya merkezinin dışındaki Hıdırbey köyüne gittik. Arabadan indiğimiz gibi mis gibi portakal ve mandalina kokusu geldi burnumuza. Her adımda olan portakal ağaçları ve diğer yeşillikler bu köye inanılmaz bir şirinlik katmıştı.

Kahvaltı etmediğimiz için Umut bizi doğruca her yanı ahşap tahtalardan oluşan bir kafeye geçirdi. Kafenin tam dibinden geçen derenin suyu altındaki taşlar görünecek kadar berraktı. Üstelik derenin üzerine yapılan bu kafenin üç tarafından girişini de yine ahşap köprüler sağlıyordu. Birbirinden şirin örneklerin derenin üzerinde yüzüşlerini izlerken, bu doğa harikası olan köye hayran kaldım. İskenderun'da deniz, Antakya'da tarihi anıtlar ve burada da yeşillik...

Umut'un verdiği kahvaltı siparişlerimiz geldi masamıza. İncecik açılan gözlemelerin yanında değişik bir şey daha vardı. Adının katıklık ekmek olduğunu söyledi Umut. Buranın en meşhur yemeği olduğunu söyledi. Aynı lahmacun gibi yuvarlak ve ince. Fakat üzerinde çok daha farklı bir harç var. Biber salçası, zahter ve çökeleğin ağızda yoğun bir tat bıraktığı bu lezzet bütün acılığına rağmen tek kelime ile harikaydı. Acısından yandım ama yine de vazgeçemedim yemekten. Yıldız, çantasındaki not defterini çıkardığı gibi not etti bu ekmeğin yapılışını. Neredeyse burada yediği her şeyi yazdı.

"Sadece bu yöreye ait olan bir kafe bile açılır Muğla da. Bunu düşünmem lazım." dedi.

"Geleceği parlak bir işletmecin de var yanında. Sırtın yere gelmez artık." diyerek göz attı Demir'e Umut.

"Üçümüz bir olursak zincir bile kurarız bence. O kadar da iddialıyım yani. Bu arada üçümüz dedim diye alınmadın değil mi güzellik."

"Aşk olsun Yıldız ya!" diyerek dudak büktüm

ona. Elimdeki gözlemeden derenin üzerindeki ördeklere bir parça atarak "Madem öyle ben de patronunuz olurum sizin." dedim.

Gülerek sarıldı bana Yıldız.

"Doyduysak eğer kalkalım mı gençler? Size göstermem gerek bir şey var." dedi Umut. Yaptığımız sıkı kahvaltıdan sonra kalktık ve takıldık Umut'un peşine. Kafenin hemen arkasında bulunan devasa ağacı görünce açık kaldı ağızımız. Bir turist kafilesinin önünde durmadan fotoğraf çektiği bu ağaca bakarken "Abi bu da neyin nesi?" diye sordu Demir.

"Tarihi bir ağaç kardeşim, adı da Musa Ağacı."

"Ama bu çok büyük Umut, şuna bakar mısınız?" diyerek şaşkınlığını seriyordu Yıldız.

"Neden Musa Ağacı denmiş bu ağaca?" diye sordum ben de.

Elimden tuttu ve ağaca doğru yaklaşıp cevap verdi.

"Rivayete göre Hz. Hızır ile Hz. Musa Saman-
dağ buluşmasından sonra ikisi birlikte Musa Dağ-
ına çıkmaya karar verir. İşte tam da bu noktaya
geldiklerinde çok susadığını fark eden Hz. Musa
elindeki asayı ağacın olduğu toprağa saplar ve he-
men şuradaki" dedi ağacın yanındaki dereyi gös-
tererek "dereden su içer. Tekrar geri döndüğünde
yere sapladığı asasının bir çınar filizi hâlini alıp ye-
şerdiğini görür. Yıllar geçtikçe halk arasında "Ab-ı
Hayat" yani "ölümsüzlük suyu" denilen bu derenin
suyundan can bulup hızla büyüyen bu ağaç şimdiki
devasa hâlini almış." Ağaca biraz daha yaklaşıp

“Bakın!” dedi dibindeki tanıtım yazısının olduğu çerçeveyi göstererek. “Burada da yazıyor işte.” Ağacın gövde çapı 7.50 metre, çevresi 21 metre, yüksekliğinin ise 7 metre olduğunu okuyunca kocaman açıldı gözlerim. Üstelik dalları da 1000m’lik alanı kaplıyormuş. Daha önce adını hiç duymadığım bu ağaca hayretle bakıyordum gerçekten. Yıldız, fırsatı kaçırmayıp ağacı sürekli fotoğraf çekerken “Ağacın içine de giriliyor mu?” diye sordu.

“Elbette!” dedi Umut. “Hatta yine bir rivayete göre çok eskiden bu ağacın içinde bir berber ağacı olduğu da söyleniyor. Fakat gel zaman git zaman yapılan dere ıslah çalışmaları sonrasında ağacın kökünün büyük bir bölümü dolgu toprağı altında kalmış.”

“İçine girelim o zaman.” dedi Yıldız. “Dördümüz sığar mıyız?”

“Gel bakalım.” dedi Umut ve elimden tuttuğı gibi girdik ağacın içine. Sığdık dördümüz hatta bir iki kişi daha da sığabilirdi. Bir ağacın gövdesinin içinde olmak gerçekten çok etkileyiciydi benim için. Ağacın içindeki bez parçaları ve kurdeleler de çekti dikkatimi. “Bunlar ne?” diye sordum Umut’a.

“Bu ağaç yıllar geçtikçe dilek ağacı olarak anılmaya başlandığı için, insanlar buraya gelip bu şekilde dilek tutarmış.”

“Peki, gerçek olmuş mu dilekler?”

“Büyük bir kısmının gerçekleştiğı söyleniyor.” dedi ellerimi tutarak.

Yıldız, “Biz dışarıya çıkıyoruz arka tarafa bakacağız.” diyerek çıktılar ağacın içinden. Yalnız ka-

linca Umut cebinden iki tane ince, beyaz kurdele çıkarıp birini bana verdi.

“Buraya kadar gelmişiz ve ağaç bize bir dilek hakkı vermiş göz ardı etmek olmaz öyle değil mi sevgilim?”

“Kesinlikle öyle.” dedim ve gözlerimi kapatıp dileğimi tuttuktan sonra ağaca tutuşturdum kurdeleyi. Bu sırada beni izleyen Umut’a çevirdim bakışlarımı. Bal rengi gözlerinin güzelliğiyle bakıyordu bana. Bir eliyle belimden sarıp, diğer eliyle de yüzüme dokununca ruhumu okşadı bakışları. Böyle anlarda zamanın durması için yalvarıyordum âdeta. Dursun zaman ve ben öylece kalayım kollarının arasında. “Burası hiç bu kadar anlamlı olmamıştı prenses” dedi kısık bir sesle. O an bir şimşek çaktı aklımda. Kalbimin ritimleri değişti. Neyi kastetmiş olabilir diye düşününce kendimi yersiz bir kıskançlığın içinde buldum. Aklıma başka kızlarla da buraya gelmiş olabilme ihtimali düştü. Saçmalama Güneş, dedim kendi kendime. Öncesini yargılamaya hakkın yok! Önemli olan şimdi yaşananlar ve yaşanacaklar... İçimdeki sese kapılmış ona öylece bakarken tuttuğu belimi daha sıkı kavradı ve usulca kendine doğru çekti. Kesik kesik aldığım soluğumun arasında kalbimin neredeyse boğazımda çarptığına emindim. Evet, durdu işte zaman. Bütün sesler sustu, yok oldu insanlar etrafımızdan. Bu çınar ağacının içinde ve dışında bizden başka kimse yoktu sanki. Haykıran bakışlarımızın arasında birbirine karışan nefeslerimiz dudaklarımızın birleşmesine sebep oldu. Gözlerimi kapatıp bütün sıcaklığıyla hissettim dudaklarımda bıraktığı izleri. Kendini geriye çekip gözlerime

tekrar baktığında “Sonum değil, sonsuzluğum ol Güneş'im.” dedi. Gülümsedim ve sarıldım boynuna. Ben o kurdeleyi ağaca tutuştururken de bunu söylemiştim içimden. Kalplerimiz o kadar iyi biliyordu ki bizi, dualarımız bile aynıydı. “Sonum değil sonsuzluğum ol Umut'um...”

Hiç istemediğim hâlde mecburen çıktık ağacın içinden. Tam da bu sırada elindeki fotoğraf makinesi ile “Poz verin!” diye bağırdı Yıldız. Başımı Umut'un göğsüne yaslayıp gülümseyerek poz verdik. Hıdırbey Köyü'nü yarım saat daha gezdikten sonra bir sonraki durağımız Vakıflı Köyü oldu. Buranın dikkat çeken tek yanı nüfusunun sadece Ermenilerden oluştuğu dünyadaki tek Ermeni Köyü olmasıydı. Nüfus sayısı az olan Vakıflı'da insanların çoğunlukla narenciye ile uğraştıklarını söyledi Umut. Organik tarımın ve narenciyenin yoğun olduğu bu köyden ürünler Avrupa'ya bile ihraç ediliyormuş. Bu küçük şirin köyü kısaca gezdikten sonra da Samandağ'a düştü yolumuz. Arabamızı park edip sahilde yürürken “14 km uzunluğu olan bu sahil dünyanın en uzun sahilleri arasında onuncu sıradadır.” dedi Umut.

“Sanki Musa Ağacını anlatırken buranın da adını söyledin diye hatırlıyorum.” dedi Demir.

“Aynen öyle kardeşim. Hz. Hızır ve Hz. Musa'nın birbirlerini bu sahilde buldukları söylenir. Üstelik biraz daha ileride Hz. Hızır'ın adının verildiği büyük bir türbesi var. Orası da bir ibadet yeridir. Zorda kalan, dara düşen insanlara Hızır gibi yetiştigi söylenir. Aynı Lokman Hekim gibi diyebiliriz yani.”

Umut, yürüyüş boyunca bize Samandağ'ı anlatırken masa ve sandalyeleri kumsalın üzerinde duran salaş bir kafede oturup çay içtik. Uzun uzun sohbetler ederken "Buranın gün batımını size izletmek isterdim ama görmenizi istediğim bir yer daha var." dedi Umut saatine bakarak.

"Neresi orası?"

"Şelaleleri ile meşhur olan Harbiye. Daha sonra da bize gideceğiz zaten."

"Nasıl yani?" diyerek şaşırmış numarası yaptı Yıldız. Demir güldü onun bu hâline. Ne de olsa tanıyordu sevgilisini.

"Bu akşam bizde ağırlayacağım sizi. Bizimkileri Güneş ile tanıştırmak istiyorum."

"Harika!" dedi Yıldız bana göz kırparak. Utandım bir an. Umut anladı ve elimden tuttu. Hep birlikte kalkıp Harbiye'ye gitmek üzere ayrıldık Samandağ'dan. Yol boyunca gülerek ve şarkılar söyleyerek yetiştik Harbiye'ye. Arabamızı Boğaziçi otele yakın bir yerde park edip tam karşısındaki taşlı yoldan yokuş aşağıya indik. Burası inanılmaz bir şekilde kalabalıktı ve bir sürü turist kafilesi gruplar hâlinde dolanıyordu.

"Sanırım turistlerin uğrak yeri burası..." dedi Yıldız Demir'in koluna girerken.

"Aynen öyle Yıldız'cığım..."

Yokuş aşağıya indiğimiz yol üzerinde sıra sıra dizilmiş bir sürü seyyar satıcı vardı. Birbirinden farklı, çoğunluğu el emeği olan bir sürü hediyelik eşyalar mevcut burada. İlk olarak gezmeyi daha

uygun gördüğümüz için dönüşte bir şeyler alacağımızı söyleyerek devam ettik yolumuza. Yokuştan aşağıya indikçe yeşillikler ve akan su sesleri daha da artıyordu. İlerledikçe karşımıza çıkan manzaralara hayran kaldık. Her taraftan su akıyordu sanki. Bir sürü şelale vardı burada. Üstelik bir sürü piknik alanları da... Cıvıl cıvıldı insanlar. Bazı şelalelerin içinde çeşit çeşit balıklar bile yüzüyordu hatta oradaki yemek kafelerinin çoğunluğu kendi sınırları içindeki şelale havuzundan canlı olan balıkları alıp pişirip servis ediyorlardı. İnsan nereye bakacağını şaşırırdı burada. Aşağılara doğru indiğimizde büyük bir şelalenin önünde durduk. Gördüğümüz diğer şelalelerin arasında en güzeliydi diyebilirim. Yıldız, bu güzel görüntüyü kadrājına alırken “Buranın da mitolojik bir hikâyesi var.” dedi Umut. Üçümüz ona bakıp hikâyeyi anlatmasını bekledik.

“Öyle bakmayın bana baya bir acıktım. Kahvaltı ile ayakta duruyoruz. Biraz daha aşağıda bir yer var orada oturup yemeklerimizi yerken anlatırım.”

“Çok iyi fikir!” dedi Demir, “Ben de acıktım. Neredeyse akşam yemeği olacak yiyeceğimiz.”

Hızlı adımlarla gidip Umut’un dediği yerde oturduk. Şelale suyunun biriktiği ördekli havuz kenarında oturduğumuzda yiyecek olarak kâğıt kebabı istedi Umut. Yanına da buz gibi ayran istedik. Biz yemeklerimizi beklerken “Anlat bakalım şu hikâyeyi.” dedi Yıldız. “Ne efsane bir şehir böyle?”

“Harbiye, bir diğer adı ile Daphne. Bir efsaneye göre Zeus’un oğlu Işık Tanrısı Apollon güzel-güzeli Daphne’ye yani Defne’ye âşık olur ve bir

yolunu bulup onunla konuşmaya karar verir. Bir gün bir ırmak kenarında karşılaştığı Daphne'yi görünce yanına yaklaşıp konuşmak ister ama güzel kız ondan korkar ve kaçmaya başlar. Arkasından kovalayan Apollon kendisinin Zeus'un oğlu olduğunu ve ona zarar vermeyeceğini söyler ama Daphne durmaz ve kaçmaya devam eder. Bir Tanrı ile aşk yaşamamanın başına getireceği felaketleri bildiği için daha da kötü olur güzel kız. Durmadan koşmaya, kaçmaya devam ederken yorulduğunu anlar bu sırada arkasından gelen Apollon'un ona saçlarında nefesini hissedecek kadar yakın olduğunu hissedince durur ve ayaklarıyla yeri kazıyarak toprak anadan onu örtmesini, saklamasını ve korumasını ister. Bu içten haykırışı karşısında Daphne odunlaştığını hisseder. Ayakları bir kök olup toprağa batır, kolları dallar hâline gelir ve güzel kokulu saçları yapraklara dönüşür ve bütünüyle bir ağaç olur."

"Defne ağacı mı yoksa?" dedi Yıldız hayretle gözlerini açarak.

"Aynen öyle. Bitkiler arasında en güzel, en şifalı ve mis kokulu defne ağacına dönüşür Daphne. Apollon onun ağaç oluşunu büyük bir üzüntü ile izlerken duramaz ve bir umut sarılır ağaca. Sarıldığı anda hisseder sevdiği kızın kalp atışlarını ama Apollon için yapacak hiçbir şey kalmamıştır. Çaresizce sarılırken ağaca bundan sonra onun için kutsal bir ağaç olarak kalacağını ve hep öyle anılacağını söyler hatta yapraklarından başına taç yapacağını ve savaşlarda zafere ulaşanları hep onun yaprakları ile süsleyeceğini de. En önemlisi şiirlerde, şarkılarda yan yana geçecek aşkımız diye hay-

kırır. Ağaç olan Daphne bütün bunları duyduktan sonra dallarını eğerek ve başlarına gelecek olan felaketleri önlemek uğruna vazgeçtiği aşğının önünde saygıyla eğilir. İşte bu hikâyenin geçtiği yer burasıdır. Üstelik buradaki şelalelerin Daphne'nin göz yaşları olduğu da söylenir.”

Hepimiz dikkatle dinledik Umut'u. Anlattığı bu hikâyeden o kadar çok etkilendim ki, bir süre sadece sustum ve etrafımdaki şelalelere bakıp su sesine odaklandım. Yıldız ve Umut bu aşk ile ilgili yorum yaparken yemeklerimiz geldi. Hepimizin önüne birer tane kâğıt kebabı bırakıldı. Yuvarlak pide ekmeğinin üzerinde yine yuvarlak ve incecik bir şekilde açılmış olan kıyma vardı. Kıymanın üzerinde közde pişirilmiş biber ve iki büyük dilim domates... Afiyetle yemeğe başladık. Bir iki lokma aldıktan sonra “Daphne neden kaçmış ki?” diye sordum.

“Çünkü Tanrılarla aşk yaşayanların getirdiği felaketleri biliyormuş o yüzden kaçmış.”

“Peki, o da seviyor muydu acaba?”

“Evet.” dedi Demir. “Işık Tanrısı karşılıksız bir aşka tutulmuş olabilir.”

“Karşılıksız olsa Daphne bu kadar ağlar mı?” diye cevap verdi Umut, şelalelere bakarak.

Başına gelecek felaketleri bildiği için kendinden ve aşkından vazgeçip bir ağaca dönüşen Daphne'ye daldı düşüncelerim. Gözlerimin önünde canlandırdım bu hikâyeyi. İçim ürperdi. Yanımda duran ve gözlerinin büyülü güzelliğiyle bana bakan Umut'un elini tuttum. Bin bir yüzü olan aşkın

acısını tatmaktan korktu kalbim. Efsane aşkların, sonsuz sevdaların imkânsız olduğunu düşündükçe kötü oldum. Bana güzellikler yaşatan, sevmeyi öğreten elini tuttuğum aşkıma bir kez daha teşekkür ettim içimden...

Yemeklerimizi yedikten sonra geri dönüşte yaptığımız küçük alışverişten sonra çökmeye hazırlanan karanlıkla birlikte ayrıldık büyülmüş Harbiye'den. Ömrüm boyunca hiç unutmayacağım tek yer oldu burası benim için. Yola çıktığımızda gideceğimiz yer belliydi. Umut'un evi...

Antakya merkezin dışında kalıyordu evi. Öyle olduğunu da söylemişti zaten. Trafığın de etkisi ile biraz uzadı yolumuz. İyice çöken karanlıkla birlikte evlerine doğru döndüğümüzde taşlı yolda ilerlerken arabanın içinde bir sessizlik hâkimdi. Evet, hepimiz sessizdik. Arabanın farlarından yansıyan ışıkla göz gezdirdim yola. Yol kenarında sıralanmış sağlam soltu yaşlanmış ağaçların arkası alabildiğine uzun büyük bir araziydi. Benim tarafımdaki dikiz aynasından arkamızda bıraktığımız toz bulutuna bakarken içim titredi doğrusu. Göz ucuyla Umut'a baktım o an. Yüzünün nasıl bir ifadeye büründüğünü merak ediyordum. Dalgın ve düşünceliydi. Bakışları yolda değildi sanki. Derin bir şeyler düşündüğü her hâlden belliydi ve o düşünceler her ne ise Umut onlara bakıyordu. Kısa süre sonra arabanın yavaşlayan hızından da anladığım gibi yetiştik eve. "İşte geldik!" dedi Umut. Burası evden çok konağa benziyordu. Dayısının evinde gördüğümüz büyük avlunun hemen hemen iki katı duruyordu karşımızda. Tam ortasında büyük taşlardan yapılan bir havuz ve içinde mermerden kocaman bir

çeşme aldı gözümü. Yuvarlak şeklindeki çeşmenin üzerinde yine küçük bir kubbe vardı ve dört taraftaki musluklardan havuza su akıtıyordu. Avlunun bahçe duvarlarının dibindeki limon, portakal ve defne ağaçlarının yanı sıra göze güzel görünen bitkiler ve duvarı boydan boya saran sarmaşıklar ayrı bir güzellik katmıştı buraya.

Arabadan indikten sonra orta yaşlı bir amca geldi yanımıza, başındaki kasketi çıkarıp “Hoş geldiniz küçük bey.” dedi.

“Hoş buldum İhsan Amca” diyerek selamlaştı. Umut ve bize doğru dönüp “İhsan Amca sadece bu konağın değil hepimizin eli ayağıdır.” derken tanıştırdı bizimle. En son benim elimi aldı İhsan Bey ve yüzündeki çizgilerin en güzel hâliyle beyaz bıyıklarının altından hafifçe gülümseyerek “Pek bir güzelmiş Güneş kızımız, maşallah memnun oldum.” dedi. Yüzüme bir sıcaklık yayıldığına ve hatta yanaklarımın kızardığına eminim çünkü utandım bu sözün karşısında. Umut, müsaade isteyip İhsan Bey ile biraz öteye giderken konağın özel bir tasarımla yapılan büyük kapısına bakarken “Kızım burası ne böyle?” diyen Yıldız’ın sesi ile kendime geldim. Dudaklarına yerleşen muzip bir tebessümle beni dürterek “Bu sana boşuna küçük hanım demiyor-muş anladım yani.” dedi. Gülümsedim sadece ve başımı çevirip İhsan Bey ile kısık bir sesle konuşan Umut’a baktım. Ne konuşuyorlardı acaba? Ne anlatıyordu Umut’a sessizce. Meraklı bakışlarımı onlardan çekip konağın kapısına çevirdim tekrar. İşte tam da o sırada biri açtı kapıyı. Orta yaşlarda kısa boylu biraz da kilolu bir kadındı bu. Bizi dışarıda görünce başının üzerinde bağladığı eşarbını düzel-

terek yanımıza geldi. Kapının açıldığını fark eden Umut da yanımıza yaklaşıncı "Hoş geldin Umut oğlum." dedi yüzünde kocaman bir gülümseme ile. "Hiç gelmeyeceksin sandım."

Bir şeyler ima edercesine öksürdü önce Umut. Ben ve Yıldız o sırada göz göze geldik. Ne demek istedi ki şimdi bu kadın? Umut'un neden hiç gelmeyeceğini düşünmüş ki? Öksürürken imalı bakışla kadına bakıp "Neden gelmeyeyim Asiye Teyze?" dedi. "Bak arkadaşlarım burada tanıştırayım."

Umut, yüzünde bir korku taşıyan Asiye Teyze'yi bizimle tanıştırtırken garip bir duyguya kapıldım. İçimi kıpır kıpır eden heyecanımın başka bir boyutuydu galiba. Sıra bana geldiğinde gözlerini kaçırdı benden ve utanarak çekildi kenara. Umut'a baktığımda yüzünün renginin değiştiğini anlayabiliyordum. Yine de duruşunu bozmamaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp elimi tutarken "Hazır mısın" diye sordu. "Evet" diyerek başımı salladım. Bu sırada Yıldız, kulağıma doğru yaklaşıp "Dik dur!" diye fısıldadı. Sanırım o da hissetti bir tuhaflık olduğunu. Asiye Teyze bizden önce koşar adımlarla geçti kapıya. Bizi içeriye alırken yüksek sesle "Tekrar hoş geldiniz!" dedi. Anlam veremedik buna. Kapıdan içeriye girdiğimiz anda bizi karşılayan girişin genişliği ve duvarların mozaiklerle dolu büyük tabloları göz alıcıydı gerçekten. Yukarıdaki odalara çıkmak için sağda ve solda ahşaptan merdivenler vardı. Kim bilir kaç odalıydı bu konak. Girişin ortasında kasıntı bir şekilde dururken bizi kimsenin karşılamamış olmasını yadırgadım doğrusu. Yoksa evde degiller mi diye düşünürken "Hoş geldiniz!" sesi ile irkildim. Yanımıza doğru gelen bu kadın

kısa boylu ve oldukça esmerdi. Omuzlarının üzerinde biten siyah saçları da kıvrırcık, üstelik fazlasıyla da zayıftı.

“Hoş bulduk ablacığım.” dedi Umut kendisine hiç benzemeyen bu kadına sarılırken. Sanırım bütün güzellikler Umut’un üzerinde toplanmıştı. Bunu düşününce gülmek geldi içimden ama tuttum kendimi.

“Ablam Aslı” diyerek tanıştırdı bizimle.

“Memnun oldum ablacığım. Ne yalan söyleyeyim hiç benzemiyorsunuz.” diyerek gülümsedi Yıldız. Bu kız gerçekten bir harikaydı, resmen içimi okuyup da konuştu. Her ne kadar bozulmuş olsa da belli etmedi. Demir ile tokalaştıktan sonra koltundaki bileziklerle neredeyse kuyumcu dükkânını andıran elini bana uzatıp “Sen de Güneş olmalısın.” dedi, yan bakışlarının arasında adımı bastırarak söylerken. Tam cevap vereceğim sırada Umut, sol elimi tutup “Evet abla Güneş’im...” dedi. O kadar çok utandım ki ne cevap vereceğimi bilemedim. Kısık bir sesle “Memnun oldum.” diyebildim sadece. Annesinin ve babasının bizi salonda beklediğini söyledikten sonra sağ taraftaki ahşap merdivenlerden yukarıya çıkıp salona geçtik. Salon girişten de büyüktü. Taştan olan duvarların üzerindeki işçilik âdeta parlıyordu. Bütünüyle ahşap bir dekora sahip olan bu salonu eski Antakya tarihine benzettim desem yeridir. Bu mobilyaların ve bu duvarların birkaç kuşak gördüğüne eminim hatta bu konakta... Biz içeriye girdiğimizde “Misafirlerimiz de geldi!” diyerek ellerini birbirine çarptı Aslı. Kıvrak olan yürüyüşü de ayrı bir tuhaf. Önce babası Ke-

rim Bey ile tanıştık. Uzun boyu, kumral teni ve ela gözerlerini görünce Umut'un babasına benzediğini anladım. Üstelik elimi sıkarken yüzünde beliren tebessüm tıpkı oğlundaki gibi gamzeleri olduğunu gösterdi bana. Daha sonra annesi Hasret Hanım'a geldi sıra. Aslı, annesinin kopyasıydı resmen. Tek fark Hasret Hanım'ın kilolarıydı. Oldukça ciddi ve asık bir yüz ifadesi vardı. Çatık kaşlarının altından bize bakarken neden buradasınız der gibi bir hâli vardı sanki. Tanışmak için uzattığım elimi aldığı anda öpmemi istercesine uzattı yüzüme doğru. Geri çevirmedi. Elini öpüp yüzüne baktığımda çekti bakışlarını benden ve arkasını dönüp kanepeye oturdu. Sonra eniştesi Cevat ve dün evinde kaldığımız dayısı Sedat ile tanıştık. Orada bizi sıcacık bakışlarla karşılayan tek insan dayısıydı. Onu görünce Umut'un babasına olduğu kadar dayısına da benzediğini fark ettim. Dayısının da gözleri bal rengiydi. O soğuk bakışların arasından bu sıcak bakışı yakalamak bana ne kadar iyi geldi anlattım. Neredeyse düşüp bayılacaktım heyecandan. Ellerim hatta dizlerim bile titriyordu karşılarında. Tanışma faslı bittikten sonra oturduk yerlerimize. Yıldız, yanağını kaşır gibi yaparak "Nezarete mi geldik?" diye fısıldadı. Hafifçe dürttüm onu. Hepimiz bir süre sessizce otururken "Tekrar hoş geldiniz çocuklar!" diyerek bozdu sessizliği Kerim Bey.

"Hoş bulduk amca." dedi Demir. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ediyoruz."

"Oğlumuzun değer verdiği arkadaşlarısınız. Sizi dünden ağırlamak isterdik ama bugüne kismetmiş."

“Oldukça kalabalık ve yoğunduk baba biliyorsaun gelmemeleri isabet olmuş.” dedi Aslı.

Gözlerimi istemsizce açıp baktım ona. Ne demek istedi şimdi? Bu nasıl bir üsluptu anlam veremedim. Yanında kasılarak dik dik yüzüme bakan annesi de “İyi şeyler görmezlerdi.” dedi yarım ağzıyla. Yıldız’ın bir şeyler konuşmak istediğini anladığım için ani bir refleksle elimi elinin üzerine koydum. Anladı ve durdu. Bakışlarımı Umut’a çeviremiyordum bile. Beni ona karşı çeken o güç bir anda yok oldu sanki. Ortamın buz kestiğini anlayan dayısı “Nasıl buldunuz Hatay’ı gençler?” dedi kucaklayan sesi ile.

“Harika!” diye cevap verdi Demir. “Öyle çok yer gezmedik ama gördüklerimiz yetti bize. Her adımımızda tarihi hissettik diyebilirim.”

“Aynen öyle!” diyerek araya girdi Yıldız. “Her şey orijinal ve organik, farklı inançların insanları birbirine başkalaştırmayan hoşgörölüğü ve kardeşliğı de ayrı bir güzel. Hayran kaldım. O sokaklar, eski evler. Ayrıca...”

“En çok da eski Antakya sokaklarına hayran kaldılar.” dedi Umut, Yıldız’ın sözünü keserek. Sanki kaldığımız evi ailesinden saklar gibi bir hâli vardı. Demir bana bakıp hafifçe başını sallarken anlam veremediğim gözlerle karşılık verdim ona.

“Oralar Antakya’nın içinde başka bir dünyadır.” dedi dayısı.

“Her yeri başka bir dünyadır dayıcığım her yanı ayrı bir çarpar.” diyerek gözlerimin içine baktı Aslı. Sonra Umut’a bakıp “Nerede kaldı arkadaşla-

rın?” diye sordu.

“Savon otelde.” diyerek cevap verdi Umut. Yıldız’ı bir öksürük aldı bu cevaptan sonra. Ben ona şaşkın bir hâlde bakarken o başını hafifçe eğip yutkundu sadece. Bir şey oluyordu burada ve ben ne olduğunu çözemiyordum. Neden yalan söyleme gereği duydu ki Umut? Dayısı biliyordu orada kaldığımızı iyi ama şimdi neden söyleyemiyordu? Bu tuhaf bakışların arasında otururken damla damla eksilen heyecanımın zerresi kalmadı üzerimde. Tek istediğim biraz nefes alabilmektir. Özellikle annesi Hasret Hanım’ın bakışları tek kelimeyle beni boğuyordu. Ben bunları düşünürken annesi “Umut!” dedi oğluna bakarak. “Güneş kızımızın dili yok mu acaba?”

Soğuk bir bakıştan sonra sahte bir tebessümle gülümsedi Umut. Hemen ardından da ablası ve eniştesi de.

“Annemin şakaları da meşhurdur işte.” dedi elimi tutarak. O aptal gülümsemeyi ben de oturtum dudaklarıma.

“Ah! Ne kadar şakacı bir aile çok severim.” diyerek hiç bekletmeden yapıştırdı cevabı Yıldız. Umut ayağa kalkıp “Çay içiyor muyuz?” diye sordu.

“Olur, tabii ki içimiz ısınır tatlım.” dedi Yıldız. Gergin ortamın hakkından gelmek istercesine konuşuyordu. En fazla bu kadar tutabiliyordum ki zaten daha fazla tutmaya da niyetim yoktu.

Çaylar ile birlikte gelen katıkları ekmeklerden ve Kayta Böreğinden zor da olsa bir iki lokma alabildim. Karşılarında hiç rahat değildim. Bu da

iştahımı kapatmaya yetiyordu zaten. Gergin başlayan ortamda Sedat Abi ve Kerim Bey'in sayesinde yumuşadı nihayet ama yine de rahat değildim ben. Sohbetlerimiz sırasında bakamadım Umut'un yüzüne. Karşısında düşman oturur gibi bakan annesinin de... Aslı, çalan telefonunu alıp aşağıya inerken Umut da indi arkasından. Ablası ile konuşmak istediğini anladım. Antakya'nın tarihini Kerim Bey'den dinlerken üçümüz de hayranlıkla izliyorduk onu. Arada sırada Hasret Hanım da giriyordu araya. Kocasının verdiği bazı eksik bilgileri tamamlarken kardeşi Sedat gülümsüyordu. Yavaşça daha iyiye giden ortamda Demir'in ayaklarını titretmesi ve boncuk boncuk terlemesi dikkatimi çekti. Yıldız, panikledi yine. "Bir su rica edebilir miyim yine başıma ağrılar girdi." dedi Demir. Onun bu hâlimden korkup koşar adımlarla aşağıya mutfığa gittim. Tam kapıdan içeriye gireceğim sırada Umut'un "Abla yeter!" demesi ile duraksadım. İçeri girip girmemek arasında gelgit yaşadım önce ama durdum.

"Ne demek yeter Umut. Sana müsait değiliz dedik sen getirdin. Israrla burnunun dikine gidiyorsun. Neler olduğunu unutuyorsun galiba."

"Bir şey olduğu yok abla. Sizin dediğiniz olmayacak. Ben buraya onu tanıyın diye getirdim. Şu lanet olası önyargınızdan kurtulun diye. Fakat inat olan ve ısrarla işi yokuşa sürmeye çalışan sizlersiniz. Benim olurum yukarıda bunu herkes böyle bilsin."

Nefesim kesildi sanki. Dizlerimin bağı çözüldü, düşmemek için zor duruyordum. Bu duyduklarımda neydi böyle? Umut'un ailesi bizi yani beni is-

temiyor mu yoksa? Bu yüzden mi böyle bakıyorlardı bana? İyi ama neden? Neler oluyordu Allah'ım? Aslı ne demek istiyordu. Yaşadığım şokun etkisi ile âdeta sağır olan kulağım korkunç bir çınlama sesinden başka hiçbir şey duyamadı. Kendime gelmek için duvara tutunduğumda Sedat Abi'yi karşımda gördüm. Gülümseyerek bana bakarken kolundan tutup mutfağın az ilerisine götürdü. Bunu neden yaptığını sorarcasına baktım yüzüne. Anladı ve "İyi misin Güneş?" diye sordu.

"Şey, ben iyiyim Demir'e su alacaktım ama..."

"Yukarıda vardı içti suyunu bir de ilacını aldı. İyi şimdi?"

"Umut'un yanında söylemek istemedim o yüzden kenara çektim seni kusura bakma. Sizin benim evimde kaldığınızı biliyorum ben, ama ablamlar bilmiyor. Orasının benim için özel bir anlamı var. Ablam kaldığımı duysa kıyamet kopar. Ara sıra giderim sadece kafa dinlemek için yani. Sebebini Umut bile bilmez inan ki. Sorsan cevap veremez sana."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aslında hepimiz çok şaşırdık ama yani siz daha iyi bilirsiniz tabii."

Gülümsedi ve bana tanıdık olan gözlerinin rengi ile bakarken "Sen çok iyi bir kıza benziyorsun Güneş." dedi. "Umut'u sevdiğin her hâlimden belli zaten bunu görebiliyorum. Umut, seni tanıdığı ilk günden beri anlattı bana. Yani seninle birlikte olana kadar olan her anı biliyorum. Saatlerce susmazdı senden bahsederken. Buraya geldiğinde de

öyle. Sizin birlikte olduğunuzu öğrenince de çok sevindim. Bu zamanda böyle bir aşkı bulmak zor biliyor musun? Sadakatsizlik, güvensizlik almış başını gidiyor. Göreceli olan ilişkilere aşk adını vermeye başlayan o sözde âşıklara güzel bir örneksiniz. Ne olursa olsun vazgeçme bu sevdadan. Tuttuğun elden eminsen eğer sakın bırakma olur mu? Karşına ne çıkarsa çıksın.”

Gözlerimi bir an olsun kırpmadan onu dinlerken boğazım düğümlendi. Konuşamadım! Az önce duyduklarımdan sonra dayısının bu şekilde konuşması aklımı iyice karıştırdı ama yine de toparladım kendimi. Ona cevap vereceğim sırada Umut geldi yanımıza.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu. Az önceki ses tonundan bir eser yoktu.

“Yukarıdaki ortamdan biraz sıkıldık da aşağıya kaçırdım Güneş’i. Biraz sorguya çekiyordum.”

“Öyle mi? Ne sorgusu bu bakalım?”

“Aramızda diyelim, öyle değil mi Güneş?”

“Evet” diyerek başımı salladım sadece. Sonra konuyu değiştirip “Demir yine kötü oldu.” dedim.

“Ne diyorsun? Ne oluyor bu çocuğa ya?”

“Bilmiyorum ama uyumak isteyebilir. Geç de oldu zaten.”

“Asiye Teyze!” diye seslendi Umut ve koşar adımlarla geldi yanımıza al yanaklı Asiye Teyze.

“Misafirlerimizin yerleri hazırlandı değil mi?”

“Hazır tabii.”

Teşekkür ederek çıktık yukarıya. Merdivenlerden çıkarken Sedat Abiye bakıp gülümsedim. Tam da düşündüğüm gibiydi. Demir, yorgunluğun ve rahatsızlığının azizliğine uğramış neredeyse uyukluyordu. Müsaade isteyip uyumak için odalarımıza geçtik. Demir ve Umut aynı odada kaldı hemen yanlarındaki odada da ben ve Yıldız...

“Ne despot bir kadın!” dedi Yıldız yatağa uzanırken. “Sanki cenaze evine geldik. Surat sirke satıyor. Hele o abla yok mu? Süpürgesi eksik bildiğin... O etkisiz eleman enişte kocası değil kuklası gibi duruyor. Babasını çözemedim doğrusu ama dayısı tek kelimeyle harika. Umut dayıya çekmiş.”

Yıldız, kendi yorumlarını yaparken onu sesizce dinliyordum. Bir kulağım Yıldız'daydı. Bir kulağım da Umut'un ve ablasının sesi yankılanıyordu. Gözlerimin önünde annesi, onun o ürkütücü bakışları. Sonra da dayısının söyledikleri... Nasıl bir şeyin içine düştüm ben. Yıldız'a bakarken ona anlatıp anlatmamak arasında kararsız kaldım. Bana Umut'un neden otelde kaldığımızı söylemiş olabileceğini sorunca da yuttum duyduklarımı ve anlatmamaya karar verdim. Sadece o yalanı neden söylediğini anlattım ve daha fazla uzatmadan yorgun olduğumu söyleyerek uyumak istedim. Gözlerimi kapatıp uyuyacağım sırada telefonumun mesaj sesine açtım gözlerimi. Umut'tu mesajı atan.

“Geldin, aşk doldu evime, geçtiğin her oda sen koktu. Doğduğum evde uyuyorsun. Bu ev ilk defa karanlıkta aydınlanıyor, sebebi senin adın. Seni çok seviyorum Güneş'im...”

Cevap veremedim mesajına. Kulaklarıma dol-

du yine mutfaktaki o konuşmalar. Geçen o birkaç saat gözlerimin önünde akıp giderken bir iki damla gözyaşı akıttım geceye...

Yanağıma konan bir öpücükle uyandım. Gözlerimi açtığımda Umut vardı karşımda.

“Günaydın prensesim.” dedi ve bir kez daha öptü beni.

“Umut!” dedim onu itekleyerek “Biri gelecek şimdi.”

Benim bu tedirgin hallerime utangaçlığım da karışınca hoşuna gidiyordu Umut’un. Onu gülerken görünce dayanamayıp ben de güldüm ve sıkıca sarıldım. Uykudan uyandığım için dağınık olan saçlarımı eliyle düzeltirken usulca yaklaştı yüzüme doğru. Dudaklarını, dudaklarıma doğru yaklaştırdığında Yıldız’ın öksürüğü ile kendini geri çekip ayağa kalktı.

“Günaydınlar!” dedi Yıldız gülerek. “Sen buradasın da Demir nerede?”

“Yıldız, sanırım Demir fena üşütmüş gece baya üşüdü ama terliyordu da anlamadım yani. Ben de soğuk algınlığı ilacı vardı ondan da verdim. Sonra zaten rahatça uyudu.”

“Laf dinletemiyorum ki Umut. İnat işte ne yapayım ama yok Muğla’ya gidince ilk işim doktora götürmek olacak. Sahi bizim uçak kaçta?”

“Bir buçukta. Hadi siz hazırlanın ben de Demir’e bakayım.”

Hazırlanıp çıktıktan sonra Umut'un odasının önünde durduk. Kapıyı çalıp içeriye girdiğimizde ikisi de hazır bir hâlde bizi bekliyordu. Demir, dün akşama göre daha iyiydi. Sanırım Umut'un verdiği ilaç iyi gelmişti ona. Yıldız, her ihtimale karşı Umut'tan birkaç tane hap alıp çantasına attı. Onun odasına bakınırken gözlerim yatağının hemen yanındaki komedine ilişti. Üzerinde benim fotoğrafım vardı. Gülümseyip sarıldım ona. Sarılırken kulağıma doğru "Yalnız olsaydık keşke..." diye fısıldadı. Tam da bu sırada bir anda açıldı odanın kapısı. Korktuk! 1.60 boylarında genç bir kızdı destursuz bir şekilde odaya dalan. Saçları siyah dalgalı ve neredeyse beline kadardı. Kaşık gibi simsiyah kocaman gözleriyle bize bakarken "Umut!" diyerek sarıldı ona. Nasıl bir tepki vereceğini bilemedi Umut. Korkulu bir ifadeyle baktı yüzümüze.

"Aşk olsun, ben gelmesem senin arayıp soracağın yok. Merhaba arkadaşlar ben Seher, Umut'un kuzeniyim."

"Memnun olduk Seher. Sabah sabah ne güzel bir neşe böyle, ben de Yıldız bu arada."

"Merhaba, ben de Demir."

"Ben de Güneş..." dedim elini sıkarken.

"Seher, Güneş benim kız arkadaşım. Hani merak ediyordun ya..." dedi Umut ve beni kendine doğru çekip sardı. Gülümsedi Seher "Ne güzel olmuş gelmişsiniz." demekle yetindi sadece ve ev halkının bizi kahvaltıya beklediğini söyledi. Hepimiz aşağıya inerken Umut bir an olsun elimi bırakmadı. Aslı'nın yüzünü görünce asıldı suratım. Kah-

valtı masasına otururken Hasret Hanım'ın pek bir neşeli olduğu gözümünden kaçmadı değil hatta rahat uyuyup uyumadığımızı bile sordu. Kahvaltımızı ederken hemen yanında oturan yeğeni Seher'i öve öve bitiremedi. O da Aslı da ballandırarak anlatıyorlardı Seher'in maharetlerini. Bu koca konağı tek başına çekip çevirecek kadar marifetli ve çalışkanmış. Oturduğumuzdan bu yana onun hakkında konuşmaları beni iyice gerdi. Aynı durum Yıldız'da da vardı. Eğilip "Bize ne bundan ya!" diye yakındı. "Az kaldı gideceğiz." dedim sessizce. Gözlerim dayısını aradı ama göremedim. Bir saattir kahvaltıdaydık ama dayısı yoktu ortalıkta. Havaalanına geç kalmamak için erken çıkmamızı istedi Umut. Biz de bunu istiyorduk zaten. Eşyalarımızı aldığımız gibi çıktık konaktan. Onlarla vedalaşırken asık olan suratları bir daha gelmeyin der gibi bakıyordu. Aslı'yla vedalaşırken konuşmak geldi içimden. Dilimin ucuna kadar geldi mutfakta ne demek istediğini sormak ama yapamadım. Bunu sormam gereken Aslı değil Umut'un ta kendisiydi çünkü. Arabaya bineceğimiz sırada "Gençler!" diye seslendi Sedat Dayısı. Gülümsedik hepimiz.

"Demek gidiyorsunuz. Açık olsun yolunuz. Yine bekleriz."

"Bizi tekrar bekleyen çıktı." dedi Yıldız laf sokup gidecek olmanın verdiği zaferle. Onunla vedalaşırken sardı beni dayısı ve çaktırmadan "Asla vazgeçme." dedi. Yüzüne bakıp kendimden emin bakışlarımla başımı sallayıp "Asla!" dedim ve arabaya binip uzaklaştık o soğuk konaktan.

Yol boyunca hiçbirimiz konuşamadık. Yıl-

dız, başını Demir'in omzuna yaslayıp gözlerini kapatmıştı, Demir ise yola yatırmıştı bakışlarını. Umut'un sessizliğinin içinde nasıl bir ses olduğunu çok merak ediyordum. Ne düşünüyordu acaba? Ailesini nasıl bulduğumu soracak mıydı bana? Ya da mutfakta neler konuştuğunu, ablasının ne demek istediğini söyleyecek miydi? O kadar merak ediyordum ki ne düşündüğünü. Belki de o duyduklarım-dan sonra dayısı ile konuşmamış olsaydım içeriye dalıp ne demek istediklerini açık açık sorardım. Bana söyledikleri o kadar etkiledi beni kalbimi ko-nuşturmak yerine susturuyordu âdeta. Sustum! Konuşacağım günü bekleyerek sustum...

Havaalanına geldiğimizde kontrolden geçip bilet işlemlerimizi hallettikten sonra uçağa gitme-den önce son bir defa vedalaştık Umut ile. Sıkıca sarıldı bana. "Keşke hiç gitmesen..." dedi.

"Birkaç gün sonra yanımdasın."

"Evet, Güneş'im. Buradaki işlerim olmasa ge-lirdim ben de."

"Biliyorum sevgilim. Düşünme sen, hemen hallet de geç kalma olur mu?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakarken öptü beni. Gözlerim doldu o an, yüzüne tekrar baktığımda konuşamadım. Yıldız ve Demir ile vedalaştıktan sonra da uçağa geçtik. Üçümüz de yorgun, hâlsiz ve düşünceliydik. Uçak havalandıktan sonra camdan aşağıya baktım. "Hatay..." dedim içimden.

"Hatay... Seninle güzel tanıştık ama kötü ve-dalaştık. Bana sakladığın bu sürprizi hiç seyme-

dim. Ne çok soru işareti bıraktın aklımda? Beni nasıl da ters köşeye yatırdın. Cevabı er ya da geç ortaya çıkacak olan bu soruların sonunda istediğim tek bir şey var senden. Boşa çıkar korkularımı. Beni şehrine tekrar kabul edecek yüzün olsun..."

11. Bölüm

Önce kuşlar, daha sonra da siyah giyimli o adamdan (Umut olduğuna emin olduğum) sonra bir haftadır anormal bir durum yaşamamam beni düşündürmeye başladı. Kabul etmek gerekirse ondan bir iz bulmayı ya da bir hayal gibi bile olsa onu görmeyi çok istiyordum. Yaşadığım o heyecan bana acı verse de istiyordum bunu. İçimden bir ses karşıma çıkacak olan her işareten sonra ona bir adım daha yaklaşacağımı söylüyordu. Olmadık yerlerde olmadık şeyleri dikkatlice kontrol ediyor, bazen her adımda gözlerimi kırpmadan bakıyordum etrafıma. O günden bu güne hep böyleyim. İşin garip olan bir diğer yanı da bazen yalnız kalmaya bile korkuyordum. Sanki yalnız kaldığım zamanlar daha kötüsü olacakmış gibi hissediyordum. Huzursuzluğum daha da artıyordu.

Mesela bunu bugün yeğeni aradıktan sonra klinikten apar topar çıkmak zorunda kalan Şahika'dan sonra daha bir anladım bunu. Kapıyı ardından çekip gitmesi ile bir sıkıntı düştü içime. Çalan her zilde irkildim. Neyse ki olumsuz bir şey olmadı ve hastalarımın seansları bittiği gibi kliniği kapatıp çıktım.

Bütün gün boyunca sadece bir defa konuştuğumuz için merak edip Şahika'nın evine gitmeye karar verdim. Konuşurken ağlamaklı gelen o ses tonundan başlarına kötü bir şey gelmiş olabilme ihtimali kurcaladı aklımı. Bu yüzden onu **görmeye** rahat etmeyeceğimi biliyordum. **Şahika, Gazilemir**'de oturduğu için kliniğe çok uzak bir mesafede

değildi. Bu yüzden çok çabuk gidip eve erken dönebilecektim. Önce bir pastaneye uğrayıp tatlı aldım daha sonra da evinin yolunu tuttum. Habersiz gitmek yerine arayıp yanına geleceğimi söylemek istedim ama aramalarım cevap vermedi Şahika. Çok geçmeden yetişip arabamı apartmanın karşısına park ettikten sonra inmeden önce tekrar şansımı deneyip aradım ama sonuç yine değişmedi. Daha önce Şahika'nın evine sadece bir defa geldiğim için birbirine benzeyen o sıralı ve bitişik apartmanların hangisinde olduğunu hatırlayamadım. Hafızamı zorlayarak tam karşımdaki apartmanın önünde durdum. Girişin hemen sağ tarafında duran kapıların apartman zili listesine göz gezdirdim dikkatlice. Aşağıdan yukarıya doğru kontrol ettiğim listenin üçüncü sırasında Şahika'nın adını görünce gülümseyerek zile bastım. Kimse açmadığı için birkaç saniye bekledikten sonra tekrar bastım zile ama yine açan olmadı. Aklım iyice bulanmaya başladı. Yavaşça kapıya doğru yaklaşıp elimle dokunduğum anda açık olduğunu fark ettim. Açık olması hâliyle sevindirdi beni en azından tanımadığım insanların zilini çalmama gerek kalmadı. Asansörün aşağıda olması beni çok fazla bekletmedi. Hemen üçüncü kata çıktım. Daha önce hatırladığım kadarıyla Şahika'nın dairesi asansörün hemen sağ tarafında kalıyordu. Kapısının önüne geldiğimde tekrar çaldım zili ama yine açan olmadı. Belli ki gerçekten evde değildi. Burada gidebileceği bir akrabası olmadığı için komşularında olabilir mi diye düşünürken asansörün kapısını açıp elinde bir kaç alışveriş poşeti ile çıkan bir kadınla göz göze geldim. Hafiften bir tebessüm ile gülümsedi ve karşı daireye doğru

yönelirken “Merhaba!” dedi sevimli bir ses tonuyla. Selamını aldıktan sonra Şahika’yı soracağım sırada kendisi benden önce davranıp; “Şahika’ya mı bakmıştınız?” dedi gözlüğünü düzeltip yanıma yaklaşıarak.

“Evet, Şahika benimle birlikte çalışıyor. Onu görmeye geldim ama sanırım evde yok.”

“Şahika birkaç saat önce çıktı. Yanında yeğeni de vardı. İkisi de tedirgin olduğu için merak edip kötü bir şey mi var diye sordum ama bir sorun olmadığını söyleyerek geçiştirmeye çalıştı beni.”

“Anlıyorum çok teşekkür ederim. Ben onu tekrar ararım. Kusura bakmayın sizi de alıkoydum burada.”

“Olur mu hiç öyle şey? Şahika bu apartmanın neşesidir. Umarım gerçekten dediği gibi de bir sorun yoktur.”

“Umarım. Tekrar teşekkür ediyorum. Bu arada ben, Güneş Aykın.”

“Ben de Çiğdem Doğan. Memnun oldum Güneş Hanım. Eğer bekleyecekseniz Şahika’yı buyurun bizde bekleyin isterseniz.”

“Çok teşekkür ediyorum ama gitmem lazım. Birazdan tekrar ararım kendisini ne de olsa yarın işe gelecek. Memnun oldum sizinle tanıştığıma tekrar teşekkür ediyorum. Görüşmek üzere.”

Apartmandan çıktıktan sonra arabama geçip elimdeki tatlı poşetini yan koltuğa bıraktıktan sonra tekrar aradım Şahika’yı ama bu defa kapalıydı telefonu. Çiğdem’in söylediklerinden sonra iyice te-

laş yaptım ben de. Nerede olduğunu, nasıl olduğunu bulmam zordu. Bu yüzden bütün kalbimle iyi olmasını dileyerek aklıma daha fazla kötü şeyler getirmeden eve gitmek istedim.

Bulduğum sokağa yakın olan caddeye doğru çıktığımda yolun sağ tarafında gördüğüm marketin önünde uygun bir park yeri bulup durdum. Telefonumun şarjı bitmek üzere olduğu için Yıldız'a "Güzel bir film seç hemen ben bir şeyler alıp geliyorum. Bugün keyif yapalım." diye mesaj attıktan sonra markete girip Yıldız'ın ve benim en sevdiğimiz cipslerle birlikte mısır aldım. Bu gece her şeyi unutup aklımı dağıtmak istiyordum. Arabamın kilitini açıp elimdeki poşetleri arka koltuğa koyduğum sırada karşı şeritten gelip yaya yolundan geçen bir adam gördüm. Siyah hırkası ve siyah beresi ile gözlerimin önünden geçerken olduğum yerde kaldım öylece. Kalp atışlarım hızlandı. Sanki içime bir ateş parçası düştü içime. Geçen gün gördüğüm adam olabilir miydi bu? Umut olduğuna inandığım adam! Bunu anlamamın tek yolu vardı o da bu adama yakından bakmak. Kalbimin titremesi boşa değil biliyordum. Her ne kadar dikkatlice bakmaya çalışsam da hava karardığı için yüzünü tam olarak seçemiyordum. Bu defa arkasından seslenmek yerine sessizce yanına gitmek istedim. Arabamın kapısını kapatıp kilitledikten sonra hemen arkasından yürümeye başladım. Daha az önce çıktığım, Şahikaların olduğu sokağa girince daha bir arttı şaşkınlığım. Adımlarımı hızlandırıp sokağa döndüğümde, karşıma baktığım gibi ortadan kaybolduğunu fark ettim. Sokağın ortasında delirmiş gibi bir sağa bir sola yürümeye ve hatta koşmaya başladım ama

nafile. Acaba bu apartmanlardan birine mi girdi? Buralarda oturuyor olabilir mi diye düşünürken başımı kaldırıp etrafımdaki apartmanlara bakındım. O kadar kötü oldum ki hızla dönmeye başladı başım. Hepsinin gözlerimin önünde bir domino taşı gibi devrildiğini hissediyordum. Çığlık atmak, bağırarak, içimde kopan bu fırtınayı dışarıya kusmak istiyordum ama yapamadım. Yavaşça bir apartmanın önüne yaklaşıp destek almak için duvara yasladım elimi. Göğüs kafesimde hissettiğim ağrı nefes alıp verişimi zorladı. Sırtımı duvara yasladığım gibi sakinleşmeye çalıştım. Belki de hiç görmedim, bir daha görmek istediğime odaklandığım için bir hayal görmüş olabilirim. *Nasıl bir durumdayım Allah'ım? Neyle sınanıyorum ben? Aklımı yitirmekten korkuyorum.*

Daha fazla kötü olmamak için bir an önce eve gitmek istedim ama adım atacak hâl bulamıyordum ayaklarımda. Yine de güç bela geldim kendime ve karanlık olan sokağın sessizliğinde usulca arabamın olduğu yere doğru yürüdüm. Henüz birkaç adım bile atmamışken sol kolumu arkamdan gelen birinin tutmasıyla birlikte korku dolu bir iç çektim. Olduğum yerde dururken arkama dönüp bakacak cesaretim yoktu. Kaskatı kesilip kaldım. Gözlerimin önünde beliren karanlık perdelerin görüş açımı daha da kararttığının farkındaydım. Ağır ağır yutkundum ve sesimin en kısık hâliyle "Umut" derken arkamı dönüp kolumdan tutan kişiye baktım. Göz göze geldikten sonrası karanlık ve soğuk...

Ağır ağır açmaya çalıştığım gözlerim beyaz

flüoresan lambanın yaydığı ışıkla kapandı. Görüş açımı lambadan uzaklaştırmaya çalıştım ama boynum âdeta tutulmuş gibiydi. Her hareketimde canım yanıyordu. Bütün vücudumun üzerinden büyük bir ağırlık geçmiş gibi hâlsiz ve kırgındım. Konuşmak istiyordum ama çıkmıyordu sesim. Yaşadığım korkunun etkisiyle dilim mi tutuldu yoksa? Korkuyu düşününce uzandığım yerde gözlerimi bir anlık şaşkınlıkla kocaman açıp kalktım hemen. Kolumdan tutan kişinin Barış olduğunu görünce baygınlık geçirdim. Muhtemelen burası da onun evi. Uzandığım kanepeden doğrulduğum anda başıma bir çekiç darbesi inmiş gibi oldum. Barış, bu sırada telaşla yanıma yaklaştı ve “İyi misin Güneş?” diye sordu. Hayal değil gerçektir bu. Elimi tutan ve bana iyi olup olmadığımı soran kişi Barış’ın ta kendisiydi. İşin asıl şok eden tarafı ise az önce konuştuğum Şahika’yı sorduğum kadın yani Çiğdem de Barış’ın hemen arkasında duruyordu. Doğrulduğumu gördüğü an hemen yanındaki sehpaye doğru yönelip bir bardak su doldurdu benim için. “Buyurun için biraz iyi hissedersiniz.” dedi, su bardağını bana uzatarak. Şaşkın gözlerimle bardağı elime alırken, teşekkür edercesine gözlerimi kapatıp içtim suyu. Sanki bir çölün ortasında yıllardır kalmış gibi kana kana içtim hem de. Bütün bu gördüklerim serap olabilir mi diye soruyordum kendi kendime. Gözlerimi tekrar açtığımda Barış’ın hâlâ karşımda durduğunu görünce anladım hayal olmadığını. Evet, ne bir çöldeyim ne de gördüğüm seraptı. Bu gerçeğin ta kendisiydi işte.

“Güneş, iyi imisin?” diye sordu tekrar Barış. Sıcak bakışlarının arasında sarıp sarmalıyordu

beni sanki.

“İyiym Barış. Sadece şaşkınlığım biraz.”

Gülümsedi. “İnan bana ben de şaşkınlığım. Seni bir anda görünce konuşurmak istedim ama sanırım korkuttum.”

Ayakta bekleyen Çiğdem, “Biraz daha su içmek ister misin?” dedi bana yüzünde sevecen bir tebessümle. Nazıkçe teşekkür ettim. Kanepeden kalkıp normal oturma şeklini alırken Çiğdem’e olan meraklı bakışlarımı fark etti Barış. Ayağa kalkıp onun yanına geçerken “Çiğdem benim eşim.” diyerek gülümsedi, dudaklarına yerleştirdiği utangaç bir tebessüm ile. Daha çok şaşırdım. Ben de ayağa kalkıp tebrik etmek istedim ama Çiğdem buna izin vermedi. Benden önce davranıp uzattığım elimi sıkarken “Lütfen kalkmayın, tekrar memnun oldum.” diyerek bakışları ile kucakladı beni.

“Ben de öyle. Tebrik ediyorum bu arada.”

Eşinin elinden tuttu Barış ve ikisi de hemen sağ tarafımdaki kanepeye oturdular. Onun evli olduğunu öğrenince ve yıllar sonra bu şekilde karşımda görünce şaşkınlıktan alamıyordum kendimi. Üstelik Şahika’nın da karşı komşusuydu. Bu ev, gülkurusu renginin üzerine beyazın uyumu ile döşenmiş bu salon ikisine aitti. Şu an Barış’ın evinde oturuyor olduğuma gerçekten inanamıyordum. Nasıl davranacağımı, ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Ne beklerken ne buldum. Umut diye arkasından koştuğum adam Barış çıktı. Bu bir tesadüf mü yoksa tesadüften öte bir şey miydi bir türlü anlam veremedim doğrusu. Bütün düşünce gücümü kay-

betmiş bir şekilde öylece duruyordum karşılarında.

“Birkaç saat önce tanışmışsınız Çiğdem ile.”

Gülümsedim.

“Evet, benim yardımcım burada oturuyor. Onun yanına geldim ama evde yoktu. Kapının önünde beklerken gördüm. Değişik bir tesadüf oldu.”

“Siz bayılınca Barış aradı beni. Hemen aşağıya indim yardımcı olmak için. Sizin olduğunuzu görünce inanmadım önce. Sonra sizi eve getirdiğimizde Barış uyanmanız için birkaç defa isminizi söyleyince merakımı fark edip üniversiteden arkadaşınız olduğunu söyleyince şaşkınlığım arttı. Gerçekten dediğiniz gibi çok değişik bir tesadüf oldu.”

1.65 boyu ve incecik beliyle oldukça narin görünüyordu Çiğdem. Kıvrık kızıl saçlarının uzunluğu hemen hemen beline kadardı. Yuvarlak yüzü, ince belinin aksine daha bir topluydu. Cılız bir surla sahip değildi yani. Dudağının üzerindeki ben ve gözlüğünün arkasında taşıdığı kaşık gibi siyah gözleri, uzun kirpikleri ile çok şirin bir görüntü bırakıyordu insanın gözünde. İçindeki samimiyet tüm sıcaklığı ile yüzüne yansıyor. Konuşurken gülümsüyor ve âdeta rahat hissetmemi istercesine oldukça yakın davranıyordu.

Çiğdem’in getirdiği kahve iyi geldi bana. Aslında ben daha çok kalkıp gitmeyi istedim ama ikisi de buna izin vermedi. İyi de oldu hani en azından kahvelerimizi içerken onların nasıl tanıştığını, bizim Barış ile arkadaşlığımızı konuştuk. Kahvemi bitirdikten sonra saatime baktım ve saatin dokuzu geçtiğini görünce ayağa kalktım.

“Ben artık müsaadenizi isteyeyim.”

“Biraz daha otursaydın çay demlerim hemen.” dedi Çiğdem, ikna etmeye çalışan hafif çocuksu ses tonu ile. Aynı şekilde Barış da katıldı eşinin söylediğine ama evde Yıldız’ın beni beklediğini söylerken bir daha geleceğimin sözünü de vermeyi ihmal etmedim.

Kapıya doğru ilerlediğimde girişteki vestiyere takıldı gözüm. Çiğdem, çantamı bana uzattığı sırada Barış, vestiyerde duran o siyah hırkayı aldı eline. Yüzüm düştü birden.

“Ben bırakırım seni.” dedi hırkasını giyindiği sırada.

“Gerek yok Barış, teşekkür ederim ama ben arabamla geldim zaten.”

“O zaman aşağıya kadar geçireyim.”

Çiğdem ile vedalaştıktan sonra çıktık evden. Asansör yerine merdivenlerden inmek istedim. Barış’ın üzerindeki hırkayı görünce kalbim sıkışıyordu çünkü. Birkaç saniye bile olsa kapalı bir yerde olmanın bana iyi gelmeyeceğini biliyordum.

Apartmandan çıktığımızda başımı karanlık olan gökyüzüne kaldırdığım gibi, gözlerim kapatıp derin bir nefes aldım. Barış, ellerini hırkasının cebine koymuş karşımda dururken gülümsedi bana.

“Esaretten çıkmış gibi gökyüzüne bakıp iç geçirdiğine göre baya sıkılmışsın demek.”

“Saçmalama yok öyle bir şey. Ben gerçekten çok şaşkınım.”

Gülümseyerek yaklaştı yanıma ve ellerini cebinden çıkarıp sıkıca sarıldı. Kısa bir şaşkınlık yaşadım önce, bunu yukarıda da yapabiliirdi ama yapmadı. Eşinden çekindiğini anladım tabii ki ve hiç bozmadım bu anı. Her ne olursa olsun Barış'ı yıllar sonra karşımda görmek bana şaşkınlık kadar mutluluk da verdi. Ona sarılırken geçmişi ne kadar çok özlediğimi daha bir anladım. Onunla devam eden çok sıkı bir arkadaşlığımız olmadı ama biz kısa zamanda çok şey paylaştık. Onu ilk gördüğüm tanıdığım andan beri hep dostum olarak bildim fakat onun bana farklı duygularla yaklaşması ve benim Umut ile beraber olmam aramızdaki bu arkadaşlığı fazlasıyla zedeledi. Birbirini hiç tanımayan iki yabancı gibi olduk. Aynı sınıftaydık ama aramızda kocaman bir uçurum vardı. İlk defa tanışıp arkadaş olduğumuz o güne bir türlü geri dönemedik. Yıkılmıştı bir kere duvar, istesek de tamir edemezdik.

“Ben senin kadar şaşırmadım biliyor musun? Bir gün seninle karşılaşacağımızı biliyordum. O gün bugün işte. Beş sene sonra bugün...”

Yanından birkaç adım uzaklaşırken; “Nasıl da geçmiş yıllar öyle değil mi?” diyerek yürüdüm.

“Evet, aynen öyle. Belli ki geçen yıllara meydan okumakta üstünüze yok Güneş Hanım.”

Bunu neden söyledin der gibi baktım ona. Anladığı için cevap vermekte gecikmedi.

“Yıllar diyorum; güzelliğine hiç dokunmamış.”

Bunu duyunca utandığımı hissettim bir an. Başımı yerden kaldırıp ona bakamadan teşekkür ettim. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyordu. Geçen

yıllara inat ilk günki gibi koruyorduk bazı şeyleri.

Konuşmalarımızın daha fazla derinleşmesini istemediğim için çabucak arabamın yanına yetişmek istiyordum ama yol inatla uzuyordu gözlerimin önünde. Sanki adımlarım yerinde sayıyordu. Oysa o kadar da mesafe yoktu ama huzursuzluk işte; yapıyordu böyle şeyler. Neyse ki sonunda yetiştim arabamın olduğu yere. Tam da vedalaşacağım sırada Barış arkasına bakıp; "Neden arabanı sokağa geçirmedin?" diye sordu.

"Ben eve dönerken buradaki marketi görünce durup bir şeyler almak istedim. O yüzden buraya park ettim."

Bakışları değişti birden ve ben bir pot kırdığımı anladım. *Ah Güneş! Sen bir iş çevirdiğinde yakalanmadan duramaz mısın hiç?* Kendi kendime hayıflanırken Barış, soru sormakta hiç gecikmedi hâliyle.

"O hâlde neden oraya geri döndün. Sahi sen sanki birini arar gibi etrafına bakıyordun ve iyi değildin. Korkmuş gibiydin yani. Zaten beni görünce de bayıldın. Bir sorun mu var Güneş?"

Önce giydiği hırkaya daha sonra da yüzüne baktım. "Seni Umut sandığım için peşinden koştum." diyecek değilim tabii. Bu yüzden yüzüme yansıyan, yakalanmış olmanın vermiş olduğu bu aptal ifadeden kurtulup aklıma gelen ilk şeyi söylemeliyim dedim içimden. Çok beklemeden "Şahika!" dedim, yüksek bir sesle. Benim bu şekilde tepki vermem karşısında kaşlarını çattı Barış ama neden bağırdığıma ben bile anlam veremedim. Boğazımı

temizleyerek sesimi kontrol altına alırken oldukça rahat bir şekilde devam ettim konuşmaya.

“Ben marketten çıktıktan sonra Şahika’yı görmüş gibi oldum. Bu aralar biraz sıkıntısı vardı. Yeğeni köyden kaçıp yanına gelmiş. Kızın ağabeyleri vs. çoktan peşine düşmüştür ki ilk bakacakları yer de burası zaten. İşte ben de bu yüzden onu görmeye geldim. Sonra evde bulamayınca çıktım. Onu gördüğümü sandığım için geri döndüm. Sen kolumdan tutunca da belki onlardan biridir diye düşünüp korku içinde kaldım ve seni görünce de bıraktım kendimi, bayıldım. İşte her şey böyle oldu.”

“Üzüldüm bak şimdi ama bunu söylemen iyi oldu en azından ben de göz kulak olurum kendilerine. Çiğdem’e de söylerim ilgilenir. Fakat her ne olursa olsun bu durumun bir an önce çözülmesi lazım. İş zarar vermeye kadar giderse eğer, kötü olur.”

Sağ kulağımı çekip arabamın kapısına vurdum. “Aman Allah korusun Barış. Bakalım ne olacak bu önümüzdeki günlerde.” diyerek açtım arabamın kapısını. Tekrar sarıldı bana Barış. Hiç bırakmak istemiyor gibiydi. Bu defa çok sürmesine izin vermedim ve hafiften geri çektim kendimi.

“Çok teşekkür ediyorum sana ve eşine. O gerçekten harika bir kadın.”

“Teşekküre göre yok Güneş. Sen iyi ol sadece. İstedğin zaman gel beklerim. Yıldız’a da çok selam söyle. Ara sıra da görüşelim isterseniz olur mu?”

“Olur, tabii ki. İletirim selamını. Hoşça kal Barış.”

Oradan uzaklaşmak için hareket ettiğimde arabanın çakmaklığına şarj etmek için telefonumu koydum hemen. Yıldız'ın merakta kaldığını tahmin ettiğim için beş dakika sonra açtım telefonumu. Eve geçip olup bitenleri anlattığımda nasıl bir tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum.

Yol boyunca aklımda yaşadığım o an vardı sadece. Umut olduğunu düşünüp karşımda Barış'ı gördüğüm o an. Böyle bir şey nasıl oldu anlam veremiyordum. Aklımda iki ayrı ses aynı anda yankılandıkça bir ikilemin içine doğru sürükleniyordum. Kendimi çıkmazlardan kurtarmak adına indim arabadan ve bir an önce eve geçip Yıldız ile konuşmak istedim bu olanları. Alelacele apartmanın kapısından içeriye girdiğim sırada çaldı telefonum. Arayan Şahika'ydı. Hiç vakit kaybetmeden açtım.

“Şahika! Neredesin sen? İyi misin?”

“Güneş Hanım, iyiyim ben Eşrefpaşa'da oturan bir arkadaşım vardı ona geldim. İnanın aramalarınızı şimdi gördüm.”

“Çok merak ettim sizi. Sen öyle apar topar çıkınca ben de iş çıkışı yanına gelmek istedim. Seni bulamayınca da iyice merak ettim. Bak doğruyu söylüyorsun değil mi? İyi misiniz gerçekten?”

“Gerçekten bir sorun yok Güneş Hanım, yarın geleceğim zaten kliniğe. Konuşuruz yine. Merakta bıraktım sizi tekrar kusura bakmayın.”

“Siz iyi olun da Şahika gerisi önemli değil. İstersen gelip sizi alabilirim bizde kalırsınız.”

“Teşekkür ediyorum Güneş Hanım düşünmeniz bile yeter. Yine de aklımda olur.”

“Peki, dikkat edin o zaman. Yarın olumsuz bir durum olursa da gelme sıkıntı değil. Kendine iyi bak selam söyle yeğenine.”

Şahika ile konuştuktan sonra rahat bir nefes aldım. Sadece birkaç saat içinde yaşadığım ve hâlâ etkisinden kurtulamadığım olayların arasında neredeyse unutacaktım onu ama neyse ki iyiydi. Merdivenleri çıkarken Barış'ın, Şahika'nın kapı komşusu olduğu geçti aklımdan. Şahika yıllardır oturuyordu o apartmanda peki ya Barış ve eşi? Onlar ne zamandan beri oradaydı acaba? Ne kadar tuhaf bu hayat, kimin ne zaman ve nerede karşına çıkacağını tahmin bile edemiyor insan. Nefes aldığım her gün hatta her saniye bakalım daha neler çıkaracaktı karşıma.

Dairemin önüne geldiğimde aniden duraksadım. Yağmur ve Yıldız'ı kapıda konuşurken görünce şaşkınlığım beni dalgın düşüncelerimin arasından çıkardı. Önce Yıldız gördü beni. “Aman efendim kimler teşrif etmiş.” dedi, sesinden aldığım küçük bir sitem ile. Gülümsemesinin altında yatan fırtınanın esintisini gözlerinden okuyabiliyordum. Yağmur, dizlerinin hemen üzerinde biten ve ince vücuduna kalem gibi oturan kare yakalı gülkurusu dar elbise giyinmişti. Ayaklarına tercih ettiği yarım bot modeli siyah ince topuklu ayakkabısı ile tamamladığı elbisenin içerisinde harika görünüyordu. Bukleler hâline getirdiği saçları, doğal güzelliğine dokunmadan yaptığı hafif makyaj da ona bir hayli yakışmıştı doğrusu. Hayran bakışlarımla ona doğru yaklaşıp “Hoş geldiniz.” dedim. “Hoş buldum Güneş Hanım.” dedi, selamlaşmak için uzattığım elimi sıkarken. Kapının önünde durdukları için yeni mi geldi ya da

gidiyor muydu acaba diye düşünürken Yıldız girdi araya. Yağmur, sol kolunun üzerinde taşıdığı siyah deri ceketini giyerken Yıldız, hafifçe beni kendine doğru çekti ve o imalı gülüşü ile “Yağmur da şimdi gidiyordu.” dedi yarım ağzıyla.

“Biraz daha kalsaydınız Yağmur Hanım.”

Gülümsedi. Saçlarını omzunun arkasına atarken boynundaki kolyeye ilişti gözlerim. İncecik zincirin ucundaki küçük nazarlık... Oldukça zarif bir görüntüye sahip olan bu kolyeyi görünce gözlerimin önüne yine geçmişten bir kare düştü.

“Çok isterdim ama katılmam gereken bir davet var. Oraya yetişmem gerekiyor. Siz benden bir söz almış olarak kabul edin. En kısa zamanda daha uzun oturup bir çayınızı içmek isterim elbette.”

Yıldız'ın çağırdığı asansöre binerken göz göze geldik onunla. Bu kızın bana her baktığında gözleriyle bir şeyler anlatmak istediğini hissediyordum. Tuhaf ama tanıdık bir bakıştı hem de çok tanıdık!

İçeriye girdiğimde çantamı askılığa astım, daha sonra ayakkabımı çıkarmak için eğilirken Yıldız'ın arkamdan geçip kapıyı sert bir şekilde çarpması ile bir an dengemi kaybedip duvara tutundum. “Sen beni deli mi edeceksin Güneş?” dedi, bir hayli kızgın olan sesiyle. Doğrulup ayakkabılarımı ayakkabılığa yerleştirirken gayet sakin bir hâlde “Yine ne yaptım Yıldız?” diye sordum. Kendisi hızlı adımlarla salona geçerken ben de mutfığa geçip bir bardak su içtim. Yüksek sesi ile konuşurken ona geliyorum dediğim hâlde geç kaldığım üstelik telefonu da kapattığım için bana

kızdıkça kızılıyordu. Birazdan ona anlatacaklarım karşısında nasıl bir tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum. Suyumu içtikten sonra salona geçtiğimde benden bir cevap bekleyen Yıldız'a baktım ve bir şey konuşmadan oturdum koltuğa. O da salonun ortasındaki büyük orta sehpanın üzerinde duran dergileri kenara çekip tam karşımda oturdu.

“Kanepeye de oturabilirsin Yıldız.”

“Yok, hayır ben burada oturmak ve seni anlamak istiyorum Güneş. Neredeydin aklım çıktı burada.”

“Anlatacağım ama önce Yağmur’un buraya neden geldiğini söyleyeceksin bana.”

“Beni bırakmak için geldi. Aynı anda çıktık okuldan o da buralarda bir yerde bir davete katılacaktı seni bırakabilirim deyince yok demedim. Ayıp olmasın diye de kahve içmeye davet ettim. Hepsi bu.”

Az önce yaşadıklarımı anlatmaya nereden başlayabilirim diye zaman kazanmak istercesine sordum bu soruyu. Yağmur, Yıldız ile aynı okulda çalışıyordu ve arkadaşlardı bu yüzden burada olması da gayet normaldi. Öylesine sorulmuş bir soru olduğunu anlayan gözleriyle bana bakarken bir an önce konuya geçmemi ve her şeyi anlatmamı bekliyordu Yıldız. Koltuğumun altında duran yastığı arkama alıp geriye doğru yaslandım. Derin bir iç çekip boğazımı temizledikten sonra “Bugün yine Umut’u gördüğümü sandım.” dedim.

İlk söylediğim güne nazaran daha bir sakindim ve bu hâlim Yıldız’ı ciddi anlamda düşündürüyordu,

bunu görebiliyordum. Gördüğümü sandım deyince saniyeler içinde aklından türlü türlü şeyler geçir-diğine adım gibi emindim. En başta yavaş yavaş deliriyor olduğumu düşünüyor olabilirdi mesela. Usulca yanıma doğru uzanırken elimi tuttu. Birkaç dakika öncesine kadar sinir küpü olan Yıldız'dan eser yoktu sanki. Gözlerindeki o uysal ve sakın bakışlarıyla elimi tutarken bana acıdığını hissediyordum.

“Güneş, bak ben senin için çok endişeleniyorum. Biliyorum çok tuhaf şeyler yaşıyorsun hatta yaşıyoruz buna ben de tanık oluyorum ama bu durum seni farklı bir şekilde etkilemeye başladı.”

“Şahika'nın durumunu biliyorsun. Onu görmek için evine gittim ama evde yoktu. Aradım ulaşamadım. Daha sonra karşı komşusu geldi ve evde olmadığını söyledi. Ben de eve dönmek için çıktım ve çok fazla ilerlemeden bir marketin önünde durup bir şeyler almak istedim. Bu sırada da şarjım az olduğu için sana mesaj attım film seç diye. Sonra da kapandı telefon. Marketten bir şeyler alıp poşetleri arabaya yerleştirirken bir adam gördüm.” Bir film izliyormuşçasına beni dinleyen Yıldız sehpadan kalkıp yanıma oturuyordu ve “Dur tahmin edeyim, yine siyah giyinmişti ve beresi vardı” dedi endişeli bir hâlde. Başımı sallayarak onayladım bu söylediğini.

“Bu defa seslenmedim arkasından ve onu takip etmek istedim.”

“Güneş!”

Yıldız, benim bir hayalin peşinden gittiğini

düşünüyor olsa da ona fırsat vermeden devam ettim konuşmaya.

“Şahikaların sokağına doğru yürüdüğünü görünce merak ettim. Aramızda biraz mesafe olduğu için her ne kadar hızlı ilerlesem de sokağa döndüğümde onu gözden kaçırdığımı fark ettim. Yine de durmadım ve etrafıma bakınmaya devam ettim. İşte tam da şu anda senin düşündüğün gibi delirdiğimi, bir hayal gördüğümü düşünmeye başladım hatta kabullendim evet delirdiğimi kabullendim.”

Ben konuşurken gözleri dolan Yıldız daha fazla dayanamadı bu anlattıklarına ve beni kendine doğru çekerek sardı. “Bunların hepsi geçecek inan bana.” dedi, sessizce. Ben ise konuşmaya devam ettim.

“Tam da gideceğim sırada birinin kolumdan tuttuğunu hissettim.” Uysal ve hüzünlü bir hâlde bana bakan Yıldız’ın gözlerinde aniden değişen bir ifade aldı yerini.

“Şaka yapıyorsun!” diyerek gözlerini kocaman açtı.

“Kim olduğunu gördüm.”

Kocaman açtığı gözleriyle benden bir cevap beklerken ağır ağır yutkunup “Barış” dedim. “Kolumdan tutan Barış’tı.”

Ağız açık bir hâlde ayağa fırladı Yıldız. Başını şaşkın bir hâlde bir sağa bir sola sallarken aklından neleri geçirdiğini tahmin edebiliyordum. “Bizim Barış öyle mi?” diye sordu, ellerini beline koyarak. Oturduğum yerde doğrulup “Aynen öyle” diye cevap verdim. Yerinde duramıyordu Yıldız.

“Güneş aklım almıyor. Saçma sapan şeyler geliyor şu an aklımdan. Yani senin o gün gördüğün kişi Barış mıydı?”

Benim ilk anda aklımdan geçen şeyi düşüneceğini bildiğim için gayet normal karşıladım bu hâlini. Fakat doğru olan bu değildi tabii.

“En başta ben de senin gibi düşündüm ama biraz sakinleşince öyle olmadığını anladım.”

“Güneş bu nasıl olur? Sen onu Umut diye gördün şimdi yeniden karşına çıktı ama Umut değil Barış. Sence bu normal mi?”

“Normal değil elbette!” dedim, onu kolundan tutup yanıma oturtarak. Onun böyle bir tepkiyi vereceğini tahmin edebiliyordum çünkü ben de aynı-sını düşündüm. Barış’ı sadece uzaktan görüp öylece kalsaydım belki bu ihtimal bende de ağır basacaktı ama ben bayıldıktan sonra onun evinde uyandım. Üstelik Barış, bıraktığım gibi değildi, evliydi. Biraz sakin olmasını isteyerek olayın tek bir ayrıntısını bile atlamadan anlattım. Kalkık kaşlarının altında kocaman açtığı gözlerini bir an olsun kırpmadan pür dikkat dinledi beni. Konuşmam bittiğinde bakışlarını yere devirip “Tesadüfe bak ya ne bekledik ne bulduk.” dedi. Söylediklerimin karşısında yaşadığı küçük şokun etkisini sessiz duruşu ile atlatmaya çalıştı Yıldız. İkimizin de içinde fırtınalar koptuğu hâlde dile getiremiyorduk düşündüklerimizi. Oturduğum yerde doğrulup ellerimi dizlerime koyarken salonun tam ortasında serdiğim gri renkli halımın, labirent şeklini andıran siyah kalın desenlerine bakındım. Bir an için kendimi o labirentin içinde gördüm. Boyumdan büyük kara duvarların

arasında adım attığım her yer benim geçmişim ve ben bir çıkış yolu bulmak, kaçmak istedikçe dönüp dolaşıp tekrar dolanıyordum geçmişime. Yaşadığım bu hayatın çıkış yeri tam olarak neresiydi? Ben daha ne zamana kadar meczup gibi dolanacaktım? Kendimden bile yorgundum. Cevabını bilmediğim sorularımın ağırlığı altında kaldıkça daha da yorgun oluyordum.

“Sen ne dersen de bence bu işin içinde bir iş var.” dedi Yıldız. Ayağa kalktı ve elindeki kanepenin yastığını sert bir şekilde yerine koydu.

“Ne olabilir ki Yıldız? O gördüğüm kişi Umut değil de Barış mı yani? Bunu mu söylemek istiyorsun?”

Oldukça gergin olan Yıldız bir türlü durmuyor yerinde bir sağa bir sola giderek başını döndürüyordu.

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?”

“Yıldız seni anlıyorum. Ben de en başında bu tepkiyi verdim ama sonra sakinleşince o düşüncelerimin yersiz olduğunu anladım. Tamam, Barış, Umut’u hiçbir zaman sevmemi ama bizim onunla ne yaşadığımızı nereden bilsin? Düşünsene; kuşlar, bileklik...” Sesim bir anda söylemek istediğim bütün sözcükleri yutkundu sanki. Konuşamadım! Zorla yutkunurken ellerimle yüzümü kapatıp ağlamamak için tutmaya çalıştım kendimi. Yanıma oturdu Yıldız. Uzanıp ellerimi tuttu usulca.

“Ne düşüneneğimi, ne söyleyeceğimi inan bilmiyorum ama bir şeyi çok iyi biliyorum o da seni üzgün görmeye dayanamıyorum.” dedi, beni yatış-

tırmaya çalışan o uysal sesiyle.

“Dayanamıyorum artık Yıldız. Hangi günahın gölgesi bu? Çıkamıyorum karanlıktan. Sesimi kendime bile duyuramıyorum. Bendeki yaşamak değil azap çekmek görmüyor musun? Yanıyorum. En acısı da daha nereye kadar yanacağımı hiç bilmiyorum. Dursun artık bu yangın Yıldız. Bitsin bu karanlık, son bulsun nefesim. Bulsun da kurtulayım. Ölümse kurtuluşum razıyım işte razıyım.”

“Yapma lütfen, böyle konuşma. Biliyorum çok yoruldun biliyorum bütün kontrolünü kaybediyorsun bazen ama inadına güçlü olmak zorundasın Güneş. Bunların sebebi her neyse çıkacak ortaya o zaman ak mı yoksa kara mı göreceğiz ama şimdi kendine gelmek zorundasın. Neleri atlatmadın sen...”

“Sorun da bu zaten.” dedim, sözünün bitmesini beklemeyip ayağa kalkarak. İşaret parmağını sol göğsümün üzerine koyup “Şu lanet olası kalp var ya” dedim, “işte o unutmak nedir bilmiyor ve ben bu yüzden atlatamıyorum.”

Yıldız, daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı ve beni kolumdan tuttuğu gibi odama doğru sürükledi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye çıkıştım ona.

“Uyumani istiyorum Güneş. İyi değilsin sen bu yüzden şimdi uyu, yarın sakın kafayla konuşuruz.”

Karşı geledim bu isteğine başımı olumlu anlamda sallayarak oturdum yatağıma. Yıldız, önce kuşların olduğu kafese daha sonra bana bak-

tıktan sonra usulca kapıyı kapatıp çıktı. Dakikalarca bakakaldım kapıya. Bakışlarım kapının üzerinde ama gözlerimin önünde yaşadıklarım vardı. Barış, eşi, Umut... Ne çok isterdim onun Umut olmasını. Peşinden koşarkenki çaresizliğim aklıma geldikçe nefes alamıyordum. Kemiklerimin içine işleyen yorgunluk dur durak bilmeyen titremelerin sebebi oluyordu her zaman. Üzerimi değiştirmeden usulca uzandım yatağıma. Daha fazla açık tutamadığım gözlerimi kapatıp kaçış olarak adlandırdığım uykunun kollarına bıraktım kendimi.

Sabah kalktığımda mutfığa inip kahvaltı sofrasını hazırlarken Yıldız'a yardım ediyordum. Dün geceye dair bir şey konuşmamaya ikimiz de özen gösteriyorduk. Aslında ikimiz de istiyorduk konuşmayı ama sonu iyi yerlere gitmediği için sanırım kaçmayı daha uygun buluyorduk. Evet, aynen öyleydi işte çünkü ne zaman bu konuyu açsam Yıldız'ın bana karşı acıyan bakışları ile karşı karşıya geliyordum ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Kahvaltımızı ettikten sonra sofrayı toparlayıp çıktık evden. Yıldız'ı okula bırakıp kliniğe doğru gidecekken, bir anda Yağmur'u gördüm karşımda. Emniyet kemerimi çıkarıp indim arabadan. Yanımıza doğru gülümseyerek gelen Yağmur'a aynı şekilde karşılık verdik. Gülmenin bu denli yakıştığı bu kıza hüznü bir türlü yakıştıramıyordum doğrusu.

"Günaydın Güneş Hanım." dedi benimle selamlaşarak ve aynı sevecenlikle Yıldız'la da selamlaştı. Düunki şıklığına nazaran bugün daha bir sade

gördüm onu, yüzünde ayrı bir hava oluşturan ince bukleler yıkanmış, yerini saçlarının doğal hâli olan kalın dalgalara bırakmıştı. Onlar selamlaştığı sırada Yağmur'un omzunun arkasından biraz ilerimizde duran ve içinden de kendisinin indiği siyah arabaya takılıp durdu bakışlarım. Acaba nişanlısı mıydı arabadaki diye düşünürken göz göze geldik.

"Sizi burada görmem iyi oldu Güneş Hanım." dedi. "Aceleniz yoksa eğer size bir şey söylemek isterim."

"Tabii ki buyurun."

Önce boğazını temizledi, daha sonra göz ucuyla Yıldız'a bakıp saçlarını sol omzunun üzerine aldı. Konuşmasına başlamadan önce "Ben de içeriye geçiyorum görüşürüz kızlar." dedi Yıldız. Yağmur'un onun yanında konuşamayacağını anladı muhtemelen. Minnet dolu bakışlarıyla gülümsedi Yağmur ve ben de öyle. Birbirimize göz kırptıktan sonra Yıldız uzaklaştı yanımızdan.

Ne söyleyeceğini merak ediyordum gerçekten. Bir an önce söze başlamasını istercesine baktım yüzüne. Derin bir nefes alırken hemen arkasında duran arabaya bakıp yüzünü tekrar bana doğru çevirdi ve "Ben birkaç hafta seansa gelemeyeceğim Güneş Hanım." dedi. Normal bir durum olmadığını sezdiğim için sormamam gereken soruyu soruyordum kendisine. "Sizin için bir sakıncası yok ise sebebini öğrenebilir miyim?" dedim. Sustu! Ben de o sırada göz ucuyla arabaya baktım ve bana geldiğini nişanlısına söylemiş olabilir mi acaba diye geçirdim içimden.

“Nişanlınız ile ilgili bir durum değildir umarım.”

“Hayır, değil. Zaten ona söyleyemedim henüz size geldiğimi. Biz bugün Hatay’a gidiyoruz. Birkaç hafta orada kalacağız. Sonra tekrar geleceğim.”

“Bu sebepten ise rahat olun lütfen. Seanslarına bir süre ara verebiliriz. Sizden tek istediğim bu süre zarfında yaşadıklarınızı bana anlatıyormuşçasına bir deftere yazmanız. Yaşadığınız herhangi olumsuz bir durumda bunu yaparsanız eğer hem kendi kendinizi rahatlatacak hem de duygularınızı kontrolünüz altına alabileceksiniz. En azından sadece gelene kadar. Gelince de eğer isterseniz birlikte gözden geçiririz. Siz sadece nişanlınız ile tatilinizin tadını çıkarın.”

“Size ne kadar teşekkür etsem az.” diyerek sarıldı bana. Bir anlık şaşkınlıkla duraksadım önce ama daha sonra ben de sarıldım ona. Sarılırken arabanın kapısının açıldığını gördüğüm gibi sebebini anlayamadığım bir ağırlık çöktü kalbime. Ritimlerimin değiştiğinin farkındayım. Gözlerim o kapıdan çıkıp inecek olanı görmek için âdeta sabırsızlanıyordum. *Neden böyle oldum ki ben? Saçmalamayı kes artık Güneş ve kendine gel. Hiç tanımadığım bu insanlar için bu kadar heyecan fazla!*

Yağmur bana sarılmayı bırakıp yanımda durduğunda o kişi de indi arabadan. Nişanlısı Selçuk. Son görüşmemizden sonra telefonunu bende unuttuğu gün gelen aramada ekranda çıkan fotoğraftan görmüştüm onu. Kumral renkli kıvrırcık saçlarını yakından görünce daha bir sempatik geldi gözüme. Gözleri çimen yeşiliydi. Ağır adımlarla yaklaştı ya-

nımıza ve “Sanırım muhabbet biraz uzun sürecek.” dedi, gülümseyerek. Daha sonra sağ elini uzatıp tanışmak için kendini tanıtmayı da ihmal etmedi.

“Merhabalar ben Selçuk, Yağmur’un nişanlısıyım.”

“Merhabalar ben Güneş...” kendimi nasıl tanıttığımı bilemediğim için Yağmur’un gözlerine baktım. Hemen anladı ve araya girip “Yıldız’ın ev arkadaşı, onun için bir sürpriz hazırlayacağız bunu konuşuyorduk” dedi, yalan söylemiş olmanın verdiği huzursuzlukla. Selçuk, kaşlarını hafifçe çatarken sol koluyla sarıldı Yağmur’a. “Biz bugün gidiyoruz” dedi. Hiç bozmadı bu anı Yağmur, yine aynı şekilde alelacele toparladı durumu.

“Evet, zaten dönünce olacak sürpriz, öyle değil mi Güneş? Bekleyeceksiniz beni.”

Başımı olumlu anlamda sallayıp “Kesinlikle öyle olacak.” dedim. “Kadromuz eksik olursa olmaz Selçuk Bey.”

“Neyse biz artık gidelim mi canım? Daha müdüre uğramam gerekiyor.”

“Olur hayatım. Çok memnun oldum Güneş Hanım. Görüşmek üzere.”

“Ben de öyle Selçuk Bey. Yağmurcuğum en kısa zamanda görüşmek üzere size iyi yolculuklar.”

Tekrar sarıldı bana. Üstelik bu defa daha sıkı. Dudaklarını kulağıma doğru yakınlaştırıp “Teşekkür ediyorum.” diye fısıldadı. Yüz yüze geldiğimizde gözlerimi sıkıca kırpıp gülümsedim kendisine. İkisinin de karşısında durup bakarken Selçuk,

Yağmur'a biraz daha sokulup sarıldı. Arabama geçip hareket ederken el salladılar bana, korna çalıp onlara karşılık verdikten sonra uzaklaştım yanlarından. Yağmur'un bahsettiklerinden daha bir ağır ve suratsız bir Selçuk ile karşılaşmayı beklerken bu denli sempatik birini karşımda bulmak beni şaşırttı doğrusu. Geçmişinden kurtulamayıp hâlâ eskileri yâd eden insanların yüzünde bir hüznün her zaman daim olur. Kimileri belli etmez ama bunu yaşayanlar hissederler diye düşünüyordum. Mesela Yıldız, o deli dolu şen şakrak halleriyle kendini dünyanın en mutlu insanı olarak sergileyebiliyordu. Yaşadıkları, geçmişi bir duvar gibi önünde dursa da o duvarları göstermiyordu kimseye. Acılarının karşısında dağ gibi durup ben yıkılmayacağımı demesini biliyordu. Göstermiyor ama hissettiriyordu. Arkadaşım olduğu için değil ya da yaşadıklarını bildiğim için hiç değil. Belki hislerimin kuvvetli oluşundan belki de mesleğimin bana kazandırdığı deneyimden. En ufak bir şeyde hissedebiliyordum. Benim onun gibi olduğum söylenemez mesela. Ben daha çok Yağmur gibiydim. Gülüşlerim, mutluluğum hep bir parça eksik, bir parça korkulu. Ben geçmişimden korkuyordum, o da geleceğinden... Ben yılların benden aldıklarıyla savaşıyordum o ise kazandığını kaybetmemek için meydan okuyordu hayata. Sanırım Selçuk da Yıldız gibiydi. Belki de bu yüzden bu kadar çabuk karar vermiş hayatını değiştirmeye. Aşka, sevmeye yeniden başlamaya bu kadar çabuk karar vermiş ve bulmuştu Yağmur'u. Umarım bu yolculuk ona mutluluk verir. *Umarım Yağmur bambaşka bir insan olarak döner.* O şehir bir insanı ne kadar mutlu eder emin değildim ama

Yağmur'un mutlu olmasını ve korkularından sıyrılıp her şeye rağmen aşkın peşinden koşmaya çalışın o güzel kalbinin kazanmasını çok istiyordum. Her zaman ayıracak değil ya sevenleri belki bu defa kavuşturdu...

Neyse ki bu defa kliniğime yakın bir yerde park edebildim arabamı. Arka koltuğa uzanıp bilgisayarı ve çantamı aldıktan sonra inip kliniğe gectim hemen. Kapısı açık olduğu için Şahika'nın yeni gelmiş olduğunu anladım çünkü Şahika, kliniği ilk açtığı anda havalansın diye en az yarım saat açık bırakırdı kapıyı. Kapıyı hafifçe vurup girdim içeriye ve Şahika, beni gördüğü gibi hemen ayağa kalkıp yanıma geldi. "Nasılsın canım?" diye sordum, az ötemde duran kısa boylu, siyah uzun saçlı, hafif kilolu olan kıza bakarak. "Nasıl olayım Güneş Hanım bugün de iyiyiz çok şükür. Bak bu benim yeğenim Nazlı!" diyerek elinden tutup yanıma doğru yaklaştırdı yüzünü yerden kaldıramayan yeğenini. Üzerinde hissettiği baskı ve utanç her hâlden belli oluyordu bu küçük kızın. Onu rahatlatmak için gülümseyip elimi ona uzatarak "Hoş geldin Nazlıcığım." dedim. Başını hafifçe yerden kaldırıp yüzüme bakmadan zorlama bir tebessümle aldı uzattığım elimi. "Hoş buldum Güneş Hanım." dedi çekingen bir sesle. Sol elimle çenesinden tutup hafifçe kaldırdım yüzünü. Bakış açımı almak istedim. "Sen bana Güneş Abla desen daha iyi olur." dedim göz kırparak. Daha sonra Şahika'ya doğru dönerek "Yeni geldiniz galiba?" diye sordum.

"Evet, Güneş Hanım yarım saat oldu çayı demledim tozları da aldım çabucak."

“Bak bu güzel işte. Hadi üçümüze çay doldur. İlk hastamız gelmeden önce birer bardak çay içelim.”

“Hemen getiriyorum.” diyerek mutfığa doğru koştu Şahika. Ben de karşımda utangaç bir hâlde duran Nazlı’yı bekleme salonumuza alıp geçtim. Tekli koltuğun birinde ben diğerinde ise kendisi oturuyordu. Oturuşu emanet gibiydi. Koltuğun neredeyse kenarında oturdu. İlk bakışta en çok dikkatimi çeken şey saçları oldu Nazlı’nın. Simsiyah, oldukça gür ve çok da uzun saçlarının ön kısmından bir tutam alarak örgü ile taç yapmıştı. Yüzü yuvarlak ve topluydu. Az biraz Şahika’yı andırırdı bana. Siyah iri gözleri uzun kirpiklerinin arasında çok güzel görünüyordu Nazlı. Kaç yaşındaydı bu kız acaba? Buraya birlikte kaçıp geldiği sevdiği neredeydi peki? Bir sevda uğruna aşkla düşmüştü yollara. Her şeyden, herkesten vazgeçmişti. Tek bir kişi için onca insanı ardında bırakmıştı yani. Bu yaşta bu cesareti bulacak kadar seviyor muydu gerçekten? *Nasıl bir şeysin sen aşk; nasıl da hükmediyorsun kalbimize. Sınır tanımadığın gibi yaşı da mı tanımıyorsun sen?*

Şahika elinde çay tepsisi ile yanımıza gelirken “Kaç yaşındasın sen Nazlı?” diye soruverdim, çayımı alıp içerisine şekeri atarken. Şahika, Nazlı’nın oturduğu koltuğun hemen yanındaki kanepeye oturdu. Nazlı, uzanıp bardağını alırken “17 yaşındayım.” dedi, ürkek ses tonuyla. Çayımdan bir yudum alıp “Oldukça cesursun.” dedim. Başını kaldırıp önce bana daha sonra da teyzesine baktı. Bunu hangi alanda söylediğimi yüz ifadelerimizden tahmin etmeye çalışıyordu galiba.

“Okuyor muydun Nazlı?”

Sorduğum bu sorunun karşısında hafiften bulglandı gözleri ve kızardı. Başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak “Çok istedim ama olmadı.” dedi. Daha sonra Şahika girdi araya.

“Ortaokula kadar okudu.”

“Liseyi neden okumadın?”

“Babam istemedi Güneş Abla. Zamanında onun yeğeni yani kuzenim üniversiteye gitmiş ama okul bittikten sonra bir daha köye dönmemiş izini bile kaybettirmiş. Bu yüzden asla okutmam dedi. Tabi bütün bunlar olurken ben daha dördüncü sı-nıftaydım. O zamanlardan almak istedi beni okuldan ama annem direndi biraz. Ortaokul bitene kadar okudum. Sonrası ne kadar istesem de olmadı.”

Gözlerimi kısıp bu saçma düşünceyle verilmiş karara kızmışçasına başımı sallayıp “Çok saçma!” dedim. “Bir insan nasıl bu kadar bencil ve düşüncesiz olabilir ki?”

“Düşüncesiz ve bencil olmasalardı ben şu an orada olurdum ablacığım. Kuzenim de orada olurdu ama değiller ve hiçbir zaman da olmayacaklar ne babam ne de diğerleri...”

Şahika, Nazlı'nın bu sözüne karşı onun bacağına bir çimdik attı. “Ayıptır kız baban o senin.” dedi, ağzının kenarını eliyle kapatarak.

“Şahika, dur Allah aşkına babadır evet ama böyle bir kararın neresinde mantık var? Bak okursa kaçır diye düşündü ama sonuç Nazlı okumadı ve burada. Kendi istediklerimizi, kendi düşündükleri-

mizi uygulamak yerine başkası ne der ne olur diye sorgularsak asla kazanamayız Şahika. Eğer enişten gerçekten kendini, kızını yani kısacası ailesini düşünseydi şu an bu kız hem lisede olurdu hem de vakti gelince korkusuzca çıkarırdı sevdiği oğlanı ailesinin karşısına. Ben buradan ne anladım biliyor musun?”

Nazlı, başını sola doğru eğip usulca söylediklerini dinlerken Şahika, tam tersine kocaman açtığı gözleriyle ağzı açık bir hâlde dinliyordu beni. Bardağımı orta sehpaye bıraktım ve “Sen bana Nazlı’yı evlendirmek istediklerini ama Nazlı’nın bir sevdiği olduğunu buraya da onunla kaçtığını söyledin. Birbirlerinden ayrılmasınlar diye, öyle değil mi?” diye sordum. Başını olumlu sallayıp “Evet öyle.” dedi.

“Ama ben onu buraya iten sebebin sadece bu olmadığını anladım. Baskı yüzünden kaçtı Nazlı. Onu hayallerinden alıkoydukları için kaçtı. İstediklerini korkusuzca söyleyemediği için, son olarak da kaderine zorla başkasını yazmaya çalıştıkları için kaçtı ama siz az önce saydıklarım değil sadece aşığına takıldınız. Bu yüzden kaçtığını düşünüyorsunuz. Fakat bak Şahika, onu buraya iten ne kadar çok sebep var. Üstelik bu saydıklarım belki de sadece birkaçı.”

Nazlı, daha fazla dayanamayarak iki eliyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Şahika, bir yandan ona sarılıyor bir yandan da sakinleştirmeye çalışıyordu güzel yeğenini. Yanına doğru yaklaşıp eğilirken ellerini elime alıp gözlerinin içine baktım. Öylesine ürkek, öylesine çaresiz ki bakışları; korkuyu yenmiş olmanın verdiği cesarete kızmış gibiy-

di sanki. Pişman olmaktan korkan bir hâli vardı. Bunu hissettiğim için “Sen, doğru olanı yaptın.” dedim, sesimde sakinleşmesine sebep olacak bir uysallıkla “Aşk var belki ama senin hayallerin de var ve sen en çok da hayallerin için buradasın seni çok iyi anlıyorum. İnan bana her şey çok güzel olacak.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı o an ve sıkıca sarıldı bana. Bu defa dayanamayan Şahika oldu ve eşlik etti yeğeninin gözyaşlarına. Ayağa kalkıp “Hadi ama artık ağlamayın. Bir psikolog olarak kendimi tuhaf hissediyorum.” dedim, gülümseyerek. Daha sonra hepimiz kapının zili ile irkildik. “Saat 10 olmuş, Emin Bey gelmiştir Güneş Hanım.” dedi Şahika. Daha sonra o önde ben arkada kapıya doğru gidip açtık kapıyı. Emin Bey, yanında gayet alımlı ve hoş bir bayanla gelmişti. Boyu Emin Bey’e göre çok az kısaydı bu bayanın. Çene hizasında kesilmiş kahverengi saçları buğday tenine bir hayli yakışmış. Narin gözlüğünün arkasındaki ela gözleri ile gülümsedi bize. Dikkatlice bakınca hayal meyal hatırladım bu kadını. Evet, hatırladım. Bu kadın Emin Bey’in eski eşi idi...

Şahika, onları güler yüzleri ile içeriye alırken Emin Bey, getirdiği tatlıyı uzattı ona ve ikimize dönüp “Hayatımın hem ilk hem de ikinci baharı Begüm Hanım ile tanıştırayım sizi.” dedi. “Memnun oldum hoş geldiniz.” diyerek, kıkırdadı Şahika. Tanışma faslımız bittikten sonra da onları alıp odama geçiverdim.

“Biz aslında buraya çok güzel bir haber vermeye geldik Güneş Hanım.” dedi Emin Bey, sevdiği kadının elini tutup masamın karşısındaki kanepeye oturarak. Onun her gelişinde oturduğu yer ma-

samın sağ tarafındaki tekli koltuktu. Hem oraya oturduğunu, hem de yüzündeki mutluluğu görünce değişik bir hisse kapılıp gülümsedim.

“O hâlde bu güzel haberi hemen istiyorum Emin Bey.” dedim heyecanla. Begüm Hanım’ın elini tutup bacağına üzerine doğru koydu ve “Biz evleniyoruz ve sizin benim şahidim olmanızı istiyorum.” dedi.

Duyduklarımın karşısında gizleyemedim şaşkınlığımı. Yaşadığım bu tuhaf günlerin arasında aldığım en güzel haber, yaşadığım en özel mutluluktu bu. Emin Bey bu kararı nasıl aldıklarını anlatmadan önce buraya ilk geldiği günden bu yana yaşadıklarını Begüm Hanım ile paylaşıırken sözleriyle kalbimi okşuyor, duygularıma dokunuyordu âdeta. Kendisi anlatırken ben de gözlerimin önünde canlandırdım o anları. Nasıl da geçmiş günler. Her gelişinde daha farklı bir Emin olarak bu kapıdan çıkarken çok daha farklı bir şekilde gelince onun azmi ile gurur duydum. Hayran kaldım aşkına. Çocuklarına olan bağlılığına, ailesine olan düşkünlüğüne hayran kaldım. Böyle bir adama yardımcı olup yanında olduğum için çok şanslıydım. Onu bu hâle yeniden getiren şey ailesine olan bağlılığıydı. Sorunun ne olduğunun farkında olması tedavi sürecimizi uzatmadı. Böyle bir son olduğu için çok ama çok mutlu oldum. Artık yalnız değildi Emin Bey. Âşık olduğu kadına ve çocuklarına yeniden kavuşmuştu. Keşke her son böyle olsaydı. İnsan hüznü aşka yakıştırmıyor ama aşk hüznle geldi mi acımak nedir bilmiyor...

Nihayet son hastamı da gönderip koltuğuma oturdum ve rahatlamak istercesine derin bir nefes aldım. Saatin nasıl geçtiğinin farkında bile değildim. Eve gitmek için toparlanırken bilgisayarımı önüme alıp son bir defa kontrol ettim maillerimi. “Mavi” isminde birinin mailini görünce merak edip açiverdim hemen. Tek bir cümle yazıyordu sadece ve ben o cümleyi okurken başımın döndü.

“Güneşli günler umutsuz olmaz.”

Neyin nesiydi bu şimdi. Kim ki bu mavi ve neden bunu yazmıştı ki bana? Bu cümlelerin içinde geçen güneş ve umut kelimesi bana neyi anlatmaya çalışıyordu. Masumane bir tesadüf mü, yoksa kasti mi? Beynimin içinde yankılanan sesler kulağımı sağır ediyordu. Umut muydu yoksa bu mavi? O yapmış olabilir miydi bunu? Ellerimle gözlerimi ovalarken hızla çarpan kalp atışlarımın arasında cevap vermek istedim. Yanıtla butonuna bastığım an Şahika, “Güneş Hanım!” diyerek çaldı kapımı. O an ki refleks ile bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım.

“Biliyorum çıkmak üzeresiniz ama sizi görmek isteyen biri var.” dedi, kapının eşiğinde durarak. Gözlerimi kısıp kim olduğunu sorarcasına başımı salladım. İşte tam da bu sırada karşımda duran kişiyi görünce göz bebeklerim yerinden çıkacakmış gibi kocaman açıldı gözlerim. Bunun rüya olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bunu anlamaya fırsat vermeden yavaşça masama doğru yaklaşıp, gözlerimin içine bakarak “Güneş.” dedi bana. Ağır ağır yutkundum sadece ve sesimin gerçekten çıkıp çıkmadığını anlayamadığım bir şekilde “Demir!” dedim. Ardından bir kez daha “Demir!”

Selamlaşmak için uzattığı eline bakıp ağır ağır uzattım elimi. Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece duruyordum karşısında. “Güneş Hanım!” diye seslenen Şahika’nın sesi ile bıraktım elini.

“İzniniz olursa eğer...”

“Şahika’cığım sen gidebilirsin. Demir Bey misafirimiz.”

“Peki, o hâlde size iyi akşamlar.”

Şahika gittikten sonra odada yalnız kaldık. Farkında olmadan hâlâ ayakta duruyorduk ikimiz de. “Oturabilir miyim?” diye soruverdi Demir, hafiften bir tebessümle. Şaşkınlığımın farkındaydı. “Ah! Evet.” dedim, masamın sağ tarafındaki koltuğu işaret ederken. “Kusura bakma ben seni karşımda görünce çok şaşırdım. Şaşkınlığıma ver.”

“Farkındayım Güneş. Nasılsın?”

Nasılımdım gerçekten? Yıllar sonra en yakın arkadaşını karşısında gören bir Güneş olarak nasılımdım? Ne hissettiğimi anlayamıyordum. Odaklandığım tek şey şaşkınlığımdı. Koltuğuma otururken göz göze geldik onunla. Siyah takım elbisesi üzerinde ağır bir hava yaratmış. Üniversite yıllarında bile bir lise çocuğu gibi görünen uçarı ama bir o kadar da sevimli olan Demir, şimdi daha bir ağır duruyordu karşımda. Yıllar onu büyütmüş belli ki; giyimi, duruşu, konuşması değişime uğramış ama fiziksel değişim dediğimiz o şey hiç dokunmamış Demir’e. Sadece saçları seyrekleşmiş biraz. Ya da kısaltıp düzenli bir şekilde taradığı için öyle zannettim bilmiyorum. Gözleri, yüzü...

“Şaşkınım Demir ve farkındasın ki bu şaşkın-

lığı üzerimden atamıyorum.”

Gülümsedi. O an fark ediverdim değişmeyen o haylaz gülüşünü.

“Geçen ay işim gereği bir seminere katıldım. O seminerde, yönetim psikolojisine dair konuşmalar yapıldı. Seminer sonrasında bir kafede arkadaşım ile otururken kendisi internette yazarı olduğun derginin köşe yazısını okuyordu. Yazıyı bana okuttuğunda adını ve soyadını görünce inanamadım. Evime dönünce tekrar girdim o derginin sitesine o güne kadar yazdığın her yazıyı okudum. Sonra da araştırdım ve buldum izini. İki yıldır aynı şehirde olduğumuzu öğrenince sevindim.”

“Sen iki yıldır burada mısın?”

“Evet, peki ya sen? Yurt dışına gittiğini biliyordum.”

“Ben de üç yıl oldu döneli. Buradan başka bir yerde yaşamayı hiç düşünmedim.”

Sustu önce daha sonra burnundan derin bir nefes alıp kısık bir sesle “Yaşadığın onca şeye rağmen mi?” diye soruverdi. Yutkundum ve ona katıldığımı belli edercesine başımı sallayarak “Evet...” dedim. Bir süre sessiz kaldık. Sanki ikimiz de birimizin konuşmasını, bir konu açmasını bekliyorduk ama yapamıyorduk nedense. Nihayet sessizliği ilk bozan Demir oldu.

“Güneş!”

“Efendim.”

“Neden geldiğimi sormayacak mısın?”

Yerimde doğrulup ellerimi masanın üzerine koyarak “Eski arkadaşını ziyaret etmek için olabilir mi?” dedim. Alt dudaklarını ısırarak gülümsedi bu söylediğime.

“Orası öyle tabii ama sence bunu söylemem inandırıcı bir cevap olabilir mi senin için?”

Gülümsedim ben de fakat gülümsememin arasında iğneleyici bakışlarımı da iletiyordum ona. Kaşlarımı kaldırıp ellerimi iki yana açarak “Neden Demir?” dedim.

“Yazdıklarını okuduğum günden beri kendime gelemedim. O köşe yazılarını her okuduğumda geçmişe döndüm. Sen, seni anlatıyordun, ben, beni görüyordum. Sen yaşadıkların üzerinden insanlara yön verirken ben kendi yönümü bulmaya çalışıyordum. Son yazından sonra, hani şu pişmanlık yazısı; işte ondan sonra yeter dedim kendi kendime. Bulmaya çalıştığın yönün geçmişinden geçtiğini kabul et dedim. Pişmanım ve yüzleşmeliyim Güneş. Pişmanlıklarım, hatalarımla...” Bir anda sustu. Derin bir nefes almaya çalışırken göz göze geldik. Gözlerinin buğulandığını görebiliyordum. Yutkunduktan sonra tamamlayıverdi sözlerini. “Onunla yüzleşmeliyim.” dedi.

“Onunla yüzleşmek mi? Ne yüzleşmesinden bahsediyorsun Demir?”

“Güneş, ben onu unutamadım. Yıllar geçti ama onun bendeki aşkı hiç geçmedi. Bu zamana kadar neredeydin diyeceksin evet, biliyorum ama ben onu çok aradım inan bana. Ben en başından beri bitmemesi için uğraştım ama yapamadım. Onu

hayatımda tutamadım. Bana inanmak yerine çekip gitmeyi tercih ettiği gün bıraktım peşini. Gururu-
ma engel olamadım.”

“Senin yaşattıkların yüzünden gitti. Senden, hatıralarından, aşkından kaçmak için gitti. Ne yap-
saydı Demir? O günden sonra seni affettiğini söyle-
yip devam mı etseydi?”

Suratını asarak başını öne doğru eğdi Demir. Bunları konuşunca ona karşı kızgın ve kırgın oldu-
ğumu anladım. Her ne olursa olsun o Yıldız'ın canı-
nı yaktı. Suçluydu üstelik. Hem de sonuna kadar.

Başını kaldırdığında çatık kaşlarının altından baktı yüzüme. Dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. Gözlerini kapatıp burnundan aldığı nefesi ağzın-
dan verirken “Peki ya zannettiğin gibi suçlu de-
ğilsem?” diye sordu. Bunun karşısında daha fazla da-
yanamayıp ayağa kalktım. Bütün şaşkınlığım gitti
ve yerini öfkeye bıraktı. Gözlerimi kısarak baktım
ona. “Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” dedim, “Ama-
cın ne Demir?”

“Hiçbir şey bildiğiniz gibi değil. Güneş, ben
Yıldız'a hiçbir zaman bir yanlış yapmadım. Ben
onu çok sevdim. Canımdan çok sevdim. Üzülmesin,
kırılmasın, canı yanmasın diye elimden gelenin faz-
lasını yaptım.”

“Aldatarak mı Demir?” dedim, yükselttiğim
sesimle ona öfkeli olduğumu belli edercesine.

“Aldatmadım! Ben onu hiçbir zaman aldatma-
dım.”

Demir konuştukça başıma ağrılar giriyordu.
Ellerimi başıma koyup dolandım odanın içinde.

“Güneş lütfen otur ve anlatmama izin ver.”

Derin bir nefes alıp sakinleşmek istercesine parmaklarımı çıtlattıyordum. Duymak istemiyordum hiç Demir’i. Kendimi sakinleştirip yavaşça kanepeye oturdum.

“Seni dinlemek istemiyorum Demir. O günleri bizzat yaşayan, canımdan çok sevdiğim arkadaşımın nasıl yandığını gören bendim ve yine hiçbir şey yapmayan da sendin. Bu yüzden karşıma geçip hiçbir şey bildiğiniz gibi değil deyip de yorma kendini. Yıldız da ben de biliyoruz.”

“Güneş!”

Sözünü keserek “Demir!” diyerek yükselttim sesimi. “Rica ediyorum buraya hiç gelmemiş ve benimle hiç konuşmamış ol. Yıldız, yaralarını sardı diyemem sana, ama alıştı senin yokluğuna. Şimdi her şey bu kadar güzel giderken onun hayatını bir daha mahvetmene izin vermeyeceğim. Şimdi, her nereden geldiysen oraya git ve lütfen bir daha karşıma çıkma. Hele ki Yıldız’ın karşısına çıkmayı hiç deneme bile. Beni anlıyor musun?”

Beni anladığını onaylarcasına olumlu anlamda salladı başını. Yüzünü yere eğince üzerine bir hüznün çöktüğünü, bir çaresizlik oturduğunu anladım. Onu gördüğüm gibi bir acı saplandı kalbime. Sarılmamak için zor tutuyordum kendimi. Ceketinin cebinden çıkardığı kartı masamın üzerine bırakırken ayağa kalktı Demir ve yanıma doğru yaklaşıp “Orada kartım var, beni arayacağını biliyorum Güneş. Bekleyeceğim.” dedi usulca. Bakışlarımı pencereye doğru devirip “Boşuna beklemeni iste-

mem” diye cevap verdim. “Zira bu senin için hayal kırıklığı olur...”

“Bekleyeceğim çünkü biz eski dostuz çünkü bizi, bizden başka kimse tanıyamaz ve ben Güneş’i yani seni tanıyorum. Anlatacaklarım hayatımı değiştirmeyecek olsa da konuşmak istiyorum. Sadece şunu bil ben yıllar önce Yıldız’ı seven Demir’dim. Şimdi ise onu hem seven hem de hasret çeken Demir’im. İşte tek fark bu.”

Ona bakmamaya özen gösterdim. Son sözlerinden sonra odamdan çıkıp dış kapıya doğru yürüdü. Ondan önce uzanıp kapıyı açarak “Hoşça kal Demir!” dedim. Kapının kolunu tuttuğum elimi aldı eline ve sıkıca sarıldı. Karşı gelemedim onun bu hasret dolu kucaklamasına. Gözyaşlarımın arasındayken sarılırken içimden defalarca neden diyordum, neden? Bir süre böyle kaldıktan sonra geriye doğru çekti kendini ve hiçbir şey söylemeden çekip gitti klinikten.

Hızla odama geçtim ve bilgisayar çantam ile kol çantamı aldığım gibi dışarıya çıktım. Kliniğin içinde boğulacak gibi hissediyordum kendimi bu yüzden bir an önce hava almaya ihtiyacım vardı. Dışarıya çıktığımda birkaç dakika apartmanın önünde durup ellerimi cebime koyarak caddeye boş gözlerle bakındım sadece. Daha sonra yavaşça arabama doğru ilerleyip arabama geçtim. Koltuğa oturduğum an arabamı çalıştırmadan başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım bir süre.

Ne olacaktı şimdi? Ben Yıldız’a hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacaktım? Suçlu olduğu hâlde onca yıl sonra neden döndü Demir? Yaşadığı-

mız onca şeye rağmen nasıl suçsuz olduğunu söyleyebiliyordu ki bana? Madem öyleydi o hâlde neden sustu bu zamana kadar? Acaba konuşmasına izin vermeli miydim, onu dinlemeli miydim? Saçmalama Güneş, yaşattıkları daha dün gibi gözlerimin önündeyken onu haklı gösterecek hiçbir sebep olamaz. Bu yüzden sus ve unut bugünü. Yıldız için, onun mutluluğu için unut.

Ellerimin titremesinden anahtarımı kapının kilidine geçiremedim bir türlü. Israrla ve sinirle kapıyı açmaya çalışırken, Yıldız benden önce davrandı.

“Çok uğraştın tatlım sonunda ben pes ettim. İyi misin?” dedi, elimdeki bilgisayar çantasını alıp vestiyere bırakırken. Daha sonra “Hadi gel artık yemekler soğudu.” diyerek mutfığa geçti. İçeriye girdiğim gibi ayakkabılarımı çıkardıktan sonra doğruca banyoya geçtim. Öncesinde kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden elimi yüzümü yıkayıp sakınlaşmak istedim. Yüzümü kuruladıktan sonra mutfığa geçip kurulu olan sofraya oturdum. Hiç iştahım yok ama mecburdum oturmaya. Yıldız, iştahla içiyordu yaptığı domates çorbasını. Ben suyum içerken kendisi de söylenerek çorbamı kâseye doldurdu. “Şu hastaları daha erken saatte bitir canım. Sen geç kalınca aklım sen de kalıyor.” diyerek uzattı çorbamı bana. Gülümsedim. “Bundan sonra senin için öyle yaparız Yıldız Hanım, emriniz olur” dedim.

“Bak ya, biz kızı düşünelim kendisi ciddiye almasın olacak iş değil.”

“Ben onca şey yaşayıp bu eve gelebiliyorsam emin ol başıma daha kötüsü gelmez.” dedim. O an güldük ikimiz de. Nasıl da içten ve güzel gülüyordu. Yıllar sonra kazandığı bu gülüşün üzerine aniden bir gölge düşürebilir miydim hiç? Farkında olmadan dalgın bakışlarımla ona bakarken kendimi ele verdim galiba.

“Sen iyi misin Güneş?” diye sordu.

Neredeyse nefes almadan içiyordum çorbamı. Tedirgin hâlim yüzünden kaşığı arka arkaya doldurup ağızıma götürürken “Çok güzel olmuş çorba. İyiyim iyiyim canım.” diyerek kaçamak bir cevap vermekle yetindim. Yalan söylemekten gerçekten nefret ediyordum. Hele ki Yıldız’a, ben ondan bir şeyler saklayınca sanki kalbimin ortasına bir kaya parçası düşüyor ve kalbim o ağırlığın altında eziliyordu. Israrla kontrol ettim kendimi. Yemek faslımız bittikten sonra ikimiz birden toparladık sofrayı ve kahve yapıp salona geçtik. Yıldız, koltuğa otururken “Dün yapamadığımızı bugün yapalım mı” dedi.

“Film mi izleyelim?”

“Evet.”

Dudağımı büküp olumsuz bir bakış attım istemedim.

Kaşlarını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldıktan sonra “Anlat bakalım ne oldu bugün?” dedi.

Ah be Yıldız, o kadar çok istiyorum ki sana Demir geldi demeyi. Seni çok sevdiği için döndüğünü söylemeyi o kadar çok isterdim ki, ama yapamıyorum. Kıyamıyorum sana, cesaret edemiyorum. Yine

eskisi gibi olursan dayanamam buna. Bu yüzden şimdilik susuyorum sen affet beni. Bu düşüncelerimin ve sessiz itiraflarımın arasında Yıldız'ın "Alo! Güneş Hanım kime söylüyorum?" diye seslenmesi beni gerçek ana tekrar döndürdü. Silkelendim ve boğazımı temizleyip yutkunduktan sonra "Bugün bana bir mail geldi" dedim, kendi üzerimden yürüyüp kaçmak istercesine.

"Normal değil mi?"

"Değil çünkü ad ve soy ad yok. Sadece rumuz var."

"Rumuz mu?"

Başımı sallayarak "Evet" dedim. "Mavi."

"Mavi mi? Ne yazmış peki?"

"Güneşli günler umutsuz olmaz."

Önce kaşlarını kaldırıp kocaman açtı gözlerini daha sonra da ağzını bir süre açık bıraktıktan sonra "Nasıl yani Güneş? İnanamıyorum, cümledeki anlamı bakar mısınız?" dedi.

"İşte ben de bunu düşünüyordum."

Dudağının sağ kenarını ısırırken sağ elini saçlarının arasına geçirip kaşını başını. Çattığı kaşlarının arasından bakarken "Sanırım artık ben de senin gibi düşünüyorum." dedi, sesindeki tedirginlikle.

"Neyi?"

"Umut'un döndüğünü ve bir oyunun peşinde olduğunu düşünüyorum."

Ellerim titredi o an ve ben elimdeki kahvenin

birazını bacağıma döküverdim. Yıldız, hemen kal-kıp sehpadaki peçeteyi aldı eline ve dökülen yeri silmeye çalıştı.

“İyi misin?”

Elini tutup “İyiyim.” dedim. “Çok sıcak değildi zaten.” Daha sonra da dayanamayıp sıkıca sarıldım ona. Yıldız, kanepede oturuşunu düzeltirken gözlerimin içine bakıp “Bırakalım istediği yere kadar oynasın.” dedi. O maili okuduğumda başımdan aşağıya kanar sular dökülmüş gibi hissettim, ilk aklıma gelen isim Umut oldu şimdi de bu cümleyi söylediğim gibi Yıldız’ın verdiği tepkiyi de görünce daha çok emin oldum Umut olduğundan. Ondan başka kim olabilirdi ki zaten? Susup bakışlarımı yere devirdim. Bir süre dalgın düşüncelerle yere bakarken Yıldız’ın sorusu ile sıyrıldım o düşüncelerden.

“Onu karşında görmeye hazır mısın Güneş?”

Başımı kaldırdığım gibi ifadesizce baktım yüzüne. Hazırlıksız yakalandığım bu sorunun karşısında âdeta kilitlenmiş hissettim kendimi. Hazır mıydım gerçekten? Onu terk eden, veda bile etmeyip tek bir sebep göstermeden çekip giden ben, hazır mıydım buna? Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi burnumdan alırken ağzımdan verdim. “Hiçbir zaman hazır olamadım.” diye cevap verdim. “Onun karşısında durmaya cesaretim yok.”

Bir iç geçirdi önce Yıldız, kahvesinden bir yudum daha alıp başını kanepenin yumuşak yastığına yasladı. Bana sorduğu bu sorudan sonra elime geçen fırsatı değerlendirmek istercesine cesaretimi toplayıp aynı soruyu ben soruverdim ona.

“Peki ya sen Yıldız?” dedim. “Sen hiç düşündün mü bu ihtimali?”

Bana göre daha sakindi Yıldız. Doğrulup elindeki bardağı sehpaye bırakırken “Bunu hiç düşünmedim doğrusu.” dedi.

“Bir gün çıkıp gelse mesela?”

“Bu ihtimal mümkün bile değil çünkü o geri dönecek kadar cesaretli değil. Dönmesin de zaten. Elimde olsa Güneş, elimde olsa onunla yaşadığım her anı yakıp küle çevirirdim.”

“Yapamıyorsun çünkü bu istediklerine karşı gelen bir güç var içinde ve sen bu güce karşı koyamıyorsun. Bile bile çekiyorsun acıyı, bile bile katlanıyorsun.”

“Güzel rüyalar yerini kâbusa bıraktığında bile isyan etmiyorsun. Kâbuslarla, karanlıklarla yaşamayı öğreniyorsun. Biliyor musun? Ben ondan sonra gördüğüm o kötü rüyaları bile sevdim. Kötü de olsa görüyordum çünkü. Tam karşımda duruyordu her zaman. Onun olduğu yer sisli ve karanlık. Gri bulutlar çevreliyordu etrafını, sert bir rüzgâr onu benden almaya çalışırken, elini bana uzatıp ağladığını görüyordum. O eli tutmak için uzandığımda aramızdaki o küçük mesafe çok geçmeden bir uçurum oluyordu. Sonra yavaşça kayboluyordu bakış açımdan. Karanlık daha da çökerken üzerime rüzgâr onu alıp götürüyordu benden.”

Gözlerinden yanaklarına akan bir iki damla yaşı elinin tersiyle sildi ve öyle devam etti konuşmaya.

“Biz aşkı sevdik belki ama aşk bizi sevmedi.

Eksik miydik yoksa çocuk mu kaldık hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, ihanetiyle büyüdüğüm... Bana tek artısı bu oldu işte. Acıyla demledim kalbimi ve bir daha âşık olmamaya yemin ettim.”

“Aşk gerçekten onda tattığın için bu yemini etmiş olabilir misin? Ondan başkasına yakıştıramayacağın için.”

Dudaklarını büktü önce ve sonra gözlerini kapatıp “Belki de...” dedi. “Belki de ilk diye yaşadığımı son diye tamamlamak için. O benim içimdeki aşk dolu Yıldız’ın katili Güneş. Benim içimde ben-den bir ceset var. Bir bedende iki ruh taşıyorum.”

Bu son sözlerinden sonra Yıldız’ı yıllar sonra ilk defa bu kadar hüzünlü görüyordum. Başını omzuma yaslayıp saçlarını okşuyordum sadece. Dilimin ucuna kadar geldi ona gerçekleri söylemek ama yuttum kelimelerimi. Yutmak zorundayım çünkü. *Tamam, elbette söyleyeceğim bu gerçeği ama bugün değil. Geçmişine yaptığı bu acı yolculuktan sonra yapamam bunu.* Bir süre böyle kaldıktan sonra elinden tutup usulca kaldırdım onu ve uyması için odasına geçirdikten sonra ben de geçtim odama. Boy aynamın karşısında buldum kendimi. Uzunca bir süre bakındım aynadaki suretime. Az önce konuştuklarımı geçiriyordum aklımdan ve birkaç saat önce yaşadıklarımı. *Demir’in ben aslında suçsuzum demesi, Yıldız’ı unutamadığı için geri dönmesi. Bu doğru muydu gerçekten, suçsuz muydu Demir? Acıyla geçen bu yıllar boşuna mı geçmiş yani? Peki ya Yıldız’ın kâbusları? Demir’in ona yaklaşmak istedikçe uzaklaşması sadece basit bir rüya mıydı yoksa bir işaret mi? Aklıma Demir’in de benimle aynı durumda olabileceği ihtimali gel-*

di nedense. Hayır, olamaz dedim kendi kendime bu olmamalı. Eğer gerçekten böyle bir durum varsa bu çok acı olur. Yıllar sonra karşıma geçip de ben suçsuzum dediğine göre vardı elbet anlatacakları. Peki, öyle olsa bile neyi değiştirebileceğiz ki? Yıldız ve Demir bu iki sevdalı kavuşur mu tekrar? Bütün bu düşüncelerin ve soruların arasında hızla uzaklaştım aynanın karşısından ve yatağıma geçiverdim hemen. Çantamı elime alıp Demir'in bıraktığı kartı çıkardım. Bir süre uzun uzun baktım bu karta. İçimden bir ses onu dinlemem gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden numarasını kaydedip ona bir mesaj attım. Derin bir nefes alırken yatağımanın başlığına dayadım sırtımı ve başımı da sol yanıma yaslayıp kapattım gözlerimi Yorgun, hâlsiz ve düşünceliydim...

12. Bölüm

Hatay'dan döndüğümüzden beri aklım karma-karıştı. Umut'un annesi Hasret Hanım'ın bana sergilediği soğuk tavırlar ve ablası ile Umut'un yaptığı o konuşmayı düşündükçe kalbim ağrıyordu. Ailesi ile tanışacak olmanın vermiş olduğu heyecan nasıl da yerini korkulara, anlamsız düşüncelere bıraktı. Ne bekliyordum ki; daha ilk tanışmamızda beni seveceklerini mi? Birkaç saat içinde benimseyip bağrılarına basacaklarını mı? Hayır, elbette böyle bir şey bir anda olmazdı. Mantık olarak da bunu düşünemezdim tabii ki ama o şekilde karşılanmayı da beklemiyordum doğrusu. Gözlerimi kapattıkça Hasret Hanım'ın karşısında bir düşman görür gibi bakan o sert ve ciddi yüz ifadesini görüyordum. Abilasının konuştukları, Umut'un ortamdaki gergin havayı bana belli ettirmeme ve dağıtma çabaları daha sonra da kuzeni Seher'den bizi uzaklaştırması. Her şey o kadar tuhaf, o kadar anlamsızdı ki aklıma yerleşen bu saçma düşüncelerin merakını gidermek için Umut ile nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum. İşin daha bir tuhaf tarafı ise ailesi hakkında sadece üstü kapalı bir şekilde konuşmamızdı. İşte bu yüzden daha çok karışıyordu aklım. Saçma sapan düşüncelerin içerisinde korkular biriktiriyordum farkında olmadan. Kendime gelebilme için Umut'u düşünüyordum. Onun aşk dolu bakışlarına odaklanmak istiyordum sadece. Sözleri, dokunuşu beni o kötü düşüncelerin arasından çıkarmaya yetiyordu. Bunu anladıkça onun yanında ne kadar güçlü olduğumu hissediyordum. Olacak diyordum kendi kendime. Her şey çok daha güzel

olacak...

Yatağında uzanmış güzel hayallerin arasına dalmışken kapının sert bir şekilde vurulmasıyla irkildim. Korkuyla kalktığım yataktan kapıya doğru koştum. Kim olduğunu soracağım sırada Yıldız, “Benim Güneş aç şu kapıyı!” dedi, kapıya daha sert bir şekilde vurarak. Kapıyı açtığım gibi odaya girdi ve çantasını yatağına fırlatırken “Allah kahretsin!” dedi.

“Yıldız, neyin var? Bu ne hâl böyle?”

“Güneş.” dedi, gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak. “Güneş gerçekten iyi değilim.”

Elinden tutup yatağa oturttum. Ben de hızlıca hemen arkamdaki çalışma masamın sandalyesini çekip tam karşısına oturdum. Sinirden dizlerini titretiyor kendine hâkim olamıyordu. Neydi bu kızı bu denli kızdıran? “Tamam, canım sakın ol.” diyerek yüzüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına aldım. Yüzüme baktığında gözlerinde bir korku fark ettim. Endişelendiğimi belli edercesine çatık kaşlarımın altından ona bakarak “Anlat hadi ne oldu?” dedim, sessizce.

“Demir, bana yalan söylüyor Güneş. Demir benden bir şeyler saklıyor.”

“Nasıl yani? Ne gibi şeyler mesela? Ya da bu kaniya nasıl vardın diye sorayım sana.”

Yerdeki bakışlarını kaldırıp bana yan yan bakarken soluğunu burnundan aldı ve “Haklı olmandan korkuyorum Güneş.” dedi. Ne söylemek istediğini anlayamadığım bir hâlde ona bakarken “Eda!” dedi, dişlerini sıkarak. “Eda ve Demir’in benden

sakladığı bir şey var.”

“Yok, artık Yıldız” dedim. “Demir ve Eda senden ne gibi bir şey saklayabilirler ki?”

“Bilmiyorum Güneş ama ben eminim. Demir’in son zamanlarda sergilediği o tuhaf tavırlardan sonra aklıma her şey geliyor. Üstelik gözümün içine baka baka yalan söyledi bana.”

“Allah aşkına bir sakın ol ve daha anlaşılır bir şekilde konuş canım.”

Odanın içerisinde bir sağa bir sola yürürken anlatmaya başladı her şeyi.

“Kaç gündür Eda ile bugünkü sınava hazırlanıyorduk biliyorsun.”

Başımı sallayarak “Evet.” dedim. “Hatta iki gün önce Umut’un evinde sabaha kadar çalıştınız.”

İki elini açıp “Aynen öyle tatlım.” dedi. “Bugün Eda, sınavda yoktu. Başlamadan önce onu defalarca aradım ama açmadı. Sınav boyunca aklımda sadece nerede olduğu vardı çünkü gerçekten merak ettim. Biliyorsun onun abuk subuk halleri var. Belki başına bir iş geldi diye düşündüm. Her neyse, sınav bitti ve biz çıktık. Tekrar aradım bu defa kapalıydı telefonu. Merdivenlerden inerken bizim kızların birkaçına sordum ama onlar da görmemişler. Pes edip yurda döneceğim sırada Devran Hoca ile karşılaştık. Ne zamandır onunla staj hakkında konuşmak istiyordum. Kırmadı beni odasına geçip konuşmaya başladık. Fazla sürmedi zaten. Çıkacağım sırada bana ayaküstü birkaç şey daha söylerken pencereden dışarı baktım ve Eda ile Demir’i bahçede konuşurken gördüm.”

“Nasıl yani?”

“Evet Güneş. Önce bir sorun mu var diye geçirdim aklımdan. Artık Devran Hoca’yı duymuyordum bile. Tam çıkarken bir de ne göreyim?”

“Ne gördün?”

“Eda, Demir’e sarıldı.” dedi, yatağa oturup kollarını dizlerine yaslarken. Elleriyle de yüzünü kapattı. Bu sözcükler Yıldız’ın ağzından titreyerek döküldü sanki. Boş gözerle ona bakıyor ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Söz konusu Eda olunca aklıma her türlü olumsuz şey geliyordu ama yine de sakın olup Yıldız’a belli etmemem daha doğru olacaktı. Yutkunup boğazımı temizledim ve “Tuhaflik bunun neresinde?” dedim, söylediğime kendim bile inanmayarak. Keskin bakışlarını üzerime çevirdi “Tuhaf değil Güneş, asıl tuhaf olan bahçeye indiğimde Demir tek başına yanıma gelirken sanki Eda’yı hiç görmemiş gibi davranması!” dedi, söylediği her kelimeyi bastıra bastıra. İşte o an yüzüme sert bir ifade oturdu. Cevap vermeyip onun konuşmasını tamamlamasını bekledim.

“Ben daha bahçeye doğru geçmeden Demir ile karşılaştım. Tuhaf halleri vardı zaten. Eda nerede diye sordum. O da bugün hiç görmediğini söyledi. Bunu duyduğumda beynimden vurulmuşa döndüm. Önce aptal gibi inanmış numarası yaptım bakalım nereye kadar yalan söylemeye devam edecek diye ama dur durak bilmedi Güneş. İnanamadım! Sanki Demir değildi karşımdaki. Deliye döndüm bağırdım, çağırdım sizi gördüm dedim ama ısrarla öyle bir şey yok demeye devam etti.”

Yıldız'ın söylediklerini dinlerken ben de onun bir başkasından bahsettiğine inanmak istiyordum. Demir olamazdı, o asla yalan söylemezdi ki, üstelik Yıldız'a... Bu mümkün değildi. Sözleri beynimin içerisinde yankılanırken neden dedim kendi kendime; bunu neden yapmış olabilir ki? Hiçbir tepki vermeden öylece oturduğum yerde kalakalmışken onun ayağa kalkıp "En sonunda dayanamayıp itiraf etti ama?" demesiyle kendime geldim.

"Yalan söylediğini kabul etti mi?"

Olumlu anlamda başını sallayıp "Evet!" dedi, alt dudakını ısırarak. "İtiraf etti."

"Neden böyle bir şey yapma gereği duymuş peki?"

"İşte bunu tam söyleyeceği sırada Eda geldi yanımıza. Onun konuşmasına izin vermeden, ben mecbur ettim dedi. Lafa bakar mısın? Mecbur etmiş hanımefendi."

Bu iş tuhaf bir hâl alıyordu. Gözlerimi gözlerime odakladım ve neden dercesine başımı iki yana salladım.

"Çok ama çok özel bir sebepten dolayı geç kalmış sınava okula yetiştiğinde sınav çoktan bitmiş. Tam da döneceği sırada Demir'i görmüş ve lütfen beni gördüğünü Yıldız'a söyleme demiş."

Yüzümde manasız bir tebessüm ile "Bir dakika!" diyerek sözünü kestim Yıldız'ın. Daha sonra devam ettim.

"O da bunu neden yapması gerektiğini sorun-

ca Eda duygu sömürüsü yapıp Demir'i ikna etmiş öyle mi?"

Aynı tebessümle o da gülümsedi ve ellerini açarak "Aynen öyle tatlım!" dedi. O an ikimiz de sustuk. Yıldız, mutfığa geçip kendine bir bardak su doldururken "Sence buna inanmalı mıyım?" diye seslendi. Hemen bir cevap veremedim çünkü ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Aklım almıyordu söylediklerini. Demir, böyle bir şeyi ondan neden saklasın ki? Bildiğim kadarıyla o da çok haz etmiyordu Eda'dan hatta elinden geldiğince uzak tutuyordu Yıldız'ı ondan. Şimdi nasıl olurda ateşe atardı kendini, üstelik Eda yüzünden? Konunun neresinden düşünürsem düşüneyim mantığım doğru bulmuyordu bunu. Daha başka bir şey olduğunu hissederek gibiydim. Ortaya çıkan bir yalanı yalanla kapatma durumu vardı sanki. Yine de belli etmedim Yıldız'a. Bu kadar çok etkilenmişken, bu söylediğine asla inanmamalıydın diyemezdim. Bu işin içinde bir iş varsa da ben çezecektim bunu, kendi başıma. Yıldız, Demir'i gerçekten seviyorken, ben onun üzülmesine asla dayanamazdım.

Elinde bardakla kapının önünde dururken birbirimize baktık. Bu savunmaya inanmalıyım çünkü canım çok yanıyor der gibi bakıyordu yüzüme. Usulca başını kapıya yaslayıp yorgun sesiyle "Bir şey söyle Güneş!" dedi. İnatla tuttuğu gözyaşları daha fazla dayanamayarak usulca aktı yanaklarına. Yanına yaklaştım ve ona sıkıca sarıldım. Yüzünü omzuma gömmüş ağlarken ben başını okşayıp "Yapma lütfen." dedim. "Demir bugüne kadar seni kıracak tek bir şey bile yapmadı. Madem bu yüzden yalan söylemiş ki ben inanıyorum buna, bu defa-

ya mahsus affet onu. Bir daha aynı hatayı yapmayacağından adım gibi eminim çünkü Demir, seni kaybetmekten korkuyor tatlım inan bana.”

Burnunu çekip gözlerini silerken “Ben de korktum Güneş.” dedi, kesik kesik almaya çalıştığı soluğuyla. “Bu o kadar değişik bir acı ki anlatamıyorum. Kalbime bir iğne battı o an. İliklerime kadar titredim. Konuşmayı unuttum sanki. Kelimeler zorla çıktı ağzımdan. O itiraf ettikten sonrasını söylemek bile istemiyorum. Bir ateş topunun içine düşmüşçesine yandığımı hissettim. Acıdan haykırıyor ona hakaretler yağırdırıyordum. Aklıma abuk subuk şeyler geldi. Kaldıramadım.”

Ağlama diyemiyordum kendisine ağlaması içini rahatlatırdı biliyordum. Bu yüzden ellerini tutup “Gececek her şey.” dedim. “Demir, seni asla bırakmaz. Ne kadar kaçarsan kaç gelecek yanına. Şimdi üzerini değiştir ve uzan canım. Emin ol her şey düzelecek.”

Bir yanımda Yıldız’a bunları söylerken, diğer yanımda kendine gelmeye çalışıyordu. Kendimce bu durumu ısrarla çözümlemeye çalışıyordum. Elimde olmadan oturduğum yerde gözlerim belli belirsiz dalıp durdu düşüncelerimin arasına ama yine de daha kötüsünü düşünmemeye çalıştım. Eda tehlikeli bir kızdı evet, fakat onun bu kadar büyük oynayacağına ihtimal vermiyordum. Demir, bile bile atmazdı ki kendini ateşe. Ucu Yıldız’ı kaybetmeye dayanacak hiçbir şey yapmazdı. Bütün kötü düşüncelerimi bu şekilde bastırmaya çalışırken telefonumun sesi ile normal hayata döndüm. Önce Demir olduğunu düşündüm ama arayanın Umut olduğunu görünce

“Eyvah!” dedim, kendi kendime. Bunu biraz sesli söylediğim için Yıldız uzandığı yatağında doğruldu ve başını yastıktan kaldırarak “Ne oldu Demir mi yoksa?” dedi.

“Hayır, Umut arıyor.”

“Açsana.”

Önce öksürüp boğazımı temizledim ve açtım telefonu.

“Güneş'im.”

“Efendim canım.”

“Hadi artık gel yanıma, gel de utansın karanlığım. Gökyüzü kıskansın seni...”

Akşam yemeğini birlikte yemek için anlaşılmıştık ama Yıldız'ı bu hâlde görünce aklımdan uçup gitti tabii. Umut telefonun diğer ucunda bir cevap beklerken Yıldız'a baktım. Onu bu hâlde nasıl bıraktım. Bir an bile düşünmeden “Bugün çıkamayacağım canım.” dedim. “Kendimi biraz yorgun hissediyorum.”

“Nasıl yani? Neyin var hayatım? Kötü bir şey mi oldu yoksa?”

Umut, telaşlı bir sesle konuşurken Yıldız uzandığı yerden gözlerini kocaman açıp bana baktı. Konuşmamasını istercesine işaret parmağımı ona doğru uzattım ve sessizce “Sus!” dedim. Umut, hâlâ benden bir cevap bekliyordu.

“Canım bir şey söyler misin?”

“İyiym hayatım merak etme. Sadece yorgun hissediyorum kendimi o kadar.”

Gözlerini kısıp çatık kaşlarının altından baktı bana Yıldız. Yerinden bir hışımla kalktı ve kulağımdaki telefonu eline alıp “Güneş yarım saate kadar hazır olur, sen yurdun önünde ol,” dedi ve daha sonra telefonu kapattı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen Yıldız? Benim seni bu şekilde bırakıp gitmeyeceğimi biliyorsun, şimdi bu yaptığın da neyin nesi söyler misin?”

“Hayır, efendim kalmayacaksın yanımda, gideceksin. Benim yüzümden planının bozulmasını istemiyorum. Ayrıca kötü olabilirim evet, ama kendimde olamayacak kadar değil.”

Yine de kabul etmiyordum Yıldız’ın dediğini. Yatağıma oturdum ve “Hayır!” dedim “Sen ne dersin de gitmiyorum.” Ben ona gitmeyeceğimi söylerken o gardırobumdan pudra pembesi şifon gömleğini ve siyah dar kesim keten pantolonumu çıkardı. “Bunlar uygun olacak. Hadi giyin bakalım.” dedi, kendinden emin bir sesle. Ayağa kalktım ve elindekileri alıp yatağa fırlatırken “Ben anlaşılmadım galiba, gitmiyorum.” dedim. Benim bu çıkışımın karşısında kendisi daha bir sakindi. Yatağına doğru yönelip oturdu ve “Gitmelisin Güneş.” dedi. “Bu akşam içindeki soru işaretlerini çözmek için güzel bir fırsat...”

Bu sözünden sonra sanki soğuk bir rüzgâr esti içimde. Ben kendi korkularımı kimseye belli ettirmeden yaşadığımı düşünürken, her hâlimle Yıldız’a yakalanmışım. Çocukken oynadığımız saklambaç oyununda sobelenen çocuk gibiydim karşısında. Beni benden iyi tanıyandı o, nasıl gizleyebilirdim ki? Dilim farklı konuşsa da karşısında, o kalbimden

geçeni söyledirdi bana. Yakalanmış olmanın verdiği suçlulukla kaçırdım gözlerimi ondan.

“Ne demek istediğini anlamıyorum Yıldız.”

“Hatay’dan döndüğümüzden beri bazı şeyleri konuşmamıza rağmen gözlerindeki korkunun gitmediğini görebiliyorum. Umut göremez belki bunu, anlayamaz ama ben biliyorum. Şimdi hazır baş başa çıkacakken git ve konuş derim. Sormak istediklerini sor. Aşkın içine giren kuşku kör bir kurşundan farklı değildir. Yavaş yavaş deler geçer kalbini anlayamazsın.”

“Hayır, benim içimde bir kuşku yok ben sadece bazı şeyleri merak ediyorum o kadar.”

“İşte ben de bu yüzden git konuş diyorum. Merakının kuşkulara dönüşmesini istemediğim için. Belki kimseler bilmez bu ince ayrıntıyı ama ben biliyorum. Git lütfen Güneş. Farkındayım zor olacak senin için ama konuşmalısın. Sadece kendin için değil ikiniz için yapmalısın bunu.”

Gözlerimi kapattım ve başımla onayladım Yıldız’ı. Ben üzerimi değiştirmek için yatağıma uzanıp fırlattığı gömleği ve pantolonumu elime alırken “İşte böyle küçük hanım. Hadi artık git de rahat rahat uyuyayım ben de,” dedi, yüzünde kırık bir tebessümle ve tekrar uzandı yatağına. Çok geçmeden giyinip tarandıktan sonra kirpiklerime hafif bir rimel sürerken çaldı telefonum. Yıldız uykuya dalmış olduğu için hemen meşgule attım ve iniyorum diye mesaj attıktan sonra yumurta topuklu krem rengi rügan ayakkabımı giyinip çıktım dışarı.

Umut beni görünce hemen yanıma yaklaştı ve sıkıca sarıldı. Onun kolları benim evim gibiydi. Sıcacık, huzurlu ve güvenilir.

“Sen bana beş dakikada özlemeyi öğrettin prenses. Beş dakika bile görmesem uzun süre görmemiş gibi özlüyorum seni.”

Yüzümü boynuna gömüp gülümsedim. Bu hâlde aklımda olan tek şey mutluluğumdu. Kötü düşüncelerim onun kollarındayken benden uzakta, çok uzakta kalıyordu sanki. Sarıldıktan sonra, yanağıma sıcak bir öpücük kondurup “Hadi bakalım gidelim prenses,” dedi elimden tutarak.

Yurdun kapısından çıktığımızda dışarıdaki kaldırımın önüne park ettiği siyah arabaya doğru yöneldi Umut, elindeki anahtar ile kilidi açtıktan sonra önüme geçip kapıyı açtı.

“Buyurun efendim.” dedi muzip bir gülümseme ile.

“Siz araba mı kiraladınız beyefendi?”

“Elbette, prensesimizi yormamak lazım öyle değil mi?”

Gülümseyerek bindim arabaya. Arabanın içinde otururken onun önümden geçişini izledim. Hızlıca kemerini takıp arabayı çalıştırırken ben de kemerimi taktım ve uzanıp bir öpücük kondurdum yanağına. Yüzünü çevirip baktı bana. Gülüşünü değil, hayranı olduğum gamzelerini izliyordum. Ömür boyu hiç bıkmadan izlerdim bu güzelliği. Aşkla ve yine aynı heyecanla...

Trafik fazla yoğun olmadığı için çok geçmeden

yemek yiyeceğimiz yere geldik. Konaktaki en güzel balık restoranı Kalimera'ya geldiğimizi görünce "Balığı özlediğimi hissetmiş olamazsın." dedim. Yandan bir bakış attı bana daha sonra başını sallayıp "Aynen öyle küçük hanım. Buyurun bakalım."

Boş masaların birinde oturup balık siparişlerimizi verdikten sonra mezeler de gelince Umüt, suyundan bir yudum aldı ve "Çok yoruyorsun kendini canım..." dedi. "Baksana Yıldız ısrar etmese geleceğin yoktu."

Yüzüne bakmadan masadaki sıcacık ekmekten bir parça alıp ağzıma attım. "Dersler yoğun canım ne yapabilirim?" dedim, gözlerimi ondan kaçırarak. Fakat Umüt'un duruşundan ve bakışından bu söylediğime inanmadığını anlar gibiydim. "Sanırım bana söylemek istediğin bir şey var hayatım?" dedi çatalına batırdığı bir parça peyniri yerken.

"Ne gibi şeyler mesela?"

"Bugün Demir ve Yıldız okulda tartışmışlar."

"Demir, konuştu mu seninle?"

"Hayır, canım." dedi ve tekrar peynirinden bir parça alıp bu defa yemem için bana uzattı. "Başka bir arkadaşım söyledi tartıştıklarını. Eve gittiğimde Demir, odasındaydı konuşmak istedim ama yalnız kalmak istediğini söyledi. Tabii ben de ısrar etmedim. Bir saat sonra odamda uzanırken dış kapının vurulduğunu duydum. Önce Demir'e baktım odada da görmeyince çıktığını anladım. Salona geçip pencereden aşağıya bakınca da onu Eda ile giderken gördüm."

Yediğim ekmek boğazımda kalıyordu. Eda'yı

duyunca gözlerimi kocaman açtım. Bir öksürük tuttu beni. Umut, hemen masadaki su dolu bardağı içmem için uzattı. Suyu içtim ve burnumdan nefes aldım.

“İyi misin canım?”

“İyyim canım.” dedim, ses tonumu düzelterek. Demir, nasıl olur da bu olaydan sonra Eda ile görüşürdü aklım almadı bir türlü. Umut, bir anda neden bu kadar tepki verdiğimi sorunca ben de onların tartışma nedenini Yıldız’ın bana anlattığı gibi anlattım. Umut, söylediklerimi duyduca değişiyordu yüz ifadesi. Biz konuşurken gelen balıklarımız önümüzde öylece duruyordu. Ne ben ne de Umut daha bir lokma bile alamadık. Anlattıklarım-dan sonra sakın olmamı istedi Umut. “Her şeyin bir açıklaması muhakkak ki vardır.” dedi. “Demir aklı başında bir insan kötü bir şey yapacağını zannetmiyorum. Bu işin içinde bir iş var belli ama aklımıza kötü şeyler getirmeyelim olur mu? Ben konuşacağım bu gece onunla neler olduğunu anlamaya çalışacağım. Hadi daha fazla soğumadan yiyelim balıklarımızı.”

Balıklarımızı yerken bu konu hakkında konuşup kendimizce yorumlar yapıyorduk. Umut, olumsuzluğa kapılmamam için beni rahatlatacak şekilde konuşuyordu ama yine de rahat olamıyordum. O huzursuzluk düştü bir kere içime rahat olamazdım. Ne olursa olsun Demir’in peşine düşecek ve o Eda denen kızın neler yapmaya çalıştığını anlayacaktım. Ben onun Yıldız’ın yanına gideceğini düşünürken o Eda ile çıkıp gitmişti. Gerçekten mantığım almıyordu bunu. Düşündükçe sinirleniyordum. Yıl-

dız evde üzgün yatarken kendisinin umurunda olmaması akla sığar bir şey değildi.

Yemeğimiz bittikten sonra Umut, “Eğer istersen kalkalım Güneş'im.” dedi, masada duran elimi tutarak.

“Dışarı çıkıp hava almak istiyorum canım.”

“Peki, o hâlde bir çay bahçesine gidelim ne dersin?”

Başımı olumlu anlamda sallayarak kalktım ve çantamı elime aldım. Umut, hesabı ödedikten sonra çıktık restorandan. Fazla uzaklaşmadan oraya yakın bir yerdeki çay bahçesinde oturduk. Umut, yanıma oturdu ve kolunu uzatıp sardı beni. Tam da bu sırada masanın üzerine bıraktığı telefonu çaldı. Arayan Seher'di. Açmadı telefonu ve hatta ekranı eliyle kapatıp nasıl meşgule atacağını anlamadı telaştan. O an aklıma konuşacaklarım, sormak istediklerim geldi. Daha sonra da Yıldız'ın söyledikleri... Neyin nesiydi bu şimdi? Bu kız akşamın bu saatinde neden arıyordu ki? Hadi aramasını geçtim, peki Umut neden açmadı? Aklımda daha fazla sorunun dolaşmasına izin vermeden cesaretimi topladım ve “Neden açmadın” dedim, çayımdan bir yudum alarak. Dudak büküp başını salladı ve “Önemli değil çünkü” dedi.

“Kuzenin bu saatte arıyorsa önemli bir şey vardır belki canım.”

Beni saran kolunu çekip oturuşunu düzetti ve o da çayımdan bir yudum aldı. “Önemli bir şey yok canım.” dedi. “Konuşmak için arıyordur sadece.”

Onun bana bakmadan konuşmasından ve ses

tonunun değişmesinden bir şey olduğunu anladım. Şimdi daha çok emindim Umut'un benden bir şey sakladığına. İki yıllık birlikteliğimiz bana çok şey katmıştı. Hemen hemen her hareketinden bir anlam çıkarıyor ve ne demek istediğini anlıyordum. Önce ağır ağır yutkundum ve sağ elimi yavaşça omzuna doğru uzatıp "Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı canım?" diye sordum usulca.

Başını bana doğru çevirip yüzüme baktı. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Bal rengi gözlerine inen bir perde vardı sanki. Korkunun perdesiydi bu, endişenin perdesi... Bir süre tek kelime bile konuşmadan baktı yüzüme. Omzunun üzerine koyduğum elimi tuttu ve gözlerini kapatıp sıcacık bir öpücük kondurdu. Neden bilmiyorum ama gözlerim doldu. Onun her hareketinde daha bir anlıyordum ona sıırıslıklam âşık olduğumu. Her şey Hatay'a gittikten sonra başladı. Korku, Umut'un ailesini gördükten sonra başladı. Ne ben ne de o konuşamıyorduk. Elini yüzüme koydu ve yüzümü okşarken saçımı kulağımın arkasına alıp "Güneş'im" dedi ve aldığı nefesini yavaşça verirken devam etti.

"Sen benim karanlık hayatımın aydınlığı oldun. Varlığın adınla birlikte aydınlattı dünyamı. Hayır, bir tesadüf değildi adın. Senin adın benim kaderimdeki isimdi. Alnımın bir yazısı olduğunu bilemezdim hiç. Seni gördüğüm o günden beri biliyorum bunu. Hani derler bazen aşkı bir ömür ararsın ama bulamazsın, bazen de ilk görüşte anlarsın ki o senin kaderindir. Benimki de böyle işte! Kaderimsin Güneş'im ve inan bana hiçbir güç değiştiremeyecek bunu. Sen bana ilahi kalemle yazılınsın bu yüzden benim içim çok rahat çünkü ilahi kaleme

hiç kimse dokunamaz.”

Sözleri dudaklarıma üzgün bir tebessüm verdi o an. Gözlerimi kırpmadan ona bakarken “Ailen beni istemiyor mu Umut?” dedim aniden. Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan bana bakarken tekrar sordum aynı soruyu.

“Ailen istemiyor mu benimle olmanı?”

Ondan bir cevap bekliyordum ama o sadece yüzüme bakıyordu. İfadesizce, sessizliğinde gizledikleri ve ben o böyle baktıkça daha da korkuyordum. Bir süre böyle durduktan sonra sanki zoraki bir tebessümle gülümsedi ve “Bu da nereden çıktı hayatım? Olur, mu hiç öyle şey?” dedi. Elimi elinden çekti ve gözlerimi gözlerinden çekerek “Neden olmasın?” dedim. “Sen beni istiyorsun diye ailen de istemek zorunda mı?”

“Zorunda evet!” dedi sert bir ses tonuyla. Yüzüne bakınca kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Ben almışım seni kalbime. Aşk diye seni yazmışım kendime. Şimdi benden başka kim önemli olabilir ki? Hangi güç beni senden ayrı düşürür?”

O böyle konuştuğunda daha çok emin oluyordum bu tahminimin doğru olduğuna.

“Demek ki doğru düşünmüşüm Umut.”

Bir anda ayağa kalktı ve cebinden çıkardığı parayı masadaki küllüğün altına bırakırken “Çayı bitirdiysen kalkalım artık.” dedi. Kaçmak istediği belliydi ama buna izin vermedim. Kolundan tuttuğum gibi oturttum onu yanıma. Elini tutup “Ne olur konuş benimle!” dedim. “Konuşalım her ne varsa.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı önce alnıma daha sonra dudakımın kenarına ufak bir öpücük kondurduktan sonra “Güneş’im ne olur böyle şeyler getirme aklına. Ben seni çok seviyorum sadece bunu düşün. Biz çok mutluyuz ve daha çok mutlu olacağız.” dedi. Kırmadım onu sustum ve bütün sorularımı yuttum. Bir şeyden emin oldum zaten ailesi istemiyordu beni. Bunun doğruluğunu ondan almasam da söylediklerinden anladım. Canı acıyordu Umut’un ve ben bunu görebiliyordum. O bana çaresizce bakarken sıkıca sarıldım. Nefesini boynumda hissettim. Bunları söylerken ondan kopamayacağımı bir kez daha anladım. “Ben de seni seviyorum.” dedim. “Sen benim umudumsun...”

Yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Benim aklım karma karışık. Bir yandan Yıldız, Demir ve Eda, diğer yandan Umut ve ailesini düşünüp durdum. Aklımda bir sürü senaryo kuruyor en kötüsü ile karşılaşınca bir anda silkeleniyordum. Yurdun önüne geldiğimizde kemerimi çıkarıp arabanın kapısını açacağım sırada “Bugüne kadar ailem ne istediye onu yaptım.” dedi Umut, başını arabanın koltuğuna yaslayarak. Yüzümü ona doğru çevirdim ve konuşmasına devam etmesini bekledim.

“Dört kişilik bir ailem olabilir belki ama işin içinde akrabalarımız da olunca çok kalabalık oluyoruz. İlk torun benim ablam, daha sonra iki kuzenim doğmuş sonra da ben. Ben hem anne tarafında hem de baba tarafında ilk erkek torun oldum anlayacağın. Paşalar gibi büyötmeye çalıştılar beni. Bir dediğim iki olmadı ama onların dediği de hiç eksik

olmadı. Babam rahattı ama annem katı kuralcıydı. Ne ben ne de ablam çıkamazdık sözünden. Yıllar geçti, büyüdük. Üniversite sınavına hazırlanırken avukat olmaktı hayalim ama bizim aileye bakınca bu mümkün değildi. Benim okuyacağım bölümü onlar çoktan seçmişti. İşletme okuyup bizim firmanın başına geçecek babamın işini yürütecektim. Ben avukat olmak istediğimi söyleyince annem küple-re biniyordu. Sedat dayım bile sözünü geçiremedi onlara. Yanımda olan tek kişi de oydu zaten ama nafile. Her neyse, bu arada okulum bile belliydi Hatay'da Mustafa Kemal Üniversitesinde okuyacaktım. Bu sayede okuldan sonra ya da boş zamanlarımda şirkete gidebilecektim. Kabul etmedim bunu çok direndim fakat annem sırf benim inadım yüzümden yemeden içmeden kesilecek hâle gelince tamam dedim, avukat olmayacağım ama burada da okumayacağım. İstedğim okulda sizin istediğiniz bölümü okuyacağım dedim. Önce cazip gelmedi bu teklif ama annem kararlı olduğumu görünce hiç istemese de kabul etti. Buradayım ama istediğim bölümü okumuyorum. Beni tek rahatlatan oradan uzak olmam. İşte bütün hayatım bu.”

Söylediklerini can kulağıyla dinledim. Konuşukça titreyen sesi ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu. Hasret Hanım'ın gestapoya benzer bir hâli vardı zaten. Sadece çocuklarını değil, kocasını ve hatta etrafındaki herkesi kendi yönetiyordu. Her istediğini yaptırabilecek bir gücü vardı onun. İşte buna daha çok emin oldukça korkum büyümeye devam ediyordu. Umut, hayatının en önemli giysisi olacak olan mesleğini bile annesinin isteğine göre seçmişken benim için karşısında durabilecek

miydi? Adım gibi emindim beni istemediğine hatta içimden bir ses Umut'u evlendirmek istediği kızın Seher olduğunu söylüyordu ama nedense sadece bu düşünceyi bastırıyordum kendimce. Kabullenemiyordum... Ben de başımı koltuğa yaslayıp onu dinlerken yüzünü bana çevirdi ve uzanıp elimi tutarak "Sen bana yaşamayı sevdirdin Güneş'im." dedi ve devam etti.

"Aşktır diye düşündüğüm ama daha sonra öyle olmadığını anladığım birlikteliklerim oldu evet, ama inan bana hiçbirine bakarken sende gördüğümü görmedim. Gözlerime baktığın an anladım doğru insan olduğunu. Yıllarca aradığım, başka bedenlerde olduğunu düşündüğüm asıl aşkın tam karşımda durduğunu fark ettim. Her hâlin çekti beni kendine. Gülüşün, bakışın... Sen benim sevgilim değil sevdamsın. Senin sevdan bana yaşamın aslında güzel olduğunu öğretti. Bak dedi gözlerin, burada bir hayat var ve sen bu hayatta asıl mutluluğun ne demek olduğunu anlayacaksın. Korkma dedi bana ellerin, tut beni uçuruma değil cennete yürüyeceksin. Yürüdüm, karanlığım yok artık her yanımda mavi. Hiç batmıyor güneşim, üşümüyorum... Adın ısıtıyor beni, varlığın zaten ışığım. Sonra kalbin... Sev dedi bana kalbin; sev beni, sana yaşamayı sevdireceğim. Sana gerçek mutluluğun sevgiden geçtiğini öğreteceğim. Masallarda kalan aşkın aslında gerçek hayatta da var olduğunu göreceksin ve yaşadığını belli edercesine çarpan kalbin asıl nedenini bulacak. Aşk için çarpacak... Geldim ve dinledim bana seslenen seni. Şimdi bambaşka bir Umut oldum. Ben kim olduğumu seninle buldum eğer gidersen kaybolurum. Düşerim hayattan

kırılır kanadım kolum.”

Gözlerimden süzülen yaşlarla dinledim Umut'u. Güzel şeyler söylüyordu bana, beni nasıl sevdiğini söylüyordu ama ben ağlıyordum. Elimde olmadan süzülüyordu yaşlar gözlerimden. Yutkunamıyordum. Elini yüzüme koyup yanağımdaki yaşları sildi ve beni kendine doğru yaklaştırıp saçlarımdan öptü. Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin sesini dinledim. Huzurdu bunun adı. Hayatın o sonsuz güzelliklerine binlerce anlam katmaktı. Ne çok şey geçiyordu içimden, kelimelerim birikiyor çoğalıyordu ama konuşamıyordum. Ben onun göğsüne uzanmış dururken o da saçlarımı okşuyordu. Kısa süren sessizlikten sonra konuştu yine.

“Bizi kaderin buluşturduğuna inanıyorsan karşımıza ne çıkarsa çıksın bırakma ellerimi. Benim gücüm senin aşkın, sen olmazsan yok olurum.”

Başımı kaldırdım ve ıslak gözlerimle ona bakarken ellerini tuttum.

“Sen benim ilk aşkımsın. Bu büyüğü gerçeği bana en güzel hâliyle yaşatansın. Yalan diye bildiğimin doğru olduğunu sen gösterdin bana. Yoluna adım atarken korkmadım. Sana bakıp gözlerini içerken farkında bile olmadan bağımlısı oldum aşkının. Sen hayatıma girdikten sonra sonsuza kadar yanında olmak tek dileğim oldu benim. Sen benim limanımsın. Nice gemiler yanaşmış limanına. Aşk bilmiş, yormuşsun o güzel kalbini. Bir gün kader dokundu bana ve çevirdi rotamı sana. Ben sana sığınırken sen, bütün güzelliğinle kucak açtın bana ve hayat kader diye fısıldadı ruhumuza. Kader yazmış işte bizi aşkla. Sana söz veriyorum seni sevmekten

hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim. Bu günümde sen varsın yarınımda da sen olacaksın. Varlığına şükrettiğim, sonsuzluğuma dualar biriktirdiğimsin... Seni çok seviyorum Umudum."

Sıkıca sarıldım ona. Gamzelerinin güzelliğini gözlerimin bakış açısına sererken "İyi ki varsın Güneş'im!" dedi.

"İyi ki varsın Umudum..."

Saate bakınca geç olduğunu anladım. Umut, yurdun kapısına kadar eşlik etti bana. Ona son bir defa daha sarıldıktan sonra yurda geçip doğruca odama gittim. Yıldız'ın uyumuş olduğunu düşündüğüm için yavaşça açtım kapıyı ve henüz kapının önündeyken çıkardım ayakkabılarımı. Ses çıkarmadan içeriye geçtiğimde ise Yıldız'ın yatağında olmadığını görünce hızlıca banyoya baktım ama ışık kapalıydı ve orada da yoktu. Nereye gitmişti bu kız? Ne işi vardı bu saatte dışarıda. Onu dinleyip yalnız bıraktığım için pişman oldum. Hemen telefonumu çantamdan çıkardım ve aradım. Telefonun yatağımda çaldığını görünce ise deliye döndüm. Ne yapacağımı bilmiyordum. Odanın içinde bir sağa bir sola dolanırken Demir geldi aklıma. Hemen Demir'i aradım ama onun da telefonu kapalıydı. Çok geçmeden bu defa Umut'u aradım.

"Güneş'im ben de çok özledim seni."

"Umut!"

"Ne oldu canım o ses ne öyle?"

"Umut, Yıldız yok burada. Nereye gitmiş bilmiyorum. Telefonu da burada! Demir'i aradım ama onun da telefonu kapalı."

“Canım tamam sakin ol belki konuşmaya gitmiştir. Bak ben eve yetişmek üzereyim. Belki evdedirler. Seni arar haberdar ederim ama lütfen önce sakin ol.”

“Tamam, canım!..” diyerek kapattım telefonu. Pencerenin önüne yaklaşıp dışarıya baktım ama çok karanlıktı. *Nerede olabilirdi Yıldız? Demir ile buluşup bu tatsızlığa son veriyor olabilir miydi? Barışlırlar mıydı? Peki ya Demir, ona Eda ile yine buluştuğunu söyler miydi acaba? Belki de Eda’yı ve Yıldız’ı bir araya getirip konuşmak istiyordu. Sonuçta onların arası iyiydi. Yıldız’ın kıskanç olduğu doğrudu ama o Demir’i Eda ile görmüş olmasına değil, onun yalan söylemiş olmasına takılmıştı. Peki, neden, neden buna başvurmuştu Demir? Yine kendi iç sesimle yaptığım konuşmaların arasından telefonumun sesi ile çıktım. Umut’un aradığını görünce hiç vakit kaybetmeden “Ne oldu evdeler mi?” diye sordum telefonu açar açmaz.*

“Hayır, hayatım evde kimse yok.”

“İyi de nerede bunlar? Ben sakin olamıyorum Umut.”

“Güneş’im lütfen sakin olmayı dene. Belki de konuşmak için buluşmuşlardır olamaz mı? Bak, eğer istersen yanına geleyim hemen.”

“Yok, canım sen orada kal belki oraya gelirler. Ayrıca sen bana Demir’in, Eda ile gittiklerini söylemedin mi?”

“Öyle oldu zaten canım ama bu demek değildir ki hep onun yanında kalacak. Belki de sorunu çözmek için üçü toplandı. Böyle düşünelim.”

Canımın sıkıntısından yerimde duramıyordum. Umut'un beni sakinleştirme çabaları benim stresimin yanında yetersiz kalıyordu. Saat gece 23:00'e geliyordu ve Yıldız hâlâ yoktu. Telefonda konuşurken kapının kilidine anahtarlığın koyulduğunu duydum.

"Canım Yıldız geldi galiba ben sana mesaj atacam."

"Tamam, hayatım bekleyeceğim."

Telefonu kapattım ve başımı kapıya doğru çevirdim, gelen Yıldız'dı.

"Sen benim aklımı mı alacaksın Yıldız? Nereydin Allah aşkına telefonun da kapalı."

Gülümseyerek içeriye girdi ve çantasını çalışma masanın üzerine bıraktıktan sonra bana sarıldı. Ondan bir cevap beklerken sadece yüzüme gülümseyip sarılmasına şaşkınlıkla karşılık verdim. Kollarımdan tutup geriye doğru çekilirken "Daha iyiyim Güneş, Demir ile konuştuk." dedi. Kaşlarını çatıp kısık gözlerimle ona bakarken anladı merak ettiğimi.

"Tamam, bakma öyle Güneş, anlatacağım."

Yatağıma oturdum ve ayak ayak üzerine atıp "Anlat hadi dinliyorum." dedim.

"Sen gittikten beş dakika sonra Demir aradı beni. Önce cevap vermedim sonra iyi olmadığını ve konuşmak istediğini yazmış. O mesajdaki iki kelime var ya Güneş, "İyi değilim..." "Bu iki kelime beni aldı götürdü onun yanına. Buralardaydı zaten oturup konuştuk. Özür diledi benden bir daha böyle

bir şey olmayacak dedi. Uzun uzun konuştuktan sonra affettim onu. Karşımda öyle üzgün, öyle çaresiz görünce dayanamadım. Bu kadar işte...”

Eda, diye geçirdim içimden, o neredeydi peki? Ben üçünün buluştuğunu zannediyordum çünkü Demir, olaylardan sonra ilk önce onunla görüştü.

“Sadece ikiniz mi konuştunuz peki?”

“Evet, tabii ki Güneş, başka kim olabilir ki?” dedi ve yatağına uzandı. Belli ki yine bir şeyler saklıyordu Demir, söylememiştii Eda ile görüştüğünü. Hiç bozuntuya vermeden kalktım ve üzerimi değiştirmek için gardırobumu açıp yatmalıklarımı çıkardım. Çabucak giyindim ve yatağının kenarına oturdum. “Çok sevindim aranızın düzelmesine. Demir’in seni bırakmayacağını biliyordum. Umarım bir daha böyle tatsız bir şey yaşanmaz canım benim” dedim, başını okşayarak.

“Kaybetmekten korkmak diye bir gerçek var Güneş ve bu gerçek insanın aklına düşünce bütün hücreleri değişiyor. Buraya geldikten sonra işte bu yatağına uzandığımda anladım hücrelerimin değiştiğini. Sonra sen çıktın bu kapıdan, ne olduysa o zaman oldu. Sanki bir gölge içeriye girip boğazımdan tuttu nefes alamadım. Bir kaya parçasını alıp koydu kalbimin ortasına. Sağır edici gürültüler yankılandı içimde o an anladım ki aklımın ve kalbimin acımasızca dövüştüğü bir savaşın arasında parçalanıyorum. Sonra bir an içeriye giren o gölge gitti sanki ve çok geçmeden Demir aradı beni. Tek bildiğim yanında olmak istediğimdi. Susturdum aklımı kalbimin dediğini yaptım.”

Yüzümdeki sıcacık tebessümle yüzüne dokunup “En doğru olanı yapmışsın canım benim.” dedim.

Her ne kadar değişik şeyler hissetsem de yine de sevindim barıştıklarına. Doğru olan da buydu zaten. İkisinin her zaman yan yana olması...

Daha fazla uzatmak istedim bugünü. “Hadi bakalım bu kadar hüzün yeter!” dedim.

“Bence de hadi uyuyalım da bitsin artık bugün ve hemen sabah olsun.”

Yavaşça ona doğru eğilip başından öptüm ve “Çok mantıklı canım. İyi geceler!” diyerek ayağa kalktım. Yatağıma geçmeden önce ışığı kapattım ve öyle uzandım yatağıma. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapattığımda Umut’un sureti geldi gözlerimin önüne. Hemen gözlerimi açtım ve ona mesaj atmayı unuttuğumu fark ettiğim için elime telefonu alıp yazdım.

“Yıldız şu an iyi, barışmışlar. Bir yanım çok seviniyor, bir yanım ise hiç rahat değil. Sence neden?”

Hâlâ Eda vardı aklımda. Demir’in saçma bir neden yüzünden onunla konuştuğunu saklaması ve hatta yakalanmış olmasına rağmen yalan söylemeye başvurması ve tabii ki Yıldız’ın yanına gelmeden önce onunla görüşmüş olması... Bunlardı beni huzursuz eden. Elimde telefon cevap beklerden gecikmedi mesajım.

“Çünkü korkuyorsun, endişelerin korkutuyor seni. Şimdi her ne olursa olsun olumlu düşünmeye bak bir sorun varsa ortada emin ol belli eder kendi-

ni. Bu arada Demir de daha iyi ve pişman..."

Ne de güzel yazmış Umut, "Bir sorun varsa ortada emin ol belli eder kendini." Acı bir tebesüm belirdi dudaklarımda. Tıpkı bizim aramızdaki sorun gibi, yani ailesi gibi... Bir insan sessizliğiyle bile konuşabiliyor, hareketleri ile kendini tanımlayabiliyordu karşısındakine. Burada sessiz olan Umut'tu. Hareketleri ile bana meydan okumaya hazırlanan ise Hasret Hanım'dı. Annesiydi... Meydan okumak; bunun düşüncesi bile korkutuyordu beni. Sol göğsüm sızlıyordu. Bu durumda bile bu şekilde etkilenebiliyorsam yarın öbür gün söz konusu bizim aşkımız olduğunda ben onun ailesinin karşısında nasıl güçlü duracaktım? Kendinden emin dik bakışlı, hapishane duvarları gibi soğuk bir mecazı olan o kadının önünde nasıl duracaktım? Gözlerimi kapattım ve başımı iki yana sallayarak bu saçma düşünceleri dağıtmak istedim aklımdan.

"Bugüne kadar korku nedir bilmedim, kaybetmenin ne olduğunu da. Bu hayatta hiçbir şeyin hırısına kapılmadım. Yetinmeyi bildim ve ah etmedim hiç. Zorluksa zorluk umursamadım. Yanımdaydı sevdiklerim, hep buna sığınıp rahatladım. Korkuyorsa eğer bendeki, endişelerim korkularıma sebep oluyorsa, şimdi tek isteğim bunun yersiz olması. Şu an kapıldığım endişe kalbimin kuru kalabalığı olmuş olsun."

Mesajı gönderdikten sonra Umut'u, ailesini, şimdiye kadar onların çizdiği yolda isteksizce nasıl yürüdüğünü ve en önemlisi hayalini hayatının gerisinde nasıl bıraktığını düşündüm. Bir başkasının hayallerini süslemek adına kendini karartmak...

Bu gerçekten korkunç ve acımasızdı. O arabanın içerisinde konuştukları, sesi, yüzü hiç çıkmıyordu aklımdan. “Beni hiç bırakma...” diyen o gözleri düşündükçe canım acıyordu. İç karartıcı düşüncelerimin arasından mesajı ile çıktım.

“Korkuları yenmenin tek yolu inanmaktan geçer. Biz birbirimize inanıyoruz, korku nedir bilmeyelim. Hadi şimdi usulca kapat gözlerini ve kendini uykuya bırak, ruhunu da bana. Rüyalarımnda olmana ihtiyacım var. İyi geceler Güneş'im.”

Bu sözleri okuduktan sonra telefonumu avuçlarımın arasına alıp göğsüme bastırdım. O an sadece tek bir şey vardı hem aklımda hem kalbimde. Ben Umut'u seviyordum ve ona her geçen gün daha da bağlanıyordum... Gözlerimi kapatıp Hatay'daki Musa Ağacında tuttuğum o dileği tekrarladım. “Allah'ım beni Umut'suz bırakma.”

Alarmin sesine uyandığımda açmakta zorlandığım gözlerim, pencereden odaya yansıyan güneş ışığıyla kamaşıyordu. Başımı yastığımdan kaldırdığımda, boy aynasının karşısında makyajını yapan Yıldız'a kısık gözlerle baktım.

“Günaydın Güneş Hanım. Şu alarmdan önce uyandığınızı görebilecek miyim acaba?”

Başımı tekrar yastığıma gömdüm ve “Sen önce kendine bak” dedim, sızlanarak. Yanıma doğru gelip üzerimdeki örtüyü kaldırdı. Bir gözüm kapalı bir hâlde ona bakarken “Hadi ama kalk!” dedi. “Çok acıktım kahvaltıya inelim.” Bütün ısrarlarıma rağmen karşı koyamadım. Tek istediğim bi-

raz daha uyumaktı ama Yıldız buna izin vermedi. Söylenerek ayağa kalkıp banyoya geçtim. Yüzümü yıkarken “Bunu bilerek yapıyorsun değil mi?” diye seslendi. Elimdeki havlu ile yüzümü kurulayarak banyodan çıktım ve “Neyi?” diye sordum.

“Alarmı saatinden önce ayarlayıp daha sonra da erteleyerek uyuman hoşuna mı gidiyor?”

Gülümседim ve havluyu ona fırlattım.

“Hadi çabuk hazırlan, ben aşağıda seni bekliyorum.”

İşte her zaman görmek istediğim Yıldız buydu. Gülümseyen, aceleci, ısrarcı ve esprili... Onu fazla bekletmek istemediğim için gardırobumu açtım ve kolu dirseklerimde biten beyaz puantiyeli elbisemi giyindim. Saçlarımı açık bırakıp siyah bandanamı taktım ve hafifçe bir makyaj yaptıktan sonra siyah önü kapalı babetlerimi giyinip çantamı da alıp çıktım odadan. Aşağıya inerken Umut’u aradım. Onun o güzel sözleriyle güne başlamaktan daha güzel bir şey yoktu. Yurdun yemekhanesinin önüne geldiğimde biraz daha konuşup kapattım telefonu. Sonra içeriye girdim ve kendine yiyecek bir şeyler alan Yıldız’ın yanına gittim. Ben de tabak alıp hemen arkasından birkaç şey alırken “Ben kendi derdime daldım seni unuttum.” dedi. Tabağıma patates kızartmasını alırken dudak büküp başımı salladım, ne demek istediğini sorarcasına. Bir cevap vermedi hemen. Pencere kenarındaki boş kalan masaya tabağını koydu ve iki bardak alıp çay doldurdu. Masaya oturduğunda “Hadi anlat bakalım.” dedi, ekmeginden bir parça kopartarak. Başımı tabağımdan kaldırmadan peynirden bir parça aldım ama

her nedense bütün iştahım gitmiş gibiydi.

“Acaba şu an dikkate alınmıyor muyum ben?”

Ağızımdaki lokmayı çiğnerken bakışlarımı ona çevirdim ve konuşmadan önce çayımdan bir yudum aldım.

“Düşündüğüm doğru çıktı Yıldız.”

Kocaman açtığı gözleriyle bana bakarken bir parça peyniri ve ekmeği aldı ağzına. Hızlıca çiğnerken daha çok konuşmamı bekliyordu.

“Bakma öyle işte duydun, doğru çıktı düşündüğüm. Umut’un ailesi bizim aramızdaki bu ilişkiyi onaylamıyor. Tam olarak itiraf etmese de anladım çünkü açık açık sorduğumda önce inkâr etmeye kalktı ama sonra düşündüklerimde haklı olduğumu söylercesine bir konuşma yaptı.”

“Nasıl bir konuşma?” dedi Yıldız, çayından bir yudum alırken.

“Kuralcı bir ailenin içinde hayallerini unutarak yaşayan bir Umut düşün. Çok şey anlatmadı ama kısa ve öz anlatışı bile her şeye yetti. Yeniden hayal kuruyor Umut ve bu defa hayali benim. Şimdi ise ailesi yeniden tutunduklarını tekrar almak istiyor elinden.”

Bardağı sert bir şekilde masaya vurdu ve “Kim neyi alıyormuş ya!” dedi kaşlarını çatarak. “Hiç kusura bakma ama o despot kadına kalmayacak meydan. Zaten anlamıştık huysuz olduğunu.”

“Saçmalama Yıldız, o Umut’un annesi biraz doğru konuşalım.”

Arkasına yaslanıp başını kaldırdı ve umursamaz bir yüz ifadesiyle dışarıya baktı.

“Bir anne evladını üzmez Güneş Hanım. Ayrıca Umut seni hayatta bırakmaz. Pılını pırtını toplar gelir buraya. Terk eder Hatay’ı.”

“Ne yani bunun olması daha mı iyi?”

“Peki, sizi ayırmaları mı daha iyi?”

Bunun düşüncesi bile kötüydü. Şu ayrılık kelimesini duymak dahi istemiyordum artık. Tam Yıldız’a cevap vereceğim sırada bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda Umut olduğunu görünce hemen ayağa kalktım ve sarıldım. “Geleceğini söylemedin.” dedim otururken.

“Sürpriz yapmak istedim Prenses.”

Tam zamanında susmuş olmamızın verdiği rahatlıkla Yıldız bana göz atarken “Ya sen neden tek geliyorsun da Demir’i getirmiyorsun peşinden?” dedi. “Hâlâ uyuyor değil mi?”

“Sanırım...” dedi Umut, gömleğinin kollarını düzeltirken. “Çıktığımda uyanık değildi.” Ses tonu ve yüz ifadesi değişik geldi bana. Ben ona bakarken Yıldız ayağa kalktı ve çantasını alıp “Ben kaçıyorum gençler akşama görüşürüz.” dedi ve gitti. Yıldız gittikten hemen sonra yüzünde sert bir ifade ile bana baktı Umut.

“Güneş, sen haklısın. Demir bir işler çeviriyor ve bunun sonu hiç iyi değil.” dedi ve sesi oldukça ciddiye.

“Ne oldu Umut?”

“Sabah uyandığımda hazırlanmış çıkıyordu. Ben Yıldız’ın yanına gidiyorum dedi ama bana hadi sen de gel demediği için ayrıca buluşacaklarını zannettim. Kapıdan çıkarken aceleliydi. Bir şey beni pencereye doğru götürdü ve aşağıya baktım. Eda aşağıda bekliyordu onu. Güneş bak sana belli etmemeye çalıştım ama on günden fazla oldu tuhaf tuhaf hareketleri var Demir’in.”

Elimle ağzımı kapattım ve bakışlarımı yere devirerek öylece kalakaldım. Düşüncelerim donmuş gibiydi. Aklım almıyordu bunu hayır, kabul lenemiyordum. Ben öylece boş gözlerle bakarken Umut omzuma dokundu ve “Sanırım Demir...” dedi kısık bir sesle. “Demir...” Sözüünü tamamlamadan “Sus!” dedim ve ayağa kalkıp tekrarladım. “Sus Umut.” Çantamı alıp ondan önce çıktım yemekhaneden. Dışarıya çıktığımda nefes alıp verişim değişti. Umut beni elimden tutup sarmak istedi ama onu geriye doğru ittim.

“Güneş, sakın ol. Bak daha ortada bir şey yok.”

“Ne demek yok Umut? Aklım almıyor delireceğim dün yaşananlardan sonra ne yapmaya çalışıyor bu çocuk amacı ne?”

Başını sallayarak bakıyordu bana Umut, elinden tuttum ve “Hadi gidiyoruz.” dedim. “Nereye?” dedi beni kendine doğru çekiştirerek.

“Demir’i bulup hesap sormaya.”

Israr etmedi bana Umut, okuldan çıktığımızda aklıma gelen ilk yer Eda’nın eviydi. Çok geçmeden yetiştik ve evinin yakınlarında durduk. Beklerken, ikimiz de konuşmuyorduk. Umut’a baktıkça

tamamlamasına izin vermediğim sözü geliyordu aklıma. Ne diyeceğini biliyordum ama bunu duyamayamadım. Bir kendime bakıyordum birden Yıldız'ı düşünüyordum. Yok, hayır, ben bile bu hâldeyken onu düşünmek bile istemiyordum. Dün gece söyledikleri yankılanıyordu kulaklarımda. Demir'siz nasıl kötü olduğunu anlatışı gitmiyordu gözümün önünden.

Umut, Demir'i aramak istedi ama kapatmıştı telefonunu ulaşamadık. Hemen hemen üç saat geçmişti ama ikisini de göremedik. "Belli ki evde değiller gidelim artık." dedi Umut, ama ben kabul etmedim. Ben kalalım diye ısrar ettikçe Umut gidelim diyordu. Nihayetinde onun dediği oldu. Geri dönerken son bir defa başımı çevirip arkamdaki apartmana baktım ve bir anda Umut'u kolundan tutup yanımdaki ağacın arkasına geçtim.

"Ne oldu hayatım?"

"Çıktılar" dedim, parmağımla ikisini işaret ederek. Ellerimle ağzımı kapatırken arkamda duran Umut sıkıca sarıldı bana. Gördüklerime inanmak istemiyordum. Ne işi vardı Demir'in Eda'nın evinde? Şu anda Yıldız'ın yanında olması gerekiyordu, bu şeytan kızın yanında değil. Umut'a doğru döndüm ve "Hayır!" diyerek başımı salladım. "Hayır olamaz." Beni sıkıca sarmaya ve sakinleştirmeye devam etti ama ben kendime gelemiyordum. Umut'un kollarından kendimi geri çektiğim gibi Demir'in peşinden gittim. Gözlerim kararmıştı artık ne Umut'u görüyordum ne de başka bir şeyi Demir bana bunun hesabını verecek deyip durdum kendime. O önde biz arkada dakikalarca yürüdük.

Eve doğru gittiğini bildiğim için fazla hızlanmadım. O yol nasıl da uzadı gözümde, bir an evvel yetişmek bağırıp çağırmak istiyordum. O bizden önce yetiştiği için koşturarak çıktık peşinden. Umut, kapıyı açtığı gibi "Demir!" diye bağırarak girdim içeriye. Benim bu hâlimden korkarak baktı yüzüme daha sonra Umut'a ve kapıya.

"Merak etme, Yıldız yok!"

"Ne oldu Güneş?"

"Ne mi oldu?" diyerek vurdum omzuna. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun Demir? Ne işin vardı Eda'nın evinde?" diye bağırırken onu itekleyip duruyordum. Umut beni tutmaya çalışıyordu ama engel olamıyordu bana. "Güneş, yapma!" dedi Demir. Başını yerden kaldırmadan konuşuyordu. Çenesinden tutup yüzünü kaldırdım. Kan kırmızısıydı gözleri, uykusuzluktan gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. "Bak bana!" dedim, "Yüzüme bak da söyle, Eda'nın evinden çıktım de bana Demir." Kızaran gözleri buğulanırken tek kelime bile etmiyordu.

"Güneş, sakin ol" dedi Umut kolumdan tutarak.

"Ne sakin olacağım Umut, görmüyor musun olanları?"

"Tamam, ama böyle yaparak anlayamayız birbirimizi. Demir, lütfen Eda'nın evinde ne işin olduğunu bize söyler misin?"

"Evet, hadi Demir!" dedim ellerimi iki yana açarak. O lanet olası dili tutulmuştu sanki.

“Konuşsana Demir, bir şey de ne olur. Kötü bir şey yoktu de, bu kadar abartmana gerek yok Güneş de bana. Nasıl yaparsın bunu? Yıldız’a bunu nasıl yaparsın?”

Ben Demir’in konuşmasını beklerken Yıldız’ın sesini duydum. “Demir!” dedi, salon kapısının eşğinde durup bize bakarken. Üçümüz birden bakışlarımızı ona doğru çevirdik. Sanırım duymuştu bizi Yıldız, boş bakan gözleri sararan yüzü belli ediyordu kendini. Ağır ağır Demir’in yanına yaklaştı ve tam karşısında durdu. Ayakları titriyordu Yıldız’ın karşısında. Kan kırmızısı olan gözlerinden yaşlar akıyordu. Yıldız, hiçbir şey konuşmadan daha da yaklaştı Demir’e, elini kaldırıp onun yüzüne dokundu ve gözyaşlarını sildi. Demir’in gözyaşlarını silerken kendisi de ağlıyordu. Başını hafifçe sağa doğru eğdi ve “Neden ağlıyorsun” dedi, kısık bir sesle. “Ben seni ağlarken görmedim hiç, gözlerin böyle bakmadı bana, sen sadece bana sarılırken titrerdin şimdi neden titriyorsun?”

Yıldız’ı bu hâlde görünce ben de tutamadım kendimi. Demir’in elini tuttu ve konuşmaya devam etti.

“Buz kesmiş ellerin, tutuyorum ama ısınmıyor? Hâlâ soğuk ve sen hâlâ ağlıyorsun... Bir perde inmiş gözlerine aralanmıyor. Ben seni göremiyorum, sana kim dokundu da bu hâle getirdi?”

Dili lal olan Demir, o an “Yıldız’ım” dedi titreyen sesiyle “Ben seni çok seviyorum.”

Yıldız, parmağıyla dudağına dokunup susturdu onu. Bu defa bakışları çok sertti.

“Eğer varsa bir sebebin konuş ama yoksa bir açıklamam, kabullen ve tek kelime etmeden çık git buradan.”

Ağır ağır nefes alıp bakıyordum Demir’e. Yanımda duran Umut elimden sıkıca tuttu. “Ne olur konuş.” dedim içimden, “Ne olur konuş Demir. Sana susmayı kabullenmek diye sunmuşken yapma sakın, susma! Susmak yakışmaz sana.”

Konuşmadı Demir, uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra gözyaşları arasında geçti gitti Yıldız’ın yanından. Kapıdan çıkmadan önce “Çok sevdim.” dedi, “Ben çok sevdim seni...” ve çıkıp gitti... Umut, Demir’in arkasından çıkarken, Yıldız dizlerinin üzerine çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hem ağlıyor hem de sehpanın üzerindeki yere deviriyordu.

“Sevmedin Demir, sevmedin!” diye haykırıırken onu susturamıyor kontrol edemiyordum. Kollarımın arasında ağlarken onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Çok geçmeden geldi Umut ve yardım etti Yıldız’ı yerden kaldırmama. Yıldız, yaşadığı şokun etkisiyle “Neden?” diye soruyordu kısık bir sesle “Neden?”

Hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmesi nedenden çok bir gerçek taşıyordu zaten. Giderek kabul etmişti aldattığını Yıldız’ı.

Ağlama krizlerinden sonra kendine gelince bayılacak gibi duruyordu karşımızda. Umut, onun uyuması için ısrar etti ama kendisi bu evde beş dakika daha kalmak istemiyordu. Yurt yakın olmasına rağmen taksi çağırdı Umut ve bizi yurda kadar

yalnız bırakmadı. Biz yurttan içeriye geçerken de “Bir şey olursa ara ben buralarda olacağım.” dedi. Başımı olumlu anlamda sallayıp minnet dolu gözlerle baktım ona ve sonra Yıldız’ın koluna girip odamıza çıktık.

Soğuk su ile yüzünü yıkadıktan sonra üzerini değiştirip yatağına uzandı. Üzerini örtüp yatağının kenarına oturdum ve saçlarını okşadım. Yorgun gözlerini kapatıp uykuya dalarken “Neden” diye fısıldıyordu yine “Neden?”

Aradan iki hafta geçmesine rağmen Yıldız’ın bir hafta boyunca geceleri yeri geldiğinde uykusundan uyandıracak kadar merak ettiği o “Neden?” sorusunun cevabını bulamadık. Ben ve Umut defalarca aradık onu. Bazen hiç açmadı, bazen de hepten kapattı telefonunu. İşin tuhaf olan tarafı, Eda’nın da bir anda ortadan kaybolmasıydı. Onun da bu şekilde ortadan yok oluşuyla anlamış olduk birlikte olduklarını. Ben bile kaldıramıyorken, Yıldız’ın canı kim bilir nasıl yanıyordu?

Yıldız ile ilgilendiğim günlerde uzak kaldığım derslerin notlarını alıp fotokopi çektirdim. Alelacele yurda doğru yürürken “Güneş!” diye seslendi arkamdan Umut. Elinde bir kâğıt ile hızlıca yaklaşıyordu yanıma.

“Ne oldu canım?”

“Biraz konuşalım mı bahçede?”

“Olur, ama hemen konuşalım Yıldız yalnız kalmasın.”

Bahçeye doğru yürüdük. Elindeki not kâğıdını bana uzatıp “Bak!” dedi, “Demir not bırakmış ve bütün eşyalarını toplayıp gitmiş.”

Kaşlarımı çatıp baktım yüzüne. Korka korka aldım elime kâğıdı.

“Beni affedin, sizi unutmayacağım, bir gün buluşacak yolumuz. Bir gün buluşacağız Yıldız’ım...”

Demek tamamen çıkmıştı hayatımızdan, başkası için vazgeçmişti yıllardır süren aşkından ve bizden. Titreyen ellerimle kâğıdı avuçlarımın arasına alıp buruştururken başımı Umut’un göğsüne gömdüm. O an benim de dudaklarımdan aynı şey döküldü; “Neden Demir? Neden!”

13. Bölüm

*İnsanoğlu yaşadığı felaketler doğrultusunda, hücrelerine en hızlı şekilde yayılan acıyı hissederken o acıya anlamlar yüklemeyi de unutmaz. Bu acılardan ne gibi anlamlar çıkardığını gördükçe de daha kolay yön verir kendine. Olumsuzluklar karşısında dayanma gücü artar. Kendi kendinin motivesi ve düşüncelerinin ışığı olur o anlamlar. Karanlığın, uzun sürmesini engeller. Acıların hiçbir anlam ifade etmediğini düşünen insanların ise bu hayatta varoluş sebeplerini anlamaları da beklene-
mez çünkü bir insan en çok acı çekerken insandır. Acı çekerek anlar bu hayatta var olduğunu. Daha olgun, daha onurlu ve bu acıların içinde daha dayanıklı bir insan olarak zorluklarla mücadele etmesini bilir.*

Hissediyorum, yıllar sonra daha derin yaşadığım bu acı hissini bir anlamı olduğunu. Acılarıma tek sebep Umut'tu ve ben bununla yüzleşmek için geç bile kalmıştım. Canımın her yanımda, pişmanlığımı her hissedişimde "Umut" dedim, sebebi Umut... Karanlığımınla savaşırken bu acıya kendimi neden bile isteye bıraktığımı hatırladım. Hatırladıkça ayağa kalktım. Huzuru için, kendi huzurumu da onunla bırakıp giderken bitmek bilmeyen acılarla savaşacağımı biliyordum... Bu mücadeleye kendimden çok onun için katlandım ve katlanmaya da devam edeceğim...

Her gece olduğu gibi bu gece de karanlığın beni boğmaya çalıştığı bir sabaha açarken gözlerimi acımı düşündüm. Anlamlarımı, hayata tutunmaya

çalışırken aklımın büyük bir köşesini zapt eden hatıralarımı düşündükçe sarılıyordum hayata. İşte o anda aklıma Nietzsche'nin bir sözü geliyordu. "Yaşamak için bir neden'i olan, her türlü nasıl'a dayanabilir."

Dayanacağım Umut, sen yoksun ama acın var, anıların var bende işte yaşamak için en büyük nedenim...

Yatağımdan kalkıp penceremin önüne geçtim ve perdeyi açıp hafifçe araladım camı. Mavinin en güzel tonunu kaybettiğimden bu yana gökyüzü hiç ihtişamlı görünmedi gözlerime. Güneşin varlığı da yokluğu da birdi zaten aynı benim gibi. Dışarıyı izlerken masamın üzerinde cıvıldaayan kuşlara çevirdim bakışlarımı. Kuşlar, kafesin üzerindeki bileklikler ve kuşlarla gelen notu görünce aklıma dün gelen mail düştü. Hemen çalışma masama doğru yönelip sandalyeye oturdum. Açık olan bilgisayarımdan maillerime baktım ama asıl görmek istediğimi göremedim. O maili tekrar açıp baktım yine.

"Güneş'li günler Umut'suz olmaz." Dört kelime içinde gizlenmiş iki isim. Bende onsuzluğu, onda bensizliği anlatır gibi...

Umut'un bu oyuna ne zaman bir son verip karşıma nerede ve ne şekilde çıkacağını düşünürken kapımın hafifçe vurulmasıyla oturduğum yerde doğruldum. Yıldız, yavaşça kapıyı açarken beni uyanık görünce bütün sessizliğini bırakıp "Uyanmışsın ne o aşağıya gelmiyor musun?" dedi, kulaklarımı tırmalayan sesi ile. "Saatin kaç olduğunu biliyor mu-

sun acaba? Senin yüzünden işe geç kalacağım.” Ben göz kapaklarımdaki ağırlığa rağmen gözlerimdeki şaşkın ifade ile ona bakarken “Bu arada günaydın.” diyerek sonlandırdı yakınmalarını. Kendimi tutamayıp güldüm. “Günaydın!” demekle yetindim sadece ve ayağa kalkıp banyoya geçtim hemen.

Duşumu alıp hazırlandıktan sonra yatağıma toparlayıp indim aşağıya. “Mutfağa gel!” diye seslendi Yıldız. “Bu ne acele?” dedim mutfağa göz gezdirirken. Masanın boş olduğunu görünce anladım ki bugün kahvaltı etmek yerine tost ile doyacağız sadece. Tezgâhın üzerinde duran bardakları önüme alıp çayları doldurdum ve iki de tabak çıkarıp yanına koydum Yıldız’ın.

“Bugün bir öğrencimin ailesi gelecek çalıştıkları için erken geleceklerini söylediler. Bütün acelem bu yüzden Güneş Hanım.” dedi, tost makinesini açıp içindeki ekmekleri çevirerek. Bunu yaparken burnuma gelen kokunun güzelliği daha da arttırdı ve ben ne kadar çok acıktığımı anladım. Bana bugün yanına gelecek olan aileden ve öğrencisinden kısaca bahsederken ben de çayımı yudumluyordum. Onu boş gözlerle izlerken Demir geçiyordu aklımdan. Yıldız’ın vereceği tepkiyi düşündükçe yutkunmakta zorlanıyordum. Ne yapmalıydım, nasıl davranmalıydım hiç bilmiyorum. Fakat bir an önce toparlamalıydım bu durumu. Demir öyle ya da böyle çıkacaktı Yıldız’ın karşısına bu yüzden ondan önce davranıp ben konuşmalıydım onunla. Ben, bütün dalgınlığımla öylece dururken kolumdan tutup sarstı beni Yıldız. “Sen iyi misin?” dedi. Kendimi hemen toparlayıp masaya otururken, elimle alnımı ovaladım. “Bugün başım çok ağrıyor öyle dalgın da-

lıp duruyorum.” dedim, baş ağrımı bahane ederek.

“Ben neden inanmıyorum bu söylediğine?”

Önüme bıraktığı sıcacık tosttan bir ısırık alırken aklını dağıtmak için bir şeyler düşünüyordum. Ağzımda lokma olduğu için cevap vermek yerine başımı neden dercesine salladım sadece.

“Güneş!” dedi, en kısık sesiyle tostunu tabağına bırakarak. “Bakma benim böyle davrandığıma. Senin yaşadığın bu olaylar beni de çok etkiliyor. Ben de her an düşünüyorum bunların neden olduğunu, kimin yaptığını ama sana belli etmemeye çalışıyorum. Bu konuda zayıf davranman gayet normal ama ben senin yanında güçlü durup sana destek olmalıyım. Lütfen umursamadığımı düşünme. Benim tek istediğim senin iyi olman canım benim.”

Ağzımdaki lokmayı zorla yuttum. Çayımdan bir yudum alırken sıcacık bir tebessümle baktım yüzüne.

“Biliyorum tatlım ama böyle düşünmeni gerektirecek bir durum yok. Senin her zaman yanımda olduğunu biliyorum. Sen olmasan içinde sıkıştığım bu çıkmaz sokakta nefes alamazdım. Biliyor musun, gerçekten eminim onun döndüğüne. Onun gölgesinin üzerimde olduğuna eminim. Bu yüzden bu saatten sonra karşıma çıkacak olan her sürprizde daha sakın davranacağım. Er ya da geç çıkacak bir yerden.”

Konuyu Umut’a getirip Demir gerçeğini bastırmaya çalışıyordum kendimce. Bir yandan da so-

racagım soru için hazırlanıyordum. Yıldız tostunu yediği sırada kendince aklına getirdiği şeyleri dile getirirken bir anda susturdum onu. “Yıldız!” dedim, gözlerine bakarak. “Aynı şeyler senin başına gelseydi sen bu kadar sessiz kalabilir miydin?” Böyle bir soruyu neden sorduğumu anlamaya çalışırcasına bakıverdi yüzüme. Az önce uysal bakan gözlerinde şimdi öfke hâkimdi sanki. Üzgünüm Yıldız, seni üzmemek değildi niyetim sadece bazı şeylerden emin olmalıyım diye geçirdim içimden. Önündeki tabağı alıp ayağa kalktığı gibi “Bitirdiysen artık gitmemiz lazım geç kalıyorum.” dedi. Yüzüme bile bakmak istemedi işte. Öyle ki, boşalan çay bardağını eline alıp bulaşık taşının içerisine bırakırken bile bakmıyordu. Ne bekliyordum ki zaten, bana cevap vermesini mi? Yine bildiğini yapıp susmayı tercih etti işte. Üzerine gitmek yerine suskunluğunu kabullenip kalktım yerimden. Yıldız, çantasını alırken ben de ayakkabımı giyiniyordum. İkimiz de sessizdik. Evden çıkıp kapıyı kapattıktan sonra asansörü çağırarak için bastım düğmeye. Asansörü beklerken yüz yüze gelmemeye çalıştık ama ben yine de göz ucuyla bakınıyordum kendisine. Çantasının önündeki gözün fermuarını açıp içine bakarken “Eyvah!” dedi birden. “Telefonumu unutmuşum. Sen aşağıya in ben hemen alıp geliyorum.” Başımı sallayarak “Tamam.” dedim ve vakit kaybetmeden asansöre binip aşağıya indim.

Dışarıya çıktığım gibi başımı gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldım önce. Arabama doğru yaklaşırken birden bire duraksadım. Benden birkaç adım önde duran siyah arabaya ilişti gözlerim. İçinde oturan adama gözlerimi kısıp, daha dikkatli

bakınca Demir olduğunu fark ettim. Gülümseyip başını hafiften sallayarak selam verdi bana ben ise bütün tedirginliğimle sadece bakmakla yetiniyordum. Apartmanın kapısı açılıp Yıldız dışarı çıkacak ve onu görecek diye çok korkuyordum. *Bu şekilde görememeli onu, henüz değil Demir. Henüz değil!*

Ona doğru yürüyüp burada ne işi olduğunu sormak isterken korktuğum başıma geldi işte. Yıldız, apartmanın kapısını açıp çıktı dışarıya. Kalbimin atışları öyle hızlıydı ki sanki yüzümden ateş fışkırıyordu. Yanıma doğru yaklaşırken önce bana sonra Demir'in arabasına bakındı. Neyse ki hareket edip gitti Demir, ben de hemen toparlanıp arabama doğru döndüğüm gibi kapısını açıp bindim.

“Hayırdır Güneş? Sen kimi gördün de böyle oldun? Yoksa bir sorun mu var?” diye sordu Yıldız, arabaya binip emniyet kemerini takarken.

“Yok, tatlım biri yol tarifi aldı da benden. Sen çıkmadan da arabaya geçmeyeyim dedim.”

“Aman iyi canım. Bir şey olmasın da.”

Ah be Demir, ne işin vardı burada? Nereden biliyordu bu adam benim evimi? Kafasına koymuş bir kere öyle ya da böyle gelip çıkacak Yıldız'ın karşısına. Muhakkak konuşmalıydım onunla ve her ne olursa olsun Yıldız benden duymalıydı geldiğini. Ondan sakladığımı düşünürse hiç iyi olmaz.

Yol üzerindeki ilk kırmızı ışıktaki durduğumuzda göz ucuyla baktım Yıldız'a. Başını arabanın koltuğuna yaslamış dışarıyı izliyordu. Kırmızı ışıktaki duran arabaların önünden geçen insanları...

Ellerini eskimiş siyah kabanının cebinde sak-

layıp ağır ağır yürüyen yaşlı bir amca. Hemen yanından tertemiz elbiseleri ile hızlıca geçen bir adam çarptı onun koluna. Sendeleyip yanıımızdaki arabanın kaputuna tutundu. Öteki adam arkasına bakmayıp özür bile dilemezken, yaşlı amca arabanın sahibinden özür diliyordu. Bütün sesleriyle konuşup kahkaha atan kızların da dikkatini çekmedi. Kol kola yürürken geçip gittiler umursamadan. Neyse ki hemen hemen yirmili yaşlarda bir çocuk hızlıca girdi amcanın koluna, o özür dilerken alıp geçirdi kaldırıma. Sarı ve ardından yeşil ışık yandı hareket ettik. Gördüğümüz insanların hepsi, geride kaldı...

Böyle şeylerle karşılaşınca hayatın ne kadar anlamsız olduğunu düşünüp dururdum. Adil olan bir yanını yakalamaya çalışırdım mesela ama bulamazdım. Sokakta yatan terk edilmiş çocukları, dilenen insanları, belki de son zamanlarını yaşayan yaşlıların evlerinde huzurlu bir şekilde yaşamaları gerekirken, sokaklarda kendi çabalarıyla hayata tutunduklarını görünce yok diyordum kendi kendime. Hayatın adil bir yanı yok. Acısı çekene çok acı, bilmeyene ise her şey tatlı işte.

İçine düştüğüm bu düşüncelerin arasından, radyoda çalan şarkı çıkardı beni. O an ikimiz de birbirimize baktık. Olamaz dedim içimden. Bu şarkı nasıl bir tesadüftü böyle. ***"Her şey bitmedi bitemez, aşkımız kalmasın yarım, mutlu günler geri gelsin ne olur hiç ayrılmayalım..."*** İkimizin de yaşadığı olayların üzerine nasıl da oturuyordu bu şarkı. Her sözü her kelimesi içimizdeki yaraya dokunmaya müsaitti. Şarkının sözlerini dinlerken ara sıra Yıldız'a bakıyordum. Onun da

bana baktığı esnada yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi ve sonra eşlik etti şarkıya üstelik eski Türk Filmlerinde şarkı söyleyen o kadınlar gibi. Salına salına... Başımı sallayıp gülümsemekle yetindim sadece. Nasıl yapıyordun bunu Yıldız? Nasıl başarıyordun sarsılmamayı, ya da sarsıldığın yerde toparlanıp dik durmayı...

Okula yetiştığımızde Yıldız, emniyet kemerini çıkartıp çantasını eline alırken “Bir gün geri geleceğini düşünmemek için geceler boyunca savaştım kalbimle.” dedi. Bir iç çektikten sonra da devam etti konuşmasına. “Yıllarımı aldı bu savaş. Kimi zaman kazandığımı düşünüyorum kimi zamansa kaybettiğimi üstelik her zaman da kaybedeceğimi. Fakat aynı değiliz Güneş, acımız aynı belki evet, ikimizde de bir aşk acısı ama hissettiklerimiz farklı. Sen bir kez göreyim diye can atarsın belki, ben ise bunu düşündüğüm an sustururum kendimi. Özlemiyor muyum? Yalan yok hem de deli gibi ama hayır Güneş, onu uzaktan görmeye bile tahammülüm yok...”

Tek kelime etmeden dinledim onu. Sustuğunda saatine bakıp “Bak geç kalıyorum hadi akşama görüşürüz.” diyerek kapıyı açtı ve indi arabadan. Yürürken arkasına bakıp el sallamayı da ihmal etmedi. Bir süre arabada oturup Yıldız’ın söylediklerini düşündüm. “Onu uzaktan görmeye bile tahammülüm yok” deyişi yankılandı kulağımda. Acımız aynı dedi ama hissettiklerimiz farklı. Haklı tabii ki! En kötüsünü yaşamamış mıydı o? Aşk dediği gözlerinin içine baka baka gitmemiş miydi başkasına? Onun yanından ayrılıp başkasının hayatına gitmemiş miydi? Öyle olmuştu evet. Demir, göz göre göre aldattı Yıldız’ı ve tek kelime bile etmeden kabulle-

nip gitti o kızın arkasından. İkisi birden yok olup gittiler hayatımızdan. Sadece Yıldız'ı değil hepimizi aldattı. Şimdi neyin savunmasını yapmak istiyordu ki? Hangi sebep onu haklı gösterirdi? Hayır, onun haklı olan yanı yoktu. Dün gibi aklımdaydı gidişi, dün gibi aklımdaydı Yıldız'ın gözyaşları...

Kliniğe giderken kulaklığımı takıp onu aradım İkinci çalıştan sonra açtı telefonu.

"Alo Güneş."

"Sen ne yaptığını zannediyorsun Demir?" diye sordum, sesimi yükselterek.

"Onu görmek istedim."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Yıldız seni orada görseydi ne olurdu bir düşünsene."

"Düşünemiyorum Güneş, artık düşünmek istemiyorum. Ben onunla konuşmak istiyorum anlamıyor musun? Sonucu ne olursa olsun ben her şeye kabulüm. Ne olacaksa olsun."

"Yeter artık!" diyerek vurdum direksiyona. "Saçmalamayı kes Demir. Madem konuşacakların var önce benimle konuşacaksın. Bugün saat altı da Sevinç Pastanesi'nde ol."

"Tamam, Güneş. Akşam görüşürüz."

Hiçbir şey demeden kapattım telefonu yüzüne. Onu düşününce geçmişimi de düşünüyordum. Güzel yaşadıklarımız kötüye dönerken neler hissettik ki biz, bu kadar acımasız olmayı ne zaman öğrendik? Her şeyin bir bedeli vardı elbette. Her yanlışın doğru bir cevabı olduğu gibi... Bakalım neydi Demir'in doğrusu...

Arabadan inip kliniğe doğru yürürken dalgın ve düşünceliydim, öyle ki yanıma kadar yaklaşıp bana seslenen Nazlı'yı bile duymadım.

“Güneş abla!” diyerek koluma dokundu Nazlı. İrkildiğimi görünce korktu birden. Elini çekip “Özür dilerim, korkutmak istemedim.” dedi. Gülümseyerek tuttum benden çektiği elini.

“Hayır, canım korkmadım, dalgındım biraz. Sen ne yapıyorsun aşağıda?”

“Simit aldım ilerideki pastaneden.” dedi, sağ elindeki poşeti göstererek.

Gülümsedim. “Hadi o zaman teyzeni bekletmeyelim.”

Şahika, kapıda karşıladı bizi. “Hoş geldiniz Güneş Hanım.” dedikten sonra Nazlı'ya dönüp “Nerede kaldın sen?” diye sordu telaşlı ve korkulu bir ses tonu ile.

“Geldim işte teyze.”

“Çok konuşma da otur içeride.”

Nazlı elindeki poşeti Şahika'ya verip bekleme salonuna geçti. Şahika'nın yüzünde belli belirsiz bir endişe vardı. Mutfağa geçince ben de arkasından gittim. Yeğeni için üzülüyor ve korkuyordu ama bu şekilde davranması da doğru değildi bana göre.

“Böyle davranma kıza Şahika.”

Kahve cezvesini eline alıp suyu doldururken “Elimde değil Güneş Hanım, korkuyorum...” dedi. Onu rahatlatmak için yavaşça yaklaşip kollarından

tuttum ve Nazlı'nın beni duymaması için kısık bir sesle konuştum.

“Farkındayım ama bu kadar baskı kurma üzerinde. Oradaki baskı yüzünden gelmedi mi buraya? Bak Nazlı her şeyin bilincinde. Burada seni üzecek bir şey yapmaz. Her şey düzelecek bak gör.”

Gözleri ağlamaya çoktan hazırdı Şahika'nın. Damla damla süzülen gözyaşları arasında sarıldı bana.

“Hadi ama ağlama artık. Ben odama geçiyorum ve kahvemi bekliyorum.” dedim, sırtını sıvazlayarak.

Mutfaktan çıkarken Nazlı durdu birden önümde. “Güneş abla bu senin için!” diyerek elindeki zarfı bana uzattı. Hemen arkamdan gelen Şahika başını uzatıp bakarken “Evet, genç bir adam getirdi” diye ekledi. “Böyle takım elbiseli biri.” Zarfı yavaşça elime alırken kaşlarımı kaldırıp baktım ikisine de. Zarfa dokunduğum an değişti kalbimin ritimleri.

“Kim olduğunu söylemedi mi?” diye sordum.

“Hayır, Güneş abla, sadece bunu sana vermemizi istedi.”

“Nasıl biriydi Nazlı? Şahika, kim olduğunu bilmeden nasıl alırsın bu zarfı?” diyerek sesimi yükselttim. Bu tepkime anlam veremeden baktılar yüzüme. Nazlı, teyzesinin yanına geçerken “Sorduk ama söylemedi abla.” dedi. Yüzümü buruşturup hızlıca odama doğru yürüdüm. Kapımı açıp içeriye gireceğim sırada arkamdan seslendi Nazlı.

“Uzun boyluydu.” dedi. “Bize zarfı gülümseye-

rek verirken gördüm gamzeleri vardı. Başka türlü nasıl tarif ederim bilmiyorum.”

Odama adım attığım gibi dondum kaldım. Kulaklarımda sadece Nazlı'nın söyledikleri yankılandı. Gamzeleri vardı deyişi çınliyordu beynimin derinliklerinde. Soluğumu kontrol etmeye çalıştım ve hiçbir şey belli etmeden girip kapıyı kapattım. Kapının önünde öylece durup elimdeki zarfa baktım. Umut olabilir miydi bunu getiren? Buraya kadar gelmiş olabilir miydi gerçekten? İçim titreyerek yavaşça yerime doğru yürüdüm. Sakin olmaya çalıştım kendimce. Belki de hiç düşündüğüm gibi değildi. Belki de bu sadece benim kuruntumdu. Masama oturdum burnumdan derin bir nefes alırken, yüzüme gelen saçlarımı da düzeltip açtım zarfı.

Nice uzak diyarlara takıldı kaldı kalbim... Kaç hasret biriktirdi, kaç kavuşmayı dört gözle bekledi ellerim. Dokunmadan sevmeyi bilirdim de görmeden yaşamayı hâlâ öğrenemedim. Takılıyor inatla uzaklara bakışlarım. Yapamıyorum! Gördüğüm aşk değil, yalnızlık oluyor. Susuyorum...

Bu satırları kaç defa okuduğumu hatırlamıyordum bile. Birkaç dakika içerisinde defalarca... Her kelimesi kalbime dokunarak üstelik. Bu zarfı Umut'tan başka hiç kimse getirmiş olamazdı. Delirmemek için zor tutuyordum kendimi. Ellerimle alnımı ovalarken, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Neydi amacı, ne yapmaya çalışıyordu bilmiyorum ama bu iş gittikçe canımı sıkmaya başlıyordu benim. Elimdeki kâğıdı masaya bırakıp kalktım ayağa. Duramıyordum yerimde. Ellerimi belime ko-

yup odamın içerisinde bir sağa bir sola dolanırken, neden Umut diyordum. Neden artık çıkmıyorsun karşıma? Neden, diye sesimi yükseltirken kapım çalındı. Bir anda başımı kapıya doğru çevirip sustum. Kesik kesik aldığım soluğumu düzeltip “Gel!” diyerek yerime oturdum.

“Kahvenizi getirdim Güneş Hanım.”

Şahika’nın yüzündeki mahcubiyeti görebiliyordum. Bu tür durumlarda neden daha sakın davranmayı başaramıyordum ki? Ne oldu bana anlayamıyorum. Hem zaten emin değil miydim Umut olduğuna. Karşıma çıkana kadar yapacağı her oyuna hazır değil miydim?

İçimdeki pişmanlık duygusu ile baktım Şahika’nın yüzüne. Hafiften gülümsemek istedi bana bakarken. Elimle koltuğu işaret edip oturmasını istedim. Kırmadı beni, oturup elinde tuttuğu tepsiyi dizlerinin üzerine koydu. Konuşmadan önce boğazımı temizledim, daha sonra ellerimi masanın üzerine koyarak “Şahika!” dedim mahcup bir sesle. “Size bağırdım kusura bakma. Bu aralar biraz gerginim sen de fark etmişsindir. Bir sürü saçma şeyle karşılaşıyorum ve ne olduğunu çözemiyorum. Keşke ısrarla bu zarfı getirenin adını sorsaydınız.”

“İnanın sorduk Güneş Hanım. Ben onun eski bir arkadaşımı dedi bize. Bu zarfı okuyunca kim olduğumu anlayacak zaten daha sonra tekrar geleceğim dedi. Ben de öyle takım elbiseli temiz yüzlü biri olduğunu görünce iyi biri olduğunu düşündüm. Gerçekten kötü oldum bir daha asla böyle bir şey yapmam hatta gelirse esir alırım içeride siz gelene

kadar.”

“Peki, saat kaç gibi geldi?”

“Şey, saat yedi buçuk gibi.”

Şaşkın bir hâlde açtığım gözlerimle ona bakarken “Yedi buçuk mu?” diye tekrar ettim söylediğini. “Şahika, burası kaçta açılıyor?”

Parmaklarını çıtlatmaya başlayınca bir şey olduğunu anladım hemen. Alt dudağını ısırırken “Şey...” dedi. “Biz bu hafta hep bu saatte geldik. Erkenden çıkıyoruz evden. Ne bileyim Güneş Hanım gün ışıyınca hemen çıkmak istiyorum evden sanki her an biri gelip kapıma dayanacakmış gibi hissediyorum. Geceleri deseniz neredeyse uyku girmiyor gözüme.”

Bu ikisinin yaşadığı korkulardan sonra benim yaptığım da iş miydi şimdi?

“Tamam, Şahika’cığım sorun yok. İsterseniz burada da kalırsınız. Salondaki kanepeler yatak oluyor biliyorsun. Televizyon da var zaten. Ayrıca benim ev de var biliyorsun isterseniz bizde kalın.”

“Teşekkür ediyorum, eğer daha zor durumda kalırsam elbette gelirim çok sağ olun.” dedi ayağa kalkarak. “Başka bir isteğiniz yok ise ben çıkayım.”

“Yok, canım, sağ ol.”

Şahika, odamdan çıkarken kapımın zili çalınca ilk hastamın geldiğini anladım ve kâğıdı zarfın içerisine yerleştirip çekmecemin içerisine koydum.

Ne yaparsan yap Umut, ben senin karşında bu kadar güçsüz durmayacağım...

Yoğun geçen günün sonunda bilgisayarımı kapatmadan önce tekrar maillerime baktım. Kullanıcı adı mavi olan maili açtım yine. Bu defa elim yanıtla butonuna gitti ve hiç düşünmeden ben de yazdım ona. Umut'a...

“Umudun olmadığı yerde Güneş açmaz...”

Cevabı yolladıktan sonra kapattım bilgisayarı ve çantamı elime aldığım gibi Şahika ile Nazlı'nın yanına geçtim.

“Ben erken çıkıyorum bugün bir şey olursa ararsınız. Dediklerimi de unutma olur mu Şahika? İyi tatiller ikinize de.”

“Tamam, Güneş Hanım, pazartesi günü görüşmek üzere. Size de iyi tatiller.”

Alalecele aşağıya inerken saatime baktım. Yirmi dakika içerisinde orada olmam gerekiyordu. Arabama bindiğim gibi hemen Sevinç Pastanesinin yolunu tuttum. Kliniğime fazla uzak bir mesafede olmadığı için çok zamanımı almadı yetişmek. Yakın bir yerde arabamı park edip pastaneye doğru yürüdüm. İçeriye girdiğimde görevli personelin de eşliğiyle boş olan bir masaya oturdum ve çantamı hemen yanımdaki sandalyeye bırakıp saatime baktım. Tam zamanında gelmişim. Demir'in nerede olduğunu öğrenmek için çantamın ön tarafındaki küçük bölümün fermuarını açıp telefonumu çıkarmak istedim ama bulamadım. Bu defa kucağıma aldım çantamı ve diğer bölmelerine baktım iyice. Bu sırada yanıma gelip bana menüyü uzatan personele gülümseyerek teşekkür ederken menüyü aldım ve

bir arkadaşımı beklediğimi söyledim.

Çantamı iyice kontrol ettim ama yoktu işte. Telefonumu klinikte unuttum. Başımı kaldırıp pastanenin kapısına, etrafıma bakındım ama göremedim Demir'i. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilirim diye düşünürken bir anda Demir'i gördüm karşımda vakit kaybetmeden elimi kaldırıp beni görmesini sağladım. Nasıl bir duyguydu bu, sanki yıllardır değil de sadece birkaç gündür görmemiş gibiydim. Yanıma yaklaşınca ayağa kalkıp selamlaşmak için elimi uzattım. O bununla yetinmedi tabii, elimi tutarken beni kendine doğru çekip sarıldı. Gözlerimi kapatıp yavaşça ellerimi kaldırdım ben de, ona sarılmak istedim ama ellerim titredi, yapamadım. Geriye doğru çekilip yerime oturdum hemen.

"Seni aradım ama açmadın telefonu." dedi, karşımdaki sandalyeye otururken.

"Ben yeni fark ettim, telefonumu kliniğimde unutmuşum."

"Kötü olmuş diyeceğim ama neyse ki bulduk birbirimizi."

Karşımda otururken heyecanlı olduğunu görebiliyordum. Elleri sabitçe koyacağı bir yer bulamıyordu bir türlü. Bir masaya koyuyor, bir de geri çekip bacaklarının üzerine, bazen de sandalyenin kenarına yaslıyordu kollarını. Bakışlarımı onun üzerinde sabitleyemiyordum. Elimden geldiğince de gözlerine bakmamaya çalışıyordum zaten. Oturuşumu düzelterip saçlarımı geriye alırken personel geldi yanımıza. "Ne içersin?" diye sordu Demir,

ona cevap vermek yerine gülümseyerek bize bakan personele “Sade bir kahve” dedim. Zoraki bir tebesümle Demir de sade bir kahve istedi kendine. Birkaç dakika sessiz kalınca “Nasılsın?” diye sordu.

“Bu aralar nasıl olduğumu hiç bilmiyorum. Her günüm kötü bir sürpriz gibi.”

“Anlamadım.”

“Ben de neden döndüğünü anlamadım.”

Bunu söylerken gözlerinin içine baktım. Ona baktığımda hissettiğim tek şey ona ne kadar kızgın olduğumdu. Derin bir nefes alıp “Ben” dedi ve konuşmasını devam ettireceği sırada kahvelerimiz geldi masaya. Kahvelerimiz önümüze bırakıldık-tan sonra yine yalnız kaldık. “Evet, Demir!” dedim, kahvemden bir yudum alarak. “Seni dinliyorum.”

“Ben Yıldız’ı çok özledim.”

İstemsiz boş bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Ben anlamsızca gülümserken kendisi söylediğinin ciddiyetiyle bakıyordu yüzüme. Sustum önce daha sonra kaşlarımı çatarak baktım ona. “Sen şaşırdın galiba.” dedim “Sen kimsin ki onu özlüyorsun? Senin buna hakkın var mı?”

“Güneş, ben Yıldız’ı hâlâ ilk günki gibi seven Demir’im.”

“Kes sesini!” dedim, işaret parmağımı uzatarak. “Sen neyin sevgisinden bahsediyorsun? Sen değil miydin çekip giden, bir başkası için ondan vazgeçen?”

“Ben başkası için değil onun için gittim.” dedi, ağzından çıkan kelimeleri bastırarak. Geriye doğru

çekilip arkama yaslandım. Bu da ne demekti şimdi, onu gitmeye zorlayacak bir sebep yoktu ki ortada. Neyin mecburiyetiydi bu? Anlamsızca ona bakarken ne söylemeye çalıştığını merak ettim doğrusu. Önündeki kahve bardağını geriye doğru itti ve ellerini masaya koyup konuşmaya başladı.

“Ben bu hayatta sadece Yıldız’ı sevdim Güneş. Ne olursa olsun bana ne yaparsa yapsın hep onu sevdim. Benim için hayatın anlamıydı o. Varlığı nefesti, kokusu ise yaşamak için büyük bir sebep. Yıllarımızı geçirdik birlikte söyle bana bir kez olsun ona isyan ettiğimi gördün mü? Bir kez olsun sırtımı dönmedim ona. O kovdukça ben ona gittim. Her sorununa, her kıskançlığına gözlerimi kapattım. Ben onu bir kez bile üzmemek istedim.”

“Ama üzdün Demir, ne anlamı kaldı bu söylediklerinin, ne hükmü kaldı sevginin.”

“Üzdüm biliyorum ama buna mecburdum. Eğer kalsaydım belki de çok daha fazlasını yaşayacaktı.”

Başımı sağa çevirip boynumu tutarken derin bir nefes alarak sakin durmaya çalıştım.

“Biliyorum anlamaya çalışıyorsun beni ama inan bana ben de yıllardır sönmek bilmeyen bir yangının içerisinde yanıyorum. Onsuz nefes aldığım her gün benim için bir cehennemdi. Denedim biliyor musun Güneş, nefesime son vermeyi çok denedim ama yapamadım. Her yeltendiğimde Yıldız geldi gözlerimin önüne, durdurdu beni. Ölmeyi bile beceremedim.”

Ölmeyi bile beceremedim derken o kadar

çaresiz çıktı ki sesi, her kelimesi içime dokundu. Ona olan öfkeli hâlim yok olup giderken yüzüme yayılan merak ifadesini her hâlimle belli ediyordum. Konuşmasına devam etmeden önce ağır ağır nefes aldı ve bakışlarını masaya devirip devam etti.

“O evden çıktıktan sonra ruhumu öldürdüm ve cesedimi içime gömdüm. Karşımda döktüğü gözyaşlarıyla boğdu beni, kelimeleri bir bıçak gibi saplandı kalbime. Ben o gün orada öldüm Güneş, bir daha da yaşamam dedim kendi kendime çünkü Yıldız, benim nefesimdi ve ben nefesimi kaybettim. Hayatıma tamamen son vereceğimi düşündüğüm zamanlarda, ölümü isterken bir an bile tereddüt etmedim. Zaten bir ölüden farksızdım. Onun yokluğunda çektiğim acılar bir ders gibiydi bana. Ölmeyi son bir defa daha denerken yüzü geldi gözlerimin önüne. Elimden tutup kaldırdı beni ve sonra sen zaten bir ölüsün diye fısıldadı kulağıma. O gün yemin ettim kendi kendime içinde bulunduğum beladan, her bir hücreme yayılmış olan zehirden kurtulup karşısına çıkmak için yemin ettim. Beni ölümün kıyısından kurtaran kendisiydi. O günden sonra daha çok tutunmaya çalıştım. Bir gün ona kavuşacağım günü bekleyerek yaşamaya başladım. O lanet olası günlerle başa çıkarken hep ona tutundum ben. Bütün bunların biteceği gün karşısına çıkıp her şeyi anlatmaya yemin ederken her şeyi göze aldım ben.”

Demir, böyle konuştukça artıyordu merakım. Anlayamıyordum, anlam veremiyordum anlattıklarına. Nasıl olur da bu kadar çok acı çekeceğini bile bile çekip giderdi ki? Bunu aklımdan geçirirken kendimi koydum önüme. Evet, ben de acı çekece-

ğimi bile bile gittim ama benim bir sebebim vardı. Ben bunu yapmak zorundaydım ama Demir'in nasıl bir zorunluluğu olabilirdi ki? Onu dinlerken dirseklerimi masaya koydum ve ellerimi yüzüme koyarken "Anlamıyorum." dedim, sessizce. "Demir, anlayamıyorum ben seni, madem bu kadar sevdin o zaman neden aldattın onu? Eda ile neden gittin?"

"Aldatmadım!" diyerek elini masaya vurdu. "Ben o şeytanı, o günden sonra hiç görmedim."

"O zaman neden gittin?"

"Çünkü..." dedi bağırarak, onun bağırması ile geriye çekilip istemsiz bir şekilde göz ucuyla etrafına bakındım. İnsanların bize baktığını görünce sustu Demir, boğazını temizledi önce daha sonra sesini kontrol altına alarak "Çünkü ben uyuşturucu kullanıyordum." dedi. Bir tokat gibi çarptı yüzüme son söylediği. Ciddi anlamda bir şok geçiriyordum. Ben ona ifadesizce bakarken o başını ellerinin arasına alıp alnını ovalıyordu. Kalbime oturan ağırlığın arasında nefes almaya çalışırken "Ne dedin sen?" diye sordum kısık bir sesle.

"Güneş, kalkalım mı buradan dışarıda konuşalım." dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım ve çantamı alarak yavaşça ayağa kalktım. Ben kalkarken Demir yanımda aldı soluğu. "İyi misin?" diye sordu uysal bakışlarının arasında. Gözlerimi kırıp "İyiyim." dedim dışarıya doğru yürüdüm. Bu nasıl olur dedim kendi kendime. Demir bunu yapmış olamaz. Hesabı ödedikten sonra hemen yanıma gelen Demir elimi tutarak yüzüme baktı.

“Sana her şeyi en başından anlatacağım Güneş. İstersen arabayı ben kullanayım. Ben daha sonra tekrar buraya döner alırım kendi arabamı. Sen bu şekilde kullanma.”

“Olur.”

Arabamın önüne geldiğimizde kilidini açıp anahtarımı ona verdim ve oturup emniyet kemeri mi taktım hemen. Demir, arabayı çalıştırıp “Sahile gidelim mi ne dersin?” diye sordu.

“Daha iyi olur.” diyerek onayladım söylediğini. Demir, arabayı kullanırken ona bakmaktan alamıyordum kendimi. Bir türlü aklım almıyordu bunu. Nasıl başlamış olabilirdi ki bu illete. Biz onun Yıldız’ı aldattığını düşünürken o aslında sevdiği kız, gözlerinin önünde acı çekmesin diye mi gitmiş yani. Gerçekten Demir’in de bir sebebi varmış. Belki de utandı bize söylemeye, onu bir bağımlı olarak görmemize dayanmazdı belki de. Peki ya sonra ne oldu? Nasıl dayandı bu acıya, nasıl kurtuldu diye düşünürken gözlerim doldu. *Ah be Demir, yok yere mi geçti şimdi yıllar, yok yere mi yaşandı bu karşılıklı acılar?*

Sahile geldiğimizde arabayı uygun bir yere park edip indik. İkimiz de tek kelime bile konuşmıyorduk. Denize yaklaştıkça bakışlarımız rüzgârın da etkisi ile kabaran dalgaların arasına bıraktım. O dalgalar sert kayalara çaptıkça köpürüyordu ben ise, Demir’in uyuşturucu kullandığını düşündükçe köpürüyordum ama dışarıya vuramıyordum işte. Boş olan bir bankın üzerine oturduğumuzda hafif soğuk olan havanın da etkisi ile titredim ve ellerimi birbirine kavuşturdum. “Üşüyor musun?” diye sor-

du Demir, koluma dokunarak. Önce bana dokunan eline, sonra da yüzüne baktım. Bakışımından sonra çekti elini kolumdan. “Hayır, üşümüyorum.” diyerek bakışlarımı tekrar denizin üzerine çevirdim. İçimden çok şey geçmesine rağmen tek kelime bile edememek beni çıldırtıyordu. Demir, bu huzursuz hâlime dayanamadı ve “Aklından ne geçiyor?” diye sordu.

“Çok şey geçiyor aklımdan Demir, düşündüklerim, sormak istediklerim şuramda düğümleniyor...” dedim, boğazıma dokunarak.

“Hatay’a gitmeden iki hafta önceydi.” dedi, ellerini birbirine kavuşturup denize bakarken. “Yıldız sana bahsetti mi bilmiyorum ama biz biraz kötü bir şekilde tartıştık. Zaten doğru düzgün girmiyordum derslere günümün büyük bir kısmını onun yanında geçiriyordum sen de biliyorsun. Sınavlar yaklaşırken Umut ile birlikte not toplayıp çalışırız diye düşündük. İşte ben de olayın olduğu gün bizim sınıftan bir kızla yani Derya ile kantine inip birkaç not aldım. Biz otururken Yıldız, Eda ile birlikte masamıza doğru geldi. Ben onları görünce hemen kalktım yanımızda oturmaları için boş sandalye falan baktım ama Yıldız herkesin ortasında hem beni hem de Derya’yı küçük düşürecek şeyler söylemeye başladı. Ben ona sus dedikçe daha da yükseltti sesini, daha fazla dayanamayıp dışarı çıkardım ve ilk defa orada ben bağırdım ona. Anlamsız kıskançlıkları yüzünden her geçen gün yaralandığımızı, daha fazla dayanamadığımı söyledim. Sonra çektim gittim yanından. O gün hemen eve gitmedim. Dışarıda dolanıp durdum. Yalnız kalmak aklımı toparlamak istedim. Küçük parkta her zaman gittiğimiz kafe

vardı ya, akşam olunca oraya gittim tek başıma otururken Eda geldi yanıma. Önce Yıldız'a bir şey oldu sandım ama onun iyi olduğunu söyledi. O gün oturdum aptal gibi dertleştim onunla. Uzun uzun konuştuk. Sinirden başıma ağrılar girmişti kafamı kaldıramıyordum. Erken kalkmak istedim eczane-ye uğrayıp ağrı kesici alacağımı ve oradan da eve geçeceğimi söyledim. Eda, biraz daha oturalım diye ısrar etti. Çantasından kendi kullandığı ağrı kesicisini çıkarıp verdi bana. Hiç düşünmeden iki tane birden aldım. Sonra oturduk ve konuşmaya devam ettik. Meğer o gün bana verdiği ağrı kesici uyuşturucunun ta kendisiymiş. Beni o kadar rahatlatmış ki bütün kemiklerim gevşedi bir anda sanki az önce başı ağrıyan ben değildim. Konuşukça konuşuyor Eda ile kırk yıllık arkadaş gibi her şeyi döküyordum ortaya. Ben eve giderken o da benim yanımdaydı. İnanılmaz bir hâlde başım dönüyordu. Bildiğin uçmuş gibiydim. Sallana sallana yürüyor bütün sesimle konuşuyordum hatta o gün Umut ile bizim evin önünde karşılaştık o da senin yanından geliyormuş. Beni görünce ne olduğunu sordu Eda'ya, o da başımın ağrıdığını söyledi. Biz eve geçerken de Umut'u durdurup çantasından birkaç tane daha ağrı kesici çıkarıp verdi. Sabaha geçmezse bir tane daha alır dedi."

"Bu nasıl olur? Nasıl bir vicdansızlık nasıl bir iğrençlik bu Demir?" dedim daha fazla dayanamayıp araya girerek. Durmadı Demir, yüzündeki soğuk ifade ile bana bakarken konuşmaya devam etti.

"Sabah uyandığımda titreyerek uyandım. Soğuk terler akıyordu üzerimden kanım çekiliyordu. Önce bir şeyler atıştırmak istedim belki açlıktan-

dır diye düşündüm ama değildi. Kriz tutmuş beni bilmiyordum. Tekrar odama geçtiğimde başımın ucundaki ilaçları gördüm ve bir tane aldım. On dakika bile geçmeden rahatlardım. Oldukça tuhaf geldi bana hatta adını bile sormayı düşündüm Eda'ya. Kendime geldikten sonra giyinip Yıldız'ın yanına gittim. Yine her zamanki gibi pişman olmuştu. Ben kıyamadım ona bağırdığım için de özür diledim ve barıştık. Sonra Hatay'a gideceğimize karar verdiğimiz günün akşamında Eda bize geldi. O zaman yalnızdım biliyorsun Umut Hatay'daydı. Neden geldiğine anlam veremedim önce kahve yaptım oturduk havadan sudan konuştuk. Sonra konuşma birden Eda'nın bana karşı olan hislerine geldi. O itiraf ettikçe deli oluyordum. Beni ilk gördüğü günden beri sevdiğini, beni Yıldız'ın yanında her gördüğünde acı çektiğini ve daha birçok saçma şeyi itiraf ederken ne yapacağımı bilemedim. Bu saçmalığın son bulması için gitmesini söyledim. Ben senden giderim ama sen benden gidemeyeceksin dedi. O sözü dün gibi aklımda. Saçmaladığını söyleyerek kolundan tutup dışarıya çıkarmak istedim ama o direndi. Benimle olman için bunu yapmalıydım deyip durdu önce. Ben onu dinlemek istemiyor sadece çıkmasını istiyordum ama kendisi işte tam da o anda itiraf etti her şeyi. Bana verdiği ilacın uyuşturucu olduğunu söyleyince başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sanki. Bütün dünya üzerime yıkıldı. İnanmak istemedim ama o an gelen titreme krizinden soğuk soğuk terlememden anladım gerçek olduğunu."

"Allah kahretsin!" diyerek ayağa kalktım bütün sinirimle. Başımı ellerimin arasına alıp "Bu şekilde seni yanında tutmak istemiş öyle mi?" dedim.

“Bile bile bataklığa çekmiş seni Demir. O hallerin, o tavırların hep bu yüzdendi. Ne yapacağını bilmediğin için de hiçbir şey söylemeden çekip gittin. Yıldız’ın onu aldattığına inanmasına izin verdin. Hepimize inandırdın bunu.”

“Buna mecburdum Güneş, o zamanlar ne düşüneceğimi nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum. Tek istediğim o illetten almaktı. Ben bağımlı olmuştum artık ve ne Yıldız’ın ne de sizin beni bu şekilde görmenize dayanamazdım anlıyor musun?”

“Ama...”

“Aması yok Güneş, bunun olması gerekiyordu. O gün benim canım yanmadı mı sanıyorsun? Yıldız karşımda konuştuğunda dilimin ucuna kadar geldi gerçekleri söylemek ama yapamadım. Onu aldattığımı düşününce daha fazla ısrar etmedim yok diye. Öyle bilsin istedim. Benden nefret etsin benim gibi pislik bir insanı unutsun istedim. Gözlerinin içine bakarak oradan çıktığımda kalbimi de Yıldız’ı seven yanımlı da onunla bıraktım. Ruhumu işte o anda öldürdüm Güneş. Ne günüm vardı benim ne gecem. Onu da sizi de kaybettikten sonra daha da bağlandım. Her geçen gün daha da arttırıyordum dozlarımı. Onun hayali gözlerimin önünde belirdikçe yalvarıyordum Allah’a canımı alsın diye.”

Daha fazla dayanamıyordum. O kadar güçsüz duruyor ki karşımda, bir çocuk gibi. Uzanıp sarılmak istedim ona ama yapamadım.

“Olmadı, ne yaşadım ne de öldüm. Bir mahlûk gibi öylece kaldım hayatta. Onun o güzel yüzünden, sesinden, nefesinden, kokusundan uzak kalmak öl-

mekten betardi zaten. Uzaklarda bir yerlerde ben-den nefret ederek yaşadığını düşündükçe tiksindim kendimden. Bunu ben istemedim Güneş, ben istemedim böyle olmasını. Bu benim hayalim değildi, benim hayallerimi kararttılar. Göz göre göre Yıldız'ım kaydı hayatımdan. Onu elimde tutacak kadar temiz değildim.”

Kollarını dizlerinin üzerine koyup başını ellerinin arasına aldı. Hemen yanına oturdum ve kolumdan tutarak sıkıca sarıldım ona. Ne yapacağımı bilemedim. Birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden öylece durduk. Kendimi geri çekerken “İyi misin?” diye sordum kısık bir sesle. Yüzüme bakmadan ıslak olan gözlerini elinin tersiyle silerken başını sallayarak “İyiyim.” dedi. Daha sonra oturuşunu düzelterip gökyüzüne kaldırdı başını. Çoktan kararın gökyüzünün siyahına bakarken bir iç geçirdi derinden.

“O günden sonra hiçbir geceyi dışarıda geçirmedi. Geceleri bakamadım gökyüzüne. Yıldızlardan sakladım kendimi. Ta ki o güne kadar. O illetten tamamen arındığım gün ilk defa baktım gökyüzüne ama maviye değil karanlığa çünkü ihtiyacım olan tek şey karanlıktı ve ben karanlığımı aydınlatan yıldızları özlemiştim. Biliyor musun Güneş, o gün bütün gökyüzü yıldızlarla doluydu. Gözlerimin önünde ıslık ıslık parlarken canımdan can gitti. Binlerce yıldız bir olup suretini gösterdi bana. Önce gülümsediğini gördüm sonra da ağladığını ve birden dağıldı yıldızlar aynı benim gibi, hayatım gibi...”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum Demir, aklım al-

mıyor bu olanları. Sen onca şeyi yaşarken biz burada senden nefret ettik. Yıldız yıllarca senin onu aldatıldığını düşündü. İnanamıyorum gerçekten. Peki, nasıl bıraktın onu?”

“Bir sene boyunca kullandım. Yıldız’dan ayrıldıktan sonra ölümüm bundan olsun dedim ama içimdeki aşk, ona olan özlemim, hasretim daha ağır bastı. Ailemin de yardımı ile tedavi görmeye başladım. Biraz uzun sürdü ama kurtuldum. Ben o tedaviyi ona tekrar kavuşmak için gördüm hatta tekrar bir araya gelmesek bile onu aldatmadığımı, her zaman sevdiğimi ve ömrümün sonuna kadar da seveceğimi bilmesini istiyorum.”

Bana doğru dönüp ellerimi tutarak “Güneş” dedi çaresiz bakışlarının arasında. “Ne olur bana yardım et.”

Başımı olumlu anlamda sallayıp ona yardım edeceğimi söyledim ve tekrar sarıldım özlediğim, o çok sevdiğim arkadaşşıma... Demir’e... Geri çekildiğimde yüzüne bakıp “Eda” dedim, “Ona ne oldu?”

Ellerini birleştirip bakışlarını denize yatırdı Demir. Bir süre sessiz kaldıktan sonra “Yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgiyi bu illeti kullandıktan sonra daha çok fark ediyor insan. Yolun sonuna kadar diye bir şey yok. İki seçenek var sadece “Yaşamak ya da ölümün tarafına doğru süzölmek. O benim yaptığımı yapamadı Güneş. O yaşamayı seçmedi.” dedi.

“Ne?”

“Eda, çok istedi benimle birlikte olmayı. Evet, beni bu yola iki bağımlı olarak devam edebilmek

için çekti. Fakat ben ona buna rağmen karşılık vermedim. Ben Muğla'ya döndükten sonra da görüşmedik. Uzaklaştım ondan. Sonra ortak bir arkadaşımızdan yüksek dozda uyuşturucu alıp hayatına son verdiğini öğrendim.”

Elimle ağzımı kapatıp öylece kalakaldım. İnanamıyordum duyduklarıma. Eda gözlerimin önüne geldi birden hatta bir an sesini duyuyor gibi oldum sanki. O anlamsız gelen gülüşü kulaklarımda yankılandı. Bir iğne battı kalbime. İçim sızladı. Nasıl bir hayat bu? Bu nasıl bir zehir? İnanamıyordum hâlâ hayatına son verdiğine. Tek kelime bile konuşacak hâlim kalmadı. Yaşadığım bu şokun etkisi ile Demir'e çevirdim bakışlarımı. Uyuşturucu kullandığı anları kendi gözümle görmüşüm gibi irkildim. Korkunç şeyler geldi aklıma. Kim bilir daha kaç bağımlı son veriyordu hayatına. Bu şekilde yaşayan, çaresizce ölümün kıyısına yürüyen kaç insan vardı kim bilir? Bunları düşününce sıkıca sarıldım Demir'e. Şükürler olsun dedim içimden. Şükürler olsun ki, arınmış kanı o zehirden. Allah bize Demir'i bağışlamış...

Yaklaşık bir on dakika kadar daha oturduktan sonra kalkmaya karar verdik. Bana kalsa oturup saatlerce dinlemek isterdim onu. Neler hissettiğini, neler yaşadığını, şimdi anlattıklarının çok daha fazlasını dinlemek isterdim. Düştüğü bataklığın içinde sessiz sedasız çırpınmaya çalışırken yaşandı bütün bu olaylar. Bilmiyorduk! Uzanıp tutamadık elinden, çıkaramadık onu bataklıktan. Nasıl bir hayattı bu böyle, nasıl bir kaderdi? Bir taraf aşk ve nefretin arasında yaşarken yıllarını, bir taraf aşkın ve acının içinde can çekti. Bunları düşünürken

yorgun bir tebessüm oturdu dudaklarıma. Kendimi düşündüm. Beni ve Umut'u. Demir de benden farksız değilmiş işte. Onun da gitmek için bir sebebi varmış. Bile bile gitmenin, her şeyi geride bırakmanın acısını o kadar iyi biliyordum ki, anlıyordum onu. Kendim gibi biliyordum neler çektiğini. Peki ya Yıldız, o bunları duyunca ne düşünecekti acaba? Nasıl bir tepki verecekti Demir'e? O kadar karmaşık bir durumdu ki bu çıkamıyordum işin içinden. Ya da ben çözmek istemiyordum çünkü kötü şeyler geliyordu aklıma. Beş yıldır hayatımda hiç iyi şeyler olmadığı için kötü ihtimallere alışmıştım ve her şeyden önce bunları düşünürken Umut'u geçirdim aklımdan. Bir kaç aydır bana yaşattığı bu eziyetlerin sonunda karşıma çıktığında ben de Demir gibi yapabilecek miydim? Söyleyebilecek miydim gerçekleri ona? Senin için senden gittim diyebilecek miydim? Hadi bir cesaret söyleyebildim diyelim, peki ya sonra? Kollarını açıp gel diyebilecek mi bana? Hayır, bu o kadar uzak bir ihtimal ki, hayalini bile kuramıyordum. Fakat dilerim ki benim için uzak olan bu ihtimal, Yıldız ve Demir için çok ama çok yakındır...

Eve gitmeden önce Demir'i arabasının olduğu yere bırakmak istedim ama önce konuştuğumuz yere yakın olan kliniğime geçip telefonumu almam gerekiyordu. Kliniğimin önüne geldiğimde arabamı park ederken "Fazla bekletmeyeceğim, telefonumu almalıyım. Ayrıca Yıldız çok merak etmiştir beni." dedim. "Tamam." dedi Demir, "Ben bekliyorum burada." Fazla bekletmek istemediğimden koştura koştura çıktım merdivenleri. Dairemin kapısının önüne geldiğimde elimde anahtarım ile öylece kala-

kaldım. Kapımın arasına sıkıştırılmış buz mavisi renginde bir zarf vardı. Hızlanan kalp atışlarımın arasında yavaşça adım atıp zarfı elime alırken etrafıma da bakınıyordum ama hiç kimse yoktu ki etrafta. Sakin olmalıyım! Daha yeni söz verdim kendime, karşıma çıkacak olan her şeye gayet soğukkanlı davranacağıma söz verdim ama zarfa dokununca sanki bütün kanım çekildi damarlarımdan. Yine de bırakmadım kendimi. Kapımın kilidini açıp içeriye girince doğruca odama geçtim. Işığı açtığım gibi yavaşça koltuğa oturup açtım zarfı.

“Aklım gidiyor bazen, anıların peşine takılıyor umarsızca. Dinlemiyor beni, gidiyor canımı acıta acıta. İnsan ağlarken güler mi hiç? Öyle dudaktan değil! Kalpten. Evet, gülüyorum ama aynı zamanda ağlıyorum. Kızıyorum kendime çoğu kez. Geçen yılların mutluluğunu özleme artık diyorum. Olmuyor! Bir şimşek gibi çakıyor aklıma beklenmedik yerde anılar. Ruhuma acıyla karışık mutluluk yaşıyor. Sırılsıklam özlüyorum...”

Gözlerim doldu bu satırları okurken. Hızla çarpan kalbim şimdi durmuş gibiydi. Nefes alıyor muyum onu da bilmiyordum. Her kelimesi onu işaret ediyordu bana. Her cümlesi ben buradayım diyordu. Daha fazla dayanamadım artık bu duruma, bütün sesimle defalarca “Yeter!” diye haykırdım. “Yeter, yeter, yeter!” Önümde duran orta sehpanın üzerinde ne var ne yoksa hepsini devirdim öfkeyle. Fırlatıp attım her şeyi. Durduramıyordum kendimi. Masamın üzerindeki takvimi, kalemligi, defterleri her şeyi yerle bir ediyordum. Dayanacak gücüm kalmadı artık. Her neredeyse çık diye bağırdım ama kendi sesimi yine kendim duydum. O kadar

çok yoruldum ki, çöküp kaldım koltuğun kenarına. Kalbimin orta yerinde bir hançer canımı yakarak hareket ediyordu. İnceden inceye batarken kalbime, nefes alamıyordum. Hızlıca aldığım soluğumu kontrol etmeye çalışırken içeriden bir tıkırtı duyduğum gibi irkildim. Ne olduğunu anlayabilmek için hızla aldığım soluğumu bir bıçak gibi kestim âdeta. Yavaşça ayağa kalkıp yürümek istedim ama bacaklarımda derman yoktu. “Kim var orada?” diye seslendim ve zor da olsa adım atıp kapıya doğru ilerledim. Mutfakta ve bekleme salonunda ışık yanmıyordu. Benim odam dışında her yer karanlık. Duvara tutunarak ilerlerken tekrar sordum “Kim var orada?” diye ama yine bir ses gelmedi. Bekleme salonun önünde durduğumda açık unuttuğum dış kapıyı fark ettim. Sanırım biri buradan geçerken duydum o sesi diye düşünürken aklıma birden Umut geldi. Gözlerimi dikkatlice kapıya doğru diktiğim an bir tıkırtı daha geldi. Bu defa çok daha yakından, mutfaktan... Korku içinde bir iç çekip bütün sesimle bağırdım yine orada kim var diye. İnanılmaz bir korku kapladı içimi. Duramıyorum yerimde. Ben, bir adım attığım sırada biri çıktı mutfaktan ve o can havliyle avazım çıktığı kadar bağırdım.

Ben bağırınca o da gözlerini sıkıca kapatıp elleriyle de kulaklarını kapattı. Genç bir çocuktü bu karşımdaki, üstelik tir tir titriyordu. Onu net bir şekilde görünce sustum ve kocaman açtığım gözlerimle baktım ona. Sanırım gerçekten deliriyordum. Uyumak için yatağa girmeye hazırlanan bir hâli vardı resmen. Evet, giydiği siyah eşofmanı ile uymaya hazırlanıyordu işte. Üstelik ayaklarında gri

bir halı terliği de vardı. Gözlerimi bekleme salonuna çevirdiğimde aklım gitti. Üzerine yastık, yorgan serilmişti kanepenin. Esmer, iri siyah gözlü, kısa boylu bu çocuğa şaşkın gözlerimle bakarken “Sen de kimsin?” diye sordum. “Özür dilerim.” diyerek korkudan titreyen ellerini havaya kaldırdı. “Ben sizi korkutmak istemedim.”

“Sen de kimsin ya? Ne işin var benim kliniğimde?”

“Ben...” dedi ve kapıya doğru koşup çıkmak isterken bir anda Demir ile çarpıştı. Bir terslik olduğunu anladığı için onu boğazından tuttuğu gibi içeriye geçirip sırtını duvara hızlıca dayadı Demir: “Kimsin sen?” diye bağırdı. Onun ellerini tutup nefes almaya çalışan çocuğu görünce “Dur” dedim Demir’e ellerimle kolunu çekmeye çalışarak “Demir dur!” Israrla bırakmak istemedi fakat daha fazla nefes alamadığını görünce bırakmak zorunda kaldı. Çocuk durmadan öksürerek nefes alamaya çalışıyordu karşımızda. Ona yaklaşıp kolundan tutarak “İyi misin?” dedim. Demir, durmak bilmedi. Çocuğun üzerine tekrar yürürken onu geriye doğru itip sakın olmasını istedim. Kesik kesik almaya çalıştığı soluğunun arasında “Ben kötü biri değilim.” dedi. “Ben hırsız değilim.”

“Hırsız olmadığın belli!” dedim açılmış kanepeyi göstererek. “Ne işin var burada? Üstelik bu hâlde, kimsin sen söyler misin artık?”

“Benim adım Oğuz. Ben Nazlı’nın erkek arkadaşım.”

“Ne!”

“Nazlı da kim?” dedi, Demir başını sallayarak.

Resmen dondum kaldım. “Yardımcımın yeğeni...” diye cevapladım ben de.

“Ben iki gündür burada kalıyorum ama yemin ediyorum kötü bir şey yapmıyorum. Param bittiği için artık otelde kalamıyorum. Şahika Teyze de bizimle kalamazsın deyince son çare burası oldu.”

Duyduklarıma inanamadım. Şahika bunu benden nasıl saklardı? Demek bu yüzden bu kadar erken geliyordu buraya, Oğuz’u da ben gelmeden önce gönderiyorlardı muhtemelen. Ah Şahika yine yaptın yapacağını. Onca şeyin arasında bir de bununla mı uğraşacaktım ben. Gerçekten kafa yoracak durumda değildim. Ellerimi iki yana açıp “Ben size ne söyleyeyim ki şimdi!” dedim tepki göstererek. Daha sayacak çok şeyim vardı ama karşımda korkudan titreyen bu çocuğun ne suçu vardı ki? Sinirle başımı sallayıp telefonumu almak için odama geçtim. Bir an önce çıkmak istiyordum buradan. Demir, peşimden gelince kapının önünde durup “Güneş buranın hâli ne böyle?” dedi. Ortalığı dar-madağın edişime bir kez daha baktım. Masaya doğru yönelip sabah çekmeceye koyduğum zarfı sonra da korkudan koltuğun kenarına düşürdüğüm diğer kâğıdı aldım. Demir’i dışarıya iterek, “Bir şey yok.” dedim, “Hadi gidelim!”

“Güneş yoksa...” dedi Oğuz’a bakarak. Az önce yaşadığım krizleri, bütün bağırışlarımı ve konuştuklarımı duymuş olmalıydı Oğuz. Kim bilir neler geçti aklından. Zavallı çocuk korku dolu gözlerle bize bakarken “Hayır Demir!” dedim, “Hayır onunla bir alakası yok. Lütfen gidelim mi artık?”

Kapıya doğru yürüdüğümüzde göz göze geldik Oğuz'la. Derin bir nefes alıp verdikten sonra "Burada kalmaya devam et." dedim "Pazartesi günü de ben gelmeden gitme ve o güne kadar ne Şahika'ya ne de Nazlı'ya bu olanlardan bahsetme. Bunu pazartesi hep birlikte konuşacağız anlaştık mı?"

"Tamam, söz veriyorum söylemeyeceğim."

Merdivenlerden inerken hâlâ inanamıyordum bu olanlara. Olayı anlamaya çalışan Demir'e ayaküstü bahsettim Nazlı'nın durumundan ama onun akli dağınık olan odamdaydı. Bir kez daha sordu ne olduğunu. Verdiğim kaçamak cevaplarla da bir şekilde dağıttım konuyu. Bir an önce eve gitmem gerektiğimi söyleyince ısrar etmedi. "O hâlde sen buradan git, ben de bir taksiye biner giderim arabamın olduğu yere." dedi Demir. Sarılıp vedalaştıktan sonra da evimin yolunu tuttum.

Aklımlı yitirmemek için âdeta yalvarıyordum Allah'a. Bu eziyet son bulsun karşıma ne çıkacaksa çıksın artık çünkü daha faza dayanacak gücüm kalmadı. Söz konusu Umut olunca kalbim bütün acizliğini, bütün güçsüzlüğünü seriyordu ruhuma. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Bu yaptıklarımla yıllar önce başlayan yangınıma odun atar gibisin Umut. Söndüğümü sanmıştım ben, küllerim anılarımın arasında savrulmuştu hani. Öyle değilmişim kabul ediyorum. Hazırmışım yeniden yanmaya, onun varlığını hissettiğim an tutuşmaya, tırnaklarımın ucundan saçımın teline kadar bütün ruhumu teslim edercesine yanmaya hazırmışım. Bütün acılarıma rağmen buysa benim yaşamam gereken ve bitmemişse çekeceğim acılar,

kabulüm Umut... Acıyı veren sensin ya bana kabulüm...

Evime yetiştiğimde arabamı park edip yan koltuktaki çantamı ve zarfları alıp indim arabadan. Dışarıdaki ayaz bedenimi titretti ama elimde tuttuğum bu zarf bütün ruhumu yaktı. Ağır adımlarla apartmana doğru ilerlerken içeriye girmeden önce bakındım etrafıma. Karanlığın susturduğu sessiz sokağıma bakınırken “Beni görüyor musun?” diye fısıldadım.

“İzliyor musun beni Umut? Güçsüzlüğüm bir zafer kazandırıyor mu sana? Gölgene bile teslim oluyorum bak, seni bu şekilde hissetmek bile mağlup ediyor beni. Yapma Umut, ne olur artık bunu yapma...”

Ağzımdan çıkan bu kelimeleri usulca bıraktım kendini belli ettirmeye başlayan, hafifçe esen rüzgâra. Sonra, derin bir nefes alarak girdim içeriye ve yavaşça çıktım merdivenleri. Adım attığım her basamak beni üzerinden atıyordu sanki. Duvara tutunmasam yuvarlanıp gidecektim. Dairemin önüne geldiğimde son bir basamak kala yorgun nefesimin arasında duvara yasladım başımı. Kapalı olan kapıma bakarken içeride her şeyden habersiz olan Yıldız’ı düşündüm. Nasıl anlatacaktım ona bu olanları? Ben bu hâldeyken Demir’in geri döndüğünü nasıl söyleyecektim? Çok üzüleceğini biliyorum ama bunu yapmak zorundaydım. Gözlerimi sıkıca kapatıp burnumdan derin bir nefes aldı soluğumu bırakarak açtım gözlerimi. Elimdeki zarfı çantama koyduktan sonra kapımı açıp içeriye girdim. Çantamı vestiyere asıp ceketimi çıkarırken “Ben

geldim!” diye seslendim. Ayakkabılarımı da çıkardıktan sonra televizyon sesinin birden arttığı salona geçtim. Yıldız, televizyonun karşısındaki üçlü kanepede ayaklarını bağdaş yaparak oturuyordu. Bacaklarının üzerini ince, mavi renginde polar bir örtü ile örtmüş eline de bir kâse çerez tutuşturmuş dizi izliyordu. Yanına doğru yaklaşıp tekli koltukta oturarak “Sana da iyi akşamlar” dedim, elimi yüzüne doğru sallayarak. Fakat Yıldız’ın beni konuşturmaya hiç niyeti yoktu. Bana kızgın olduğu her hâlden belliydi. Kalkıp yanına otururken sehpanın üzerindeki televizyon kumandasını alarak evin içinde kuru gürültü yapan o lanet teknoloji aletini kapattım. Başını sinirle çevirip bana baktı Yıldız. “Sen ne yapıyorsun Güneş?” diye sordu elindeki çerez kâsesini sehpanın üzerine sert bir şekilde bırakarak.

“Seninle iletişim kurmaya çalışıyorum.”

“Öyle mi canım? Sen iletişim kurmayı bilir miydin?”

Kaşlarımı çatıp kalktım yanından.

“Yapma Allah aşkına Yıldız, zaten zor bir gün geçirdim.”

Bacaklarının üzerindeki örtüyü kenara atıp doğruldu oturduğu yerden. “Neyi yapmayayım Güneş?” dedi, “Ben artık sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Görmüyor musun? Seni merak ediyorum, başına bir şey mi geldi diye korkuyorum ama sen benim aramalarım bile cevap vermiyorsun. Ne istiyorsun söylesene? Bu düğümün içinde kaybolmayı mı?”

Sesi o kadar kötü çıktı ki onu gerçekten ne kadar çok korkuttuğumu anladım. Hemen yanına oturdum ve ellerini tutarak "Seni korkuttuğum için özür dilerim." dedim.

"Seni çok merak ediyorum Güneş. Aklım çıkıyor bir şey olacak diye."

Dudaklarımda yerleşen kırık bir gülüşle gülümsedim.

"Bugün Umut kliniğe gelmiş Yıldız."

"Ne!" diye bağırarak ayağa fırladı. Göz bebekleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıp "Sen ne diyorsun kızım!" dedi.

"Sabahın erken saatinde hem de. Şahika'ya da bir zarf vermiş."

"Yok, artık." dedi, eliyle ağzını kapatarak.

"Aynen öyle." diyerek başımı salladım.

"Peki, nereden biliyorsun Umut olduğunu, söylemiş mi adını? Zarfın üzerinde bir isim yazıyor mu? Peki, içinden ne çıktı?"

Ardı ardına sıraladığı soruları aklımda cevaplandırıp dillendirmeye çalışırken zorlanıyordum. "Yıldız, dur!" dedim, ellerimle susmasını işaret ederek. "Adını söylememiş, zarfın üzerinde de bir isim yoktu. İçinden küçük bir mektup çıktı. Yazılanlardan anladım. Her kelimesi ben Umut'um diye bağırıyor zaten."

Yıldız, tek kaşını kaldırıp yan yan baktı yüzüme.

"Niye böyle bakıyorsun şimdi?"

“Ya Umut değilse Güneş?”

“Nasıl yani, ondan başka kim olabilir ki?”

Oturuşunu düzelterip arkasına doğru yaslandı ve “Barış mesela...” dedi dudaklarını bükerek.

“Saçmalama Yıldız. Ne alakası var onunla ya. Barış falan değil. Umut olduğuna eminim anlasana artık bütün bunları yapan o.”

“Canım benim, seni anlamaya çalışıyorum ama...”

“Şahika’nın yeğeni Nazlı bana dedi ki” diyerek sözünü tamamlamasını beklemeden susturdum onu. “Bize zarfı verirken gülümsedi, gamzeleri vardı. Daha nasıl tarif edebilirim bilmiyorum dedi.”

Yüz ifadesi değişti Yıldız’ın. Nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. O bana bu şekilde bakarken, ben aklımdan Demir’i geçiriyordum. Nasıl dile getireceğimi, konuyu nasıl açacağımı düşünüyordum? Geçen onca zamandan sonra bu kadar alışmışken ne diyebilirdim ki? Nihayetinde toparladım kendimi ve yine benden yola çıkarak bir yol bulmaya çalıştım. “Yıldız!” dedim, bakışlarımı yere devirerek, “Umut karşıma çıkarsa eğer gerçekleri ona anlatmalı mıyım sence?”

Yüzü yumuşadı bu sorunun karşısında sanki uzun zamandır bunu sormamı bekliyor gibiydi.

“Elbette anlatacaksın Güneş, sen onu isteyerek bırakmadın ki, hatta hiç bırakmadın. Onsuzken bile onu sevmeye devam ettin. Gidişinin sebebini bilse bunları yapar mıydı sanki? Sonucu ne olursa olsun yanından ayrılmazdı. Sen bunu bildiğin için

susarak gitmeyi tercih ettin.”

“Onca yıl geçmiş, bir önemi olur mu ki bunun?”

“Olmaz olur mu canım benim. Tamam, belki konuşmadığın için, anlatmadığın için kızacak sana ama emin ol anlayacak seni çünkü sen suçlu değilsin. Sen onun için ondan gittin ama vazgeçmedin. Hep onunla yaşadın. Bunun sonucunda sana geri dönmese bile senin neden gittiğini bilmeli bence. Yoksa ömür boyunca bu huzursuzluk ve bu ağırlık ile yaşamak zorunda kalacaksın. Hangisi daha iyi Güneş? Zaten bir acın var, bir tane daha eklenir çok mu?”

Başımı iki yana sallayıp alt dudakımı ısırarak tutmaya çalıştım gözyaşlarımı. Peki ya sen Yıldız, sen ne yapacaksın diye geçirdim içimden. Aynı olmasak bile Demir de benim gibiydi işte. Şimdi çıksa karşına anlatsa her şeyi dinler miydin onu? Tekrar dönmesen bile onu affeder miydin? Bu sorular aklımdan geçerken gözyaşlarım süzüldü gözlerimden. Yıldız, elini yanağıma koyup yüzümü silerken “Yapma ne olur!” diye fısıldadı. Yüzümdeki elini tutup “Sana bir şey söylemem lazım!” dedim.

“Dinliyorum.”

“Demir, geri döndü.”

Kocaman açıldı gözleri. İstemsizce kaşlarını çatarken “Lütfen!” dedim, “Tepki vermeden önce dinle beni.” Tepki vermek yerine sadece, başını iki yana sallayıp durdu Yıldız. Âdeta bir şok geçiriyor ve o şokun etkisiyle ifadesizce duruyordu karşımda. Korktum onun bu hâlisten. Ne yapacağımı bilemedim. Kollarından tutup bana bir şey söyleme-

sini istiyordum ama bana tepki vermiyor, sanki bir boşluğa bakıyordu sadece. Önce yavaşça sarsmaya başladım onu ama kaşımda hâlâ tepkisiz bir şekilde durmaya devam edince hızlanıp “Kendine gel!” diye bağırdım. Çenesinden tutup yüzünü yüzümün hizasına getirirken bana bakmasını istedim. Gözlerimin içine. “Yüzüme bak.” dedim dişlerimi sıkarak “Yüzüme bak Yıldız.” Elimi tutup sert bir şekilde yüzünden çekerken ayağa kalktı ve “Hayır!” dedi, “Hayır Güneş, bu olamaz. Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Farkındayım Yıldız, o geri döndü. Dün klinikten çıkmadan önce geldi konuşmak istedi benimle. Çok şaşırdım ne yapacağımı bilemedim, konuşamadım bile. Ben ona öyle kötü davranınca o numarasını bıraktı. Konuşması gereken şeyler olduğunu söyledi. Bugün de onunla görüştüm.”

Beni dinlerken yüzü şekilden şekle giriyordu Yıldız’ın. “Sen...” dedi, kısık bir sesle “Sen ne yaptın Güneş?” Ellerini başına koyup bir sağa bir sola gidip gelirken, kendinde olmadığının farkındaydım. Ayağa kalkıp onu elinden tutmak istedim ama buna izin vermediği gibi geri çekti kendini.

“Yıldız yapma, bak her şeyi detaylı anlatacağım ama önce sakın olman lazım.”

“Neyin sakinliğini bekliyorsun benden Güneş, onunla nasıl görüşürsün? Beni hiç mi düşünmedin?”

“Ben seni, nasıl düşünmem lütfen böyle konuşma.”

“Neden haber vermedin bana, neden sakladın?”

“Saklamadım. Ben sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim sana. Yıldız bak onu dinlemem gerekiyordu ve onunla konuşmadan sana hiçbir şey söyleyemezdim. Sen olsan, sen de aynı şeyi yapardın biliyorum.”

Ben konuşurken yüzünü koltuğa doğru çevirip yastığı eline aldı ve bütün siniri ile tekrar kanepeye bırakarak “Aynı şey değil Güneş.” dedi. “Umut ve Demir arasında bir uçurum kadar fark var bunu bilmiyor musun?”

“Biliyorum Yıldız fakat bilmediğimiz şeyler de varmış bizim.”

“Neymiş o bilmediğimiz Allah aşkına, ben Demir’in beni aldattığını bilirim o kadar Güneş.”

Bakışlarının arasında öfke, o öfkenin içerisinde de merak vardı aslında. Fakat Yıldız, ısrarla ön plana çıkarıyordu öfkesini. Verdiği bu aşırı tepki karşısında ne yapacağımı bilmediğim bir hâlde dururken daha fazla uzatmanın bir yararı olmayacağını düşündüğüm için “Demir’in benden bir farkı yokmuş.” dedim.

“Güneş sen delirdin mi? Umut’tan neden vazgeçtin sen, hatırlatmama gerek var mı? Sen canın acıya acıya vazgeçtin ondan. Bütün kalbini, aşkını, sevdanı bırakıp senden nefret edeceğini bilerek gitmedin mi? Üstelik çaresizce ve korkakça verilmiş bir karar yüzünden.”

Ağzından çıkan o son sözleri duyunca sarsıldım. Bir yumruk oturdu boğazımın ortasına. Çaresiz olabilirdim ama korkak değildim ben. “Yeter artık!” dedim susmasını isteyerek ama onun susmaya

hiç niyeti yoktu.

“Yetmez Güneş, yetmez. Sen ömür boyu yaşayacağın bir yalnızlığı tercih ettin. Umut’suzluğu seçerken başka bir sevdaya kaymadı gönlün ama Demir böyle mi? O başkasına gitti sen biliyorsun. Bensizliği başka birine tercih etti.”

“Demir seni aldatmamış Yıldız.” dedim yüksek sesle. Gözlerini kocaman açıp bana bakarken sustu! Bir süre olduğu yerde öylece durdu. O tuhaf bakışlarının yumuşaması için dua ediyordum içimden. Başını hafifçe yukarıya kaldırıp yüzündeki o sert ifade ile yutkundu ve hemen ardından korkunç bir kahkaha patlattı. O kadar aptalca gülüyordu ki dayanamayıp omzundan tutarak “Kendine gel!” diye sarstım. Sustu tekrar! Soluğunu burnundan alırken ağzını kapatıp dişlerini sıktı.

“Konuşmama izin ver lütfen.” dedim bir nefes kadar kısık bir sesle. Beni elimden tutup kanepeye doğru oturturken “Tamam Güneş.” dedi, “Gel otur buraya anlat hadi nasıl kandırdı seni?”

Nereden başlamam gerekiyordu, nasıl söylemeliydim bilmiyordum ama bir an önce başlamalıydım. Derin bir nefes aldıktan sonra Demir ile aramızda geçen konuşmaların hepsini anlatmaya başladım. Ağzımdan çıkan her kelimeyi şaşkınlıkla dinlerken yüzünde her saniye beliren bir boşluk görüyordum. Sözlerim bir uçurum gibiydi sanki ve Yıldız, ben konuştukça o uçurumdan boşluğa doğru yuvarlanıyordu. Sonu olmayan bir düşüşün korkusu belirliyordu göz bebeklerinde. Beni dinlerken küçülüp kısılan gözlerinin kenarında beliren, o çizgiler âdeta bir kıvılcım gibiydi. Çok değil birkaç dakika

sonra büyüyecekti bu kıvılcım ve gözlerinden ruhu-
na işleyecekti Yıldız'ın. Üstelik bu yangını şimdi bu-
ğulanan ve delicesine yağın yağmur misali akacak
olan gözyaşları bile söndüremeyecekti. Tek kelime
bile etmeden beni dinlerken gözlerini bir an olsun
kırpmadı. İfadesiz, soğuk ve bir ruh gibi karşımda
dururken yumruk yapıp sıktığı ellerini tuttum. El-
lerini açınca fark ettim tırnaklarının avucunun içi-
ne battığını. Alt kirpiklerinde asılı duran gözyaşı
başını iki yana sallarken süzüldü yanaklarından.
Ağzını kapatırken âdeta nefes almaya çalışıyordu
Yıldız, bu hâli beni gerçekten korkutuyordu.

“Yıldız'ım ben de senin kadar şaşkınım inan
bana.”

“Yalan söylüyor.” dedi, ellerini ellerimden çe-
kerek ve tekrar ediyor sözünü, “Yalan söylüyor.”

“Yıldız!”

“Güneş sus!” diyerek ayağa kalktı ve iki eliyle
kulaklarını kapatarak defalarca “Sus!” dedi bana.
“Sus, sus, sus...”

Aklı gitmiş gibi davranıyordu Yıldız, nasıl
davranmasını bekliyordum ki zaten. Yıllarca yaşa-
dığı yalnızlığın içinde büyük bir nefret büyütmedi
mi içinde? Bu nefretin sebebini adı gibi biliyorken
şimdi bu bildiğinin yalan olduğunu öğrendi işte.
Değil evin içine, kendi bedenine bile sığamıyordu.
Salonun içinde bir sağa bir sola yürürken onu dur-
durmak mümkün değildi. Ben ona dokundukça o
geriye doğru itiyordu beni. Kanepenin yastıklarını,
orta sehpanın üzerindeki kumandayı, kahve barda-
ğını ve dergileri “Yalan söylüyor.” diye haykırarak

dağıtıyordu. Daha fazla dayanamayıp sarıldım ona. Önce geri çekilmek istedi ama buna izin vermedim. Kollarımın arasında titreyen bir kuş gibiydi âdeta, kanadı kırılmış, yaralı bir kuş gibi... Titreyen dizleri onu daha fazla ayakta tutamadı ve bir anda kendini yere bıraktı. Çaresizliği boğazımı düğümledi, konuşamadım. Ben de yanına oturdum hemen ve başını göğsüme yaslayıp okşadım saçlarını. İkimiz de bir süre öylece durduk. O kadar sessizdi ki gece ve doğrular o kadar acıydı ki bunu hissettikçe iliklerime kadar kahroldum. Boşa geçmiş zamanın acımasız hâline sessiz bir isyandı bu gözyaşlarımız. Bunu sadece sessiz olan gece duyuyordu biliyorum.

Yıldız'ın kollarımın arasında ürkek bir ceylan gibi titrerken, iki dudağının arasından çıkan en kısık sesiyle fısıldadı. "Yalan söylüyor Güneş." dedi, "Bizi bu şekilde bitirmiş olamaz. Bunu yapamaz."

Başını kaldırıp iki elimin arasına aldım yüzünü. Öfke dolu bakışları şimdi nasıl da çaresizdi. Kaderin karanlık kuyusunda sıkışıp kalmış bir mahkûm gibiydi.

"Biliyorum inanması çok zor, biliyorum bunu öyle kolayca kabul etmek zor ama bu gerçeği de yok saymak imkânsız Yıldız. Demir, bilmeden adım atmış o yola, geri dönmek istedikçe ardında ördüğü kalın ve aşılamayan duvarları görmüş. Çaresizce sıkışıp kalmış çıkmaz sokakların içinde. Bize uzatamamış elini. Bir günaha değen elleriyle dokunmak istememiş sana. Senin için senden vazgeçmiş. Şimdi anlıyor musun az önce ne demek istediğimi? Ben, Umut'u üzmemek için seçtim ayrılığı. Demir, ise içine düştüğü cehennem ateşinde seni de yak-

mamak için gitti. Onu günahına ortak ederek birlikte olabileceklerini düşünen Eda sadece bu kötülüğü yaptığıyla kaldı. Onu dinlemeden yargılamak bilerek sustu. Susarak hem seni hem de bizi inandırdı. İnandırmak zorundaydı çünkü o gördüğümüz Demir değildi Yıldız. O gün o kapıdan çıkıp giden Demir değildi.”

“Anlayamıyorum Güneş, bunu nasıl söylemez, nasıl anlatmaz gerçekleri, bize bunu nasıl yapar? Aklım almıyor bu mümkün değil.”

Canının nasıl yandığını bildiğim için tek kelime bile edemedim. Konuşmam gerekenleri konuştuktan sonra payıma düşen sadece susmak oldu. Bu saatten sonra konuşması gereken Demir’den başkası değildi ve ben bunun olması için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Yerde otururken sırtını kanepeye doğru yasladı ve ayaklarını karnına doğru çekip çenesini dizlerinin üzerine koydu.

“Gitme demek geldi içimden.” dedi soğuk bir sesle “Belki ben hatalıydım, belki de onu bu noktaya getiren bendim diye düşündüm. Onca baskılarına, onca kaprislerime rağmen yanımda olan, beni seven bir insandı o, bunu yapmak için ona ne yapmış olabilirim diye düşündüm ama düşündüğümle kaldım Güneş. Kalbimi aldı Demir benden. Onun gidişi duygularımın katline verilmiş bir fetva gibiydi. Cellâdım zamandı benim, onsuz geçen her saat, her saniye hiç acımadan öldürdü duygularımı ve inan bana kılıcı bile kıpırdatmadım. İçinde aşk olmayan bir kalp sadece yaşadığını gösteren basit bir organdır derler ya hani, ben böyle oldum işte.

Yaşamadım ama kalbim işte, bu buz kesilen kalbim durmadığı için yaşıyor gibi göründüm. Her gün bir sabah, her sabahın sonunda bir gece geçiyor muydu günler bilmiyordum. O gün o kapıdan çıktığı an benim gökyüzüm karardı Güneş. Sadece o değil, renkler de terk etti beni. Puslu bir hava çöktü üzerime o gün bugündür kurtulamadım. Şimdi, sen bana diyorsun ki; bu acıları boşuna çekmişsin o seni hiç aldatmamış.”

Sustu ve donuk bakışlarını üzerime devirdi. Ona bakarken suçlu hissediyordum kendimi. Sözleri içimi parçalıyordu. Bilerek yapıyordu bunu, bilecek yakıyordu hem kendi canını, hem de benim canımı. O Demir’e kızılıyordu, ben de kendime. Yıldız, duymak istemediklerimi konuşurken, ağzımı açıp tek kelime edecek cesareti bulamadım kendimde. Suskunluğum karşısında soğuk bir tebessüm belirdi dudaklarında ve devam etti.

“Neye yarar Güneş? Sevinmeli miyim şimdi? Hiç aldatılmamış olmama, benim canımı yakarken gittiğinde bile beni seviyor olduğuna sevinmeli miyim? Buna sevinmem neyi değiştirecek bende? Şuramda...” dedi işaret parmağıyla kalbini göstererek “Şuramda hissettiğim acıya ne olacak? Aşk acıyla takas ederken basit bir organ görevi görmeye başlayan kalbim nasıl sevinecek buna? Ne yapayım Güneş susma, bir şey söyle bana.”

Sadece başımı salladım. Ne söyleyeceğini bilemeyen bir suçlu gibi... Bu hâlime acıyan gözleriyle bakarken ayağa kalktı ve “Bu kadar kolay değil anlıyor musun beni!” diye bağırdı. “Bu kadar kolay değil aşk uğruna aşktan vazgeçmek. Aşk tek kişi-

lik düşünmek değildir. Bu hakkı vermiyorum ben. Bir taraf fedakârlık yaparken bir taraf yok yere yanamaz. Bunu kimse yapamaz. Aşk korkmaktan çok cesaret gerektirir ve giden korkaktır Güneş, fedakâr değil. Korkaktır!”

Arkasına bile bakmadan koşar adımlarla odasına gitti Yıldız, ben ise olduğum yerde kalakaldım. Sadece Demir için değil benim için de söyledi bu sözleri biliyorum. Her ne olursa olsun haklıydı ama buna mecbur olmasak gider miydik? Kalbimiz aşk için yanıp tutuşurken, bile bile bırakır mıydık kendimizi yalnızlığın o soğuk ve karanlık kuyularına? Korkak değildik biz Yıldız, çaresizdik sadece ve bu çaresizlik yaktı bizim kalbimizi...

Kanepeye tutunarak kalktım oturduğum yerden. Yavaşça kalkıp odama doğru yürürken başım dönüyordu. Yıldız'ın kapısının önünden geçerken durdum birden. İçeriye girip girmemek arasında bir gelgit yaşadım önce sonra tam kapının koluna dokunacağım sırada vazgeçtim. Onu kendiyle yalnız bırakmam daha mantıklı olacaktı, en azından yarına kadar...

Odama geçtiğim gibi kalmayan takatimle üzerimi değiştirdim önce. Yatağa oturup yan yana duran kuşlarıma sessizce bakarken kafesin üzerindeki bilekliklere ve aynı zamanda notlara ilişti gözlerim. Onlara bakarken aklıma Yıldız'a ait olan, ama hâlâ bende saklı duran o not geldi, hemen kalkıp gardırobumu açarak çıkardım kutumu. Saklı kalan anılarımın soğuk parçalarına dokunurken üşüdüm. İşte buradaydı, aynı buruşuklukla duruyordu kutumda.

“Beni affedin, sizi unutmayacağım, bir gün buluşacak yolumuz. Bir gün buluşacağız Yıldız’ım.”

Bunu yine aynı o gün olduğu bu notu aldığım an geldi gözlerimin önüne. Umut vardı o an yanımda. Bunu okuduktan sonra hissettiğim kızgınlığı yüzümü onun göğsüne bastırarak atmaya çalışmıştım. Gözlerimi kapatıp o güne yolculuk yaparken, Umut’un kokusunun hâlâ burnumda olduğunu hissettim. Bir kıymık battı kalbime, kapalı olan gözlerim açıldı hemen. Elimde tuttuğum bu buruşuk ve rengi sararan kâğıda tekrar baktım. Geri döneceğini yazdığı bu notun gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim doğrusu. Keşke birimizden birine söyleyebilseydi. Kim bilir nasıl atlattı o günleri. Bunu düşünürken bakışlarımı kâğıdın üzerinden kaldırıp tam karşımda duran boy aynasından baktım kendime. Ben, yıllarca kalbimde taşıdığım bu ağırlığı Yıldız ile paylaştım. Peki ya Demir, onun paylaştığı biri var mıydı acaba etrafında? Umut mesela biliyor olabilir miydi bunu? Demir’in acı çektiği hâlde gidişini ve sevdiğini üzmemek için ondan vazgeçtiğini biliyor olabilir miydi? Bir an biliyor olabileceği geldi aklıma belli belirsiz gülümsedim. O zaman karşıma çıktığında ben de ona gerçekleri anlatırsam beni anlar diye düşündüm. Yıldız’ın verdiği bu büyük tepki kadar olmazdı belki tepkisi. Evet, başta kızardı ama belki anlardı beni. Neler düşünüyordum ben? Nasıl geçiyordu bunlar aklımdan? Hemen susturdum içimdeki bu aptal düşünceleri.

Yatağıma uzanmadan önce kuşlara bakarken bugün bana gelen mektuplara düştü aklım. Hemen aşağıya inip çantamı aldığım gibi tekrar geçtim oda-

ma. Mektupları çantamdan çıkardıktan sonra ikisini de tekrar okudum. İlk defa okuyormuşçasına dokundu içime. Her kelime bir iğne görevi görüyordu sanki. Önce gözlerime, sonra da kalbime batıyordu. Umut'un yazdıklarını okurken bir anlam bulmaya çalışıyordum kendimce. Neydi bu hissettiği, nefret mi yoksa hasret mi? Öyle karmaşıktı ki cümleleri dolayıp durdum kendime ama çıkamadım da içinden. Yıldız'ın verdiği tepki, söyledikleri aklımı aldı resmen. Demir için söylediklerinden ben de aldım nasibimi. Yıldız, en başından beri istemedi böyle bir karar vermemi ama bu yaptıklarından sonra sırtını da dönmedi bana. Verdiğim karara saygı duymuyor olsa da yanımda oldu. Bugüne kadar tartıştığımız anlarımız oldu elbet ama hiç bu kadar ağır konuşmadı. Sanki bugün karşımda konuşan sadece Yıldız değildi, Umut'u da hissettim hem de en sancılı hâliyle...

Sessiz olan gecenin içinde duyduğum tek ses Yıldız'ın hıçkırıkları oldu. Eskileri özledim, o günleri andım hasretle. Mutlu olduğumuz o günler o kadar uzak kaldı ki bize geriye dönüp anmaya kalktığımızda bile daha da uzaklaşıyordu sanki. Yıldız'ın sesini dinlerken oturduğum sandalyeden doğrulup masamın üzerindeki yapışkan not kâğıdını aldım elime. Mektuplarıma cevap olarak küçük bir not yazıp, kafesin üzerine yapıştırdım.

“Bir hasrete düştü ki kalbim sorma; ne kavuşmaya umudum var ne de unutmaya cesaretim...”

Yatağıma uzanıp ışığı kapatacağım sırada telefonum çaldı. Arayan Demir'di. Açıp açmamak

arasında gelgit yaşadım çünkü konuşacak hâlim yoktu. Tek istediğim uyumak ve bu lanet geceyi atlatmaktı. Bu yüzden cevap veremedim aramasına ama onu merakta da bırakmak istemediğim için de “Yıldız ile konuştum, çok sarsıldı ve kötü bir tepki verdi. Konuşacak durumda değilim ama yarın arayacağım seni merak etme. Biraz daha zaman...” diye bir mesaj attım. Cevap çok gecikmedi.

“Zamana düşman olup da ondan medet ummak hayatın en büyük çaresizliği... Beklerim! Vuslat yakın ise zamanı baş tacı ederim...”

Demir, ah şu haylaz ama âşık çocuk, yalnız büyümek yerine aşkla büyüyebilseydin keşke ama olmadı. Ne oldu ayrı kalınca? Hasretten, acıdan başka ne geçti eline, elimize... O kadar iyi anlıyorum ki seni; içinde sıkışıp kaldığın bu kör kuyudaki çaresizliğini o kadar çok iyi anlıyorum ki. Aynıyız seninle Demir, aşkta da acıda da aynıyız. Bizi bizden başka anlayan çıkacak elbet. Yaralarımızı görmezden gelemezler...

Başımı yastığa koymamla birlikte hafifçe çalındı kapım ve aralandı yavaşça. Ufacık aralığın arasından Yıldız'ın o mahzun bakışlarını gördüm. Yerimden doğrulup kalktım hemen. “Girebilir miyim?” diye sordu, yorgun bir sesle. Gülümseyip sarıldım ona.

“Uyumak istiyorum Güneş, az önce yaşadıklarım kötü bir kâbus olsun.”

“Gel canım uzan hadi, her şey geçecek inan bana. Öyle ya da böyle yaşanacak olan her ne varsa

yaşanacak.”

Yatağa uzandığı gibi hemen kapattı gözlerini Yıldız. Üzerini örtüp yanına uzandım ben de. Yorgunluk akıyordu üzerinden. Acının, gerçeklerin yorgunluğu... Onu bir süre böyle izledikten sonra benim de gözlerim kapandı. Karanlık ve sessiz olan odama gecenin son sesini Yıldız verdi...

“Güneş!” dedi önce, derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra da devam etti; “İnandığını yaşamaktır bütün mesele, gerisi hikâye...”

Kötü geçen gecenin sabahına bir baş ağrısı ile uyandım. Yavaşça gözlerimi aralarken Yıldız’ın yanımda olmadığını görünce başımı kaldırıp bakındım etrafıma ve onu çalışma masamın sandalyesinde oturuyor görünce rahatlardım. Kalkıp yanına doğru yaklaştım hemen. Tam da günaydın diyeceğim sırada elindeki kâğıda daldı gözlerim. Sustum! Allah kahretsin! Demir’in yazdığı notu tutuyordu elinde. Ben bunu nasıl yerine koymadım, nasıl sakladım ondan. Sözde daha uygun bir zamanda kendim verecektim ama benim dalgın, aptal hâlim buna izin vermedi ne yazık ki. Durum ortada!

Donuk bir hâlde kâğıda bakarken “Günaydın Güneş!” dedi.

“Günaydın...” dedim ben de, köşeye sıkışıp sobelenmiş bir çocuk gibi.

“Anlatmak ister misin? Ben dinlemeye hazırım.”

Evet, Güneş, artık saklayacak bir şey kalmadı.

Bu şekilde anlatmanın zamanı geldi işte. Masaya doğru yaslanıp anlattım bu notun elime nasıl geçtiğini. Yine her zamanki sessizliği üzerindeydi Yıldız'ın ve ben bu sessizliğinin altından kopacak olan fırtınaya neredeyse hazırdım. Yüzünü bana doğru kaldırıp çatık kaşlarının altından baktı gözlerime. "Başka bir şey var mı acaba?" diye sordu, imalı bir sesle.

"Ne demek şimdi bu?"

"Daha başka ne saklıyorsun benden Güneş?"

"Yıldız saçmalama ben senden neyi saklayabilirim ki, lütfen böyle konuşma."

"Peki, bu ne demek söyler misin?"

"Ben senin için sakladım. Daha fazla üzülmemen için. Yıldız en az senin kadar öfkeliydim ben ona. Bunu okusaydın daha çok üzülecektin ve ben buna razı olamazdım." dedim. Bu defa sesini yükselten bendim. Başını iki yana sallayıp bana bakarken masada duran kâğıdı tekrar aldı eline ve "Benim dünyam onunla tekrar buluşamayacak kadar büyük Güneş, o beni küçükçük dünyamda kaybetti. Gitti ve her şey büyüdü gözümde." dedi, Demir'in yıllar önce yazdığı kâğıdı parça parça edip odanın ortasına atarken. Öyle öfkeli ki durmak bile istemedi yanımda. "O benim gözlerimi değil kalbimi kör etti. Benim onu tekrar göreceğim bir kalbim yok." diye bağırırken kapıyı açtığı gibi hızla çıktı odadan. Bu durum iyice delirtti beni artık. Evet, canı yanıyordu, evet kızgındı ama bu kadarı da fazlaydı. İçinin nasıl yandığını biliyordum elbette ama bunu bile neden eziyet ediyordu ki kendine? Kim bi-

lir belki de Demir gibi düşündüğüm ve onun neler hissettiğini anlayabildiğim için bu kadar hassastım bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı o da çok geç olmadan, her şey bu kadar sıcakken onları bir araya getirmek.

Hemen üzerimi değiştirip Demir'i aradım ve bir saate kadar evin önünde olmasını istedim. Evet, artık zamanı geldi. Yüzleşmek için zamanı daha fazla ertelemeye gerek yok...

Yıldız'ı salondaki kanepede uzanıyor görünce "Daha fazla kaçamazsın." dedim. "Demir'in haklı olduğunu söylemiyorum sana, sadece onu dinlemeni istiyorum. Bir defa dinle sadece. O zaman korkaklığını değil çaresizliğini göreceksin. Evet, Yıldız şu an ben de onun durumundayım ve düşünsene şimdi burada Umut'un olduğunu ve onun bana senin davrandığın gibi davrandığını düşünsene. Sen bu durumu hiç tasvip etmediğin hâlde yanımda olmadın mı? Umut benden hesap sorduğunda da yanımda olmaz mısın? Haklı değiliz Yıldız ama mutlu da değiliz. Sen de mutlu değilsin yeter artık. Canının nasıl yandığını biliyorum. Bize korkak diyorsun ya hani o zaman göster büyüklüğünü, cesaretini göster Yıldız. Çık karşısına, bağır çağır hesap sor ve biliyor musun sen bunları yapmadıkça asıl senin bir korkaktan farkın olmayacak."

Kocaman gözlerle ardı ardına sıraladığım sözleri dinlerken tepki vermiyordu. Susmadım...

"İçinde bulunduğum bu aptal oyunun son bulması için neler vermezdim. Benim kalbimde nasıl bir ağırlık olduğunu anlatamam sana. Sanki bu koca dünyanın bütün yükünü alıp bir çuvala dol-

durmuş sırtlamış gibiyim. Bu ağırlıkla nefes alamıyorum ben Yıldız. Bu aptal bedenimin içinde emanet olarak taşıdığım ruhum her gece anılara yolculuk yapıyor durduramıyorum. Mutlu olduğum anlar kalbime batıyor. O günler bütün renklerimi çalıyor benden hiç bilmediğim bir karanlığın içinde kendime esir yaşıyorum. Olmuyor artık Yıldız, değil kalbim, değil ruhum, hayatım bile bu yükü taşıyamıyor artık.”

“Sus!” dedi gözlerini sıkıca kapatıp ellerini kulaklarına bastırırken ve tekrar etti, “Sus!”

“Bir yerden sonra sen sussan da acın konuşuruyor seni. Seni devirecek başka bir şey olmadığını düşününce içinde kalan cesaret kırıntıları bile yetiyor konuşturmaya. Çok değil bundan birkaç ay öncesine kadar yaşadığı şehrin adını duymaktan bile korkuyordum ama artık korkmuyorum Yıldız. Artık daha fazla acıyacak bir yanımda kalmadı. İşte Demir de şimdi aynı bu durumda. O zaten kaybedeceği kadar kaybetmiş, acıya doyacağı kadar doymuş ve şimdi bütün o çektikleriyle geçip karşına konuşmak, anlatmak istiyor yaşadıklarını. Yapamazsın Yıldız, onu dinleyemeyecek kadar kötü olamazsın sen.”

İçimi dökmüş olmanın verdiği rahatlığı hissedince sustum. Onun sessizliği söylediklerimin ne kadar etkili olduğunun göstergesiydi benim için. Bakışlarını yere devirmiş boşluğa bakarken konuşması için ısrar etmedim. Kapıya doğru yürüyüp üzerime hırkamı ve “Biraz hava almak istiyorum markete de uğrayacağım bir şey ister misin?” diye sordum. Başını olumsuz anlamda sal-

layarak verdi cevabını. Üstelemeden çıktım evden. Apartmandan dışarıya çıktığım gibi telefonumu elime alıp Demir'i aramaya koyuldum. Henüz ilk çalışta arabasıyla apartmanın önüne yaklaştığını görünce kapattım telefonu. Arabadan telaşla inip koşar adımlarla geldi yanıma.

"Güneş ne oluyor? Yıldız'a bir şey mi oldu yoksa?"

"Hayır!" dedim, başımı kaldırıp bizim daireye bakarken. "Yani moral olarak kötü evet ama yapacak bir şey yok."

"Nasıl yani?"

"Yani Demir, şimdi yukarıya çıkıp Yıldız'ın kapısını çalıp içeriye gireceksin."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Sence böyle bir hâlim mi var? Hadi git artık ne olacaksa olsun. İçindeki her şeyi anlat. Susma Demir, sakın susma."

Böyle bir şeyi benden beklemiyordu Demir. Yıldız'ı nasıl sevdiğimi bilirdi çünkü. Üstelik o zamanlarda ona nasıl kızgın ve öfkeli olduğumu çok iyi biliyordu. Bu yüzden onu bu kadar kolay affedip yardım etmem hâliyle şaşırttı. Soru işaretleri ile yüzüme bakarken gülümseyip "Bol şans" diledim. Apartmanın kapısından içeriye adım atıp atmakta kararsızlık yaşadı önce. Onu böyle kararsız görünce "Korkma!" dedim, "Sen korkmadın sadece mecbur kaldın unutma." Yanıma doğru yaklaşıp sıkıca sarıldı bana, daha sonra hızlı adımlarla apartmana girdi. Yıldız, bu yaptığımı çok kızacaktı ama umurumda değil. Gerçekler bu kadar bariz bir şe-

kilde ortadayken yüzleşmemek haksızlık olurdu.

Ellerimi cebime koyup yürüyerek uzaklaştım oradan. Dışarıdaki havayı içime çekerken başımı gökyüzüne kaldırıp Yıldız'ın beni affetmesini dile-dim. Her ne olursa olsun şu an benim yerimde o ol-saydı eminim ki aynı şeyi yapardı bana biliyordum. Hem kim bilir belki de sevdiği adamı yıllar sonra karşısında görünce değişecekti her şey. Şu an basit bir organ olarak gördüğü kalbinin Demir'i gördü-günde aşk diye çarpacağından adım gibi emindim.

Şu zaman denen kavram gerçekten çok tuhaftı. Saatlerce dışarıda dolanırken zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım bile. Cadde üzerindeki butik ve takı mağazalarına göz gezdirdim ama doğruyu söylemek gerekirse içim içime sığmadığı için hiç zevk alamadım. Benimle ilgilenip nasıl yardımcı olacağını soran her mağaza personeline boş gözlerle bakıp teşekkür etmekle yetindim ama yine de kıramadım. Sanki bir şeylere ihtiyacım varmış gibi davrandım sonrasında ise her mağazadan eli boş çıktım. Üç saat boyunca böyle dolandığımı fark edince en yakın kafeye geçip oturmak istedim. Dışarıdaki hava çok soğuk olmadığı için kafenin açık alanında caddeye bakan tarafına oturmayı ter-cih ettim. Gözlerimi kamaştıran güneşten çekmek istemedim yüzümü. Soğuk havaların yalancı güne-şi, biz uzak değildik birbirimize. Yıllar öncesinden güzel olan her şey benden bir bir uzaklaşırken, gök-yüzünün mavisinden sonra güneşin sıcaklığını da kaybettim. Yaz aylarında bile ısınamadığım, can-lanan renkleri göremediğim günlerim çoktu benim.

Bu yüzden güneşi ne zaman bu kadar sıcak görsem, hep ışığının altında kalmak isterdim. Şimdi olduğu gibi...

Garsonun yanıma yaklaşması ile elimi alnıma koyup kamaşan gözlerimi korudum hemen. Yoksa başka türlü göremeyecektim onu. Gülümseyen yüzü ile kahve siparişimi aldı önce ve yine aynı samimiyetle kahvemi getirmek için uzaklaştı yanımdan. Dışarıdaki insanları izlerken aklıma Demir ve Yıldız düştü yine. Ne yapıyorlardı acaba? Demir inandırabilmiş midir kendini? Tekrar barışmalarından çok Yıldız'ın onu affetmesini istiyordum ben ve umarım bu mümkün olabilir.

Telefonumun çalan sesi bir an için beni dalgın düşüncelerimin arasından çıkardı. Ekranda Yıldız'ın adını görünce anlam veremedim. Açıp açmamakta kararsız kaldım. Açtığımda nasıl bir tepki ile karşılaşacağımı bilemiyordum çünkü. Bir süre daha çaldıktan sonra arama cevapsız düştü. Stresten ne yapacağımı bilmez bir hâlde otururken garson masama doğru yaklaşıp kahvemi bıraktı. Hemen bir yudum aldım ama sonrası hüsrana. Yandım! Olacağı buydu işte, sıcacık gelen kahveden birden içince dilimin ucunda bir uyuşukluk hissetmem gayet normaldi tabi. Ben ne yaptığımı biliyor muydum sanki. Bu kız beni neden aramış olabilirdi ki? Hayır, yani kızacak olsa saatler öncesinden yapardı bunu. Saate baktım hemen. Üzerinden beş saat geçmiş sadece. Merak ettim neler olduğunu. Dayanamayıp onu aramak için telefonumu aldım elime ve tam da bu sırada bir mesaj geldi Yıldız'dan.

“Hemen buraya gelmelisin, seni bekliyoruz.”

diye bir mesaj. Yolunda gitmeyen bir şey olduğu belliydi ama tahmin edemiyordum bir türlü. Bu yüzden apar topar kalkıp hesabı ödedikten sonra çıktım kafeden ve eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Birkaç saat öncesine kadar aheste aheste yürüdüğüm bu yolları şimdi içime düşen merak ile birlikte huzursuzluğun verdiği telaşla yürüdüm. Yol inatla bitmek bilmiyordu. Nihayetinde yetiştim. İçeriye girmeden önce kapıya yaslanıp soluklanmak istedim önce. Koşar adımlarla yürüdüğüm için nefes nefese kaldım. Kalbim soluk borumda atıyordu resmen. Soluğumu düzeltmeye çalışırken bir anda gök gürültüsünü duyduğum gibi gökyüzüne doğru çevirdim yüzümü. Her ne kadar yalancı olsa da güneşten eser kalmamıştı. Gökyüzünün mavisi yerini çoktan griye bırakmış, güneşi karanlığının arkasına almıştı bile. Belli ki iyi bir yağmur bekliyordu bizi diye söylendim içimden ve daha fazla beklemeden girdim içeriye. Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açtığım gibi girdim içeriye ve neden bilmiyorum ama içim ürpererek adım attım kapıdan geçerken. Çantamı ve hırkamı vestiyere bıraktıktan sonra salona geçtiğimde Yıldız ve Demir'i ayakta beni beklerken gördüm. İkisinin de yüzünde soğuk bir ifade vardı. Hadi Yıldız neyse de sonuç olarak bana kızmasını gayet normal buluyordum ama Demir'in bu soğuk ve çatık kaşlı surat ifadesine bir anlam veremedim doğrusu. Onlara baktıktan sonra bakışlarımı hafifçe etrafta gezdirdim. Devrilen bir şeyler görünmüyordu ortada. Belli ki sakın bir konuşma geçmiş ama madem Demir hâlâ burada beni neden çağırdılar ki bunlar? Yıldız'ın "Hoş geldin" demesiyle irkildim. "Hoş buldum da konuşmanız bitti mi gerçekten?" diye sordum ka-

pısının eşliğinde durduğum salonumdan içeriye girerken.

“Bu yaptığını her ne kadar doğru bulmasam da şimdilik sadece susmayı tercih ediyorum Güneş.” dedi Yıldız, kanepenin kenarına otururken. Hemen arkasından Demir de yavaşça tekli koltuğa yanaşıp oturdu tam karşımda.

“Evden çıkmadan önce bir zemin hazırlamışsın sanırım Güneş, bunun etkisi oldu.” dedi Demir. Bunu duyunca gülümsedim ama ikisinin de yüzünün hâlâ ciddi olduğunu görünce alt dudakımı dişlerimin arasına alarak gülüşümü tutmaya çalıştım.

“Konuşuyorduk ama birinin buraya gelmesi ile konuşmamız bölündü.” diyerek Yıldız’a baktı Demir. Yıldız’ın yüzü sirke satıyordu âdeta. Onu böyle anlayamadığım bir şekilde Umut geçti aklımdan. “Kim böldü?” diye sordum. İkisi de cevap vermek yerine sadece yüzüme bakmakla yetiniyordu. Bu duruma sinirlenip “Soru sordum size!” dedim.

“Barış!” dedi Demir, gözlerimin içine bakarak. O bakışların altında beni yerle bir etmeye hazır olan bir deprem vardı, belli.

“Barış mı? Burayı nereden biliyor ki?”

Biz o gün konuştuktan sonra görüşmedik hiç, bu yüzden benim adresimi bile bilmiyordu. Burayı nasıl bulmuş olabilir diye düşünürken aklıma Şahika geldi. “Tabii ya Şahika’dan almıştır adresi.” dedim ayak ayaküstüne atarak. “Aynen öyle...” dedi Yıldız.

“Biri bana neler olduğunu anlatacak mı acaba?”

“Ben Yıldız’dan önce senin karşına çıkmak isterken çok korktum Güneş. Seni tanıyorum ben, bunun hesabını benden almadan bana yardım etmezdin biliyordum ki zaten bunu göze alarak geldim sana. İlk gün verdiğin tepkiden sonra, bir sonraki gün ben sana gerçekleri anlattığımda yüzünde oluşan o sıcak ifade tuhafıma gitti benim. Hemen anlamam, yanımda olman yardım etmeyi kabul etmen beni çok sevindirdi ama bu kadar kolay kabul edişini de göz ardı edemedim doğrusu. Bir saat önce Barış, buraya gelip gittikten sonra daha iyi anladım. Benimle aynı şeyleri hissettiğin için beni anladığını öğrendim.”

Ne demek istediğini anlayamıyordum ama Yıldız’ın bazı şeyleri anlattığı ortadaydı. Bakışlarımı Yıldız’ın üzerine devirdim. Gözlerini kapatıp bir hışımla ayağa kalktı ve pencerenin önüne doğru yürüdü. “Yıldız!” diye seslendim. Ben ondan bir cevap beklerken Demir girdi araya. “Anlatmak zorunda kaldı bazı şeyleri.” dedi.

“Neyi anlatmak zorunda kaldı acaba?”

“Ben, senin Barış ile birlikte olduğunu biliyordum.”

Yok artık! Doğru mu duydum ben. “Barış ile birlikte mi?” diye sordum. Üzerimdeki şaşkınlık hat safhadaydı.

“Evet.”

“Pardon ama böyle bir şeyi nasıl düşündün acaba. Bu düşünceyi bütün mantığınla nasıl mümkün kıldın?”

“Gözlerimle gördüğüm bir şey yoktu tabi ki

Güneş, bana bunu biri söyledi.”

“Kim söylemiş olabilir bu yalanı?” diyerek ayağa kalktım. Bir şeyler döndüğü belliydi. Arkamda duran Yıldız “Umut söylemiş.” dedi. “Umut.” Onun adını kulaklarımın çınladı. Bir tuhaf oldum. Neler olup bittiğine anlam veremiyordum. Umut, neden böyle bir şeyi Demir’e söylemiş olabilirdi ki? Meraklı bakışlarımı Demir’e çevirdim ve “Anlat Demir, ne olur anlat.” dedim.

“Ben o günden sonra bir iki hafta daha İzmir’de kalıp sonrasında Muğla’ya gittim. Ailemin yanına. Haftalar boyunca sakladım o illeti kullandığımı. Bizimkiler fark ettikten sonra evde hep bir çatışma ortamı vardı. Benim aklımda olan uyuşturucuyu bırakmamak olduğu için onların söylediğini duymuyordum bile. Yine babamla tartıştığım bir gece vakti evden çıktım. Deli gibi sokaklarda dolanırken bizim oranın sahiline inip orada sabahlamak istedim. Gece yarısını geçmişti. Sahilde oturan birini gördüm yavaşça yanına doğru yürürken Umut olduğunu fark ettim. Ben onu gördüğüme o da beni gördüğüne şaşırdı. Seni görmek için geldiğini düşündüm önce sonra senin onu terk ettiğini söyleyince dondum kaldım. Seni aramak için bulmak için gelmişti Muğla’ya ama bulamamıştı. O gece oturup dertleştik. Umut Hatay’dan yanına dönerken ona bir veda mesajı atmışsın ve gitmişsin seni aramadığı yer kalmamış. Bu arada Yıldız’ın Amerika’ya gittiğini de o gün Umut’tan öğrenmiştim ben. Her neyse seni ararken aklına Barış da gelmiş ve yanına gidip seni sormuş. O gün Barış senin ağzından konuşmuş Güneş. Sanırım senin Amerika’ya gideceğini o da biliyormuş ve ikinizin birlikte gideceğini

söylemiş. Senin onun hayatına ayak uyduramayacağı ve bu yüzden ondan vazgeçtiğini söylemiş. Anlayacağın kendine fırsat yaratarak senin onunla olacağını hissettirmiş Umut'a. Ondan vazgeçtiğine inanmış."

Demir konuştuğu kalbimin ritimlerini hızlandırıyordu. Ardı ardına yankılanıyordu kulağımda son söylediği. "Ondan vazgeçtiğine inanmış." Bu üç kelimesalonun sessizliğine çökerken büyük bir gök gürültüsü duyuldu dışarıdan. Evet, bu üç kelime korkunç bir gök gürültüsünden farksız değildi. Kulaklarımda durmadan yankılanmaya devam ederken dayanamadım. Ağzımı açıp tek kelime edemedim Demir'e. Dilim tutuldu bir an. Ellerimin üzerinde Yıldız'ın ellerini görünce yüzümü ona doğru çevirdim. Korku içindeki gözleri daha başka şeyler de olduğunun da habercisiydi sanki.

"Barış az önce buraya geldiğinde beni de burada görünce fazla kalmadı. Ben de Yıldız'a senin gerçekten onunla beraber olup olmadığını sorunca ters bir tepki verdi bana. Sonra, şimdi sana anlattığım her şeyi Yıldız'a da anlattım. İşin aslının böyle olmadığını ve senin gerçekte neden gittiğini söyledi bana. İnan şu an ne diyeceğimi bilemiyorum."

Çıldıracaktım resmen. Bu nasıl olabilir ki? Duyduklarımın doğru olmamasını istercesine sallayıp durdum başımı. "Hayır!" dedim, "Bu olamaz. Barış bana bunu yapmış olamaz. Umut, Barış'ı tercih ettiğime inanmış olamaz."

"Güneş, lütfen biraz sakin ol."

“Nasıl sakın olayım Yıldız!” diye bağırdım bütün sesimle. “Benim haberim bile yokken neler olmuş. Barış bunu nasıl yapmış bana, nasıl? Belki de Umut, belki de bu yüzden bunları yapıyor. Benden bu yüzden intikam almak istiyor.”

“İntikam mı?” dedi Demir ayağa kalkarak.

“Güneş, bak sakince düşünelim lütfen.”

“Hayır, Yıldız, hayır! Bunun sağlıklı düşünülecek sakın olunacak bir yanı yok. Barış benim haberim olmadan benim adıma konuşarak Umut’u onunla gideceğime inandırmış baksana. Şimdi Umut benden bunun intikamı alıyor. İşte bütün olay bu demek ki?”

“Umut burada mı?” diye sordu Demir. Yıldız ile göz göze geldik. O bizden bir cevap beklerken ben zorla aldığım soluğumun arasında başımı ellerimin arasına alarak “İyi değilim,” dedim. Demir, hemen koluma girip beni belimden tutarken düşmemi engelliyordu. “Odasına çıkaralım.” dedi Yıldız ve bunun üzerine kendimi bir anda Demir’in kollarında buldum.

Demir, beni yavaşça yatağımın üzerine bırakırken bana seslenen Yıldız’a cevap veremedim. O kadar güçsüz ve yorgundum ki istediğim tek şey bu şekilde uyumak ve bir daha hiç uyanmamaktı. Duyduklarım bütün ruhumu bedenimden çekip alırken Umut’u sayıkladım. *Hayır, Umut, yalvarırım inanmamış ol buna. Barış’ı sana tercih ettiğime inanmış olma. Ben seni severek gittim. Ben sana âşık olarak gittim. Kendimi ateşe atıp ömrüm boyunca senin*

Burcu Yılmaz

*hasretinle yanıp kavrulmayı göze alarak gittim...
Kavruluyorum Umut, aşkım acıyor, neredesin?*

14. Bölüm

Oldukça heyecanlı geçen mezuniyet törenim-
de içimdeki burukluk heyecanımı ara sıra yoklar
gibiymi. Belgemi alırken bölümümü dereceyle bi-
tirmiş olmanın verdiği gururla baktım anneme ve
babama. O an sadece ikisi vardı gözlerimin önünde.
Bütün kalbimle “İyi ki!” dedim “İyi ki sizin kızını-
zım ben.” Babamı onca kalabalığın arasında bü-
yük bir mutlulukla kızının başarısını alkışlarken
görünce kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüme.
Annemin gözyaşları sevincime karışan bir hüzün
gibiymi. Hem gülümsedim, hem de ağladım. Töre-
nin sonuna geldiğimizde keplerimizi atmadan önce
gözüm son bir defa daha baktı etrafa. Kalbimin
orta yerinde hissettiğim boşluğu dolduracak olan
umudumu aradı gözlerim ama bulamadım. Onun
şu an yanımda olabilmesi için dualar ettim içim-
den, belki bir umut yine beni şaşırtır diye düşün-
düm ama düşündüğümle kaldım sadece. Gerçek-
ten de gelmedi Umut, beni bu kadar anlamlı olan
bir günde, mutluluğun arasında mutsuzlukta ya-
şanır düşüncesi ile tanıştırdı. Bir yanım gülüyor,
bir yanım ağlamak istiyordu. Neden bilmiyordum
ama içimi kemiren kötü düşünceler geçip duruyor
aklımdan, susturamıyordum içimdeki sesi. Annesi
rahatsızlandığı için apar topar Hatay’a gittiği gün-
den itibaren başladı bu huzursuzluk. Daha önce
hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum bile. Yine
de duruşumu hiç bozmadan, kalbimin bütününe
hâkim olan Umut’un sevgisi ile gözlerimi kapattım
ve “Güzel bir geleceğe...” diyerek fırlattım kepimi.
“Umut dolu bir hayata...”

O anda içim kıpır kıpır oldu. Arkadaşlarıma sarılıp birbirimizi tebrik ederken Barış ile göz göze geldik. Onunla aramıza soğukluk girdiği günden bu yana tekrar yakın olabilmeyi başaramadık. Ben Umut'a rağmen aramız düzelsin diye düşünürken, o hep benden geride kaldı ve beni her zaman duygularının arkasında bıraktı. Ona kızmak yerine anlamaya çalıştım her zaman ama başaramadım. İşin içinde aşk varsa sağlıklı düşünüp dik duramıyordu insan. Barış da böyleydi işte. Usulca yanına doğru yaklaştım ve dolan gözlerimin arasında alt dudakımı dişlerimin arasında alıp hafifçe gülümsedim. Onunla ilk tanışmamız, arkadaşlığımızın ilk adımı, sohbetlerimiz, güzel anlarımız geçti gözlerimin önünden. Keşke o şekilde kalmayı becerilseydik diye geçirdim içimden.

Uzun zamandan sonra bakışlarından da belli olan bir sıcaklıkla gülümsedi Barış. Aramızdaki iki adımlık mesafe yanıma yaklaşması ile son buldu. "İzmir'in, bu üniversitenin ve bu bölümün bana kazandırdığı en güzel şeysin sen Güneş." dedi gayet sakin bir ses tonuyla. Konuşurken gözlerini gözlerime kilitlercesine bakması da yutkunmamı zorluyordu.

"Her ne olursa olsun, seni tanıdığım için çok mutluyum. Seni hiçbir zaman unutmayacağım. Kalbimin tatlı acısı olarak yaşayacaksın içimde."

Bunu duyunca sanki kızgın ateşlerin içine düşmüş gibi oldum. Son söylediği içimi yaktı. Hayır Barış! Acı alarak kalacaksam sende hiç olmayayım daha iyi. Umarım bana dair ne varsa hepsini unutturacak biri çıkar karşına ve umarım beni

unutursun... Ağır ağır yutkunup konuşmadan önce boğazımı temizledim ve hiç tereddüt etmeden konuştum.

“Dostluğumuzun başladığı o ilk günlerin hatırasına sadece o anları düşünerek iyi ki diyorum. İyi ki tanımışım seni Barış. Umarım çok mutlu olursun.”

Sanki boğazım düğümleniyordu karşısında. Biraz daha kalıp gözlerine bakarsam ağlarım diye düşündüğüm için konuşmasına fırsat vermeden arkamı döndüm ve uzaklaşmak istedim yanından. Merdivenlerden inerken elini kolumda hissettim. Durdum! Önce kolumu tutan eline baktım sonra da başımı çevirip yüzüne. Düşmeye hazır olan gözyaşları vardı göz çukurlarında. Yine de tuttu kendini ve gülümseyip beni kendine doğru çekerek sarıldı. Hiçbir şey yapamadım. Olumsuz bir tepki veremedim. Onun bu sıcaklığını o kadar özlemişim ki ses etmedim ve ben de sarıldım. Ona sarılırken defalarca keşke dedim. “Keşke hissettiğin bu karşılıksız aşkın o incitici duygusunu içinde bastırabilseydin Barış. Keşke biz hiç böyle olmasaydık...” Bütün bunlar aklımdan geçerken kulağıma dolan bir sesle çıktım dalgın düşüncelerimin arasından. Gözlerimi kıstım ve almaya çalıştım o sesi. Gürültülü ortamın arasında “Güneş'im” sözünü duydum ve bir hışımla Barış'ın kollarından kendimi geriye çekip arkama baktım. Hayatımın en büyük şoku bu olsa gerek. Umut tam karşımda duruyordu. Şaşkınlığımın verdiği şokla çığlık atıp sarıldım ona. Yüzümü boynuna yaklaştırıp gerçek mi diye kokusunu çektim içime. Sanırım rötarlı bir sürpriz oldu ama olsun geldi ya önemli olan da buydu zaten. “Prensesim” diyerek bana sarılırken Barış, çatık kaşlarının arasında üz-

gün bir hâlde indi merdivenlerden. Umut'un onun arkasından nasıl baktığını gördüm. Az önceki samimiyete bozulmuş gibi.

"Hayırdır hayatım? Sanırım aranız düzelmiş."

Gülümseyerek yüzüne bakıp ne söyleyeceğim diye düşünürken annemin, babamın ve Yıldız'ın yanıma doğru geldiğini gördüm ve "Sen şimdi o ayrıntıyı bırak bence sevgilim bizimkiler buraya doğru geliyor." dedim, abartırcasına sırtarak. Umut, kalkık kaşlarının altından bana bakarken "Sizinkiler mi?" dedi. Benim şaşkın sevgilim mezuniyetime ailemin de geleceğini unuttu galiba. Ona cevap vermeden gülümsemeye devam ederken kollarını açıp "Canım kızım!" diyen babama kocaman sarıldım. "Gurur duyuyorum seninle prensesim." Biz sarılırken annemin elini sırtımda hissettim. "Çok şükür kızım bu günleri de gördük." diyerek sırtımı sıvazladı. Sağ kolumu kaldırıp onu da sardım. Bir yanımda babam bir yanımda annem, işte huzurun adı...

"Tamam, artık biraz da bana bırakın bence." diyerek yanıma yaklaştı Yıldız. Annemin ve babamın kollarından ayrılıp ona sarıldım. Yıldız'a sarıldığımda ardımda bıraktığım o koca dört seneye sarılıyormuş gibi hissettim kendimi. İlk heyecanıma, mutluluğuma, hüznlerime kucak açmış gibiydim. O olmasa buralarda ne yapardım bilmiyorum. "İyi ki varsın." diye fısıldarken kulağına babamın sesi ile irkildim. "Bizi bu delikanlı ile tanıştırmayacak mısın kızım?" dedi Umut'a bakarak. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi atarken ellerim bir anda buz kesti. Babam gözlüğünün arkasından

imalı bakışlarla Umut'u süzerken annem gülmemek için parmaklarını dudaklarına bastırıyordu. Konuşmadan önce derin bir nefes alıp Umut'a baktım ama o çoktan hazır gibiydi karşımda. Gözlerini kırpıp hafifçe başını salladıktan sonra "Merhaba Serdar Bey, ben Umut..." dedi selamlaşmak için elini uzatarak. "Güneş'in..." sözünü tamamlamasını beklemeden araya girip "Çok yakın arkadaşım!" dedim, babamın koluna girip Umut'a susması için bakış atarak. Yıldız, başını yere eğip kıkırdarken Umut'u bilen annem tek kaşını kaldırıp imalı bir şekilde baktı bana. Henüz değil Umut'um, babamın bilmesi için erken. Her ne kadar tahmin etse de ben şimdilik susmayı tercih ediyorum.

"Memnun oldum evlat."

Babam ve Umut gülümseyerek el sıkışınca kendimi bir tuhaf hissettim. Hayatımda gözüm kapalı güvenebileceğim iki insan var karşımda ve ben ikisini de çok seviyorum. Umut, her ne kadar rahat gibi görünse de onun biraz da olsa gerildiğini hissettiğim için "Bu da annem Sevilay..." dedim, bu defa annemin koluna girerek. Annem ile nazikçe el sıkışırken Yıldız, girdi araya.

"Tanışma faslımız bittiyse eğer bir yerlerde oturup bir şeyler içebilir miyiz acaba?"

"Harika fikir!" diyerek birkaç adım öne çıktım ve "Hadi o zaman küçük parka!" dedim Yıldız'a göz kırparak. Demir'den sonra birkaç hafta içinde toparlandı Yıldız. İlk günlerde bu yasın çok uzun süreceğini, atlatamayacağını düşünmüştüm ama o beni yanılttı. Unutmam için güçlü olmaya ve kendimi güzel günlerle kandırmaya ihtiyacım var demiş-

ti bana. İçi her ne kadar yangın yeri olsa da gösterdiği bu kararlı duruş takdir edilir bir şeydi benim için. Her detayda hassas davranmaya çalıştıkça hareketleri ile uyardı beni. Rahat davranmamı sağladı ve doğruyu söylemek gerekirse bazı anlar da beni bile inandırır gibi oldu.

Sohbet ederek yürüdük küçük parka kadar. Sürekli oturduğumuz Ehlikeyif kafenin önünden geçerken göz göze geldik Umut'la. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde adımlarım yavaşladı. Hemen sol tarafımda duran Yıldız'a baktım sonra. Olduğu yerden ifadesizce bakıyordu kafeye. Umut, fark ettirmeden yanına yaklaşip "Az ilerdeki kafe de oturalım." dedi hemen çaprazımızdaki yeri göstererek. "Güzel yemekler yapıyorlarmış, adını çok duydum."

"Gerek yok, bence burada oturalım." diye çıkıştı Yıldız. Olanlardan habersiz karar vermemiz için bize bakan anneme ve babama hafiften gülümseyerek "Bunu yapmak zorunda değiliz." dedim.

"Zorunda olduğumuzu kim söyledi. Alt tarafı bir kafe Güneş, üstelik yabancı değil buranın. Çocukluk yapmanın bir anlamı yok hadi girelim."

"Peki Yıldız."

Kabul etmemden başka bir çarem yoktu ne yazık ki. Hep birlikte girdik içeriye, Yıldız ısrarla acısının üzerine doğru yürür gibiydi. Usanmadı, her zaman oturmayı tercih ettiğimiz masaya hızlı adımlarla ilerleyerek "Burası çok iyi olur." dedi ve vakit kaybetmeden oturdu. Kaçamak bakışlarla Umut'a bakarken Yıldız'ın ne yapmaya çalıştığını

sorar gibiydim. Farkındaydı bu durumun. Masaya otururken yavaşça kulağıma doğru eğilip sakin olmamı istedi benden. Yıldız'dan daha çok gergin olduğumun farkındaydım ama elimde değildi işte henüz görmemezlikten gelmeyi öğrenemedim. Bu durumlarda onu gerçekten takdir mi etsem yoksa kendine bu eziyeti bile isteye yaptığı için kızsam mı hiç bilmiyordum doğrusu. Zaman diyordum sadece, zaman zehir olsa da gösterecek bize her şeyi.

Babam ve annem yemek yemeyi istemediği için hepimiz tatlı ve soğuk içecek siparişi verdik. Babama göre önümüze gelen bu tatlı siparişleri diplomamın ödülüydü. "Hiç kusuruma bakma baba bunu ödül olarak görmüyorum biliyorsun." dedim dudak bükerek. "Eve döndüğümde beni daha güzel bir ödülün beklediğini hissediyorum nedense." Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra hafifçe öksürüp "Kimin kızı acaba?" dedi, anneme bakıp gülümseyerek. O an hepimiz gülümsedik. Güzel sohbetler eşliğinde tatlılarımızı yerken babamın bakışlarının sürekli Umut'un üzerinde olduğunu fark ettim. Annem, benden ve Yıldız'dan bahsederken babam, anlatılanlardan bağımsız benim onlar için ne kadar kıymetli olduğumu dile getirdi sürekli. Kendini köşeye sıkışmış gibi hissettiğini görmek zor değildi. Masadaki üç kız olarak bu durumun farkında olduğumuz için kaçamak bakışlarla birbirimize bakıyor, belli etmeden gülümsüyorduk. Konu Yıldız'ın ailesine gelince "Sahi" dedi, Umut "sizinkiler neden gelmedi Yıldız?"

"Yeğenimi iki gündür hastanede yatırıyorlar salgın varmış. Annem gelmek için çok ısrar etti ama ben kabul etmedim. Ablam çok evhamlıdır bu

konularda bu yüzden yanında olması şart.”

“Çok geçmiş olsun, bilmiyordum inan ki Güneş de bahsetmedi.”

Bunu söyledikten sonra göz göze geldik. Babamlar burada olmasa gittiğinden bu yana ne kadar konuştuk ki söyleyeyim derdim ama içimden geçenleri yutmak zorunda kaldım. Aslında o da farkında bu durumun ama sorun yokmuş gibi davranmakta da üzerine olmadığı için her fırsatta açığı kapatmayı biliyordu. Yıldız, ben ve Umut arasından soğuk bir rüzgâr estiğini hissetmişçesine araya girip konuyu değiştirdi. Okuldan, anılarımızdan kısaca bahsederken babam Umut’u sorguya çekmeye devam etti. Ailesini anlatmak yerine daha çok kendinden bahsetmeyi tercih etti Umut. Babam onu dinledikçe bakışlarındaki sertlik yerini daha sıcak ifadeye bırakırken içimdeki bütün karamsarlık duygusu bir anda uçup gitti. Öyle güzel bir ortam vardı ki sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini bile anlayamadık. Babam saatine baktığı sırada Umut’un masanın üzerinde duran telefonu çaldı. Arayan Seher’di. Elini ekranın üzerine koyup görmemem için kapattı ve ayağa kalkıp telefonu açmak için müsaade istedikten sonra birkaç adım uzaklaştı yanımızdan. Tedirgin olduğunu görebiliyordum. Bir şeyler dönüyordu biliyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum. Böyle kendimi yiyip bitirerek beklemem bana gerçeği göstermeyecekti. Ne olursa olsun konuşacağım Umut’la. Bilmem gereken her ne varsa öğreneceğim ondan. Aklımı kurcalayan tilkilerin arasında dolaşırken babamın sesi ile kendime geldim.

“Biz artık kalksak iyi olacak kızım. Baya bir olmuş oturalı.”

“Biraz daha kalsanız” dedim, küçük bir çocuk edasında alt dudağımı sarkıtarak. Gülümsedi annem. Masanın üzerinden elini uzatıp elimi tutarken “Yolumuz uzun tatlım, ayrıca haftaya geliyor-sun zaten.” dedi. Göz ucuyla baktım Umut’a, sinirle telefonu kapattı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra yüz ifadesini eski hâline getirerek yanıma geldi. Onun gelmesi ile babamın kalkması bir oldu. “Yolcu yolunda gerek.” dedi babam, açtığı kollarına sarılmamı beklerken. Yerimden kalkıp sarıldım ona. Benim en mutlu günüm bugündü işte. Hesabı ödedikten sonra çıkıp yurdumun önüne kadar yürüdük. Yürürken annem ve Yıldız ile mezuniyeti konuşuyorduk. Ne giyeceğime hâlâ bir karar veremediğim için annemden de fikir aldım ayaküstü. Biz kızlar kol kola yürüyüp sohbet ederken babam ve Umut kafa kafaya vermiş önemli bir konu konuşuyor gibiydiler. Benim onlara baktığımı gören annem “Babana ne zaman söyleyeceksin kızım?” diye sordu. “Bilmiyorum anne ama babam anladı galiba.” dedim gülümseyerek. Koluma girdi ve gayet keyifli bir ses tonu ile “En başından beri güzelim!” diye fısıldadı kulağıma. En başından derken neyi kastetti annem. Sormak için fırsatım kalmadı çünkü arabanın önüne geldik çoktan. Şaşkın hâlimi gören annem “Seni çok seviyorum kızım.” diyerek sarıldı bana. Ben de babama belli etmeden “Bu konuyu konuşacağız anneciğim.” dedim dişlerimin arasından konuşarak. Babam elini Umut’un omzuna atıp “Kızlar sana emanet evlat.” dedi. İçimi okşadı babamın bu sözü. İlk defa başkasına ema-

net etti beni. Bu Umut'a ısındığının göstergesiydi benim için. Ona göre ben ve Yıldız birbirimize emanettik buralarda ama şimdi değişti durum ve bu beni oldukça mutlu etti. Her gördüğümde tekrar tekrar hayran kaldığım o güzel gamzelerini yüzündeki gülümseme ile ortaya çıkarırken eridi kalbim. Nasılda çözülüyordum karşısında. Bizimkilerle vedalaşıp onları yolcu ettikten sonra "Şimdi ne yapıyoruz bakalım?" diye sordu Umut.

"Siz takılın isterseniz ama benden bu kadar odaya geçip dinlenmek istiyorum." diyerek göz kırptı bana Yıldız, sonra da yurda geçti. Ben onun arkasından bakınca Umut karşıma geçip ellerimi tuttu. Ah masum bakışları yok muydu, elimde olsa karşısında oturup saatlerce izlerdim.

"İyi misin hayatım?" diye sordu sol eliyle yüzüme dokunarak.

Başımı olumlu anlamda sallayıp "İyiyim canım" dedim.

"Çok iyi o zaman şimdi bize gidiyoruz."

"Evine mi?"

"Evet."

"Neden? Buralarda da oturabiliriz."

"Çünkü prenses" dedi beni sağ kolunun altına alarak "seni orada bir sürpriz bekliyor."

Meraklı bakışlarımla baktım yüzüne. Gülümseyip başıma bir öpücük kondurarak yürümeğe başladık. Yol boyunca ser verip sır vermedi. Ne yapsam da söyletmedim ne olduğunu. Bunu bildiğim için midir bilemem ama sanki yol bitmek bilmi-

yordu gözümde. Nihayetinde yetiştik. Elini bırakıp hızlı adımlarla çıktım merdivenleri kapının önüne geldiğimde “Hadi hemen aç şu kapıyı.” dedim heyecanla. “Dur bakalım küçük hanım.” dedi, kapının kilidini açarken. “Öyle birden içeriye girmek yok. O güzel gözler kısa süreliğine kapanacak.”

“Nasıl yani?”

“Şöyle yani sevgilim...” dedi ve kapıyı aralıktan sonra hemen arkama geçip elleriyle gözlerini kapattı.

“Umut ne yapıyorsun?”

“Daha çok heyecanlanmanı istiyorum Güneş’im. Hadi bakalım yavaşça adım at.”

Heyecanlanmak ne kelime içim içime sığmıyordu. Kapattığı gözlerim yüzünden ağır ağır adım atarken onun beni yönlendirmesi ile ilerledim. Altı adım attığımızı saydım içimden. Durduğumuza göre tahmin ediyorum ki salondaydık. “Hazır mısınız?” diye sordu. Derin bir nefes alıp “Hazırım.” dedim. Yavaşça açtı gözlerimi. Gördüklerim karşısında âdeta büyülendim. Salonun tavanında asılı duran kalpli uçan balonların sarkan kırmızı iplerine bağlı beyaz not kâğıtları, yerlere ve koltuklara serpiştirilen bir sürü kırmızı ve beyaz gül yaprakları. Tam karşımda duran üçlü kanepenin üzerinde kocaman beyaz bir hediye paketi duruyordu üzerinde mavi kalın kurdele ile süslenmiş kocaman bir fiyonk ile. Sol tarafında yine mavi parlak kâğıdın içerisine konmuş beyaz güller ve sağ tarafında da kocaman hediye paketinin küçüğü... O kadar şaşkındım ki odadaki bu güzellikleri izlerken resmen küçük

dilimi yutmuş gibi oldum. Tek kelime bile etmeden şaşkınlıktan açık kalan ağzımla bakıyordum etrafıma. “Umut” dedim sesimin çıkıp çıkmadığını anlayamadığım bir şekilde. “Sen ne yaptın böyle?” Gülümsemesi ile cevap verdi bana. Rüya gibiydi her şey. Ben de gülümsedim ve kutuya doğru yöneldim ama Umut elimden tutup durdurdu beni. “Bu balonlar senin için bir şeyler söylemiş, bakmak istemez misin?” dedi kâğıtları işaret ederek. Gülümsedim ve başımı olumlu anlamda sallayarak ilk kâğıdı açtım.

***“Kalbime ışık oldu adın, varlığın ruhu-
ma eş. Şimdi sen söyle; nasıl kıskanmasın seni
gökyüzündeki güneş.”***

İçten bir tebessüm yayıldı yüzüme. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda elimden tuttu ve diğer notun yanına götürdü beni. Heyecanla açtım.

***“Aşkın tanımını kitaplardan okudum
ben, belki de böyle yaşarım diye bekledim. Kal-
bimin yalnızlığı onların yüzünden...”***

Elimi daha sıkı tuttu ve diğer notun yanına adım attık.

***“Sonra hayat seni çıkardı karşıma bildi-
ğim bütün tanımları unuttum. Sen beni bilmi-
yordun ama ben sana âşık oldum...”***

Kalbimin atışını hissetmiyordum. Dizlerim titrerken ellerim buz kesti. Tekrar yavaşça tuttu elimi ve yüzüme bakıp “İyi ki çıktın karşıma” dedi. Bal rengi gözleriyle bana bakarken az önce buz kesen ellerim şimdi avuçlarının arasında terliyordu. Dilimi yutmuş gibi tek kelime bile konuşamıyor-

dum karşısında. Sol elini kaldırıp dokundu yüzüme. Gözlerimi kapattım ve başımı elinin olduğu yana doğru eğdim. Avucunun içini yanağımda hissettim. Konuşsun istiyordum. Hiç durmadan aşkla konuşsun... Gözlerimi yavaşça açtığımda yüzü yüzüme çok yakındı. Nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakın... Yavaşça yutkundum ve Umut bütün sıcaklığıyla bir öpücük kondururken dudaklarıma gözlerimi tekrar kapattım.

Nasıl bir mutluluktan bu hissettiğim, bu nasıl bir heyecandı? Bana her bakışında, yanımda her duruşunda sanki onu ilk defa hissediyormuşum gibi heyecanlanıyordum. Dizlerimin bağı çözülüyordu karşısında. Bildiğim bütün kelimeleri yutuyordum. Sanki onunla olduğum mutlu anlarda ne söylesem az kalacakmış gibi, sanki hissettiğim bu huzuru eksik anlatacakmışım gibi... Sadece susuyordum. Onun aşk dolu sözleri ve bakışlarıyla tamamlıyordum kendimi. Hiç bilmediğim, daha önce adını hiç duymadığım bir dünyada yaşıyordum sanki. Bu dünya aşktan oluşuyordu, her yanı sevgi doluydu, yollarında huzur vardı. Yer gökyüzüyle bir, her taraf masmavi. Hiç karanlık düşmüyordu güne. Kalbim tanı mıyordu siyahı, etrafım rengârenkti...

Yüzümü avuçlarının arasına almış o güzel gamzeleri ile bana bakarken kaşlarını kaldırıp bakışlarıyla kutuyu işaret etti. "Hadi bakalım sıra kutuda." dedi. Alt dudağımla dişlerimin arasına alıp gülümserken kutuya doğru yaklaştım ve hiç vakit kaybetmeden açtım. İçindeki görünce "Ama sen ne yaptın?" diyerek baktım yüzüne. Gülümsedi. "Çıkar bak bakalım beğenecek misin?" dedi. Beyaz bir elbise vardı kutuda. Mezuniyetim için olduğunu

anladım. Elbiseyi kutusundan çıkarınca âdeta hayran kaldım. Uzun, eteği şifondan oluşan elbisenin üstü boyundan askılıydı. Göğüs kısmındaki ince drapeler elbiseye daha şık bir görüntü sağlarken göğsün hemen altında işlenen kalın örgülü taba rengi kemer detayı çok farklı bir hava vermiş elbiseye. İşte aradığım buydu dedim içimden.

“Bunu mezuniyet balosunda giymem için mi aldın yoksa?”

“Evet, canım, biraz emrivaki oldu ama beğeneceğini düşündüm doğrusu.”

“Çok iyi düşünmüşsün hayatım. Aradığım da tam olarak böyleydi işte!” dedim ve sarılarak teşekkür ettim. “Teşekkür ediyorum sevgilim.”

Umut, elbiseyi almaya nasıl karar verdiğini anlatırken küçük kutuya doğru yöneldi ve açmam için bana uzattı. Bu defa kemerin renginde ince topuklu rügan ayakkabı karşıladı beni, yanında aynı renkte küçük şık bir gece çantası ile. Resmen hazırdım geceye. Her şeyim tamamlandı Umut’un sayesinde. Sevinçten hem gülümsüyor hem de boynuna sarılıp duruyordum. “Daha bitmedi!” dedi Umut cebinden çıkardığı küçük paketi açarken. Altın sarısı ince bir zincir ve ucunda mavi, siyah ve beyaz taşlarla işlenmiş ufak bir nazarlık çıktı içinden. O kadar narindi ki gözlerim doldu.

“Sen masallardaki o prenseslerden bile daha güzelsin Güneş’im. Onların güzelliği tanımlanmış ama ben ne yaparsam yapayım karşımda duran bu güzelliği tanımlamaya yetecek cümleler kuramıyorum. Güzelliğin kelimelerimi deviriyor. Söz utanı-

yor karşında, kalem boynunu büküyor. O gece herkesin gözü bu güzelliğin üzerinde olacak biliyorum. Bu yüzden bu nazarlığı aldım.”

Yutkunmakta zorlanıyordum. Yanına yaklaştım ve ağlamamak için dudaklarımı bastırarak yüzüne dokunup bana huzur veren gamzesine bir öpücük kondurdum. Önce sıkıca sarıldı bana, sonra kolyeyi olması gereken yere, boynuma taktı. Kolyenin ucuna dokunup “Bunu boynumdan hiç çıkaramayacağım.” dedim.

Elimden tutup kanepeye otururken telefonu çaldı Umut’un. Çıkarıp baktığında “Ablam arıyor canım, ben bir bakayım.” diyerek çıktı salondan ve mutfığa geçti. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde siyah bir perde düştü gözlerimin önüne, üşüdüm. Daha dün kadar her zaman yanımda konuşurken şimdi yanımdan ayrılıp başka bir yerde konuşmayı tercih etti. Vardı bu işin içinde bir iş. Umut’un bana söylemeye çekindiği bir sorun vardı belli. Hissediyorum, onun bana olan aşkını nasıl hissediyorsam bunu da böyle hissediyorum işte.

Ayağa kalkıp bir iki adım attıktan sonra geri dönüp tekrar oturdum. Ne yapmalıyım diye düşündüm. Acaba şimdi geldiğinde konuşmalı mıyım, yoksa bu güzel gecenin huzuruna dokunmayıp başka bir güne mi saklayayım? Ne başka günü Güneş, daha fazla ne kadar durabilecektin ki bu merakın karşısında? Bu şekilde kendimle konuşup içimi kemireceğim yerde açıkça sormanın daha doğru olduğuna karar verdim.

Umut, telefonu kapatıp yanıma geldiğinde “Kusuruma bakma hayatım, biraz uzun sürdü.”

dedi, hemen yanıma oturarak.

“Bir sorun yok değil mi?”

Gözlerini kaçırdı benden.

“Yok, canım, annem biraz daha iyiymiş bugün. Ben apar topar çıkıp buraya gelince merak etmiş işte ablama aratmış.”

“Umut” dedim, gözlerinin içine bakarak. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Gözlerime uzun uzun bakarken yüzünün ifadesi değişti. Alışkın olduğum bakışlarına şimdi yabancı gibiydim. Bana hiç bu kadar ifadesizce bakmadı Umut. Yüzünü çevirmek istedi ama ben buna izin vermedim. Çenesinden tutup “yüzüme bak ve öyle konuş lütfen” dedim. Elimini tutup avuç içimden öptü. Onun sessizliği beni korkutuyordu.

“Yoksa annen kötü mü? Bana doğruyu söyle hayatım.”

“Hayır, annem şu an iyi ciddi bir şey yok zaten ama... Bunu dedikten sonra derin bir iç çekip bıraktı. Oturuşunu düzelterek dizlerimin üzerinde duran ellerimi tuttu. Ben sözünü tamamlamasını istencesine baktım yüzüne. Anladı, gözlerini kapatıp yutkunduktan sonra “Güneş’im” dedi kısık bir sesle “Evet, söylemeye çekindiğim bir şey var, ama sana nasıl dile getireceğimi bilemediğim için sustum. Bu durumu sorunsuz bir şekilde çözerim diye düşündüm ama sandığım kadar kolay olmuyor.”

Ne söylemeye çalıştığını anlayamadım. Ağzından çıkan her kelime yerini fırtınaya bırakacak olan sert bir rüzgâr gibi çarpıyordu yüzüme.

“Umut, açık konuş lütfen korkutma beni.”

“Korkma sevgilim” dedi, elimi daha sıkı tutarak. “Ben seni bu kadar çok seviyorken hiçbir şeyden korkma sakın.”

Bakışlarındaki çaresizliği görünce başımı iki yana sallayıp “konuş” dedim içimden, “konuş artık Umut.” Ne söylediğimi anlar gibi gözlerini kırıp yanıma biraz daha yaklaştı ve konuşmaya başladı.

“Annem rahatsız evet ama şu ana kadar gittiğimiz hastanelerde bu rahatsızlığın neden kaynaklandığını bir türlü çözemedik. Ben psikolojik olduğumu düşünüyorum artık çünkü son birkaç aydır bizim ev oldukça gergin.”

“Neden gergin?”

“ Ben ve Seher yüzünden...”

“Nasıl yani” dedim, gözlerimi kocaman açarak.

“Sevgilim, senden sadece sakın olmanı istiyorum. Biliyorum, duyacakların seni çok şaşırtacak ama lütfen ani tepkiler verme bana olur mu?”

Başımı hafifçe sallayıp onayladım söylediğini. Sustu, bakışlarını yere devirip “Ailem, Seher ile evlenmemi istiyor” dedi, “Ama bunu katıyen kabul etmiyorum ben. Böyle bir şeyin olması imkânsız çünkü ben seni seviyorum Güneş'im.”

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. İçim yanıyor ama bedenim git gide soğuk bir fırtınaya dönüşen bu sözlerin karşısında üşüyordu. Bir ağırlık çöktü kalbimin üzerine. Nefes alırken göğüs kafesimi ağrıtan bir ağırlık... Korkunun yerleşti-

ği gözlerimle ona bakarken başım döndü. Yüzümü avuçlarının arasına alıp kendime gelmem için sarsıtı beni. “Güneş’im, ne olur böyle bakma” dedi titreyen sesiyle. O beni sarsarken gözlerim balonların iplerine, yerdeki güllere ve hediye kutusuna takıldı durdu. Sanki bütün güzelliklerini yitirmiş gibiydiler. Beyaz güllerin boynunu büküğünü görebiliyordum. Kendini belli belirsiz gösteren karanlık perdenin tekrar gözlerimin önüne geldiğini hissedince yüzümü avuçlarının arasına alan Umut’un ellerini hızlıca çektim kendimden ve ayağa kalkıp hızlanan soluğumun arasında “nasıl olur” dedim, “nasıl olur bu Umut? O senin kuzenin değil miydi?”

O da kalktı ayağa sakinleşmem için bana dokunmak istedi ama buna izin vermedim. Elimi kaldırıp uzak durmasını istedim yüzümde sert bir ifadeyle.

“Evet, o benim kuzenim bu doğru ama izin ver her şeyi en başından anlatayım sana sevgilim lütfen.”

Yanına yaklaşıp hızlıca aldığım soluğumun arasında “neden” dedim, “Bunu benden neden sakladın?”

Kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekeerek gözlerimin içine baktı. Bir süre öylece kaldık. O bana bakarken ben, ne düşündüğümü bile bilmiyordum. Ailesi beni bildiği hâlde onun Seher ile evlenmesini nasıl ister? Bu konu ne zamandır vardı? Yoksa Umut ve Seher... Aklımdan geçen bu ürkütücü sorulardan sıyrılmak için Umut’u geriye doğru itip kanepeye oturdum. Yerdeki ayakkabı kutusuna bir tekme attı önce sonra ellerini ensesinde birleştirdi.

rip olduğu yerden bana baktı. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek istedim. Sadece birkaç dakika öncesine kadar yaşadıklarımı geçirdim aklımdan. Kulaklarımdaki uğultuyu bastırıp Umut'un aşk dolu sesini hatırladım. "Sakin ol Güneş" dedim kendi kendime, "sakin ol..."

Sakin olurdum olmasına da ben bu gerçeği biliyorken kalbimin şu an ağrıyan ve kırılan yanını ne yapardım? Nasıl üstesinden gelirim bunun? Dünya başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Benden birkaç adım uzakta olan sevdiğimi o kadar uzak görüyordum ki. Sanki en başından beri bana uzak, başkasına yakınmış gibi...

Başımı yere doğru eğdim ve dolan gözlerimden yaşlar akmasın diye burnumdan nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Usulca yanıma doğru yaklaşp oturdu. Oturduğu gibi de konuşmaya başladı.

"Ben henüz üniversiteye gelmeden önce başladı her şey. Annem burayı kazandığımı öğrendikten sonra teyzemlerin de bizde olduğu bir akşam açtı bu konuyu. Ne benim ne de Seher'in bu durumdan haberi yoktu. Annem konuşurken Seher'i isteyeceğimizin ve benimle evlendireceğinin sinyallerini veriyordu o akşam. Her iki taraf da bunu bekliyormuş gibi konuşunca daha fazla dayanamadım. Sesimi yükselttim, böyle bir şeyin mümkün olmayacağını söyledim. Söyledim ama nafile kim dinlerdi ki beni. Evde biz bize kaldığımızda büyük bir tartışma çıktı. Hayatımda ilk defa hepsine sesimi yükselttim. Bunu neden yaptıklarını biliyordum çünkü tanımadıkları bir kızı bakın bu sizin gelininiz diye getireceğimden korkuyorlardı."

Bakışlarımı ona çevirip “ve sen de aynen bunu yaptın” dedim ağzımdan çıkan kelimeleri bastırarak.

O da baktı yüzüme. Sinirden dişlerini sıktağını görebiliyordum. Ortaya çıkan gamzeleri bu defa bir boşluk gibi göründü gözüme. “Evet, aynen öyle yaptım” dedi başını sallayarak. “Güneş, ben çok uğraştım. Sana anlattım ailemi ben, nasıl bir yerde büyüdüğümü anlatım biliyorsun. Kaç defa uzak kaldım o evden, kaç defa isyan çıkardım ama yok laf dinletemiyorum. Peki, bu benim umurumda mı? Değil çünkü onlar sadece kendilerini düşünüyordu ama ben de kalbimi düşünüyordum. Kalbimin sevmediği birini hayatıma alamazdım ki ben.”

Sustu! Elleriyle gözlerini ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıp usulca tuttu ellerimi. Çekmek istedim ellerimi ama yapamadım. O kadar derin baktı ki gözlerime, tutuldum.

“Belki inanmayacaksın ama ben biliyordum Güneş, bir gün karşıma çıkacağını biliyordum. Bir kız arkadaşım varken bile kalbim bütünüyle hâkim olamıyordu o sözde aşklara. Senin bir yerlerde beni beklediğini hissediyordum. Yanılmamış kalbim. Seni ilk gördüğüm anda anladım bunu.”

Gözlerim doldu ve ben daha fazla tutamadım kendimi. Gözlerimdeki yaşları görünce başını iki yana sallayıp “yapma” dedi sessizce. Sağ elini kaldırıp başparmağıyla yanağımdaki yaşları sildi yavaşça. Başım dönüyor, duvarlar üzerime yıkılıyordu sanki. Bütün güçsüzlüğümle ona bakarken sol eliyle tuttuğu elimi kalbine doğru götürdü. Derin derin aldığı soluğu yüzünden göğüs kafesi hiç dur-

madan kalkıp iniyordu.

“Kapat gözlerini” diye fısıldadı ve o da sağ elini yavaşça benim kalbimin üzerine koydu. Ne yaptığını anlamaya çalışmadım. O kadar inanıyordum ki ona ve öyle seviyordum ki, durdurmadım kendimi. Karşımda duran benim sevdiğim adamdı. Kalbinin kalbime ait olduğu adam... İstedliğini yapıp gözlerimi kapattım. “Hissediyor musun kalbimin sesini? Ömrümün sonuna kadar seninle olacağımı söylüyor ve aynı sözleri senin kalbinden de duyuyorum.”

Daha fazla dayanamayıp boynuna sarıldım. O kadar sıkı sarıldım ki. Sanki bıraksam kollarımın arasından gidecekmiş gibi hissediyordum. Ben ona sarılırken o, kulağıma defalarca beni sevdiğini fısıldayarak saçlarıma öpücük kondurdu. Kendimi geri çekip yüzüne bakarken “şimdi ne olacak?” diye sordum. Sıcak bir tebessümle huzur verir gibi okşadı yanağını.

“Biz aşkımızı yaşamaya devam edeceğiz ve hiçbir güç bizi ayıramayacak.”

Çaresizce başımı iki yana sallayıp “kendimi iyi hissetmiyorum” dedim. Ben öyle söyleyince yavaşça doğruldu oturduğu yerde. Kanepeye yavaşça uzanıp beni kendine doğru çekti. Sol kolunu açıp başımın altından uzatırken ben başımı göğsüne yasladım. Nasıl da atıyordu kalbi. O saçlarımı okşarken, ben hayatımın en güzel ritmini dinliyordum. İnanılmaz bir sahiplenme duygusu kapladı içimi. Benim huzurum, benim aşkım, benim sevdiğim. Bunun aksini düşünmek bile istemiyordum. Korkularımın yersiz olmadığını anlayınca daha bir acıdı içim. Gözlerimi sıkıca kapatıp Umut’un kalbine sığındım.

Yani evime...

Nefes alıp verişimizi duyacak kadar sessizdik. Dakikalarca böyle kaldık. Kapattığım gözlerimle onun kokusunu içime çekip uykuya dalacağım sırada huzur veren sesini işittim. "Aşk, iki kişinin yaşadığı bir duygudan ibaret değildir sadece. Âşık olduğun insanın kendisi olmaktır bütünüyle. Ben, sen olmuşum prenses, ben seninle dolmuşum..."

Yüzümü göğsüne daha fazla bastırıp varlığına şükrettim. Yorgun yüreğimle kendimi onun huzurlu kollarında uykuya bırakırken "Bitmesin" dedim içimden. "Bu aşk hiç bitmesin..."

Umut'un kollarının arasında uyurken onun irkilmesi ile açtım gözlerimi. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda "iyi misin?" diye sordum. Gülümsedi. "Günaydın Güneş'im" dedi sıcacık sesi ile. Gamzesine dokunup gülümserken bir anda pencereye doğru baktım. "Sabah olmuş" dedim ayağa kalkarak. "Nasıl uyumuşuz biz? Yıldız da merak etmiştir şimdi." Kanepede doğrulurken "iyi uyumuşuz" dedi ve ayağa kalkıp sardı beni.

"Hemen yurda geçmek istiyorum Umut."

"Peki, canım, nasıl istersen."

Elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra Umut'un getirdiklerini de alarak çıktık evden ve doğruca yurda gittik. Umut beni bırakıp geri döndü ben de vakit kaybetmeden odaya çıktım. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde Yıldız'ı yatağında uyuyor olarak görünce rahat bir nefes aldım. Elimdeki paketleri yavaşça yere bırakıp yatağının üzerinde duran

eşofmanlarımı alıp banyoya geçtim ve sessizce üzerimi değiştirdim. Parmak uçlarıma basarak yatağıma geldiğimde yavaşça uzandım. Komedinin üzerindeki saate baktığımda henüz erken olduğunu görünce gözlerimi kapatıp tekrar uyumaya çalıştım ama olmadı. Umut ile konuştuklarımız aklımı kurcalayıp durdu. Hatay'da ailesi ile tanışmamız, onların soğuk tavırları, Seher'den kaçarcasına uzaklaşmamız. Bunların hepsi bende bir soru bırakmıştı zaten ama bu kadarını beklemiyordum. Umut, ailesini bildiği için rahat davranıyor olabilirdi belki ama ben korkuyordum.

Saatlerce yatağımda uzanmış aklımdan gençlerle kıvranırken Yıldız, uyandı. Yatağında gerilip kalktıktan sonra gözlerini kırıştırarak "günaydın küçük hanım. Ne zaman geldin bakalım?" diye sordu.

"Günaydın canım. İki saat önce geldim."

Kaşlarını kaldırıp gözlerini açmaya çalışırken "erken gelmişsin" dedi.

Gülümsedim. Yatağımda doğrulup akşam neden gelemediğimi anlatmaya başladım. Umut ile geçen o güzel dakikaları anlatırken Yıldız, gülümseyerek dinliyordu beni. Hediyeleri söylediğimde kalkıp paketin yanına gitti ve açıp elbiseyi çıkardı. "Bu harika Güneş" dedi elbiseye hayran hayran bakarken. "Tam da istediğin gibi baksana, ayrıca ayakkabı da çok hoş çanta da... Kızım sen hazırsın mezuniyet gecesine. Umut çok zevkliymiş bu arada."

"Evet, çok beğendim."

Elbiseyi yatağının üzerine özenle bırakarak yanına gelip oturdu.

“Sen iyi misin tatlım. Sanki başka bir şey daha olmuş gibi duruyorsun şu an.”

Yıldız’ın yüzüne hüznle bakarken her şeyi bir bir anlattım. Anlattıklarımın karşısında yaşadığı şokun etkisiyle nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Kocaman açtığı gözleri ile bana bakarken “Bu nasıl olur Güneş, çok saçma” dedi.

“Saçma ama bir o kadar da gerçek işte.”

“Peki, sen ne yaptın? Nasıl karşıladın bu durumu.”

“Yıldız, ben ne yapacağımı bilemedim. Önce kızdım ona, sonra karşımda o çaresiz bakışlarıyla bana bakınca eridim. Anlamaya çalıştım onu çünkü ailesini, nasıl yaşadığını anlatmıştı bana ama bu durum tam 4 yıldır varmış inanabiliyor musun? Üstelik ben yeni öğrendim.”

Ellerini birbirine kavuşturup bana bakarken dudağının kenarını ısıırıyordu. Tek kaşını kaldırıp manalı bakışlarıyla yüzümü süzerken “yanlış bir şey yapmadın değil mi?” diye sordu. “Hayır” diyerek omuz silktim.

“Bak canım seni anlıyorum karmaşık bir durum var ama Umut’u da anlamam lazım. Yani bir insan tutup da sevdiğine, benim ailem seni değil başkasını istiyor diyemez öyle değil mi? En azından ikili oynamamış, yıllarca olmayacağını söyleyerek karşılarında durmuş. Hem bak bir de şöyle düşün” dedi arkamdaki yastığı alıp kucağına koyarak. “Umut daha seni tanımadan önce varmış bu

olaylar zaten. Yani bu çocuk istese çoktan o kızla evlenmeyi kabul ederdi öyle değil mi?”

Olumlu anlamda başımı sallayarak “Evet” dedim.

“Tamam, işte, burada kendini suçlayacak hiçbir şey yok, Umut’u da öyle. Hiç kusura bakmasın ailesi de, hangi devirde yaşıyoruz biz. Ayrıca ben Umut’u şu kadar tanıyorsam” dedi işaret parmağının ucunu göstererek “senden hayatta vazgeçmez.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp “korkuyorum Yıldız” dedim kısık bir sesle. “İçimde bir korku var. Beni tanıyorsun, ben böyle durumlarda ne yapacağımı bilemem. Evet, onun bana olan sevgisini biliyorum ve her şeyi bırakıp yanıma geleceğine de adım gibi eminim ama ben bunu kabul edemem ki. Benim yüzümden ailesini karşısına almasına göz yumamam.”

Suratını asıp kaşlarını çattı Yıldız. “Ne demek şimdi bu?”

Yüzümü çevirip bakışlarımı yere devirerek “Bilmiyorum” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Geceden biriktirdiğim gözyaşlarımı akıttım birden. İki elimle yüzümü kapatıp ağlarken Yıldız’ın kollarında buldum kendimi. Sarılıp başımı okşarken “şu lanet olası hayatta neler yaşayacağımızı önceden bilebilsek keşke” dedi. “Ne yaparsan yap ben hep seninleyim Güneş.”

Daha sıkı sarıldım ona. Beni herkesten çok iyi tanıdığı için neler yapabileceğimi de biliyordu. Bu yüzden beni rahatlatmak için ve aynı zamanda kötü düşünmemem için uğraşıp durdu. Fakat

içimde biriken soru işaretleri o kadar büyüyordu ki gözümde. Sanki olumlu olan ne varsa hepsinin önü kapanıyor, sanki her şey, olumsuz olan ne varsa hepsinin zeminini hazırlıyor gibiydi. Yine de bırakmadım kendimi. Yıldız'ın konuştuklarından sonra sakin olmayı deneyip Umut'un sevgisine sığındım. İşte o an dünyanın en güçlü insanı oldum ve şöyle bir baktım kendime. Kalbimin ve aklımın birbirinden bağımsız hareket ettiğini anladım. Aklıma kulak verince Umut'u kendime uzak, kalbimi dinleyince de bir o kadar yakın hissediyorum. Bu korkulası bir durum aslında, kendi içimde başlamış olan bu ikilemin bana sağlıklı bir sonuç getireceğini düşünmüyorum.

Yıldız'ın ısrarı ile kendimi toparlayıp üzerimizi değiştirdikten sonra yurda yakın bir yerde kahvaltıya gittik. Yolda giderken Umut'u arayıp onun da gelmesi için haber verdim. Fazla geç kalmadan o da geldi ve üçümüz güzel sohbetlerle kahvaltımızı ettik. Hava o kadar güzeldi ki gökyüzündeki mavi güneşin sıcaklığıyla parlıyordu âdeta. Kahvaltı boyunca gözlerim Umut'a bakarken bakışlarım bir boşluğa takılıyordu. Benim bu hâlimi fark ettikçe yüzü değişti Umut'un ama yine de belli etmemeye çalışarak üzerimdeki olumsuz havanın dağılmasını sağladı. Benim soğuk bakışlarım onun sıcak bakışlarıyla bütünleşince kalbimde ince bir sızı hissettim durdum. Birkaç defa hissettim bu sızıları.

Biz kahvaltı masasında sohbetimizi sürdürürken, Yıldız Amerika'da yüksek lisans yapacağı okul hakkında bilgiler veriyordu bize. Umut'a daha önceden yüksek lisansımı yurtdışında yapmak isteğimi söylemiştim ben de. Fakat o sıralar üzerin-

de durmayı istememişti. Hazır bu konu açılmışken tekrar hatırlattım kendimi ona. “Acaba ben de mi şu okulu düşünsem?” dedim, çayımdan bir yudum alarak.

“Bunu gerçekten istiyor musun?” diye sordu Umut bakışlarında anlayamadığım bir ifade ile.

“Daha önce konuşmuştuk bu konuyu canım. Klinik psikoloji üzerine yapmak istiyorum. Benim için çok yararı olacak.”

Gülümseyip gamzelerini bütün güzelliğiyle görüş alanıma sererken elimi tuttu.

“Ben hep senin yanıdayım. İstersen birlikte araştıralım canım. Karar verip gideriz birlikte.”

Yıldız, çayını yudumlarken Umut’un bu söylediği karşısında az kalsın boğuluyordu. Şaşkınlıktan kocaman açtığım gözlerle ona bakarken benim sormam gereken soruyu Yıldız sordu. “Nasıl yani” dedi ellerini masanın üzerine koyup öne doğru eğilerek.

Gülümseyerek baktı bize Umut. Kolunu kaldırıp beni sararken “sevgilimi oralarda yalnız bırakacak değilim Yıldız’cığım” dedi.

“Harikasın Umut” diyerek göz kırptı bana Yıldız. Bakışlarındaki anlam çok şey taşıyordu. Gör bak nasıl seviyor seni der gibiydi. Seninle hiç düşünmeden uzaklara gidecek kadar çok... Sıcacık bakıp sarıldım ona. Sarılmak hiç şüphesiz dünyanın en güzel şeyiydi.

Kahvaltıdan sonra çok güzel bir gün geçirdik akşama kadar dışarıda gezerken Yıldız’ın tamamen

kendine gelmiş olduğunu gördüğümde çok mutlu oldum. Eski kahkahaları, hareketli halleri yerine gelmiş çoktan. Tam anlamıyla gerçek olmasa bile onu böyle görünce mutlu oluyordum. Günün sonunda biz yurdun önüne geldiğimizde, Yıldız benden önce çıktı odaya. Umut ile yalnız kaldık. Çok şey konuşmak, çok şey sormak istediğim hâlde konuşmamak deli ediyordu beni. Karşısında dut yemiş bülbüle dönmekte neyin nesiydi anlam veremiyordum ki. Yüzündeki sıcaklıkla tebessümünü izlerken gamzelerine düşüyor bakışlarım. O gamzelerin içine kapanmak istiyorum. Yüzümü avuçlarının arasına alıp bal rengi gözleriyle bakarken âdeta yüzümün her bir zerresine nasıl hayran olduğumu bir kez daha anladım. Daha fazla yaklaştı yanıma ve başını kaldırıp yüzümü kendine doğru çekerek alnıma bir öpücük kondurdu. Kulağıma doğru eğilip “seni çok seviyorum” diye fısıldadı sonra. Yüzümü göğsüne bastırıp sarıldım ona. Kendimi geri çektiğimde ise “Umut” dedim “Benimle gerçekten yurtdışına gelebilecek misin?”

“Sen iste dünyanın öbür ucuna bile gelirim. Senin olmadığın bir yer cehennemden farksız değil sevgilim. Senden uzakta nefes alamam ben. Umu- rumda değil insanlar, ben seni bilir, seni severim ötesi yok...”

İçimi okşayan bu sözlerle karşımda dururken şükrettim Allah’ıma. Bana böylesi bir aşkı bahsettiği için binlerce defa teşekkür ettim. Hayatım boyunca seveceğim tek insan. Bana sevmeyi öğreten ve sevilmenin eşsiz duygusunu yaşatanın Umut olması başıma gelen en güzel şeydi. Bu konuda şanslıydım işte. Hem de çok...

Daha fazla geç kalmadan yurda geçtim. Yıldız çoktan üzerini değiştirip yatağına uzanmış bile. Odaya geçtiğimde günün özetini yapmak için hazır olarak beni bekliyordu. Umut için söylediği güzel şeylerin hiçbirine tepki vermeden dinledim onu. Sadece ben değil, bizi bilen herkes onun beni nasıl sevdiğini görebiliyordu. Kim bilir belki de ailesi de ikna olabilirdi bu duruma.

Yıldız ile konuşurken ben de üzerimi değiştirip mutfaktan bir bardak su aldım kendime. "Sence ailesi ne der Umut'un bu kararına?" diye sordum çalışma masamın sandalyesine oturarak. Yatağında doğrulup "Ne diyecekler ki köpürüp duracaklar ama nafile. Umut seninle gelecek" diye kıkırdadı. Ben onun gibi keyif alamıyordum bu durumdan. Bunu anladığı için yanındaki yastığı bana fırlatarak "Kendine gel" dedi. Üzerime attığı yastık yüzünden az kalsın suyu döküyordum. "Meydanı onlara bırakacak değilsin herhalde. Kızım, dinle beni; burada önemli bir ayrıntı var farkında mısın acaba?" Kaşlarımı kaldırıp ne söylemek istediğini anlamaya çalıştım. "Dur ben söyleyeyim çünkü sen şu an idrak edemiyorsun bunu. Güneş, onlar sadece seni istemiyor değil onların istediği bir şey daha var. Umut'u kuzeni ile evlendirmek. Anlıyor musun şu an dediğimi?" İçtiğim su boğazımda kaldı âdeta. Yutkunamadım. Seher geldi gözlerimin önüne. Hatay'da yüzüme sert bir şekilde baktığı o anı düşündüm. Yoksa seviyor muydu Umut'u, âşık mıydı ona? Ailesi aklına girip böyle hissettirmiş olabilir miydi ona? Başımı iki yana sallayıp "Hayır" dedim, "Hayır Umut bunu yapmaz."

"Yapar demiyorum sana. Elbette ki yapmaz

ama sen öyle susup bir köşeye çekilip meydanı onlara bırakırsan her şeyi yapar bunlar. Hele ki o despot annesi yok mu?"

"Yıldız, tamam." diyerek ayağa kalktım ve yatağıma oturdum. "Ben Umut'u seviyorum. Susup bir köşeye çekilmeye de niyetim yok."

Nasıl atlamışım ben bu ayrıntıyı, Seher'i nasıl göz ardı etmişim. Şimdi anlıyorum Umut'u neden bu kadar sık aradığını. Sanırım onun da gönlü var Umut'ta. Belki de burada benimle olması onu huzursuz ediyor. Ben ailesini düşünürken ona Seher'i sormayı nasıl unuttum. Olayları bana anlatırken ikimiz de istemiyoruz dediğinde üzerinde pek durmadım ama şimdi Yıldız bana bunu hatırlatınca içime bir kurt düşmedi değil. İçimde değişik duygular birikti elimi boynuma koyup kolyemin ucuna dokundum ve gözlerimi kapatıp kendime gelmek için derin derin nefes aldım. Yıldız yerdeki yastığı alıp yatağına uzanırken "düşünme Güneş, aşk hesaplarla ilerlemez. Hesaplar kuşkların içinden gelir. Âşıksan eğer uzak duramazsın" dedi ve üzerindeki çarşafı başına kadar çekip uyumak için arkasını döndü.

Ben de uzanıp gözlerimi karanlık odamın tavanına diktim. Umut'u, yaşadıklarımızı, Seher'i ve ailesini düşünürken kendimi korkunç bir çıkmazın içinde buldum. Bir çıkışım yok gibiydi. Çıkmazlarım, sesimi bile kesiyor haykırmak istediğim hâlde yapamıyordum. Güzel geçen bu üç yılın üzerini bir anda kapatan siyahın acımasızlığı beni ürkütürken elimi yavaşça boynuma doğru götürüp kolyemi hissettirdim ve gözlerimi kapatarak kendimi uykunun

kollarına bıraktım.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi açarken telefonumun sesi ile irkildim. Arayanın Umut olduğunu görünce gülümseyerek “günaydın Umutum” dedim uykulu bir sesle. Fakat karşılığında Umut’tan işittiğim o ses pekiyi gelmedi bana. “Günaydın Güneş’im yurdun önündeyim biraz aşağıya iner misin?”

Bu saatte ne işi vardı ki burada diye geçirdim içimden. “Peki, canım” diyerek hemen üzerimi değiştirip aşağıya indim. Yanındaki taksi ile beni beklerken oldukça telaşlı bir hâli vardı. “Canım” diyerek sarıldım ona “iyi misin?”

“Güneş’im, benim Hatay’a gitmem gerekiyor. Annem yine fenalaşmış hastaneye kaldırmışlar.”

“Nasıl yani, durumu nasılmış? Aşkım neler oluyor, benden bir şey saklamıyorsun değil mi?”

“Hayır, bir tanem” dedi sol elimin avucunu öperek “sana yemin ediyorum senden sakladığım hiçbir şey yok. Neler olduğunu ben de bilmiyorum ve inan bana annemin bu durumunu çözmek için uğraşıyorum. Sen merak etme, canını da sıkma her şey güzel olacak, sadece bunu düşün olur mu?”

Olumlu anlamda başımı sallayıp sarıldım tekrar.

“Sakin beni habersiz bırakma.”

“Bırakmam sevgilim” dedi yüzümü ellerinin arasında alarak. “Mezuniyet gecene de yetişeceğim prensesim. Ben hep senin yanında olacağım. Sen

benim bu hayattaki nefes alma sebebimsin. Bana her zaman böyle bak, ömrüm boyunca her gün yeniden âşık olurum sana. Bekle beni olur mu?”

Bu defa ben tuttum ellerini ve gülümseyerek onun yaptığı gibi avucunun içinden öptüm.

“Sonunda kavuşmak varsa sevgilim, sabrım büyük, başım üstüne hasretin. Düşünme sen de hiçbir şeyi. Sen iyi ol, o bana yeter. Dualarım sizinle olacak.”

Onu yolcu ederken tekrar tekrar sarılıp durdum. Hiç bırakmak gelmedi içimden. Neden bilmiyorum ama bırakırsam bir daha hiç sarılamayacakmışım gibi hissettim. Boğazım düğümlendi, konuşamadım. Taksiye binmeden önce tekrar baktı bana. O kadar hüznü baktı ki içime dokundu. Yanıma yaklaşıp yüzüme dokunurken dudaklarımdan öptü. Onu kendime doğru çekerek beni hiç bırakmamasını istedim ama olmadı. Beni sevdiğini söyleyerek taksiye bindi ve uzaklaştı yanımdan. O an kendimi terk edilmiş, kimsesiz bir çocuk gibi hissettim. Gözlerimin önünden kaybolan taksinin arkasında bıraktığı boşluğa baktım. Yer ayaklarımdan altından kayıp gidiyordu sanki. Sessiz bir rüzgâr esiyordu içimde. Dakikalarca kaldım olduğum yerde. İfadesizce baktım sağıma, soluma. Yalnızdım. Bir başıma. Ayaklarımda kalmayan takatim ile yavaşça yurda doğru yürüyüp odama çıktım.

Odama çıktığımda Yıldız beni bu hâlde görünce hemen ayaklanıp yanıma geldi. “Güneş, ne oldu?” diye sordu beni yatağa oturatarak. “Gitti” dedim kısık bir sesle “Hatay’a gitti.”

“Neden? Bir şey mi oldu yoksa?”

“Annesi rahatsızlanmış.”

“Peki, senin bu hâlin ne canım. Sen neden bu kadar kötü oldun ki?”

“Bilmiyorum ama içimde çok kötü bir his var. Sanki vedalaşır gibiydim onunla.”

“Sakın” dedi Yıldız, başımı göğsüne doğru bastırarak. “Sakın böyle düşünme. Her şey yoluna girecek.”

Yoluna girecek miydi gerçekten. Yıldız’ın ve Umut’un gördüğü kadar basit bir olay mıydı bu? Ben onlar gibi olamıyordum. Basit görmüyordum bu durumu hatta korkuyordum. Onun yanımdan gidişi korkumu daha çok arttırdı. Şimdiye kadar hissettiklerimde asla yanılmadım. İşte en çok da bu sebep oluyordu huzursuz olmama.

Yıldız’ın da desteği ile az da olsa rahatlayıp kendime geldim. Bütün olumsuzlukları kalbimin de yardımı ile aklımın arkasına atarak üzerini örtmeye çalıştım. Söz verdim kendi kendime. Ne olursa olsun ondan vazgeçmemek için söz verdim...

Aradan dört gün geçmesine rağmen Umut’un gelişine dair tek bir işaret yoktu ne yazık ki. Onunla çok az konuşuyorduk zaten. Günde bir defa diyebilecek kadar az, üstelik kısacık bir zaman dilimi ile. Benim için zehir gibi geçen bu dört gün cehennemden farksızdı. Her şey geçti aklımdan. Annesi benim yüzümden bu hâldeydi belki de diye düşünmedim değil yani. Sonra Seher geldi aklıma.

Umut'a yakın mıdır diye kendimi yedim bitirdim. Değil yakınında olmak onu uzaktan izlemesine bile dayanamazdım. Birkaç defa telefonla konuşurken istemsizce sordum Seher'i. Umut, şaşırdı önce ama benim ciddi olduğumu anlayınca rahat olmamı istedi benden. Fakat o öyle olmuyordu işte. O kız ona bu kadar yakinken rahat olamıyordum. Zaten son konuşmamızda biraz fazla abartarak konuşunca tartıştık. Seher yüzünden bağırdı bana. Sonra ne kadar yanlış yaptığımı anladım. O kadar derdin arasında ona güvenmiyor olduğumu hissettirmem yaraladı onu. Bu yüzden öfkelendi bana ama sonra uyumadan önce de aldı gönlümü. O kadar zor geliyor ki bana geçen bu günler, onun yokluğunda hem yarıyor, hem üşüyordum. Neyse ki Yıldız var yanımda yoksa nasıl geçerdi günler tahmin bile etmek istemiyorum.

Mezuniyetime geleceğine dair söz verdi bana Umut ve o gün geldi çattı işte ve geleceğine dair tek bir umut yoktu içimde. Yine de susturdum içimin o kötü seslerini. Akşama kadar zamanım vardı ne de olsa. Bu yüzden son ana kadar bekleyip gelmesi için dua edeceğim.

Akşama hazırlanmak için yurda yakın butik dükkânından siyah saç tokları ve saç spreyi alıp odama geçtim. Odaya döndüğümde karşılaştığım manzara karşısında neye uğradığımı şaşırdım. "Yıldız, bu ne?" dedim açık olan bavula şaşkınlıkla bakarak. "Bir şey olduğu yok Güneş, eşyalarımı toparlıyorum. Akşama yolcuyum" dedi kıyafetlerini bavula yerleştirirken.

"Ne demek yolcuyum? Nereye gidiyorsun

Muğla'ya mı? Yıldız, bundan benim neden haberim yok acaba? Beraber dönmeyecek miydik seninle?"

"Güneş, sakin ol lütfen. Uzun zamandır aklımdaydı bu. Ayrıca Muğla'ya değil bu yolculuk. Trabzon'a gidiyorum Emel teyzemin yanına."

"Neden Yıldız, neden?" diye sesimi yükselttim.

"Çünkü artık boğuluyorum Güneş" dedi elindeki mavi tişörtünü bavula fırlatarak. "Nefes alamıyorum artık. Benim gücüm buraya kadarmış. Bu kadar dayandım bu şehre. Artık yapamıyorum. Bu şehirde doğan her güneş bana eziyet ediyor. Her gece karanlıkla boğuyor beni. Yapamıyorum Güneş, yapamıyorum. Sanki bir yerden çıkıp geleceğim gibi hissediyorum. Sanki kötü bir şaka yapıyor bana. Onsuzluğa alışamıyorum ben. İçim yanıyor, daha fazla oynayacak gücüm yok."

İyi olmadığını biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum ki. Kendi derdime düşüp ondan uzak kaldığımı anlayınca kızdım kendi kendime.

"Ben onu çok özledim Güneş, ben Demir'i çok özledim. O kadar yalnız, o kadar yaralıyım ki, onu hiçbir zaman affetmeyeceğim. Hiçbir zaman... Sen de anla beni ne olur. Ne burada kalabilirim artık ne de onunla aynı yerde olduğum Muğla da. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Orası bana iyi gelecek biliyorum."

Her ne kadar gitmesini istemesem de karşı çıkmadım ona. Demir'den ayrıldığı o günden sonra uzun zamandır bu şekilde dökmemişti içini Yıldız. Dakikalarca yerde oturduktan sonra kalktı ve eşyalarını toplamaya devam etti. Ben de isteksizce

yardım ettim ona. Son parçalarını da alıp bavula yerleştirdikten sonra kapattı.

“Kaçta yolculuğun?” dedim, sesimdeki kırılganlıkla.

“Akşam sekizde. Seni geceye hazırlayacağım merak etme” dedi gülümseyerek.

“Gitmeyi istemiyorum” dedim yatağıma oturarak. “Umut gelemeyecek galiba.”

“Bence gelecek. Umut’u biliyorsun son anda bile olsa yetişir. Bu mezuniyette de öyle değil miydi?”

“Evet, ama bu defa başka. Annesi çok rahatsız Yıldız, ne olduğunu çözemiyorlar bir türlü.”

“Aman” dedi omzunu silkerek “o kadına hiçbir şey olmaz. Kalk hadi kalk saçını yapalım” diyerek kolumdan tutup beni sandalyeye oturttu ve saç maşasını prize takıp “Başlıyoruz” dedi. Saçlarımı bukleler hâline getirip gelişi güzel doğal bir şekil verdikten sonra makyajımı da yapıp şöyle bir baktı bana. “Maşallah sana Güneş” dedi, “Umut seni böyle görünce bir kez daha âşık olacak.” Gülümse dim. “Gerçekten geleceğini mi düşünüyorsun” diye sordum.

“Neden olmasın? Hadi sen giyin, ben de daha fazla geç kalmadan duşa gireyim. Beraber çıkarız.”

Yıldız banyoya geçtiğinde ben de dolabımın kolunda asılı duran elbisemi alıp giyindim. Kendime aynada bakarken Umut geçiyordu aklımdan. Elime telefonumu alıp aradım ama açmadı. Bugün hiç konuşamadık onunla. Geliyor muydu acaba, bu

yüzden mi açmıyordu telefonu? Sürprizi bozulma-
sın diye böyle yapıyor olabilirdi. Saate baktığımda
üç saat kaldığını görünce hüznün dolu bakışlarla
baktım kendime. Umut olmadan geçen bu lanet
olası dört gün aklımın kalbime karşı galip gelmesi-
ni sağlıyordu. Ne yaparsam yapayım aklımdan ge-
çen o kötü düşüncelere karşı gelemiyorum.

Umut'a mesaj atacağım sırada telefonun elim-
de çalması ile irkildim bir an. Telefonumda kayıtlı
olmayan bir numaraydı arayan. "Efendim" diye ce-
vapladım.

Gelen cevap donup kalmama sebep oldu.

"Alo merhaba Güneş, ben Aslı hatırladın mı?"

Umut'un ablasıydı arayan. "Evet" dedim ke-
keleyerek. "Hatırladım abla."

"Müsaitsen seninle bir şey konuşmak istiyο-
rum."

"Tabii ki, buyurun" dedim yatağa oturarak.

"Güneş, annem uzun bir süredir rahatsız.
Hastane hastane dolaşıp onun rahatsızlığının ney-
den kaynaklığını öğrenmeye çalıştık hep. Bir ay
önce aldığımız sonuçlarda onun mide kanseri ol-
duğunu öğrendik ama bunu Umut'a söyleyemedik.
Hepimiz için büyük bir yıkım oldu bu ama annem
ısrarla Umut'a söylemememiz için bizi uyarıyordu.
Umut'un içi rahat olmadı tabi koşturup durdu. Ona
söylememeleri için doktorlarıyla konuşup saklama-
larını istedik. Anlayacağın hâlâ bilmiyor."

Dondum kaldım, duyduklarım şok etti beni.
"Ben" dedim ağır ağır yutkunarak. "Çok üzgünüm

gerçekten, çok şaşkınım. Büyük geçmiş olsun. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Var Güneş” dedi sesindeki sert bir tonla. “Dört gündür burada biliyorsun. Doğruyu söylemek gerekirse seninle olan ilişkisine sıcak baktığımız söylenemez. Bu sebepten dolayı annemi de bizi de çok kırıyor. Dün akşam seninle yurtdışına gideceğini bize söyleyince annem fenalaştı. Çok daha kötü oldu. Şu an yoğun bakımda ve durumu kritik... Biz onun seninle olmasını, seninle gitmesini istemiyoruz. Annemin tek bir istediği var, Umut’u evlendirmek onu yanında yakınında görmek.”

Aslı konuştuğu canımı yakıyordu ve ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Elimi kalbime götürüp zorla nefes alırken o durmadan konuşmaya devam etti.

“Güneş, bizim annemiz ölüyor. Sen de bir annenin evlâdısın. Onun huzurlu bir şekilde can vermesini istemez misin? Ne olur bu eziyeti yaşatma bize. Ne olur uzak dur Umut’tan. Sen nereye gitmek istiyorsan git. Biliyorum ağır konuşuyorum şu an ama yaralıyız Güneş, hepimiz çok yaralıyız. Dün anneme olanlardan sonra Umut’la konuştum. Onun yanında kalması gerektiğini söyledim. Anlattım her şeyi ve kabul etti. Annem kendine gelince Seher ile evleneceğini söyleyecek ona ama önce yanına gelip seninle bir defa konuşup ayrılacakmış bana öyle söyledi.”

Düşüp bayılmamak için zor tutuyorum kendimi. Nefes alıp almadığımı bilmiyorum bile. Daha fazla duyamıyorum konuştuklarını. Kulaklarımda yankılanan üç kelime “Seher ile evlenecek...” De-

falarca yankılandı kulağımda. Uğultu gibi, büyü-
dükçe büyüdü. Sağ kulağımdaki telefonu sinirden
kulağıma bastırırken bağırarak istiyordum ona.

“Seni aramamın sebebi şu Güneş, Umut bir-
kaç saate kadar orada olacak ve sana her şeyi anla-
tacak. Senden tek bir şey istiyorum. Elini vicdanına
koy ve öyle düşün. Tamam, seni istemiyor olabiliriz
ama ben senin bu kadar kötü bir insan olacağını
düşünmüyorum. Her şeyi bir kenara bırak bir an-
nenin feryadını düşün sadece. Elini kalbine koy ve
oğlu üzülmesin diye ondan hastalığını saklayan an-
nenin hâlini düşün lütfen. Belki yenilir duyguları-
na, seni görünce yine teslim olur ama lütfen buna
izin verme. Bunu bildiğim kardeşimi tanıdığım için
aradım seni. Her şey için üzgünüm. Hoşça kal Gü-
neş...”

Aslı telefonu kapattıktan sonra kulağımdaki
telefonu tutacak gücüm kalmadığı için düşürdüm
elimden. Duyduklarımın karşısında âdeta şok ge-
çiriyordum. Umut, buraya geliyordu evet ama ay-
rılacağını söylemek için, Seher ile evleneceğini söy-
lemek için. Hayır, bu olamaz. Bana bunu yapamaz.
“Hayır” diyerek bağırdım. “Allah’ım olamaz.” Bu
sırada banyodan çıkan Yıldız neye uğradığını şa-
şırdı. Ben etrafımdaki her şeyi dağıtıp haykırırdım
Yıldız, beni tutup ne olduğunu anlamaya çalışıyor-
du. “Canım yanıyor Yıldız, ben şimdi ne yapacağım.
Ben şimdi ne yapacağım...”

“Güneş Allah aşkına ne oluyor bir şey söyle
korkutma beni.”

Ne yapacaktım ben. O kadın orada canıyla uğ-
raşırken oğlunu kendisinden uzaklaştırıp ona kötü

davranmasını sağlayan bendim. Benim yüzümden oluyordu her şey. Şimdi bütün bunları biliyorken ben nasıl davranacaktım ki. Umut bana ayrılmak istediğini söylerse ölürüm ben, yaşayamam. Bunu duymaya hazır değilim.

Yıldız kendime gelmek için beni sarsarken “Umut” dedim bağırarak “Umut benden ayrılacak.”

“Ne” dedi Yıldız. “Ne demek ayrılacak Güneş, delirdin mi sen. Bu da nerden çıktı.”

“Buraya geliyor, ayrılacağını söyleyecek bana. Yıldız ben ne yapacağım.”

“Çıldıracığım şimdi gerçekten. Evet, geleceğini biliyorum ama ayrılacak da ne demek Allah aşkına.”

Gözlerimi açıp baktım ona “Aradı mı seni?” diye sordum.

“Evet, aradı bir iki saate kadar burada olacak. Al işte sürprizi bozdun.”

“Bırak şimdi sürprizi falan. Ayrılacak diyorum o yüzden geliyor. Ara onu Yıldız” dedim telefonunu ona uzatarak. “Sen kendi telefonundan ara ve sesi dışarıya ver, duymak istiyorum ben de.”

Neler olduğunu anlayamayan Yıldız telefonu alıp Umut’u ararken “ne diyeceğim” diye sordu.

“İyi olmadığını söyle.”

Birkaç çalıştan sonra açtı telefonu Umut. İki saate kalmaz burada olacağını söylerken sesi çok soğuk geliyordu. “İyi misin Umut, sesin biraz kötü geliyor” diye sordu ona Yıldız. “Nasıl olduğumu hiç

bilmiyorum Yıldız, sanırım çaresizim ve Güneş'i görmeye ihtiyacım var" diyerek kapattı telefonu.

Ağzımı kapatıp başımı iki yana sallayıp durdum. Umut'un bu cevabından sonra Yıldız korkulu gözlerle bakıyordu bana. Daha fazla beklemeden neler olduğunu tek tek anlattım. O da şok oldu anlattıklarım karşısında. "Allah kahretsin bu nasıl olur? Ne olacak şimdi Güneş?" diye isyan etti. Ne olacağını bilsem bu kadar çaresiz kalır mıydım? Bir tarafta sevdiğim adam, bir tarafta canıyla uğraşan ne kadar yaşayacağını bilmediğim annesi. Bu nasıl bir acı Allah'ım, bu nasıl bir kader? Ben bunu hak edecek ne yaptım. Ne yapmalıyım ben şimdi? Her şeye inat benden vazgeçmeye gelen Umut'a beni bırakma mı diyeyim, yoksa gözlerimin içine bakarak çekip gitmesine göz mü yumayım? Nasıl bir sınav bu yaşadığım, neyle sınanıyordum ben...

Yıldız'ın sorduğu soruyu kendi içimde defalarca tekrar ederken birden ayağa kalktım ve bavulumu elime alıp yatağın üzerine koyarak açtım. Kocaman açtığı gözleriyle bana bakan Yıldız "ne yapıyorsun" diye sorarken ben çoktan dolabımı açıp kıyafetlerimi hızlıca bavula koymaya başladım bile. Hiç cevap vermeden bütün kıyafetlerimi bavulumla yerleştirdikten sonra çalışma masanın yanındaki sırt çantamı alıp özel eşyalarımı da ona koydum.

"Güneş, şu an amacın ne senin?" diye sordu Yıldız daha fazla dayanamadan.

"Gideceğim Yıldız, seninle geleceğim."

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp "Hayır" dedi. "Umut'a bunu yapamazsın. O bunu

hak etmiyor, buna izin vermiyorum.

“Yapmalıyım Yıldız. O beni görünce bana sarılınca yapamaz, ayrılamaz benden. Yine düşer aşkı-mıza. Buna izin veremem artık. Bizim yüzümüzden başkalarının üzülmesine izin veremem. Annesinin bu şekilde ölmesine dayanamam anlıyor musun?”

“Allah kahretsin tamam.” diyerek yardım etmek istedi bana Yıldız. “Tamam, hadi gidelim.”

Son kalan eşyalarımızı da topladıktan sonra yurttan çıkışımızı alıp çağırdığımız taksi ile otogara gittik. Otogara gittiğimizde hemen bilet alıp otobüse yetiştik. Neyse ki korktuğum gibi olmadı bilet bulduk. Otobüse geçtiğimizde Yıldız’ın yanında oturacak olan teyzeye durumu izah edip ondan benim yerime geçmesini rica ettik ve kırmadı bizi. Koltuklara oturduğumuzda göz göze geldik Yıldız ile bu sırada telefonum çaldı, arayan Umut’tu. Sonuna kadar çaldırdıktan sonra kapattım telefonumu. Aradan beş dakika geçmeden Yıldız’ı aradı bu defa. Yıldız başını sallayıp yanlış yaptığımı bana hissettirmeye çalışırken usulca telefonunu elime alıp aramasını meşgule düşürdüm ve onun da telefonunu kapattım. Bu sırada hareket etti otobüs başımı koltuğa yaslayıp sessizce ağlamaya devam ettim. Otobüs otogardan çıkınca boynumdaki kol-yenin düştüğünü fark ettim. Onu elime alıp baktığımda kalbim sıkıştı. Nefes alıp almadığımı bile bilmiyordum. Gözlerimi kapatıp veda ettim kaçarak gittiğim bu şehre. Sevinçlerime, aşkıma, anılarıma veda ettim. Bir gün İzmir, bir gün buluşmak üzere...

Umut'um,

Canım sevgilim, şu an beni aradığını biliyorum. Sağa sola bakmaktan vazgeç kalbine dokun sevgilim, çünkü ben artık sadece kalbindeyim. Ne olur affet beni. Söylenecek bir söz yok, yorgun düştüm sadece... Başka insanları düşünüp kendimi kaybetmekten yorgun düştüm. Biliyorum bu veda başka veda çünkü ben nereye gidersem gideyim seni de götüreceğim yanımda. Nefesimde yaşatacağım seni, bütün hücrelerimde olacaksın. Ne kadar uzağa gitsem de gittiğim yerde benimle olacaksın. Affet beni sevgilim. Ne olur kendini terk edilmiş hissetme. Ben seni değil, kendimi terk ediyorum. Bütün acılar benim, bütün günahlar benim... Hazırım aşkın acı dolu yükünü sırtımda taşımaya... Artık yüzün olamayacak karşımda, solduracağım için affet. Bal rengi gözlerine bakamayacağım, onları ağlatacağım için affet. Gamzelerin, ah o içinden aşk topladığım gamzelerin, artık yapamayacağım, sen ağlarken yaşlar dolacak içine bunun için affet beni... Susuyorum Umudum... Bizim için, aşkım için, herkes için susuyorum. Şimdi gidiyorum, uzun bir yalnızlık bekler beni... Hoşça kal...

Seni ömrüm boyunca seveceğim...

15. Bölüm

Her insan sevdiğiyle sınanır diye bir gerçek varmış bu hayatta. Ben bunu, Umut ile sındığım zaman anladım. İki yol vardı önümde ve bana göre o iki yol da onsuzluğa çıkıyordu. Bizi bir ayrılığın beklediği aşikârdı. Umut'un verdiği karar sonrasında bana veda etmek için geldiğini öğrendiğimde durduramadım kendimi. Ondan bunu duymaya hazır olmadığımдан değildi gidişim. Karşıma geçip gözlerimin içine baktığında, kokumu hissettiğinde yapamazdı bunu, yapamazdık... Ne ben vazgeçebilirdim ne de o. Elini bırakmak yerine daha sıkı tutardım. Benim olduğuna inandığım birini başkasının ellerine bırakmak kendimi bile bile cehennemin kızgın ateşine bırakmaktı. Bıraktım... Yapmasaydım, bir annenin canını yakacaktım. Bir babanın oğlundan vazgeçişine tanık olacak, bir ablanın isyanlarını hissedecektim kulaklarımda hem de ömrüm boyunca...

Gidişim vazgeçişim değildi. Vazgeçmedim. Ruhum bütünüyle ona aitken vazgeçmem ne mümkündü? Yıllar yılı büyüttüm içimdeki aşkı. İlk günkü gibi sevmeye devam ettim. Bir oluru olmayan bekleyişleri düşlerken kalbimde dağ gibi büyüyen hasretin kölesi oldum. İsyân etmedim yalnızlığıma, kimsesizliğime acımadım. Kimi zaman doğru olarak verdiğim kararın yanlış olduğunu düşünsem de ses etmedim. Umudumun hayatımdan kayıp gidişini çaresizce, sessizce izledim...

Bu sessizliğin içimde bir çığlık olacağını bilemezdim...

Klinikteki son işlerimi de bitirdikten sonra çantamı elime alıp çıktım odamdan. Şahika mutfakta bulaşık yıkıyordu. “Ben çıkıyorum” diyerek seslendim ona. Ellerindeki deterjanlı köpüklerle kapının önüne gelip “Tamam Güneş Hanım, yarın görüşürüz” dedi sevecen güler yüzüyle. Çıkacağım sırada durdurdu birden beni.

“Güneş Hanım bir dakika.”

“Ne oldu Şahika?”

“Benim size söylemem gereken bir şey var.”

Karşısında konuşmasını beklerken elindeki köpüklere bakıp “Ah benim şu aklım” dedi ve vakit kaybetmeden hızlıca mutfağa geçip elini yıkadıktan sonra tekrar geldi karşıma.

“Bugün ablam ile konuştum Güneş Hanım. Bizimkiler dün gece ulaşmışlar. Buradan gittiklerinde bile huzursuzdum aslında. Eniştem ve Oğuz’un babası köye döndüklerinde verdikleri karardan cayıp bu çocuklara zarar verir mi acaba diye düşünüp durdum. Neyse ki korktuğum olmamış. Sizin onlarla konuşmanız, onları ikna etmeniz işe yaradı. Nazlı’m okuyabilecek. Okulu bittikten sonra da kavuşabilecek sevdiğine. Allah sizden bin kere razı olsun. Niyetinize göre versin o temiz kalbinizin.”

Uzanıp elinden tuttum gülümseyerek.

“Kaçak göçek devam edemezdi zaten Şahika-cığım. Bu buluşma elbet bir gün olacaktı ve neyse ki daha fazla geç kalınmadan gerçekleşti. Sen yıllardır benimle berabersin ve kıymetlisin. Sana bir

yardımım dokunmuş çok mu? Ben her zaman senin yanındayım unutma.”

“Unutur muyum hiç? Çok teşekkür ederim. Haddim olmadan bir şey daha söyleyeceğim. Son zamanlarda yaşadığınız olayların farkındayım aslında. Bir karanlığın içinde olduğunuzu düşünüyorsunuz belki ama sıkıntınız her ne ise umudunuzu kaybetmeyin. O aydınlık doğacak.”

Doğacak mıydı gerçekten o aydınlık? Işığımı bulabilecek miydim? Üzerimde hissettiğim gölgenin bile esiri olmaya hazırımdım ben. Peki ya sonra? Karanlık son bulup, aydınlık olduğunda kalbimi titreten o gölgeden de olursam ne yapardım acaba?

İç sesimle baş başa kaldıktan sonra silkelenip Şahika'ya her zaman yanında olacağımı söyleyip kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığım gibi tekrar seslendi bana.

“Güneş Hanım.”

“Efendim.”

“Benim karşı komşu Barış Bey için diyecektim. Söylemeyi unuttum size. Geldiğinde haberim olsun demiştiniz ya? Gelmişler.”

Demir'in gerçekleri anlattığı o günden sonra ne kadar arasam da Barış'a ulaşamadım. Eşinin ailesinin olduğu şehre gitmişlerdi Şahika'dan öğrendim. Bunu duyunca düştü yüzüm. Kapıyı kapatıp “Tamam o zaman, bulaşığını yıka da beraber çıkalım” dedim. “Ben onlara uğrayacağım seni de bırakırım.” Fazla bekletmedi beni Şahika. Hemen çıkıp onun evinin yolunu tuttuk.

Barış ile konuşmadan rahatlayamayacaktım. Bunu bana neden yaptığını açıkça sormak yüzleşmek istiyordum. Karısının önünde bunu nasıl yapacaktım bilmiyorum ama bir şekilde bir yolunu bulup yüzüne gerçekleri vurmam gerekiyordu. Ne de olsa Umut'un beş sene sonra bana bu oyunları yaşatmasında bir parmağı vardı Barış'ın. Bunu bilmek beni çıldırtmaya yetiyordu zaten. Yıldız ve Demir öyle olmadığını düşünse de ben biliyordum. Başıma gelen bu olayların hepsi Umut'tandı, Umut'tan...

Gergin olduğumu hisseden Şahika, yol boyunca tek kelime bile konuşmadı. Evinin önüne geldiğimizde arabayı uygun bir yere park edip indik. Kapının önünde durduğumuzda "Şahika" dedim kolundan tutarak. Şaşkın gözlerle bana bakıp duraksadı.

"Barış'ın olduğu dairenin ziline basacağım şimdi. Yukarı çıktığımızda karşılaşırsak yanlışlıkla olduğunu söyleyelim olur mu?" Hiçbir şey anlamadan ifadesizce yüzüme bakan şaşkın yardımcım başını olumlu anlamda sallayıp "Tamam." dedi kısık bir sesle. Gülümsedim onun bu hâline ve zile basarak Şahika'nın açtığı dış kapıdan içeriye girip dairesine çıktık. Göz ucuyla karşı daireye bakındım. Barış, kapıyı aralayınca gelenin biz olduğunu gördüğü gibi hemen açtı kapıyı. İşte tam olarak istediğim de buydu.

"Güneş" dedi gülümseyerek.

"Merhaba Barış, kusura bakma sizin zili çaldım ben farkında olmadan."

“Evet, evet yanlışlıkla” derken kekeliyordu Şahika. Bir pot kırmасыn diye gözlerini açıp anlamalı bir bakış attım. Sustu.

“Önemli değil” dedi Barış. “Hem fena da olmadı hani, seni görmüş oldum.”

Barış'ın bu sözünü pek beğenmeyen Şahika yan yan baktı ona. Tek kaşını kaldırıp gözleriyle evin içini işaret ederken “Çiğdem Hanım yok mu acaba?” dedi, manalı bir ses tonuyla. Harikasın Şahika! Farkında olmadan bana yardım etmek, en iyi yaptığın şeydi işte. Tıpkı şimdi yaptığın gibi...

“Yok, o haftaya gelecek. Ben işim gereği dönmek zorunda kaldım.”

Uzun zamandır hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim kendimi. Verdiği cevaptan sonra Şahika'ya bakıp “sen istersen eve geç Şahika” dedim. “Benim Barış ile konuşmam gereken bir konu var geç kalmam.” Şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken gözlerimle evine geçmesini işaret ettim. O içeriye girdikten sonra kendi kapısının önünde duran Barış'ın yanından hızlıca geçip evine girdim. Onun karşısında dururken kızgın ve öfkeliydim. Sert bir yüz ifadesi ile ona bakarken “İyi misin?” diye soruverdi bana utanmadan. Saçlarımı arkaya atarak yaklaştım yanına. Gözlerinin içine bakıp “Barış” dedim adını bastırırcasına. “Sana bir şey soracağım ama bana doğruyu söyleyeceksin.”

Neler olduğunu anlamaya çalışırcasına karşımda dururken “Güneş ne oldu?” diye sordu.

“Umut, biz ayrıldıktan sonra yanına gelmiş bu doğru mu?”

Gözlerini kocaman açıp yüzüme bakarken ben çoktan aldım cevabımı. Bir süre böyle baktıktan sonra yüzünü çevirip “yok öyle bir şey” dedi. Kaçmak istediği her hâlden belliydi.

“Barış bana doğruyu söyle.”

“Tamam! Evet, yanıma geldi seni sordu bana. Deli gibiydi Güneş, öfke dolu ve yorgundu. Onun o çaresiz hâlden anladım ayrıldığımızı.”

“Sen de fırsat bilip seninle konuştuğumuzu ve birlikte yurtdışına gideceğimizi söyledin öyle mi? Neden Barış? Neden? Ben sana gideceğimi bile söylemedim bu yalanı nasıl uydurdun? Ne istedin benden?”

“Güneş” dedi, elini bana uzatarak. Kendimi geri çekip “sakın” dedim. “Uzak dur benden.”

Uzaklaştı yanımdan ve koltuğun kenarına oturarak yüzünü yere eğip konuşmaya başladı.

“Ben o zamanlar yurtdışına gitmek için biletimi hazırlamıştım bile. Umut, o şekilde yanıma gelince aklıma birden böyle söylemek geldi. Sonra seni bulurum, benimle gelmen için ikna ederim diye düşündüm. Böylece Umut’a söylediğim gerçek olurdu ama seni bulamadım. Ben de aradım seni Güneş, ailene bile ulaştım ama bana hiçbir şey söylemediler. Sonra da sessiz sedasız çektim gittim işte.”

Ne kadar kolay konuşuyor, ne kadar rahat söylüyordu olanları. Delirmemek için zor tutuyordum kendimi. Kim bilir daha neler döndü arkamdan. Kim neler söyledi, neler yaptı. Peki ya Umut? Bunu öğrenince nasıl hisseti kendini kim bilir. Gidişim

canını acıtmışken bir de böyle bir yalan duyması nasıl kahretmiştir onu. Şu an benim yandığım gibi yanmış olduğuna eminim. Ne yapmalıyım şimdi? Karşımda bir suçlu gibi duran Barış'a bağırarak, çağırmak neyi geri getirecek ki bana? Hiç... Koca bir hiç vardı elimde, yalanların yarattığı bir hiçlik, yalnızlık, kimsesizlik...

Başımı yere eğip yüzüme bile bakmaya cesaret edemeyen Barış'ın çenesinden tutup kaldırdım yüzünü. Kimdi bu baktığım, gözleri gözlerime değen bu yabancı Barış olamazdı. Benim dokuz sene önce sınıfın kapısında karşılaşp gözlerinde sıcak bir dostluk yakaladığım Barış değildi bu adam. Tek kelime bile etmeden yüzüme bakarken "sen" dedim, sıktığım dişlerimin arasından konuşarak "sen tanıdığım en kötü insansın. Aşkın duygularını bencil-leştirdiği bir zavallısın."

Konuşmasına izin bile vermeden koltuğun üzerindeki çantamı alıp dışarı çıkmak için açtım kapıyı. Öfkeyle nefes alırken arkamı dönüp yüzüne bakmadan "sakın bir daha karşıma çıkma" dedikten sonra hızla uzaklaştım oradan. Merdivenleri nasıl indiğimi anlayamadım bile. Kalbimin acısından kemiklerim sızlıyordu. Yorgun ve bitkindim. Dış kapıyı açıp çıktığımda başımı gökyüzüne kaldırıp nefes almaya çalıştım. Kendime nasıl geleceğimi, bütün bunları nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum. Sanki bütün hücrelerim kaynıyor Umut'u bulmak onu görmek ve bütün gerçekleri söylemek için can atıyordu. "Çık karşıma Umut" dedim arabama doğru yürürken "Ne olur çık karşıma. Geç kalmış olsam da seni aldatmadığımı bil ne olur..."

Eve yetiştiğimde Yıldız ile kapıda karşılaştık. Anahtarıyla kapıyı açıp içeriye girdiğinde “Bu yüzünün hâli ne böyle” dedi. “Barış’ın yanından geliyorum” dedim çantamı vestiyere bırakıp ayakkabımı çıkarırken. Gözlerini kocaman açıp karşımda dururdu ve ben, bir ruh gibi yanından geçip kanepeye oturdum. “Sana inanamıyorum” dedi Yıldız yanıma doğru gelirken. Tam da bu sırada çantamda olan telefonum çalınca geriye döndü ve telefonumu alıp bana uzattı. Arayan Yağmur’du.

“Alo, Güneş Hanım iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar Yağmur Hanım.”

“Ben Hatay’dan döndüm. Kliniğe geleceğimi söylemek için rahatsız ettim sizi.”

“Hoş geldiniz. İyi oldu aradığınız Çarşamba günü aynı saatte bekliyorum sizi.”

Telefonu kapattıktan sonra “Yağmur gelmiş” dedim.

“Bırak şimdi Yağmur’u falan” dedi elimdeki telefonu alıp sehpanın üzerine bırakarak. “Anlat hadi ne konuştunuz Barış ile.”

Onunla fazla bir şey konuşamasam da konuştuğum kadarını anlattım. Yüzü şekilden şekle girerken Barış’a hakaret ediyordu tabii.

“Hâlâ inanamıyorum bu olanlara. Neyi bekliyordu ki o aptal Barış, seni bulduğunda onunla gitmeyi kabul edeceğini mi? Çok saçma” dedi, ayaklarını bağdaş yapıp koltuğa oturarak. Yıldız’ın söylediklerini düşünürken aklıma Umut ve Barış’ın

karşılaşma anı düştü. Kendimi Umut'un yerine koydum. "Acaba" dedim, kısık bir sesle "canı çok yanmış mıdır?" Sesimdeki çaresizliğe hüznü bakişlarıyla bakarken "senin bir anda çekip gitmeden daha çok..." dedi Yıldız ve devam etti. "Sebepsiz yere açılan yaranın üzerine tuz basar gibi olmuş bu durum. Aklındaki onca soru işaretlerinin arasında böyle bir yalanla karşı karşıya kalınca ölmekten beter olmuştur. Sevdiğini başkasının yanında düşündüğü her an, her gün ilk defa yanıyormuş gibi hissetmiştir. Öyle bir yangın ki bitmiyor, ateş sönmüyor. Küller bile tutuşmaya hazır. Yeniden, yeniden yanmaya hazır..."

"Boşluktayım Yıldız, yalanların ucunda sallanıyor ruhum. Ne düşünüyorum ne de tutunuyorum. Maziye olan yenilgimin acısı çok ağır şimdi... Kazanamıyorum Yıldız, verdiğim o lanet olası karardan sonra gün geçtikçe kendimi kendimde kaybediyorum. Zaten ağırdı gecelerim, günlerim zaten karanlıktı. Şimdi o ilk günkü gibiyim bak. Her yanımda, anılarımı bile göremiyorum artık. Yüzünün her bir zerresini kalbime ezbere çizdiğim sevdiğimin suretini göremiyorum. Tutamadığım yeminlerimin yükü ağır Yıldız, artık acımı taşıyamıyorum."

"Ah be Güneş'im kim bilir daha neler duyacağız, daha hangi kötü sürprizi karşımıza çıkaracak hayat hiç bilmiyoruz. Senin kendinden vazgeçip sevdiğin insan üzülmesin diye sessizce çekip gidiyor olmana kızarken, aynı şey benim de başıma gelmiş bak. Hangi birini düşünelim diyorum; bir yalana inanıp kendimizi yalnızlıklara hapsettiğimizi mi, yoksa yok yere yaşanan, yok yere biten gençliğimizin o güzel yıllarını mı? Biliyorum, acıyor canım,

biliyorum şu an keşkeler ile boğuşuyor aklın ama bir önemi var mı Güneş? Koca bir keşke Umut'u geri verebilecek mi sana? Ruhunu rahatlatacak mı? Hayır! Ben sizin gibi düşünemiyorum. Sen ve Demir aşkınız için kendinizden vazgeçtiniz ama bizi de bitirdiniz. Ne hâlde olduğumu sen gördün, sen tanık oldun. Umut'un neler yaşadığını, o yalandan sonra neler hissettiğini düşünüyorsan uzağa gitme bana bak Güneş."

Yıldız böyle konuşurken amacının beni üzmemek olmadığını biliyordum. O da en az benim kadar acıliydi. Yok yere geçen zaman, inatla bastırılan duygular ve bitmek bilmeyen bir aşk. Yıllarca korumuş kendini, hiç usanmamış biriktirmiş hasretleri. Bir taraf aşkın yaralı hâliyle yaşamaya hazırken, bir taraf kavuşmak için yanıp tutuşmuş. Tek kelime bile etmeden ona bakarken durmak bilmedi ve devam etti konuşmaya.

"Hayata karşı verdiğimiz kararların bize bir ödül saklamadığını anlıyorum artık. Şöyle bir bakıyorum da geçen yıllara, acılarıma... Kendime acı-maktan başka bir şey bulamıyorum. Bunun dışında koca bir "neden" düşüyor aklımın ortasına. Neden yaşadım ben bunları, madem bu kadar seviliyor, bu kadar özleniyordum neden acılara mahkûm edildim. Bile bile darağacının önüne atılan bir esir gibi. Astığınız bedenimiz değildi, ruhumuzdu... Anlamadınız... İçimizde henüz koklayamadığımız çiçekleri koparıp dikenlerini bıraktınız kalbimize. Aşkın en güzel zamanlarını yaşayacaktık belki de, henüz tatmadığımız duygularını tadacaktık. Siz en güzel zamanlarımızda aşkı bizden koparıp terk ettiniz. Sahi Güneş, kaç yüzü var aşkın? Sonuna

kadar en güzel hâliyle yaşanır mı? Bir ömür korur mu kendini? Bilmiyorum çünkü ben aşkın değil, âşık olanın saymayı bitiremediğim yüzüne tanık oldum. Senden, benden, ikimizde gördüğümünden... Biz kendi içimizde sayısız ifadeler barındırdık. Aştan yandık da belli etmedik üzerimizden düşen parçaları. Buymuş işte hak ettiğimiz. Sevip de sevdiğimiz hâlde yalnızlığı yaşamakmış bize düşen... Yaşadık!"

Başımı ellerimin arasına alıp istemsizce kapattım kulaklarımı. "Yeter!" dedim yorgun sesimle "yeter Yıldız, canım yanıyor, kalbim sökülüyor yerinden. Tamam, kabul ediyorum, iliklerime kadar pişmanım. Pişmanlığım içimde gün geçtikçe büyüyüp dağlanan keşkeleri yaşıyor bana ama ne olur anla beni. Asıl yük ben de Yıldız. Acıyı başlatan da bendim, yalnızlığımı sürdüren de. Bu aşta kazanan, uğruna vazgeçtiklerimizden başkaları değil."

Bu hâlime dayanamadı Yıldız. Yanıma oturup sarıldı bana. Bir kuş gibiydim kollarında. Kendi kendimden bile ürküyordum. Her ne kadar bana kızsda da dayanamadı beni üzgün görmeye. Acaba dedim kendi kendime. Acaba Umut, olurda bir gün çıkarsa karşıma ve öğrenirse söyleyemediklerimi o da aynı şeyi yapar mıydı bana? Ben her şeye kabulüm aslında. Bana öfkelenisin, bağırsın çağırsın hesap sorsun ama yeter ki bana acımasızca bakmasın. Değiştirmek istediğim hiçbir şey yok Allah'ım, tek istediğim içimden taşan bu gerçekleri artık ona anlatmak.

Başımı Yıldız'ın omzuna yaslayıp öylece dururken kızdım kendime. Derdime düşüp onun his-

settiklerini bölüşmediğim için kızdım. Yanağım düşen birkaç damla gözyaşımı elimin tersiyle silerken “Bir şeyler değişecek mi?” diye sordum. “Ne gibi şeyler” diyerek başını salladı.

“Demir ve sen diyorum. İkiniz için değişecek olan bir şey var mı?”

“Bilmiyorum Güneş, henüz bu durumu kabullenemedim desem yeridir. Çok kızgınım, çok kırgınım. Büyük bir boşluğun içine düşmüş, çaresizlikten almış bu kararı. Beni üzmemek, onu öyle gördükçe canımı yakmamak için ama ben daha çok yandım be Güneş. Bana nasıl bir artısı olabilirdi ki bu durumun.” Sustu! Bakışlarını yere devirip derin bir iç çektikten sonra devam etti. “Onu karşımda öyle görünce ruhum bedenime tekrar oturdu. Yıllar sonra ilk defa kalbimin atışını hissettim. O kadar özlemişim ki; yüzünü, bakışını, anılarımızı, bizi o kadar çok özlemişim ki Güneş, bir an için sadece küçük bir an için ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyor içimden.”

Oturuşumu düzeltip elini tuttum. Yıldız’ın ağzından çıkabilecek olan her kelimeyi Umut ile bütünleştiriyordum âdeta. Dolan gözleriyle karşımda dururken “Demir seni hâlâ çok seviyor” dedim. Amacım belli, onu yeni bir başlangıca sürüklemek.

“Yarım kalan aşkınıza bir şans verebilir misin?”

Benden böyle bir soruyu bekliyormuş gibi baktı. Gözlerini bir an olsun kırpmıyordu. Ağır ağır yutkunup cevap vereceği sırada kapının zili ile irkildik. “Kim ki bu saatte” diye sordu Yıldız. Kapıyı

açtığında Demir'i gördük karşımızda. Bu konuşmamızdan sonra onu karşımda görünce hafifçe gülümsedim. Aynı tebessüm Yıldız'da da belirdi. Fakat son birkaç gündür gördüğümüz Demir'in farklı bir hâli vardı sanki karşımızda. Selamlaştıktan sonra içeriye girdiğinde yüzündeki tedirgin ifade ile oturdu kanepeye. Bir haftadır aynı durumu sergiliyorduk üçümüzde. Birbirimizin karşısında hep bir adım uzaktık kendimizden...

Hâlimizi hatırimızı sorma faslı bittikten sonra kalkıp kahve yapmak istedim ama Demir durdurdu beni. "Kahve ile zaman kaybetmek istemiyorum Güneş" dedi yüzüme boş gözerle bakarken. "Sana, yani ikinize de söylemem gereken bir şey var." Benden önce davrandı Yıldız, "ne oldu Demir" diye sorarken ben, Demir'in tam karşısındaki koltuğa oturdum. O kadar huzursuz ki nasıl oturacağını bile bilemedi. Ellerini sabit bırakacağı bir yer bulamadı kendine. Sesini kontrol etmek amaçlı öksürüp "Güneş" dedi. Hâli hâl değildi Demir'in. Korkuyordum!

"Ben iki gün önce Yıldız ile konuştum. Senin iyi olmadığın çok açık bir şekilde belli, ben de hâliyle merak ettim tabi. Her ne olursa olsun hayat bizi farklı yerlere sürüklemiş olsa da ben bütün o zorlu günlerimde sizi düşünerek nefes aldım. Benim için kıymetlisin. Bu yüzden biraz zorladım Yıldız'ı, ufak tefek bilgiler aldım. Bana çok normal gelmediği için de biraz araştırma yaptım."

"Ne araştırması bu?" diye sordu Yıldız. Neyin araştırmasıydı bu gerçekten? Yoksa Umut... Umut'a mı ulaştı Demir. Yıldız'dan hemen sonra ben de tekrar ettim aynı soruyu.

“Evet, Demir ne araştırması bu?”

“Umut’u tanıyan ortak bir arkadaşımız vardı bizim aynı sınıftaydık. Ona ulaştım. Bir süre konuştuktan sonra da Umut’u sordum.”

Deli gibi çarptı kalbim. Kulaklarımın sağır olmasından ve onu duyamamaktan korktum. Sanki nefes bile almıyordum. O an göz göze geldik Yıldız ile aynı yüz ifadesi, aynı merak onda da vardı. Oduğum yerde bir put gibi kıpırdamadan otururken Demir’in sözlerini tamamlamasını bekliyordum.

“Umut ile geçen sene bir markanın tanıtım gecesinde karşılaştığını ve yaklaşık üç yıldır da tam anlamıyla İzmir’e yerleşip burada yaşamaya başladığını söyledi.”

Hiç şaşırmadım bunu duyduğuma. Onun burada olduğunu biliyordum zaten. Hızla çarpan kalbim ellerimin titremesine sebep olurken başını hafifçe iki sana sallayan Yıldız’a takıldı bakışlarım. “Gördün mü bak” diye söylenerek kalktım ayağa. “Sana söylemiştim Yıldız, bu oyunu yapan Umut’tan başkası değil demiştim. Buradaymış bak.”

“Şu an gerçekten şaşkınım ama sen lütfen sen sakin ol.”

“Sakin falan olamam” dedim sesimi yükselterek. “Bana neden inanmak istemiyorsun Yıldız? Burada olduğumu öğrendi ve benden intikam almak için başladı bu oyunlara.”

“Dahası var” dedi Demir, ben ve Yıldız’ın atışmasını bölerek. İkimiz de soru işaretleri ile yüzüne bakarken ayağa kalkıp bizim oturmamızı istedi.

“Yıldız bana bu oyunların dışında Umut’un annesinden de bahsedince onu da soruşturdum.”

Umut ve annesi, içimi karartan bu iki kelime canımı yaktı. Sanki büyük bir felaketten bahsedecekti Demir, sanki dünya başıma yıkılacaktı. Yanımda duran Yıldız’ın kanepenin üzerinde duran elini sıkıca tutarken ondan destek almaya çalıştım.

“Umut’un annesi hasta değilmiş Güneş, sanırım sana yalan söylemişler...”

Kaynar sular döküldü başımdan aşağıya. Yan-dım! Gözlerimin önünde bir var olup, bir kaybolan siyahlık şimdi bütünüyle gösterdi kendini. Göremiyordum... Sustu mu Demir, yoksa sağır mı oldum bilmiyordum. Duyamıyordum işte hiçbir şeyi. Demir’in son söylediği cümle ruhumu bedenimden kopartırcasına alırken kendimi bir enkazın ortasında buluyordum. Kalbim mi durdu yoksa? Nefesim kesilmiş olabilir mi? Az önce avucumun içinde hissettiğim Yıldız’ın eli neredeydi peki? Yalnız mı kalmıştım koca bir yalanın ortasında, yoksa onları hissedemeyecek kadar kimsesiz miydim?

Yıldız’ın beni sarsmasıyla gözümdeki perde kalktı. Biri sağımda, biri solumda kendime gelmem için konuşup duruyorlardı ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Sıkıca kapattığım ellerimi zorlanarak açan Demir’in bu hareketi ile kendime gelirken avucumun içine baktım. Uzun olan tırnaklarım yüzünden neredeyse kanayacak kadar bir iz bırakmıştım.

“Hayır” dedim istemsizce. “Bu olamaz Demir, annesi ölmek üzereydi. Kanserdı, çok az ömrü kal-

mıştı. Bu yalan olamaz.”

“Güneş, lütfen kendine gel” dedi Yıldız, yüzümü avuçlarının arasına alarak. Ellerini itip “yapamam” diye haykırdım. Gücüm yoktu ayakta durmaya, dizlerimin üzerine çöktüm. Yıldız’da çöktü yanıma. Yaşlı gözleriyle kendime gelmem için yalvarırken “Bu kadarı fazla Yıldız” dedim. “Bu kadar acımasız olamazlar, bunu yapmış olamazlar bana. Yapmış olamazlar.”

Ben, isyan etmeye devam ederken “Sanırım” dedi Demir, “Sanırım o sıralar çok rahatsızmış annesi ama ölümcül bir hastalığa yakalanacak kadar değil Güneş. Bu onların oyunundan başka bir şey değil.”

“Neden ya neden? Ne yaptım ben onlara Demir? Yıldız sen söyle ne yaptım? Allah kahretsin! Ben Umut’u sevmekten başka ne yaptım. Ne istediler benden; bizden ne istediler? Onu kendi canımdan bile çok severken neden koparıp almak istediler benden. Yıldız anlamıyorum. Yok, bunu kabul etmiyorum! Ben bunu hak edecek ne yapmış olabilirim. Neyin hesabını kime sorayım ben şimdi. Ben bu acılarımın hesabını kime sorayım? Ne olur bir şey söyleyin bana. Ne olur...”

Ne Yıldız, ne de Demir cevap vermiyordu haykırışlarıma. Onların kollarında içim çıkarcasına ağlarken kendimi dünyanın en güçsüz, en çaresiz insanı olarak görüyordum. Ellerim, ayaklarım, her yanımda kanatları koparılan bir kuş gibi titriyordu. Dakikalarca avazım çıktığı kadar isyan ederken artık kendi sesimi bile duymayacak duruma geldim. Yine karardı gözlerimin önü. Bu defa sonsuz

bir boşluğun içinde büyük bir fırtına ile savrulduğumu hissediyordum. Yıldız ve Demir bir görünüş, bir kaybolurken kulaklarımın son duyduğu cümle "Güneş kendine gel" oldu. Sonrası ise, karanlık ve hiçlik...

Masumca başlayan bir aşk, o ilk bakış, ilk heyecan... Sevilmenin verdiği şımarıklıkla aşkın en yücesini yaşadıklarını düşünen iki sevdalı... Mutluluğun derinliklerinde yüzerken iki çift gözün karşısında boğulmaya meraklı kalpler... Bir masal gibi yaşanan bu aşkın içine usulca sızan bir yalan. Esti bir fırtına gibi, savurdu farklı yerlere iki seven yüreği. Yani bizi sevgilim bizi, ikimizi... Neden yaptılar bize bunu? Bizi neden ayırmak istediler? Kendime ne söylesem az kalır bilirim. Ne kadar kızsam kızayım dinmeyecek öfkem. Yerden yere atmak istiyorum kendimi. Sensizlikle süzülüğüm bu boşluktan aşağıya düşmek istiyorum. İliklerime kadar yanmak istiyorum Umut. Yanmak ve kül olup savrulmak istiyorum artık.

Öylesine yorgun, öylesine çaresizim ki, bedenimi boylu boyunca bıraktığım bu yataktan kalkacak gücüm bile yok. Yerin yedi kat dibine kadar açılmış bir mezarlığın içindeyim sanki. Sevdiğim; kapatsam şimdi gözlerimi seni sayıklasam içimde duyar mısın sesimi? Ruhumu rüzgâra teslim etsem bir nefes olup da gelir miyim yanına? Çeker misin beni içine yine, karışır mı nefeslerimiz eskisi gibi sevgilim? Evimi özledim, evim olan kalbini. Cennetin bir köşesiydi yüreğin ve ben o köşenin aşk tahtında oturan bir prenses... Hatırlıyorsun değil

mi? Prensesindim senin, adı duyulmamış, tanımı yapılmamış bir prenses. Ah sevgilim, hiç duyulmamış bir masalın en güzel hâlini yazarken ömrümüze, bir yalanın ağına düştük bilmeden. Nasıl geldiğini, masalımıza nasıl bulaştığını hiç bilmiyorum. Ayrılığın iksiri varmış sözlerinde, inandım Umudum inandım. Seninle kandırdı beni, seninle vurdu kalbimi. Bozuldu ettiğim yeminler, geriye günahlarım kaldı. Affet ne olur sevgilim, inandım. Öyle etkili bir büyüydü ki sözleri, kör oldu kalbim ne yapacağımı bilemedim. Ayrılığın yoluna gidip yalnızlığın koynuna atarken kendimi senin mutluluğundan başka hiçbir şey düşünmedim. Affet beni Umudum ben bizi düşünemedim...

Söyle şimdi bana; nasıl kalkacak bu ağırlık üzerimden? Bu korkunç yalanın, bu karanlık oyunun kırı nasıl çıkacak ruhumdan? Bana bu soruların cevabını vereceğin günlerin yakın olduğunu biliyorum. Yakınımdasın Umut hissediyorum...

Yorgun bedenimin ve çaresiz ruhumun ağırlığını taşıyan gözlerimi aralarken Yıldız, kapımı yavaşça aralayıp göz ucuyla bakındı bana. Uyanık olduğumu görünce de usul usul gelip yaklaştı yatağımın yanına.

“Günaydın tatlım” dedi, yatağın kenarına oturarak.

Kırk bir gülüş yerleşti yüzüme. “Gün aydın mı gerçekten?” diye sordum.

Konuşmadı Yıldız, yüzünü çevirip bakışlarını kuşlarımın üzerine devirdi.

“Hayatını karartanlara inat gün aydın Güneş”

dedi ve yataktan kalkıp penceremin yanına hızlı adımlarla gidip sinirle açtı kapalı olan perdemi. Dışarıdan gelen ışıkla birlikte yüzümü buruşturup gözlerimi kısarken başımı çevirdim. “Bak” dedi dışarıyı göstererek “Aydınlık görüyor musun?”

Ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapatırken durmak bilmedi Yıldız. “Ne oldu? Hâlâ göremiyorsun, tamam, o zaman kalk” diyerek yaklaştı yanıma ve beni kolumdan tuttuğu gibi kaldırıp kuşların yanına doğru itekledi. O kadar sert bir şekilde sıktı ki kolumu beni kaldırırken, canım acıdı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?” diyerek sesimi yükselttim ama beni duyuyordu. “Peki, bunları görebiliyor musun Güneş” dedi kafesin içindeki kuşları işaret ederek. “Bunları da mı görmüyorsun?” Susmuyordu işte durmak bilmiyordu! Bitmek bilmeyen öfkesini önüne sermeye devam ederken kafesin üzerindeki bileklikleri ve not kâğıtlarını söktü. “Peki ya bunları” diyerek fırlattı yüzüme. Onlar yere düşünce “Yıldız, yeter” diye bağırdım.

“Yetmez Güneş, yetmez. Mademki bunları Umut’un yaptığına inanıyorsun peki neden hâlâ karanlıkta olduğunu düşünüyorsun? Öyle olsa bile bu saatten sonra hayatını karartanlara inat aydınlığın ucundan yakalaman gerekmiyor mu Güneş. Bu kafes var ya, bu bileklik, bu notlar, bu mektuplar... Bunlar senin aydınlığın. Onca şeyden sonra senden vazgeçmeyip intikam almak isteyen bir Umut var. Artık ben de inanıyorum buna. Bu bile seni unutmamış olduğunun göstergesi değil mi? İntikamsa, intikam. Sen zaten yanıyorsun, daha ne kadar yanabilirsin ki? Elbet çıkacak karşına diyorum. İşte o

zaman sen gerçekleri yüzüne karşı söyledikten sonra belli olacak her şey...”

Dizlerimin üzerine çöküp bilekliklerimi ve kâğıtlarımı aldım yerden. Kolumdan tutup sarıldı bana Yıldız. “Her şey geçecek inan bana. Bir yalan ömür boyu sürmez” dedi.

Ah Yıldız, buna inanmayı o kadar çok istiyordum ki...

Dağınık olan saçlarımı toplarken “Bugün kliniğe gitme istersen” dedi Yıldız.

“Şahika’yı arayıp rahatsız olduğumu hastalara haber vermesini isteyeceğim.”

“İyi edersin tatlım. Ben de yanında olacağım.”

“Hayır, canım sen okula git. Merak etme iyiyim ben. Biliyorum ne kadar söylesem de inanmazsın ama iyiyim.”

“Hayatta olmaz” dedi kaşlarını çatarak.

“Yalnız kalarak kendime zarar vereceğimi düşünmüyorsun herhalde.”

Çatık olan kaşlarının tekini kaldırıp bana bakarken “hiç aklımda yokken aklıma düşürdün bak. Dikkate almam lazım bunu” diyerek dudaklarını büzüştürdü karşımda.

“Yıldız, lütfen. Bugün evde kalıp kendimle yüzleşmek istiyorum. Ne olur anla beni.”

Her ne kadar ısrar etsem de yanaşmadı buna ama sonunda pes edip gitmeye karar verdi. Yıldız, çıktıktan sonra yalnız kaldım evde. Şahika’yı arayıp kliniğe gidemeyeceğimi haber verdikten sonra

odama çıkıp kuşlarımın kafesini alarak aşağıya indim. Sanırım aklımı onlarla dağıtmak bana iyi gelecekti. Sularını doldurup yemlerini de yeniledikten sonra mutfak masasının üzerine koyup karşılarında oturdum. Yıldız'ın söyledikleri geldi birden aklıma. İntikam da bir duygudur bir yerde. Bütün bunları bana acı vermek için yapıyor olması kötü de olsa kalbinde hâlâ yaşıyor olmamın göstergesi değil miydi? Şimdilik kendimi buna inandırıp bu şekilde güçlü durmak istiyordum. Karşıma çıkan bu sürprizler aklımdan hızlıca geçip gözlerimin önünde canlanırken yerimden kalktığım gibi kafesi odama çıkardım. Çalışma masamın üzerine bırakırken bakışlarım boy aynasına yansıyan suretime odaklandı. Yavaşça yaklaşıp aynaya doğru yürüdüm. Başımı hafifçe eğip buğulu gözlerle kendime bakıp, yüzüme dokundum. Gözlerimin altında oluşan mor halkaların üzerinde gezdirdim parmaklarımı. Islak kirpiklerime dokundum. Ne eski gülüş, ne eski bakış. Hiçbir eser kalmamıştı yüzümde aşka dair. Bir kesik gibi duran acılarımı sadece kendim görebiliyordum. Çatlamış dudaklarımın hiç dinmeyen hüznüne ne yaptıysam da çare olamadım. Susmaktan kuruyan dilim dişlerime her dokunduğunda parçalandı ve ben yine konuşamadım. Gözlerim yüzümü süzerken arkamda duran kafesin içinde cıvıldaayan kuşların sesi ile doldu kulağıma. Hızlıca dönüp baktığımda gözlerimi kocaman açıp “ne yapıyorsun Güneş” dedim, kendi kendime. Kim bilir belki de dışarıda bir sürpriz bekliyordu seni ve sen burada kalarak zaman kaybediyorsun. Evde oturmam çok yanlıştı. Hızlı bir şekilde üzerimi değiştirip, saçlarımı taradım. Bu sırada yatağımın üzerinde duran

telefonum çaldı. Arayan Şahika'ydı.

"Alo Güneş Hanım."

"Efendim Şahika, bir sorun mu var."

"Yok, Güneş Hanım, isimsiz bir kargo gelirse hemen sizi arayıp haber vermeme istemiştiniz ya? İşte az önce geldi onu haber vereyim dedim."

"Ne diyorsun Şahika?"

"İşte şey diyorum..."

Başımı sallayıp "Tamam Şahikacığım ben hemen geliyorum." dedim ve apar topar çıktım evden. Arabama binip kliniğe nasıl yetiştigimi bilmiyordum. Trafikteki sıkışıklık yüzünden güç bela yetişip arabamı park ettikten sonra koşar adımlarla çıktım kliniğe. Şahika, beni nefes nefese karşısında görünce ne yapacağını bilemedi tabii.

"Güneş Hanım, iyi misiniz?"

Soluğumu kontrol altına almaya çalışırken "iyiyim" dedim "İyiyim Şahika, nerede gelen kutu? Kurye mi getirdi? Nereden geldiğini sordun mu?"

Ardı ardına sıraladığım soruların karşısında donuk bir hâlde bana bakarken "şey aslında kurye getirmedi" dedi. "Çöpü atmaya çıkıyordum kapıyı açınca bir de ne göreyim bir kutu. Üzerinde adınız yazıyor. Ben de hemen sizi aradım."

"Nasıl yani? İyi de sen bana kargo demedin mi?"

"Ben kargo bırakmıştır sandım. Kapıyı çalmıştır belki ben de..."

"Ay Şahika, tamam, yok bir şey." diyerek sus-

turdum onu ve odama geçip kapımı kapattım. Masamın üzerinde duran üzeri beyaz inci boncuklarla süslenmiş mavi kutuya bakarken yavaşça ilerledim. Çantamı koltuğumun üzerine bıraktıktan sonra ağır ağır yutkunup titreyen ellerimle dokundum kapağına. Bir titreme geldi üzerime, irkildim. Gözlerimi kapatıp kutunun kapağını yavaşça açarken içinde ben ve Umut'un olduğu çerçeveyi görünce ağzımı kapatıp çöktüm koltuğa. Buz kesilen elimin soğukluğunu dudaklarımda hissederken diğer elimle aldım çerçeveyi. Hatay'dan aldığımız deniz kabukları ile süslenmiş bu çerçevenin içindeki bu fotoğraf o gün, İskenderun'da çekildiğimiz fotoğraftı. Bu nasıl bir acı Allah'ım! Sessiz sedasız bir azap çekiyordum sanki. Parmaklarımı Umut'un o gülen yüzünde gezdirirken kutudaki küçük kâğıtlara ilişti gözlerim. Deli gibi atan kalbim yerinden çıkacak sanki. Kesik kesik aldığım soluğumla birini alıp okudum.

"Ayrılık, usul usul girdi sevdanın koynuna. Elde kaldı yalnızlık..."

Kalbim sıkıştı! Daha fazla dayanamayıp masaya bıraktım çerçeveyi. Sessimi bastırıp ağlarken dayanamayıp öteki kâğıdı aldım elime.

"Gönülsüz vazgeçilmiş her aşk bir gün mutlaka hesap sorar ayrılığa..."

"Hayır..." diyerek kalktım koltuktan. Elimdeki kâğıdı yere atıp başımı ellerimin arasına alırken "neden" dedim kendime. "Neden Umut? Yapma bunu ne olur. Bu şekilde alma hesabımı. Çık karşıma. Beni bu şekilde vurma ne olur? Yalvarırım göster kendini bana..."

Olduğum yerden kutuya öylece bakarken düğümlenen boğazım yüzünden zorla yutkunup nefes almaya çalıştım. Daha sonra yavaşça uzanıp ters duran fotoğrafı aldım elime. Önce arkasındaki notu okudum.

“Eğer bir aşk varsa ortada, bir yeminle birleşmişse seven yürekler, onları ayıran kader değil zaman olur...”

Beynimden vurulmuşa döndüm bu cümleyle. Tutamadığım yeminimin günahı bir kasırğa gibi esti içimde. Arkası yazılı olan fotoğrafı çevirip baktığım zamansa acı bir tokat gibi çarptı yüzüme. İşte o an dizlerimin üzerine çöktüm. Bu fotoğraf, yeminimize tanık olan ağacın fotoğrafı... “Musa Ağacı...” Sevip de kavuşmak isteyenlerin, bazen de imkânsız aşkların dilekleri, duaları ile anılan bir efsane... Oysa bütün kalbimle diledim ömrüm boyunca kollarında yaşamayı, bütün kalbimle diledim sonum değil sonsuzluğum olmasını. Olmadı, tutmadı dileğim, duam kabul olmadı. Bir yalanla mahvoldu hayallerim. Umudum bir yalanla yerle bir oldu. Bu saatten sonra toparlanamam artık. İstesem de dokunamam ona...

Yerde dakikalarca otururken Şahika'nın kapıyı aniden açıp “Güneş Hanım acil” diyerek içeriye girmesi ile ayaklandım. Beni bu şekilde dağınık bir hâlde gören Şahika üzerine ivme inmiş gibi donup kaldı. Derin bir nefes alıp “Şahika, kendine gel” dedim ama beni duymuyordu sanki. Elinde sıkıca tuttuğu telefona ilişti birden gözüm. Kolundan tutup kimin aradığını sordum sessizce. Başını hızlıca iki yana sallayıp “Yağmur, Yağmur Hanım” dedi. “Acil

konusmak istiyormuş.”

“Şahika o zaman neden vermiyorsun” dedim kısık bir sesle elinden telefonu alarak. Bir bu eksikti zaten diye hayıflandım. Şahika belli etmese konuşmayacaktım ama beni ele verdi bir kere mecbur kaldım.

“Alo Yağmur Hanım, buyurun acil demişsiniz.”

“Güneş Hanım, neler oldu bir bilerseniz?” dedi korkulu bir sesle. “Yıldız, fenalaştı.”

“Ne!” diyerek bağırdım. “Yıldız mı? Neredesiniz okulda mı, hastanede mi? Nerede?”

“Sakin olun lütfen şimdi biraz daha iyi ama ben yine de rahat edemeyip sizi aradım. Yıldız, şu an yanımda, yani benim evimde. Onu buralarda gördüm. Sanırım bir adamla tartışıyordu anlayamadım. Sonra adam uzaklaştı onun yanından o da olduğu yere yığılınca koşup yardım etmek istedim. Evime getirdim. Şimdi biraz uyuyor. Kendine gelince evine kadar bırakırım onu. Dediğim gibi sizi aramasam içim hiç rahat etmeyecekti.”

“Yağmur Hanım, lütfen adresinizi yazdırır mısınız bana? Benim hemen oraya gelmem lazım. Bu şekilde rahat olamam.”

“Peki, nasıl isterseniz...”

Yağmur’un ev adresini hızlı bir şekilde not aldıktan sonra apar topar çıktım klinikten. Şahika arkamdan seslendi ama cevap veremedim ona. Vakit kaybetmeden Yıldız’ın yanında olmalıydım çünkü. Yağmur’un verdiği adrese göre evi Balçova’daydı

ama Yıldız'ın orada ne işi vardı ki? Kimdi tartıştığı adam acaba? Demir mi, yoksa... Yoksa Umut mu? Tabii ya, daha dün kadar içine düştüğüm oyunu yapanın Umut olduğu gerçeğine hep bir tereddütle yaklaşan Yıldız, bugün nasıl olur da bundan emin bir şekilde konuşabilirdi ki? Ayrıca Demir bütün bunları söylerken bu bilgileri sadece ortak bir arkadaştan almış olamazdı. Ya Demir, Umut'u bulmuşsa... "Allah kahretsin" diyerek vurduğum direksiyona. "Nasıl aklıma gelmedi, nasıl?"

Güç bela bulduğum Yağmur'un evine yetiştiğimde arabamı park ederken dışarıda aniden başlayan rüzgâra daldı gözlerim. Arabadan inip gökyüzüne baktığımda şiddetli bir yağmurun geleceğini anladım. Bütün asabiyetiyle yüzünü karartan gökyüzü güneşi ardına alırken gri bulutlar anında göstermiş kendini. Daha fazla beklemeden elimdeki kâğıtta yazan apartman ismi ile karşımda duran apartmanın ismine baktığımda "işte burası" dedim ve koşar adımlarla apartmanın girişine geldiğimde kapıyı aralanmış görünce sevindim. Vakit kaybetmeden içeriye girip doğruca Yağmur'un dairesine çıktım. Kapının önüne geldiğimde nefes nefese kaldığımda anladım yorulduğumu. Birkaç saniye duraksayıp soluğumu düzeltince çaldım zili.

Bir rüya mıydı bu? Yoksa korkunç bir kâbus mu? Neydi şimdi bu yaşadığım? Kaynar sular dökülüyor başımdan. Dizlerimin bağı çözöldü, tutmuyor. Kalbim durdu sanki. Nefesim varla yok arası. Yoksa öldüm mü ben Allah'ım? Öldüm de azap mı çekiyordum? Karşımda duran bu suret, bu bakış... Bu nasıl olur? Gözlerim kararıyor. Hayır! Hayır, bayılmak istemiyorum. Ölü bir balık gibi öylece

bakarken karşımda duran bu suretin sesini duyduğumda durduğunu düşündüğüm kalbim hızla atmaya başladı. “Güneş!” dedi, kalbime ezbere çizdiğim yüzünün en şaşkın hâliyle. Onu duyduğum anda dengemi kaybedip kapıya tutunarak “Umut!” dedim, sesim gürültü fısıltısında. Bayılmak üzere olduğumu anladığım için kendimi aniden bırakmak zorunda kaldım. Umut, ani bir refleksle belimi kavrayıp tuttu beni. Gözleri gözlerime değince gerçek olduğunu anladım. Yüzü, sesi, kendisi... Karşımdaydı işte...

“Güneş!” dedi beni usulca doğrulturken. “Sen, senin olduğuna inanamıyorum. Bu nasıl olur?”

Aman Allah’ım resmen karşımdaydı işte. Rüya değildi, kâbus hiç değil! Tek kelime bile konuşmayıp sadece başımı sallayıp durdum. Unuttum konuşmayı. Hangi dili kullandığımı bile bilmiyordum sanki. Kendisinin de benden farksız kalır bir yanı olmadığı için ne yapacağını şaşırdı karşımda. Bal rengi gözleriyle beni süzerken “Yağmur” dedim. “Burası...”

Bu defa kaşlarını çatarak baktı yüzüme. “Yağmur mu? Sen, Yağmur’u tanıyor musun?” diyerek sözümü kesti. O an dışarıda büyük bir gürültü ile patlayan şimşegin korkusu ile irkilip gözlerimi kocaman açtım. Neyin nesiydi bu şimdi? Ne demek oluyordu bütün bunlar? Yağmur’un verdiği adreste Umut’u buldum. Yoksa... Kendime gelip konuşacağım sırada Umut’un ve benim telefonuma aynı anda bir mesaj geldi. İkimiz de göz ucuyla birbirimize bakarken telefonlarımıza gelen mesaja baktık.

“Bu oyun buraya kadarmış. Televizyonun he-

men yanındaki cd izlenmek için sizi bekliyor..."

Mesajı okuduktan sonra ikimizin de dudaklarından Yağmur'un adı düştü. Umut, hızla içeriye geçerken ben de arkasından ilerledim. Kimindi bu ev? Yağmur ne yapmaya çalışıyordu diye düşünürken televizyonun hemen yanında duran cdyi alıp yüzüme baktı Umut.

"Neler oluyor Güneş!"

"Bilmiyorum!"

"Şimdi anlayacağız" diyerek salondaki yemek masasının üzerindeki açık olan bilgisayarının yanında gitti ve cd yi yerleştirerek açmaya çalıştı. "Bir video" dedi, gözlerindeki endişe ile yüzüme bakarak. Yağmur, kimdi? Nereden tanıyordu Umut'u? Ben neyin içine düştüm böyle? Daha fazla dayanamayıp "galiba bayılacağım" diyerek elimi başıma koydum. Kolumdan tuttu hemen beni Umut, sandalyeyi çekip oturmamı istedi benden. O da en az benim kadar şaşkın olduğu için ne konuşacağını, nasıl davranacağını bilemiyordu. Ben oturduktan sonra o da oturdu hemen yanımdaki sandalyeye. Gözleriyle süzüyordu beni. Yüzünde ki o korku dolu ifade ile yutkunduydu ve "Buna inanamıyorum Güneş" dedi. Sen buradasın, benim evimde. İyi de bu nasıl olur? Sen, sen Yağmur'u nereden tanıyorsun?"

Cevap veremedim ona. Yüzüne baktım sadece. Bu yaşadıklarımın ne kadar doğru olduğunu idrak etmeye çalışıyordum kendimce. Kapattım gözlerimi, tekrar açtığımda görebilecek miyim diye düşündüm. Evet, karşımda duruyordu işte. Büyük bir enkazın altındaydım. Çıkmıyordu sesim, anlatamı-

yordum ona hiçbir şeyi. Başımı sallayıp bakmakla yetindim sadece. Umut, konuşmayacağımı anlayınca bilgisayara doğru çevirdi yüzünü. Videoyu açmadan önce de “iyi misin?” diye sordu.

“Lütfen aç şunu artık” dedim.

Videoyu başlattığında Yağmur’u karşımda görünce şok oldum. Kendini videoya almış Yağmur. Sesini duyunca bütün vücudum karıncalandı...

Şu an beni dikkatlice izlediğinizi biliyorum. Şaşkın olduğunuzun da farkındayım ama rica ediyorum sonuna kadar izleyin bunu. Beni sonuna kadar dinleyin çünkü şimdi yüzleşme zamanı...

Umut...

Adının anlamını geçmişinde bırakan adam, ne çok isterdim umudun olmayı ve yine ne çok isterdim umutlarımın adı olmanı. Olduramadım! Hayat her zaman olurları çıkarmıyormuş karşımıza bunu en iyi sende anladım. Seni gördüğüm o gün gözlerin bana her şeyi söylemişti zaten. Ben bu hayatın senin karşına çıkardığı en büyük olmazım, imkânsızım demişti gözlerin. Yaralıydın ve ben bile bile yarana sığınmak istedim. Bakışların, yüzün, üzerinde hiç tanımadığım bir insanın izlerini taşıyan gamzelerin ve çaresizliğin! Hani şu kimsesizliğin, bir mık-natıs gibi çekti beni sana. Duramadım. Bakmak istedim hayallerini kararttığın gözlerine. Kanayan gülüşünü silmek istedim dudaklarından. Başka bir sevdayı gömdüğün gamzelerine dokunmak istedim. Kalbinden öpmek istedim seni kalbinden. Yapamadım.

Her gün sen de seversin diye beklemek ama ger-

çekten seversen diye de korkmak ne büyük bir çaresizlikti benim için? Emindim beni sevmeyeceğine bu yüzden sevebilme ihtimalin az da olsa korkutuyordu beni. Sen aşkı başka bir bedenin kalbinde bırakmışken benim kalbimi öyle güzel sevemezdin. Bir adam sadece bir defa severmiş hayatında. Ya kazanırmış, ya da kaybedermiş. Kazandı mı ömrünün sonuna kadar o sevda için çarparmış kalbi. Kaybetti mi bir boşlukta savrulurmuş bedeni. Kaybettiğinden bir iz bulabilmek için meczup misali dolanır dururmuş başka aşkların içinde. İşte bütün bunları düşününce beni sevmediğini ve hiçbir zaman da sevmeyeceğini anlıyorum.

Aşkı yaşamak isterken koca bir yangının içine düştüm ben. Kızma kendine sakın. Sebebi sen değilsin bu yalnızlığımın. Geçmişinde yaşadıklarını bilerek geldim sana. Varlığın içinde yokluğu yaşamayı ben istedim. Senden çok kendime inandım. Kalbindeki aşk yarasını sevgimle sarabileceğime, korkularından öptükçe geçeceğine inandım. İnsanı en iyi kendisi kandırırmuş öyle değil mi? Evet, sen benim bile isteğe kandığım yalanımdın. En sahte hâlinle benim, en gerçek hâlinle başkasınıydın.

Sana ait olanlar bana ait olmadı hiçbir zaman. Parmağımdaki yüzükten fazlasını alamadım. Sevmediğini bildiğim hâlde bu yüzüğü takmak nasıl bir yükü benim için bilemezsin. Emanet gibi, başkasının hayalini elinden almış gibi suçlu hissediyordum. Bir hayaletle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sen öğrettin bana. O hayaletin ağırlığı altında ezilip durdum yıllarca. Gölgesi hiç çıkmadı aramızdan. Belki inanmayacaksın ama onun sende kalan nefesini bile üzerimde hissettim. Korktum,

*sana sığınmak isterken senin boşluğunda savrul-
dum. İçinde kopan fırtınaların o şiddetli sesi bütün
çıglıklarımı bastırıyordu. Sana yaklaşmak istedik-
çe uzaklaşıyordum.*

*Seni sevmek imkânsızlığa kafa tutmak gibiy-
di Umut. Fakat gel gör ki; benim sana yaklaştıma-
ya ve yaklaştıkça da duvarlarına çarpmaya gücüm
kalmadı artık. Biliyorum elinde değildi, biliyorum
üzmek istemezdin beni. Öylesine masum, öylesine
savunmasızsın ki ne kızabiliyorum ne de kıyabiliyo-
rum sana. İkimiz de farkındayız bu durumun. Söy-
lensene! Daha nereye kadar kapatacaktık gözlerimi-
zi? Nereye kadar saklanacaktık doğrularımızdan?
Seni benden değil, senden azadediyorum. Kendinde
gizlediğin o kaybettiğin benliğini sahibine teslim et-
menin zamanı geldi. Ben yaralarının ilacını bul-
dum Umut. Zor olmadı benim için onu bulmak ama
zamana yaymak ve onu tanımak zorundaydım önce
o yüzden bu kadar geç kaldım.*

Umut'un videoyu durdurması ile ayağa kalkıp telefonunu alması bir oldu. Korkulu gözlerle izledim onu. Titreyen elleriyle "neden Yağmur?" dedi. Onu aradığını anladım. Fakat telefonu kulağına koyup sonrasında fırlatması da bir oldu. "Allah kah-retsins! Kapalı" diye bağırdı. Öfkeyle karışık bir çaresizlik kapladı onu. Burnundan soluyordu âdeta. Şöyle bir baktım karşımda duran Umut'a. Yağmur ile ikisini düşündüm. Yıllardır birliktelermiş. Yağmur'un Selçuk dediği nişanlısı aslında Umut'muş... Peki neden? Bu kız bunu neden yaptı ki? Ben gözlerimle gördüm Selçuk'u. Bu kadar gizli ve ustaca işleyen bir oyunun kime ne yararı olacaktı? Nasıl da sevmiş Umut'u, nasıl da acı çekmiş, üstelik bile

bile. O kadar güzel anlattı ki ona olan aşkı, canım acıdı. Madem bu kadar çok sevdi, neden gitti o zaman? Bunu kendine neden yaptı? Aklımda milyon tane soru ile oturduğum yerden Umut'a bakarken yavaşça uzanıp videoyu tekrar oynattım. Bu sırada Umut usulca yaklaşp tekrar oturdu yanıma. Yağmur, adımı söylerken irkildim. Neredeyse nefes bile alamadan dinlemeye başladım onu.

Güneş!

Başka insanların duygularına ilaç, kendine zehir olan güzel kız. Sana ne söylesem, seni nasıl tarif etsem bilemedim. Yıllar yılı sevdiğim adamın ağzından dinledim seni. Güzelliğini ve saflığını dinledikçe kimi zaman mest oldum. Kimi zamansa kendimi küçük kıskançlıkların içinde buldum.

Çok zordu Güneş! Âşık olduğum adamın her bir zerresinde seni hissederek yaşamak benim için çok zordu. Seninle, anılarla bir bütün olup onu bu şekilde kabullenmeyi çok istedim ama yapamadım. Her ne kadar yapabildiğimi zannetsem de aslında kendimi kandırdım sadece. Önceleri masal gibi geldi bana hikâyeniz, sonrasında zehirli bir iksir gibi dolaşmaya başladı kanımda. Kendimi durdurmak istesem de yapamadım... Umut bütün ruhuyla seni yaşarken, ben gün geçtikçe kendimi onun hayatına giren bir konuk oyuncu olarak hissettim. Süremin ne zaman dolacağını ve tesadüf eseri içine düştüğüm bu hikâyeden nasıl çıkacağımı hiç bilmiyordum. Ta ki o güne kadar...

Her şey bundan altı ay önce ortak arkadaşınız olan Demir'i bulmamla başladı. Onu bulmamın ve tanımak istememin sebebi sendin Umut. Seni

tanıdığımdan bu yana sende büyük değişiklikler olduğunun farkındayım. Önceleri, yaşayan bir ölü gibiydin. Sonra zaman geçtikçe düzeltmeye çalıştın kendini. Sen, kalbindeki acılara ve terk edilmişliğine rağmen ayakta kalmaya çalıştıkça ben, sana âşık oldum. Sen, geçmişini özleyip anılara sığınırken ben, sana sığındım. Sen, ayakta kalmayı öğrendin ben, seni sevmeyi... Biliyorum Umut, sen bedenini canlandırdın ama ruhunu hep bir ölü olarak bıraktın farkındayım. Son zamanlarda da yıllardır tuttuğun yasın ağırlığını üzerinde net bir şekilde görünce bu duruma daha fazla seyirci kalamadım. Önce benden gizlediğin saklı kutunu buldum. Hani şu anılarını gömdüğünü zannettiğin... Orada çok şey olmadığı için aklım hemen Demir'e gitti. Her şeyden önce bana onun yardımcı olabileceğine inandım hatta o günün akşamunda laf arasında Demir'in soyadını sormuştum sana. Sen söyledikten sonra hem onu hem de daha öncesinden adını da soyadını da neredeyse aklıma kazıdığım Güneş'i araştırmaya başladım. Bir haftalık araştırmalarımın sonu önce Demir'in izini, sonra da Güneş'i buldum ama ilk görüşeceğim kişinin Demir olacağına karar verdim kendi kendime. Öyle de oldu zaten. Uzun arayışlarımdan sonra Demir'in numarasını bulup onu aradığımda kim olduğumu tanıtınca çok şaşırdı. Birkaç konuşmadan sonra yüz yüze görüşmeye ikna ettim onu ve bir ayın sonunda iş seyahatinden döndüğü gibi görüştük onunla. Saatler süren konuşmanın ardından onu planladığım oyunun içine aldım ama o bunun farkında bile değildi.

Evet, bir oyun düşünüyordum ama bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilemediğim için durduru-

yordum kendimi. Çok dikkatli olup yakalanmayacağı bir oyun olmalıydı bu ve ne olduğuna karar verip uygulamaya başlamam tam iki ayımı aldı. Bu süre zarfında Demir ile daha yakın olup ona ne yapmak istediğimi anlatınca onu bu oyunun içine almak istediğimi söyledim. Önce pek yanaşmak istemedi ama sonra kabul etti. Tek istediği sizi tekrar kazanmaktı...

Asıl oyun, yaptığım o uzun araştırmalardan sonra Güneş'in kliniğine gitmemle başladı. Evet, Güneş, senin yanına geldiğim zamanlarda bile bile sana Umut'u hatırlatacak şeyler söylerken, sen bunların bir tesadüf olduğunu düşündün. Oysa senin bu birkaç aydır yaşadığın hiçbir şey tesadüf değil Güneş. Her şey benim sana hazırladığım oyunun bir parçasıydı. Sana ilk geldiğim o gün nişanlığımın Hataylı olduğunu bilerek söyledim sana. O an o şehrin adını duyunca nasıl bir tepki vereceğini merak ettim. Etkilendiğini de görünce cevabımı aldım senden ve devam etmem gerektiğini anladım. Daha sonraki seansta senin kliniğinden izlediğimiz o uçurtmayı hatırlıyor musun? Oradaki sözü bile rek kullandım sana. O sözü Umut, senin bir fotoğrafının altına yazmıştı oradan biliyorum. O gün o uçurtmayı uçuran seninle nişanlığım diye tanıştırdığım kuzenim Selçuk'tu... Bir yerden sonra benden bile şüpheleneceğini bildiğim için kuzenimi seninle tanıştırdım. Bu oyuna girmiştım artık Güneş ve benim ne olursa olsun bir açık vermemem gerekiyordu. Bir şekilde Umut'un döndüğüne ve senden intikam almaya çalıştığına inanıp kendi vicdanıyla yüzleşmeliydin. O yüzden bu ihtimalin dışında aklını karıştıran her ne varsa uçup gitmeliydi.

Umut, birlikte olan o güzel anılarınızı bana anlattığı zamanlarda onu dinlerken sözleri bir iğne gibi batıyordu kalbime. O yüzünde kırık bir tebesüm ile anlatıyor, ben içten içe kanıyordum. Anlattığı her şeyi yazdım aklıma. Keşke ben olsaydım dediğim o kadar çok anısı var ki... Tıpkı kendini yalnız hissetmemen için kapının önüne bıraktığı o kuşlar ve kafesin altındaki notu aldığı o gün gibi... Tarihi tarihine bildiğim için aynı günde yapmak istedim bunu. Yani Güneş, kapının önüne kuşları ve kafesin altındaki notu bırakan da bendim.

“Nasıl olur bu?” dedim, sesimi yükselterek. İki elimle kulaklarımı kapatıp Yağmur’u duymamaya çalıştım. Umut, videoyu durdurup kollarımdan tuttu beni. “Sakin ol” dedi sesine yerleşen o korkuyla ama aslında onun da benden bir farkı yoktu. Buz kesti karşımda.

Kollarımı tutan ellerini öfkeyle çektim üzerimden. “Nasıl sakın olayım duymuyor musun neler yapmış?” diyerek ayağa kalktım. “Ben ne yaptım size söylesene. Ben bunu hak edecek ne yaptım? Siz zaten yıllardır berabermişsiniz. Peki, neden yaptı bunu? Yağmur, bana bu oyunları oynarken yandım ben. Canım acıdı. Sabahlara kadar geçmişimle, vicdanımla hesaplaşıp durdum. Delirmek üzereydim Umut. Delirdiğimi bile düşünüyordum Allah kahretsin.”

“Benim bu olanlardan bir haberim yoktu Güneş. Yağmur’un böyle bir oyuna kalkıştığını bilmiyordum. Bunu hiç belli etmedi. Bilsem buna izin verir miydin zannediyorsun. Neden yaptı, amacı neydi hiç bilmiyorum. Nasıl buldu seni, bunları na-

sıl yaptı? Yağmur, böyle bir insan değil. Gerçekten aklım almıyor.”

“Devam et o zaman” dedim ona. “Devam et de gör bak daha neler yaptığını.”

Videoyu devam ettireceği sırada kapının zili çaldı. Birbirimize baktık. Yağmur muydu acaba gelen diye düşünürken bir ürperdi hissettim üzerimde. Umut ile birlikte kalkıp kapıya doğru yürüdük. Kapının önüne geldiğimizde durdum ve elimi duvara yasladım. Ya bu gelen gerçekten Yağmur ise nasıl bir tepki verecektim, nasıl davranacaktım ona? Bana yaşattıklarına mı, yoksa yaşadıklarına göre mi hareket etmeliyim bilemiyordum. Ben aklımla yaptığım bu kısa zamanlı gerginin arasında boğuşurken açtı kapıyı Umut ve bir şok daha! Yıldız ve Demir karşımızdaydı.

İkisi de bir süre öylece baktı Umut’a. Umut ise onları tekrar karşısında görmenin şaşkınlığını taşıyordu üzerinde. İkisinin de adı dudaklarından dökülürken sesi titredi. Gözleri doldu o an Yıldız’ın konuşamadı. Demir, bize göre daha sakindi. Böyle bir sonun olacağını bilen biri olarak yabancı değildi bu oyuna. “Kardeşim” diyerek sarıldı Umut’a. Kapının eşiğinden içeriye doğru usulca adım atan Yıldız “Bu ne demek şimdi?” diye sordu yüzüme bakarak. Başımı olumsuz anlamda sallamakla yetindim sadece. İçim çekilmiş, kanım kurumuş gibi hâlsiz ve hissizdim. Daha sonra Umut’a doğru çevirdi yüzünü Yıldız. Umut, donuk bir hâlde karşısında dururken ona doğru biraz daha yaklaştı ve dolan gözlerinin arasında sarıldı sıkıca. Umut, Yıldız’a sarılırken bakışlarını kapıdan ayırmıyordu. Sanki Yağmur’u

arıyordu gözleri. Çıkıp gelecekmiş gibi bakıyordu biliyordum çünkü ben de aynısını yaşıyordum. Benim de gözlerim kapıda Yağmur gelecekmiş gibi bekliyordum.

İçeriye girdiğimizde dördümüz de öylece olduğumuz yerde kalakaldık önce. Kimse ne konuşacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yıldız bozdu sessizliği. “Siz nasıl buldunuz birbirinizi?” diye sordu. “Umut, yoksa bütün o olanlar senin oyunun muydu gerçekten?”

“Umut’un oyunu değil Yıldız. Bu başkasının oyunuymuş.”

“Nasıl yani? Kimin?”

Göz göze geldik yine Umut ile ve ben onun yüzüne bakarak verdim Yıldız’a cevabımı.

“Yağmur! Bu Yağmur’un oyunu.”

“Ne!” diyerek bağırdı Yıldız. “Bizim tanıdığımız Yağmur mu bu? Sen ne diyorsun Güneş?”

Daha fazla dayanamadı Umut. “Çıldıracağım gerçekten.” diyerek koltuğun kenarına oturdu. Elinden tutmak istedim ama yapamadım. Demir, elini onun omzuna koyup “İyi misin.” diye sordu.

“Nasıl iyi olabilirim Demir? Neler oluyor burada ben hiçbir şey anlayamıyorum. Yağmur bütün bunları neden yaptı? Neden girdi sizin hayatınıza? Ben, ben istesem sizi bulmaz mıydım? Ben istesem düşmez miydim peşinize? Amacı neydi gerçekten bilmiyorum?”

Umut’un son sözleri içime dokundu. İstesem sizi bulmaz mıydım derken bizsiz bir hayatı kabul

ettiğini dile getirdi işte. Ne bekliyordun ki Güneş? Yıllarca aradım peşine düştüm ama bulamadım demesini mi? Ona hiçbir açıklama yapmadan terk edip gittim ben, neyin arayışını düşünüyordum ki şimdi? Bir anda yutkunup “Ben bunu hak etmedim Umut” diyerek sesimi yükselttim. “Ben bu oyunu hak etmedim anlıyor musun?”

Kalkıp yanıma doğru adım atarken “en az senin kadar mağdurum Güneş” dedi.

“Bu benim umurumda değil Umut. Neler yaşadığımı bilmiyorsun.”

“Anlat o zaman.”

“Nişanlın anlatıyor zaten. Hadi devam ettir şu videoyu.”

“Nişanlın mı?” diyerek araya girdi Yıldız. “Yok, artık gerçekten. Yağmur ve sen, nişanlı mısınız?”

Yıldız öyle sorunca bakışlarımı Demir’e doğru çevirdim. Yüzü yerdeydi, kaldırmıyordu başını. Bizden önce tanıyordu Yağmur’u. Üstelik bütün bunlardan haberi vardı. Hiç mi düşünmedi beni? Farklıydık biz, bir geçmişimiz vardı. Daha dün tanıdığı bir insana benim canımı yakması için nasıl izin verdi? Ben böyle düşünürken kaldırdı yerden başını. Yüzündeki ifade suçlu olduğunu kabul ettiğini gösteriyordu.

“Anlaşılan Demir sana her şeyi anlatmamış Yıldız. Ya da nasıl anlatması gerekiyorsa öyle anlatmış. Öyle değil mi Demir?”

“Ne diyorsun sen Güneş?” diyerek yüzünü buruşturdu Yıldız. Ona cevap vermek yerine Demir’e

hesap sormak istiyordum.

“Konuşsana Demir” diye yükselttim sesimi.

“Güneş, benim sana oynanan oyunlardan haberim yoktu inan bana. Tamam, doğru onu sizden önce tanıyordum. Beni bulduğunda kim olduğunu söyleyince hem şaşırdım hem sevindim. Ne de olsa yıllar sonra Umut’u görecektim. Fakat o bunu istemedi. Amacını anlatınca ne diyeceğimi bilemedim. Ben sadece...”

“Sen sadece ne?” diyerek sözünü kestim. “Ne Demir, söyle bana. Sen bile bile göz yumdun bu olanlara. Haberim yok deme sakın, buna inanmıyorum.”

“Demir doğru mu bu? Senin bu olanlardan haberin var mıydı?” diye sordu Yıldız.

“Güneş’in başına gelenleri senden öğrendim Yıldız gerçekten. İnanın bu oyunlardan haberim yoktu.”

“Bana bunu neden yaptınız Demir? Yağmur neyin bedelini ödetmeye çalıştı bana konuş hadi, sana söyledi mi hiç?”

“Yeter artık!” diyerek araya girdi Umut. O an hepimiz sustuk. Bir süre öylece durdu ve sonra bilgisayara doğru yöneldi. “Devam ettirmek istiyorum” dedi bana bakarak. Başımı sallayarak onayladım onu.

Kaldığı yerden devam etti video...

Bunları sana yaşattığım için Güneş, bana kızdığını biliyorum ama buna mecburdum. Umut, sana olan aşkını, seninle yaşadıklarını bana anlatırken

neden ayrıldığınıza dair tek kelime bile edemiyordu. Konu oraya gelince tıkanıp kalıyordu birden. Biliyor musun? Umut, onu neden terk ettiğini bilmiyor... Ben de bilemediğim için merak ediyordum. Onu hâlâ sevip sevmediğini, bir gün karşına çıksa ona nasıl bir tepki vereceğini çok merak ediyordum. Bu yüzden oyunumun tehlikeli bir parçasını gerçekleştirmeden önce çok yakın bir arkadaşımın bana yardım etmesini istedim. Daha sonra Umut'un sakladığı o kutunun içinden bilekliği alıp arkadaşıma verdim. O gün klinikten çıktıktan sonra ikimiz de takip ettik seni. Sahilde oturduğunu görünce arkadaşıma sana çarpıp kaçmasını söyledim. Bunu yaptıktan sonra ne kadar kötü olduğunu gördüğümde ise gerçekten doğru bir yolda olduğumu anladım. Artık yapmam gereken tek şey senin Umut'u neden terk ettiğini bulmamdı. Buna da Demir yardımcı oldu zaten...

Demir'i oyunumun son halkası olarak gördüğüm için yaptıklarımı sakladım ondan. Güneş'e acı verdiğimi düşünürse her şeyi bozabilir diye düşündüm. Bu yüzden çok sık görüşmedim onunla. Zamanı geldiğinde ise tekrar karşınıza çıkıp kendini bütün çıplaklığıyla anlatması için ısrar ettim. Başlarda çok korktuğu için bunu yapmaya yanaşmadı ama sonuçta onun da gitmek için bir nedeni vardı. Üstelik Yıldız'ı da hâlâ seviyordu. Demir, ikna olup hayatınıza tekrar girdiğinde asıl öğrenmem gereken şeyi öğrendim. Bunu duyduğumda âdeta bir şok geçirdim. Kendimi Güneş'in yerine koyduğumda çok üzüldüm. Onun yerinde olmayı hiç istemezdim. Bunu şu an ben söylemeyeceğim sana Umut. Güneş'in seni neden terk ettiğini benden duymayacak-

sin. Bu video bittikten sonra sen soracaksın Güneş'e ve sana doğruyu söyleyeceğine adım gibi eminim çünkü vicdanını rahatlatmak için bunu yapmak zorunda...

Ben bu gerçeği öğrendikten sonra planın en başından beri sonunda uygulamak istediğim kararı yapıp yapmamak arasında gelgitler yaşadım. Çoğu geceler uyuyamadım ama ne yaparsam yapayım kaçamadım o karardan. Bu oyunlar sürerken, Güneş'in çaresizliğini, senin burada yaşadığın hüznü izlediğimden sonunda öğrendiğim bu büyük ve korkunç yalandan sonra daha da emin oldum. Şimdi aldığım bu kararı söylemek istiyorum...

Gidiyorum Umut! Seninle geçirdiğim acı tatlı bütün güzel günleri alıp gidiyorum senden. Senin olman gereken yer benim yanımda değil, sevdiğinin yanı. Güneş'inin yanı... Emin ol ki çok zor oldu benim için. Bile bile senden gitmek o kadar acıtıyor ki canımı, bunu en iyi sen bilirsin Güneş. Siz birbirinizi bu kadar severken ve büyük bir yalanın içinde bir hiç uğruna birbirinizden ayrı düşmüşken daha fazla ayrı kalmanıza razı olamadım. Umut, seni ne kadar sevdiğimi bilirsin. Bizim seninle hikâyemiz çok farklı başladı. Seninle üç yıl boyunca çok yakın arkadaşlık. Üç yılın sonunda benim sana olan duygusal itiraflarım ile birlikte bana olan bakışın kırıldı biliyorum. Üzmek istemedim beni, yapabiliyim diye düşündün ama olmadı. Ne sen, ne de ben yapamadık Umut. İki senedir taktığım bu yüzük bana o kadar ağır geliyordu ki, sanki bir gün emanet olarak durduğu bu parmakta çıkacağını biliyordu. Çıkardım Umut! Kalbim kan ağlaya ağlaya çıkardım. Canımdan bir can çıkarıncasına, ruhum

bedenimden ayrılırcasına çıkardım bu yüzüğü. Senin kalbinde olmadıktan sonra kadının olmuşum neye yarar öyle değil mi? İşte bu yüzden gidiyorum. Daha fazla karanlıkta olmaman için, aydınlığını yanına bırakarak gidiyorum. Daha önce de söylediğim gibi. Ne olur kızma kendine olur mu? Emin ol ki doğru olanı yapıyorum ben. Güzel arkadaşlığımızı ve az da olsa özel geçen anılarımızı kalbime gömüp giderken senden tek bir şey isteyeceğim. Beni sadece bir sırdaşın olarak hatırla ve sen Güneş! Sen de affet beni. Sana yemin ediyorum Umut'un kalbindeki yerine dokunmadım. Seni kıskandım belki ama emin ol seni ona unutturacak hiçbir şey yapmadım. Biliyorum çok yaktım canını, farkındayım bu oyun seni senden aldı ama yapmasaydım sizi bir araya getiremezdim. Senden de tek bir isteğim var; beni sadece bir hastan olarak hatırla ve affet beni...

Geç kalmış olsanız da sahip çıkın aşkınıza. Gidiyorum! Hakkınızı helal edin bana...

Her son yeni bir başlangıç taşırmış içinde, yepyeni bir başlangıcınızın olması dileğiyle... Beni unutmayın...

Video bittikten sonra hepimiz ekrandaki siyahlığa uzun bir süre baktık. Birbirimizin nefesini duyacak kadar sessizdik. Duyduklarım karşısında âdeta nefesim kesildi. Ruhum bedenimden çıkmış gibiydi. Güçsüzdüm. Daha fazla tutamadım göz çukurlarımda biriken yaşları. Hareketsiz bir hâlde oturduğum yerden bilgisayarın siyah ekranına bakarken Yıldız'ın elini hissettim omzumda. Gözlerimi kapatıp tutmaya çalıştım hıçkırıklarımı. Yok, hayır, aklım almıyordu bu olanları, duyduklarımı

inanmak istemiyordum. Meğer her şeyi beni ve Umut'u bir araya getirmek için yapmış. Yetmemiş bir de Demir'e de yardım etmiş ve sonra da çekmiş gitmiş. İyi de neden? Umut için söyledikleri, ona olan sevdası... Sureti bir an için gözlerimin önüne geldi. Sözde Selçuk diye tanıttığı nişanlısından bahsederken yüzündeki o hüznün ve o hüznü rağmen gözlerindeki o parıltıyı gördüm. Sesindeki titreme, o keskin ama uysal bakışları ve derin sessizliği. Meğer benim yaşayacağım fırtınayı taşımıştı içinde. Şimdi bu fırtınanın ortasında kalakaldım. Sözleri çarpıyordu hep yüzüme. Üşüyordum. Yaşadığım bu anın korkunç gerçeği arasında türlü türlü düşüncelerin arasında dolanırken Umut'un sesini duydum.

"Yağmur." dedi sesinin en mahzun hâli ile. "Neredesin?"

Daha sonra Yıldız'ın sesi doldu kulaklarıma.

"Bu nasıl olur?" dedi başını ellerinin arasına alarak. Üzerimize yapışıp kalan bu şoktan kurta-ramıyorduk kendimizi. Yüzümü çevirip Umut'a bakmak istiyordum ama yapamıyordum. Kaskatı kesilen bedenim buna izin vermiyordu.

"Bu olanları aklım almıyor." dedi Umut yüzüme bakarak. Dayanamıyordum böyle konuşmasına. Bana bir düşman gibi bakmasına dayanamıyordum. Sanki bu olanların sorumlusu benmişim gibi yüzüme bakıyordu. Sadece gözlerimi kapatıp başımı sallamakla yetindim.

"Sakinleşmeden konuşamayız." dedi Demir ama Umut'un duymaya niyeti yoktu. Sanki tek istediği beni yaralamaktı. Ya da ben öyle anlıyordum.

“Hayır, sakın olamıyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra bana bunu yapamaz.”

“Peki ya bu yaşadıklarını düşündüğü için gittiye? Yok yere geçen zamanla yüzleşmenin vakti geldi artık.”

“Ne demek istiyorsun sen Demir?”

“Yağmur’un gördüğünü sen de gör diyorum Umut.”

Demir öyle söyleyince başım döndü. Umut ile yine göz göze geldik. Bakışları nefesimi kesti. Yanıma doğru yaklaştı ve o çaresiz bakışlarının arasında “Güneş.” dedi. “Beni neden terk ettin?”

Bu soru kalbime saplanan bir hançerden farksız değildi. Olduğum yerde ölmek istedim. Son nefesimi vermek... Nasıl anlatabilirim ben sana Umut diye geçirdim içimden. Nasıl söylerim sana gerçekleri? Ailenin bize yaptığı bu kötülüğü nasıl anlatırım sana bilmiyorum? Bildiğim tek bir şey var; sen ve ben, biz yandık Umut. Yok yere yandığımızı nasıl söylerim?

Konuşamadım. Veremedim cevabımı. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir anda ellerimi ellerinin arasına aldı ve “Konuş artık Güneş.” dedi titreyen sesiyle. “Terk edilen benim. Sebebini bilmediğim bu ayrılığın nedenini benim dışımda herkes biliyor. Yağmur bile. Öyle değil mi?”

Gözlerimin önündeki karanlık git gide artıyordu. Dayanacak gücü bulamıyordum kendimde. Yutkunup nefes almaya çalıştım önce, daha sonra dilimin ucuna kadar geldi kelimeler ama yapamadım. Yaşadıklarım gerçek miydi bilmiyorum ama

yer ayaklarımın altından kayıyordu. Sanki gözlerimin önünde evin içindeki eşyalar uçuşuyordu. Üzerime duvarlar çöküyordu. İstemsiz bir şekilde gözlerimi sıkıca kapattım ve kalbimde hissettiğim o sızı ile içgüdüsel olarak elimi sol göğsümün üzerine koydum. Yıldız, fenalaştığımı görünce hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Yüzümün önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına alırken “İyi misin?” diye sordu. Başımı salladım sadece. Gözlerimi açtığımda Umut, görüş alanıma geldi. Bakışlarıyla azap çektiriyordu bana. Daha fazla dayanamadı bu duruma Yıldız. Bir hışımla ayağa kalktı ve “O zaman iyi dinle Umut” dedi. Sözlerine devam edeceği sırada elinden tutup ayağa kalktım. “Yapma.” dedim kısık bir sesle.

“Bunu yapmak zorundasın Güneş.” diyerek araya girdi Demir. “Oyun bittiğine göre ve gerçekler söylendiğine göre şimdi sıra sende.”

Demir konuşurken gözlerim Umut’un üzerindeydi. Çıkmaz bir sokağın soğuk duvarları arasında sıkışıp kalmış bir hâli vardı. Bu olanlar, Yağmur’un yaptıkları onu bu kadar etkilemişken, üzerinde bir yıkım daha yaratmaya ne hakkım vardı. Hem söylesem neyi değiştirecektim ki? Daha da artacaktı öfkesi, hatta daha çok nefret edecekti benden, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Olabilecek her türlü olumsuzluğu düşündükçe kalbimin ağrısı artıyordu. Sanki boğazım çözülmesi zor bir düğümle düğümlendi. Ayaklarım beni ayakta tutamıyordu. Sanırım oturarak konuşsam daha iyi olacaktı. Elimi sandalyenin üzerine koyup usulca oturmak isterken Yıldız’ın “Annen!” sözünü duyduğum gibi donup kaldım. Sonrasında sesi kesildi. Büyük bir

uğultu yankılandı kulağımın derinliklerinde. Gözlerimin hiçbir netliği kalmadı. Yer ayaklarımın altından kayıp giderken hissettiğim tek şey sadece karanlık ve boşluk...

Issız bir uçurum kenarına doğru savrulurken düşüşün başladığı o anın korkusu ile uyandım. Sanki o uçurumdan gerçekten yuvarlanmışım da düşmüşüm gibi yattığım yerde nefes nefese doğrulurken yatağın kenarına Yıldız oturdu. Kolumu kaldırmamla bırakmam bir oldu. Serum vardı elimde. Önce Yıldız'a daha sonra olduğum yere baktım. Hastanedeydim ben. Peki ya Umut? O neredeydi? Ben bayıldım da kâbus mu gördüm yoksa? Bütün o yaşadıklarım gerçek değil miydi? Hayır, hayır bu olamaz. Tekrar doğrulmak istedim ama yapamadım. Lanet olası bir ağırlık çöktü üzerime. İliklerime kadar üşüyordum. Neyse ki çözebildim boğazımdaki düğümü. "Umut." dedim, Yıldız'a bakarak. "Umut nerede?"

"Sakin ol Güneş, lütfen. Umut burada, dışarıda Demir ile birlikte."

Bunu duymak az da olsa rahatlattı içimi. Başımı yastığa tekrar koyup bana ne olduğunu sordum.

"Bayıldın canım. Düşerken başını yere vurdun. Biz de seni hemen buraya getirdik."

"Bu olanlar gerçek mi Yıldız?"

Gözleri doldu bu sorunun karşısında.

"Güneş, hiçbir yalan sonsuza kadar sürmez. Her ne kadar doğruların üzerini örtmüş olsa da bir

gün kalkar o perde. Karanlık son bulur ve doğrular tekrar aydınlanır.”

“Ona her şeyi anlattın mı?”

Başını olumlu anlamda sallayarak cevap verdi bana Yıldız. Nasıl yaptı acaba diye düşünürken “Büyük cesaret.” dedi. Ne demek istediğini anlayamadım.

“Yağmur’un yaptığı büyük cesaret, baksana kaç aydır bugün için uğraşmış. Üstelik kendi çıkarları için değil. Tam tersine sen ve Umut için yapmış onca şeyi. Yok, böyle bir insan.”

“Kim bilir nerede şimdi? Nasıl hissediyordur kendini? Çok merak ediyorum Yıldız. Eminim ki en az benim kadar acıyordur canı. Videonun başında Umut için söylediklerini bir duysaydın. Gözlerimin önünden görüntüsü gitmiyor.”

Yıldız cevap vereceği sırada kapı çalındı. Demir girdi içeriye. O bana nasıl olduğumu sorarken ben arkasına bakıyordum. Umut’u arıyordu gözlerim. İçeriye girmesini bekliyordum. Gözlerimdeki arayışı fark eden Demir, “Umut gitti.” dedi. Bir çekik darbesi gibiydi bu iki kelime. Duyduğum gibi ayaklanmak, yanına gitmek istedim. Göz göre göre gitmesine izin veremezdim. Ani bir refleks ile serumu kolumdan çıkarmak istedim. Bana engel olmaya çalışan Demir, sakın olmamı isterken beni onun yanına götürceğini söyleyince durdum.

“Kendini iyi hissetmeden onun yanına gidemeyiz Güneş.”

“Ben iyiyim bak. Ne olur gidelim Demir. Her neredeyse lütfen götür beni ona.”

“Tamam, ama önce bir doktor görsün seni.”

Kabul ettim Demir’in söylediğini. Bayılmamın stres, beslenme bozukluğu ve yorgunluktan kaynaklandığını söyleyen doktor çıkan tahlillerimin de iyi olduğunun müjdesini verdikten sonra hızlıca çıktım odadan. Bir an önce Umut’un yanına gitmek istiyordum. Demir, yol boyunca onun nerede olduğunu söylemedi bize ama ben yoldan tahmin edebiliyordum. Umut, muhtemelen incir altındaydı. Yanılmadım. Demir arabayı park ettiğinde bir süre boş gözlerle baktım camdan dışarıya. Burası yıllar önce piknik yaptığımız yerdı. Kırık bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Eskileri andım.

“Hazır mısın?” diye sordu Demir. Tepki veremedim. “Seni o yerde bekliyormuş.”

Gülümsedim. Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Arabanın kapısını açarken Yıldız ile göz göze geldik. Konuşmadı Yıldız ama kendinden emin olan bakışları bana cesaret vermeye yetti. Bütün cesaretimle indim arabadan ve yıllar önce bu yerde uçurma uçurduğumuz sahile doğru yürüdüm.

Umut,

Olmaz dediklerimin oluru,

İnanmadıklarımın gerçek yüzü,

Aşkımın kahramanı...

Gülüşümü gamzelerine sakladığım,

Bakışlarına kalbimi teslim ettiğim adam,

Hayallerimin ve duygularımın acısı...

Nasıl da geçmiş yıllar. Acılar nasıl da dağ gibi

büyümüş kalbimde. Oysa durduğunu düşünüyordum ben zamanın. Sensizliğin saati yokluğunu ince ince işledi hayatıma. Sen yokken her şeyin anlamını yitirdim ben. Şimdi anladım işte yılların nasıl geçtiğini. Şimdi daha iyi anladım duygularımın enkazı altında kalmış kalbimin hâlâ atıyor olduğunu. Buradasın, tam karşımda...

Yaşadığımı, gerçekten nefes alabildiğimi hissederek yavaşça yürüdüm yanına doğru. Bakışları denizin maviliğindeydi. Yanında durduğumda yüzümü ona doğru çevirdim. Büyük bir şaşkınlık yaşadım olduğum yerde. Elinde bir uçurtma vardı üstelik parçalanmış. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Öylesine durgun ve sakindi ki birkaç saat öncesinde öfkeyle bağırıp çağıran Umut'tan eser kalmamıştı. Parçalanmış olan uçurtmadan alamadım gözlerimi. Tam da konuşacağım sırada "Hatırlıyor musun?" dedi ve bakışlarını denizin üzerinden ayırmadan konuşmaya devam etti.

"İpi sevdiğimin ellerinde, bir uçurtma olmak isterdim gökyüzünde demiştim. Sevdiğim sendin benim ve ben gözlerim kapalı iplerimi sana teslim ettim. Seninle başladı benim özgürlüğüm. Sen, bana uçmayı öğrettin. Her şeyim varmış gibi görünen, dört dörtlük olduğu zannedilen o altın rengi kafesten sen kurtardın beni. Uçmayı ilk defa deneyen bir kuş misali kanat çırttım senin kalbine doğru. Sana sığındım. O gün o uçurtmayı uçururken anlatmaya çalıştım sana kendimi. Seninle birlikte özgürlüğü bulduğumu söylerken yalan söylemedim. Bir uçurtma oldum evet ve sana beni sakın bırakma dedim. Sonra ne oldu biliyor musun? Nasıl olduğunu anlayamadan, sebebini

bilmeden acımasızca bıraktın ipimi. Deli gibi süzülüp durdum oradan oraya. Nereye gittiğimi, nereye savrulduğumu bilemedim. Fırtınalar koptu, yağmurlar yağdı yine de pes etmedim. Kendimi bırakmadım. Gelecek dedim. Yine bulacak beni çünkü sen varsan vardım ben, yoksan esirdim. Hayata, acıya, mutsuzluğa... Gelmedin Güneş! Sensizliği yaşadığım her günde biraz daha parçalandım. Yara bere içinde bıraktım kendimi. Olduğum yere geri döndüm. Anlatırsam belki bir yerde eksik kalırım diye düşündüğüm için bunu getirdim. Bak işte Güneş, bu parçalanmış uçurtmadan farksız değilim ben. Görüyor musun?"

Uçurtmayı bana uzatırken yüzüme bakmadı. Yerden kaldırmadı başını. Kalbimi yerinden söküp alıyordu sözleri. Yine de yaptım dediğini. Usulca elimi uzatıp uçurtmayı elinden aldım. Tutarken avucumun içinin yandığını hissettim. Gözyaşlarımın arasında onu dinlerken tekrar baktı denize doğru ve devam etti konuşmaya.

"Çok düşündüm biliyor musun? Ne yapmış olabilirim diye kendimi hırpalayıp durdum. Düşündüm, düşündüm, yine düşündüm defalarca ama bulamadım. İnsanın kendine bile verecek bir cevabının olmaması nasıl bir çaresizliktir biliyor musun? Ben biliyorum. Bunu da gidişin öğretti bana. Yok, yere kayboluşun, hiçbir sebep göstermeden terk edişin bana çaresizliğin en büyüğünü yaşattı. Sen ben gittin, ama ben kaldım. Beni terk ettiğin yerde değil, sende kaldım. Kendimle savaştım Güneş. Bitmek bilmedi savaşım. Kendimi geri kazanamadım. Her gün biraz daha kan kaybettim. Her gün biraz daha yenildim kendime. Direnmek istedikçe

yıkıldım. Kalkamadım sonra. Yokluğunun altında ezildim. Bir başıma içine düştüğüm bu savaşta duygularımı kaybettim. Aslında ruhum da öldü. Bedenimi yaşattım sadece. Çok zor oldu bu şekilde yaşamaya çalışmak. Günlerin nasıl geçtiğini de hiç bilmiyordum zaten. Gündüz denen kavram bile hep geceydi benim için.”

“Ben senden farklı mıydım sanki?” diyerek böldüm konuşmasını. Söyledikleri canımı yakarken daha fazla dayanmadım. “Benim için kolay mı oldu sanki sensiz yaşamak. Ben seni değil, kendimi terk ettim Umut. Ölüm fetvamı kendim verip, cezamı kendim kestim. Hem gittim de ne oldu sanki seni sevmeden uyandığım bir gün, hasretini koynuma almadığım hiçbir gece olmadı. Bana kıyamazsın. Gerçekler bu kadar ortadayken ve ben o lanet olası oyunun içinde kaybolmuşken bana kıyamazsın. Çaresizdim ve korkuyordum. Bilemezdim böyle olduğunu. Ben seni çok sevdim. Bilsem gider miydim hiç?”

“Bu gerçek bana sensiz geçen yılları geri verebilecek mi?” diye sordu usulca. Gözlerini gözlerime çevirdi. Bakışlarından nutkum tutuldu. Dizlerinin üzerine çöküp yere oturmak istedim. Daha fazla konuşup canımı yakmasını istemiyordum. Tek istediğim ağlamaktı sadece. Ellerimle yüzümü kapatıp ağlarken Umut da çöktü yanıma. Ellerimi çekti yüzümün üzerinden. Onun da gözlerinden süzülüyordu yaşlar. Bu şekilde bakınca bana, kızgın olan bakışlarının yumuşadığını gördüm. Az önce hiç durmadan konuşan o değilmiş gibi sessizce duruyordu karşımda. Daha fazla tutamadım kendimi. Başım dönmeye başladı. Midem ise allak bullak...

Kalbim sıkışırken nefes bile alamıyordum. Elleri ellerimin üzerinde öylece dururken, yüzümü onun göğsüne gömdüm. O an sıkıca sarıldı bana. Gözlerimi kapatıp hasret kaldığım kokusunu içime çektim. Dursun istedim zaman. Bir ömür böyle kalıp kokusuna doymak istedim.

Ah be Yağmur, ah be güzel kız ben ne derim şimdi sana? Neler yaşamışsın neler hissetmişsin böyle. Ben seni nasıl bulurum da öperim insanlığından? Sana ne kadar teşekkür etsem az. Bana yaşattığın o eziyetlere şükrediyorum şimdi. Bana Umut'u geri verdiğin için teşekkür ediyorum. Ben seni unutmayacağım ama sen her neredeysen bana aşkı helal et ve dilerim Allah'tan çok mutlu ol...

1 Sene Sonra

Hayatı yaşamaktan çok anlamak gerek. Yaşadığımız her acının, tattığımız her mutluluğun bir anlamı vardır. Geçmiş bir gölge gibi duruyorsa üzerimizde ve bitmek bilmiyorsa içimizde acı diye tabir ettiğimiz o hain duygular, durup düşünmeliyiz kendimizi. Kalbimizi aklımızın önüne koyup gözden geçirmeliyiz sevgimizi çünkü sevmek miladı dolan bir duygu demek değildir. İnsan sevmeyi bildiği zaman yokluğu da sevmesini de bilir...

Aşkın bir bedene ait olmaktan çok sevilenin ruhuna teslim olmak olduğunu öğrendim. Yokluğun ve yalnızlığın arasında aşka tutunmak ayrılığı tutuşturup yakmak gibiydi. Yaktım çünkü ben sevmekten ve özlemekten hiç vazgeçmedim. Aşksızlığa inat kara diye tabir edilen o sevdayı yaşamayı sevdim.

Bir günü diğer günden farklı olan hayatın en zorlu anlarını yaşarken böyle bir sonun beni beklediğini hiç düşünemedim. Şimdi düşlerimde bile yaşamaya cesaret edemediğim bir gerçeği yaşıyordum. Umut'la kapıldığım masalın yıllardır uyuyan güzeli gibi hissediyordum kendimi. Uyandığımda, aşkımın kaldığı yerden devam ettiğini görünce gerçek hayata döndüğümü anladım.

Gördüğüm bu korkunç rüyadan uyanmamı sağlayan Yağmur'u düşündüm bir an. Gözlerimi kapatıp ellerimi kalbimin üzerine koydum. Bizi yalanların arasından en masum hâliyle nasıl kurtardığını düşünürken Umut'un huzur bildiğim sesi ile araladım gözlerimi...

"Masalımızın sonunu yazmaya hazır mısın prensesim?" dedi gülümseyerek.

Onu aşkın yakıştırdığı siyah damatlığın içinde görünce kalbimin gülümsediğini hissettim. Hemen arkasından yine aynı damatlık ile Demir göründü. Yıldız'ın yanına doğru yaklaştı ve "Sonsuzluğum olmaya hazır mısın?" diye sordu. Gülümsedi Yıldız, o Demir'in elini, ben de Umut'un elini tutarak kalktık ayağa. Bizi bakışlarındaki hayranlıkla süzdüler. Umut, bana her baktığında ve bana her dokunduğunda, kalbim ilk günkü gibi yerinden fırlayacakmışçasına çarparken mutluluktan uçuyordum. Bir elimle elini, diğer elimle de gelinliğimi tutup salona doğru geçtik ve bizi bekleyen nikâh masasına oturduk. Yıldız otururken "mutluluğun asıl adı bu olsa gerek. Çifte nikâh" dedi gülümseyerek. Heyecandan kalbimin durduğuna emindim. Aynı şekilde Yıldız'ın da... "Böyle bir sonu hak ettik." der gibiydi

bakışları. Gözlerinin içi gülüyordu, görebiliyordum. Şahitlerimiz geldikten sonra hayatımızdaki en güzel “Evet” kelimesini yüksek sesle söylerken ömrümüzün en güzel imzasını attık. O an yaşadığım bu mutluluğun tarifini yapabileceğim kelimeler bulamadım kendimde. Annem ellerini kalbinin üzerinde birleştirmiş bana hayranlıkla bakarken, babam kolunu uzatıp onu sardı ve gülümseyerek kendine doğru çekti. Gözlerinde çocuklarının mutluluğuna şahit olmanın huzuru vardı ve ben kendi mutluluğumu onların yüzünden okudum.

Nikâh masasından kalkıp mutluluğumuza ortak olmak isteyen sevdiklerimizin önünde dans ederek yaptık açılışımızı. Umut’un bal rengi gözlerinin güzelliyle bütünleşen gamzelerini izlemek aşkın şirini okumak gibiydi benim için. Hayatın bizi farklı yerlere savurup tekrar aynı limanda buluşturması mutluluğa daha sağlam bir şekilde demir atmamıza neden oldu. Geride kalan o yıllar bir film şeridi gibi aklımdan geçerken gözlerimi kapatıp varlığını hissettiğim sevdiğimin kokusunu içime çektim ve şükrettim.

Kendimi onun hayran bakışlarına ve müziğin ritimlerine bırakırken Umut, usulca yaklaştırdı dudaklarını kulağıma doğru. Nefesini boynumda hissettiğim gibi bir kelebek istilasına başladı midemde. Her duyduğumda ona yeniden âşık olduğum o iki kelimeyi kulağıma söyledi o an. Bunu duyunca gülümsedim ve sıkıca sarıldım...

“Seni seviyorum...”